„Minden könyve kötelező olvasmány!"
STEPHEN KING

40 ORSZÁG
30 MILLIÓ
ELADOTT PÉLDÁNY

TESS
GERRITSEN

A MÚMIA

Megmosdatta. Felöltöztette. De először... megölte őket.

A média szinte megőrül a hírért, amikor egy múmiára bukkannak Boston egyik múzeumának alagsorában. A tv-csatornák egymással versengve tudósítanak a CT-vizsgálatról, amelyből kiderül majd, az ókori Egyiptom melyik korszakából származik.
A kórházban a tekintetek a CT-monitora szegeződnek. Szinte mindenki egyszerre hőköl hátra, amikor a múmia testében jól kivehetően feltűnik egy pisztolygolyó képe.
Miután megtalálják a második áldozat gondosan tartósított holttestét, majd a harmadikét, egyértelművé válik: Boston utcáin egy nagyon intelligens sorozatgyilkos pusztít. Vajon meddig képes bővíteni a hátborzongató gyűjteményét?

TESS
GERRITSEN

A MÚMIA

A mű eredeti címe:
Tess Gerritsen: The Keepsake

Copyright © 2008 by Tess Gerritsen

Fordította: Róbert Pál, 2018

ISBN 978-615-5733-42-0

Magyar kiadás © 2018 Lettero Kiadó, Budapest

Minden jog fenntartva.
A könyv vagy annak részlete semmilyen formában – elektronikus, mechanikus úton vagy fénymásolatban – sem közölhető a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Szerkesztő: Takács Kriszta
Nyomdai előkészítés és tördelés: Formula Stúdió
Cover photo @Getty Images
Original cover design @BlacksheepUK

Készült az AduPrint Kiadó és Nyomda Kft.-ben
Printed in Hungary

Első fejezet

MEG FOG TALÁLNI.

Érzem a zsigereimben. Valahogy benne van a levegőben, szinte kézzel fogható. Éppen úgy, mint a forró homok, a nehéz fűszerek és a napsütésben verejtékező több száz férfi izzadságának illata. Egyiptomban éreztem ezt, a Nyugati sivatagban, és ma is élénken emlékszem rá, pedig most a világ másik felén fekszem egy sötét hálószobában. Tizenöt éve már annak, hogy ott jártam, a sivatagban, de ha lehunyom a szemem, újra ott vagyok. Állok a sátortábor szélén, és a líbiai határ felé nézve bámulom a naplementét. A szél fütyülve söpör végig a kiszáradt folyómederben. Ma is hallom a csákányok tompa puffanását, és ahogy az ásók feje megcsikordul a csontkemény talajban. Látom magam előtt az egyiptomi férfiak seregét, ahogy szorgosan, mint a hangyák, nyüzsögnek az ásatási helyszínen, és cipelik a kosarakba lapátolt földet. Amikor tizenöt évvel ezelőtt ott álltam a sivatagban, sokszor úgy éreztem magam, mint egy színésznő, aki egy olyan filmben szerepel, amely valaki másnak a kalandjairól szól. Nem az enyéimről és nem rólam. Igaz, az egész olyan volt, amilyenről egy zárkózott amerikai lány a kaliforniai Indióból még csak álmodni se lett volna képes.

Odalent az utcán egy autó húz el. Lámpáinak fényét még lehunyt szempillákkal is érzékelem. Kinyitom a szemem. Egyiptom egyből eltűnik. Már nem állok ott a sivatagban, és nem

bámulom a homokdűnék fölé boruló eget, amelyet a lemenő nap fénye véraláfutások és zúzódások vöröseslilájával fest be. Nem, itt vagyok a világ másik felén, itt fekszem a sötét hálószobámban, San Diegóban.

Kimászom az ágyból, és mezítláb az ablakhoz megyek, hogy kinézzek. Ezek a fehér stukkókkal díszített sorházak még nappal is álmos és lehangoló látványt nyújtanak. Az ötvenes években épültek, nem sokkal azelőtt, hogy az emberek ráébredtek volna arra, hogy az „igazi" amerikai álom a három kocsi befogadására alkalmas garázzsal rendelkező, önálló családi házban testesül meg. Ezekből a régi épületekből ugyanakkor valami őszinteség sugárzott. Nem lenyűgözni akarnak, hanem oltalmat nyújtanak. A névtelenségem miatt én is biztonságban érzem magam. Ugyanolyan vagyok, mint bármelyik másik egyedülálló anya, aki egy önfejű és makacs kamasz lány felnevelésével küszködik.

A függöny mögül kipillantok az utcára. Látom, ahogy egy sarokkal feljebb egy sötét színű kocsi lelassít, és a járda mellé húzódva megáll. A lámpái kialszanak. Figyelem. Arra várok, hogy a sofőr kiszálljon, de hiába. Nem történik semmi, csak ül benne tovább. Talán a rádiót hallgatja. Vagy az is lehet, hogy összeveszett a feleségével, és most nem mer hazamenni. Esetleg egy szerelmespár az, akiknek nincs hová menniük. Rengeteg magyarázatot tudok kitalálni, és bár egyik sem tűnik ijesztőnek, mégis azt érzem, hogy a bőröm szinte a csontjaimra feszül.

Egy pillanattal később felvillannak a kocsi hátsó lámpái, az autó kikanyarodik, és továbbmegy.

Rég eltűnt a sarkon túl, amikor én még mindig érzem a feszültséget. Függönyt markoló kezem megizzadt az izgalomtól.

Visszabotorkálok az ágyamhoz, hanyatt dőlök rajta, de nem jön álom a szememre. Verejtékezem. Meleg júliusi éjszaka van, de a hálószoba ablaka csukva. Ahhoz is ragaszkodom, hogy a lányom, Tari is tartsa zárva éjszakára az ablakát. Persze ő nem mindig hallgat rám.

Napról napra egyre kevésbé figyel oda arra, amit mondok.

Behunyom a szemem, és mint ilyenkor mindig, ismét Egyiptomot látom magam előtt. A gondolataim folyton visszatérnek oda. Tulajdonképpen már jóval azelőtt, hogy ott jártam volna, elkezdtem Egyiptomról álmodni. Hatéves lehettem, amikor megláttam egy fotót a Királyok Völgyéről a *National Geographic* címlapján. Furcsamód egyből ismerősnek éreztem. Olyan volt, mintha egy elfeledett régi és nagyon kedves ismerős képét pillantottam volna meg újra. Igen, az a vidék ilyen volt számomra: egy hely, amit szerettem, és amelyet szerettem volna újra látni.

Aztán ahogy az évek múltak, sikerült megvalósítanom mindazt, ami ehhez a „viszontlátáshoz" kellett. Keményen dolgoztam és szorgalmasan tanultam. Ösztöndíjjal bejutottam a Stanford Egyetemre, ahol felfigyelt rám a professzorom, és lelkesen beajánlott egy nyári munkára, egy egyiptomi ásatásra a Nyugati sivatagban.

Az első év befejeztével, júniusban felszálltam egy Kairóba tartó repülőgépre.

Még most, kaliforniai hálószobám sötétjében fekve is pontosan emlékszem, mennyire elvakított a fehér homokról visszatükröződő nap fénye. Érzem a bőrömön lévő napolaj illatát, és azt, ahogy a sivatagi szél a felkapott, apró

homokszemekkel szurkálja az arcomat. Ezek az emlékek boldogsággal töltenek el. Ott álltam egy kezemben tartott törülközővel, a vállamat égette a nap, és úgy éreztem, sikerült megvalósítanom a vágyálmomat.

De milyen könnyen válik egy vágyálom rémálommá… Vidám egyetemista lányként szálltam fel a Kairóba induló gépre. Három hónappal később egy minden porcikájában megváltozott nő tért vissza onnan.

Nem egyedül jöttem vissza a sivatagból. Egy szörnyeteg szegődött a nyomomba.

Hirtelen felpattan a szemem a sötétben. Csak nem lépést hallottam? Vagy talán egy ajtó nyílt ki? Az izzadságtól nyirkos az ágynemű alattam, és érzem, hogy a szívem hangosan zakatol a mellkasomban. A gondolatától is rettegek, hogy felkeljek az ágyamból. Ugyanakkor az is rémülettel tölt el, hogy csak fekszem itt, mozdulatlanul.

Valami nincs rendben, ezt pontosan érzem.

Hosszú évek rejtőzködése megtanított rá, hogy nagyon is hallgassak azokra a figyelmeztetésekre, amelyeket az agyam súg. Az, hogy még életben vagyok, ezeknek a suttogásoknak köszönhető. Megtanultam, hogy észrevegyék minden apró eltérést és rendellenességet, felfigyeljek a legkisebb nyugtalanító jelre is. Ha ismeretlen autó hajt be az utcánkba, egyből megérzem. Ha egy munkatársam elpöttyinti, hogy valaki érdeklődik utánam, egyből felkapom a fejem. Pontosan kigondolt menekülési terveket készítek, függetlenül attól, hogy valaha szükségem lesz-e rájuk.

A következő lépésre már felkészültem. A lányom és én két órán belül a határ túloldalán leszünk, Mexikóban, persze új személyazonossággal. Az új nevünkre kiállított útleveleink ott lapulnak a táskámban.

Rég el kellett volna mennünk. Nem lett volna szabad ilyen sokáig itt maradni.

De hogy győzzön meg az ember egy tizennégy éves lányt, hogy hagyja itt a barátait? Igen, Tari komoly problémát jelent. Nem érti, milyen veszélyben vagyunk.

Kihúzom az éjjeliszekrény fiókját, és előveszem a pisztolyt. Nincs rá engedélyem, és valójában nyomaszt, hogy fegyvert tartok abban a lakásban, ahol a lányom is él. De most, hogy hat hétvégét eltöltöttem a lőtéren, legalább már tudom, hogyan kell használni.

Mezítláb lépek ki a szobámból, hogy ne keltsek semmi zajt. Nesztelenül megyek végig a folyosón, elhaladok a lányom becsukott ajtajú szobája előtt. Ezerszer végigcsináltam már ezt az „őrjáratot", és mindig vaksötétben. Ahogy a zsákmányállatok, én is nagyobb biztonságban érzem magam a sötétben.

A konyhában gondosan ellenőrzöm az ablakokat és az ajtót. A nappaliban is. Minden rendben, biztonságban vagyunk. Visszamegyek az előtérbe, és megállók a lányom szobája előtt, fari teljesen hisztérikus, ha a magánéletéről van szó, de hál' istennek nincs zár az ajtaján, és soha nem is hagynám, hogy legyen. Időről időre muszáj ránéznem, hogy meggyőződjem arról, valóban biztonságban van-e.

Az ajtó hangosan megnyikordul, ahogy benyitok, de szerencsére nem ébred fel. Mint a tinédzserek többsége, ő is úgy

alszik, mintha kómában lenne. Az első dolog, amit észlelek, az egy kis szellő. Felsóhajtok. Már megint. Tari fittyet hányt a kérésemre, és ahogy már oly sokszor, tárva-nyitva hagyta az ablakot.

Szentségtörésnek érzem, hogy egy pisztollyal a kezemben lépek be a lányom szobájába, de mindenképpen be kell csuknom az ablakot. Beljebb megyek, megállók az ágya mellett, és nézem, ahogy alszik. Hallom egyenletes szuszogását. Emlékszem arra, amikor először megpillantottam. Kivörösödött arccal bömbölt a szülész kezében. Tizennyolc órán át vajúdtam, és annyira kimerült voltam, hogy a fejemet is alig tudtam fölemelni a párnáról. De elég volt egyetlen pillantást vetnem rá, hogy tudjam, akár egy egész légióval is megküzdenék azért, hogy megvédjem. És az volt az a pillanat, amikor eldöntöttem, mi lesz a neve. Eszembe jutott, hogy mi van az Abu Szimbel-i templom kövébe vésve, a szavak, amelyekkel II. Ramszesz nyilvánította ki a felesége iránt érzett szerelmét.

NOFERTARI, AKINEK A KEDVÉÉRT RAGYOG A NAP

Igen, a lányom, Nofertari az egyetlen érték, a kincs, amit magammal hoztam Egyiptomból. És rettegek attól, hogy elveszítem.

Tari pontosan olyan, mint én. Ahogy most ránézek, mintha saját magamat látnám. Tízéves korában már el tudta olvasni a hieroglifákat. Tizenkét évesen kívülről fújta az uralkodói dinasztiákat, egészen a Ptolemaidákig. A hétvégéit az Antropológiai Múzeumban bóklászva töltötte. Tökéletes

másolatom minden tekintetben. Mintha klónoztak volna. És bár múlik az idő, sem a hangjában, sem a külsejében, és ami a legfontosabb, a viselkedésében, a lelkében sem érzékelem még csak nyomokban sem az apját. Az én lányom. Egyedül az enyém. Nem érintette meg mindaz a gonoszság, ami az apjából kerülhetett volna belé.

Ugyanakkor persze egészséges és normális tizennégy éves lány is, és mi tagadás, ez az elmúlt időszakban nem kevés alkalommal adott okot csalódásra és bosszúságra. Éreztem, hogy közeledik felénk a sötétség árnya, és éjszakáról éjszakára ébren virrasztottam, fülelve, nem hallom-e egy szörnyeteg közelgő lépéseit. A lányomnak azonban fogalma sincs erről a veszélyről, mert az igazságot gondosan eltitkoltam előle. Azt akarom, hogy ha felnő, erős legyen, és ne ismerje a félelmet. Legyen igazi, harcra kész nő, aki nem retten meg az árnyékoktól.

Nem érti, miért bolyongok éjnek évadján fel-alá a lakásban, miért zárom be az ablakokat, miért ellenőrzöm egyfolytában az ajtókat. Azt hiszi, betegesen szorongok, ami tulajdonképpen igaz is: aggódom mindkettőnk helyett, azért, hogy valamiképpen megteremtsem azt az illúziót, hogy minden rendben van a világban.

És Tari el is hiszi ezt. Szereti San Diegót, és izgatottan várja az első évét a gimnáziumban. Sikerült barátokra találnia, és isten irgalmazzon annak a szülőnek, aki megpróbál egy tini lány és a barátai közé állni. Ugyanolyan erős akaratú, mint én, és ha nem állt volna ellen minden kísérletemnek, már réges-rég elhúztunk volna ebből a városból.

Az ablak felől újabb szellő érkezik, kicsit lehűti a bőrömön kiütött izzadságot.

Leteszem a pisztolyt az éjjeliszekrényre, és odamegyek az ablakhoz, hogy becsukjam. Egy pillanatra megállok, magamba szívom a hűs levegőt. Odakint teljes csönd honol, csak egy szúnyog zümmögése hallatszik. Egy csípést is érzek az arcomon. Egészen addig fel sem fogom ennek a jelentőségét, amíg oda nem nyúlok, hogy behúzzam az ablakot. Akkor viszont egyből elfog a pánik, és érzem a jeges rémületet.

Nincs fent a szúnyogháló az ablakon.

Hol van a szúnyogháló?

És akkor megérzem a Gonosz jelenlétét. Miközben ott álltam, és gyönyörködtem a lányomban, *ő* engem nézett. Mindig is figyelt, várva az alkalmas pillanatot, amikor lecsaphat.

Most megtalált minket.

Megfordulok, hogy szembenézzek a Gonosszal.

Második fejezet

Dr. Maura Isles nem tudta eldönteni, hogy maradjon, vagy inkább meneküljön.

Egyelőre meghúzódott a Pilgrim Kórház parkolójának oltalmat nyújtó sötétjében, távol a vakító reflektorok fényétől és a kamerák sokaságától. Egyetlen porcikája sem kívánta, hogy észrevegyék. A helyi riporterek többsége egyből felismerte volna jellegzetes alakját. Sápadt-fehér arcát egyenesre vágott, fekete haj keretezte, és a sajtó munkatársai egy ideje már a hangzatos „a holtak királynője" névvel illették a cikkeikben, tudósításaikban. Eddig szerencsére senkinek sem tűnt fel, hogy megérkezett, egyetlen kamera se fordult felé. Az újságírók egy fehér furgont figyeltek, amely éppen bekanyarodott a kórház főbejárata elé, és izgatottan várták, hogy végre felbukkanjon híres utasa. A furgon hátsó ajtaja kinyílt, és abban a pillanatban a felvillanó vakuk fénye nappali világossággal árasztotta el az éjszakát. Az érkező hírességet óvatosan kiemelték, és egy kórházi hordágyra helyezték. Igazi, ünnepelt médiaszemélyiség volt, akinek frissen támadt hírneve messze elhomályosította az olyan mezei orvos szakértőét, mint Maura. Mert ma este Maura is csak egy volt az izgatott tömegből. Ugyanaz vonzotta ide, ami a riporterek hadát, akik úgy nyomakodtak és nyüzsögtek a kórház előtt a nyári éjszakában, mintha egy rockbanda lelkes rajongói lennének.

Mindenki szerette volna megpillantani Madam X-et.

Maurának nem egyszer volt már alkalma találkozni újságírókkal, de ennek a mostani sokaságnak az agresszivitása őszintén meglepte. Maura úgy érezte, ma este nem lenne képes egy ilyen rohamot elviselni: nem volt jó lelkiállapotban ehhez. Arra gondolt, jobb lenne inkább kimaradni mindebből, megfordulni, beülni a kocsiba, és elhajtani. De mi várta volna otthon? Az üres és néma lakás, és talán a szükségesnél is több pohár bor társasága, amely elviselhetőbbé teszi azokat az éjszakákat, amelyeken Daniel Brophy nem tud vele lenni. Sajnos az elmúlt időben elég sok ilyen este volt, de tudta, hogy csak magát hibáztathatja. Kellett neki beleszeretnie pont ebbe a férfiba. A szíve úgy hozott döntést, hogy nem latolgatta a következményeket. Például nem gondolt azokra a magányos éjszakákra, amelyek együtt jártak mindezzel.

Közben a hordágyon fekvő Madam X-et betolták a kórház épületébe, a szenzációra éhes újságírófalka pedig benyomult utána. Maura jól látta az előcsarnok üvegfalán át a vakító lámpák fényét és az izgatott arcokat. Egyedül állt a parkolóban.

Aztán nagy levegőt vett, és a tömeg nyomába eredve elindult az épület felé.

A hordágyat végigtolták az előcsarnokon. A mit sem sejtő beteglátogatók döbbenten nézték a jelenetet, a kórház dolgozói közül azonban sokan izgatottan fényképezték az eseményt a mobiltelefonjaikkal. A hordágy és az azt követő menet közben továbbhaladt: bekanyarodtak a diagnosztikai osztályra vezető folyosóra. Félúton azonban egy ajtó volt, amelyen csak a hordágyat engedték tovább. Egy öltönyös-nyakkendős ember megálljt parancsolóan szembefordult a kamerákkal, és

megakadályozta, hogy az újságírók bekísérjék Madam X-et az ajtón túlra.

– Attól tartok, ezen a ponton meg kell állniuk – közölte. – Tudom, hogy mindannyian látni szeretnék, mi történik, de a vizsgálóhelyiség nagyon kicsi.

Fölemelte a karját, hogy nyugalomra intse az elégedetlenül felmorduló tömeget.

– Phil Lord vagyok, a Pilgrim Kórház munkatársa, és mi is, mindannyian rettentő izgatottak vagyunk, hogy részesei lehetünk ennek a vizsgálatnak. Nagyon ritkán fordul elő, hogy egy ilyen, Madam X-hez hasonló beteghez van szerencsénk. Mondjuk, talán ha kétezer évente egyszer – mosolyodon el a felhangzó nevetés hallatán ő maga is. – A CT-vizsgálat nem tart túl sokáig, úgyhogy ha hajlandóak egy kicsit várni, a régészek egyike, amint megvan az eredmény, kijön, és tájékoztatja önöket.

Körülnézett, és amikor meglátott egy negyven körüli, sápadt férfit a sarokban, aki leginkább láthatatlanná szeretett volna éppen válni, hangosan odaszólt neki:

– Doktor Robinson! Mielőtt elkezdjük, nem lenne kedve pár szót szólni?

A napnál is világosabb volt, hogy a szemüveges férfinak sok mindenhez lett volna kedve, de ahhoz, hogy szózatot intézzen az újságírókhoz, nemigen. Ennek ellenére nagy levegőt vett, megigazította a tiszteletet parancsoló méretű orrán le-lecsúszott szemüvegét, és merészen egy lépést tett előre. Régész volt, de egyáltalán nem emlékeztetett „kollégájára”, Indiana Jonesra. Kopaszodásnak indult homlokával, kicsit közel ülő, már-már

bandzsának mondható szemével inkább könyvelőnek tűnt a kamerák és a reflektorok kereszttüzében.

– Dr. Nicholas Robinson vagyok – kezdte kicsit zavartan. – Annak a kiállításnak a kurátora…

– Tudna egy kicsit hangosabban beszélni, doktor úr? – kiáltott felé egy hátrébb álló riporter.

– Ó, elnézést! – szabadkozott dr. Robinson, és megköszörülte a torkát. – A Crispin Múzeum kurátora vagyok. Nagyon hálásak vagyunk a Pilgrim Kórháznak a nagylelkű felajánlásért, hogy elvégzik Madam X CT-vizsgálatát. Egészen rendkívüli lehetőség ez arra, hogy bepillantást nyerjünk a múltba, és ahogy elnézem az itt megjelent tömeget, nyilvánvaló, hogy önök is éppúgy megértették ennek a jelentőségét és éppannyira izgatottak, mint én. A vizsgálatot követően majd egyiptológus kolléganőm, dr. Josephine Pulcillo fogja tájékoztatni önöket az eredményről. Mindenről be fog számolni, és válaszol a kérdéseikre is.

– Mikor fogják bemutatni Madam X-et a nagyközönségnek? – kiáltotta oda az egyik újságíró.

– Remélhetőleg egy héten belül – válaszolta Robinson. – Az új kiállítás nagyjából összeállt…

– És azt tudják, hogy kicsoda?

– Eddig miért nem volt kiállítva?

– Lehet, hogy egy fáraó családtagja?

– Nem tudom – nyögte ki Robinson, és csak pislogott a feléje záporozó kérdések hallatán. – Még az is megerősítésre vár, hogy valóban nő-e.

– De hát már vagy fél éve megtalálták! És azóta se tudják, hogy nő vagy férfi?

– Ezek a vizsgálatok időigényesek.

– Elég lenne egy pillantást vetni rá, és látni lehetne a különbséget! – kiáltotta egy riporter, és a tömeg hangosan felnevetett.

– Nem olyan egyszerű dolog ez, mint ahogy gondolja – felelte Robinson, és közben érezte, hogy a szemüvege ismét útnak indul lefelé az orrán. – Mivel vagy kétezer éves, rendkívül sérülékeny, úgyhogy nagyon óvatosan lehet csak hozzányúlni. Már attól is kivert a víz, hogy át kellett ide szállítanunk egy furgonban. Számunkra az a legfontosabb, hogy jó állapotban megőrizzük. Ezért tartott ilyen sokáig az is, hogy összehozzuk ezt a CT-vizsgálatot a kórházzal. Nem kapkodunk, és nagyon óvatosnak és gondosnak kell lennünk.

– És mit remélnek, dr. Robinson, mit fognak megtudni a mostani CT-vizsgálattal?

Robinson arca szinte felragyogott a kérdés hallatán.

– Hogy mit? Mindent! A korát, az egészségi állapotát, azt, hogy milyen módszerrel konzerválták. Ha nagyon szerencsések vagyunk, akár a halál oka is kiderülhet.

– Ezért van jelen a halottkém is?

A tömeg, mint valami ezerszemű szörnyeteg, egyszer csak Maura felé fordult, aki mindeddig észrevétlenül álldogált a folyosó szélén. Ahogy a kamerák is rászegeződtek, Maurát ismét elfogta a vágy, hogy elmeneküljön innen.

– Dr. Isles! – kiáltott felé az egyik újságíró. – Azért van itt, hogy megállapítsa a halál okát?

– Az igazságügyi orvos szakértői hivatal miért vesz részt ebben a dologban? – hangzott valahonnan, kicsit távolabbról.

Erre a második kérdésre sajnos azonnal reagálnia kellett, még mielőtt a sajtó munkatársai vad találgatásokba bocsátkoznak.

– Az igazságügyi orvos szakértői hivatal nem vesz részt a vizsgálatban – közölte Maura határozott hangon. – És természetesen nem is fizet azért, hogy itt legyek.

– De mégis itt van – kiáltotta oda a Channel 5 szőke tudósítója, akit Maura ki nem állhatott.

– A Crispin Múzeum hívott meg. Dr. Robinson úgy gondolta, a vizsgálat során érdekes lehet egy kórboncnok véleménye is. Úgyhogy múlt héten felhívott, hogy nem akarok-e részt venni a mai eseményen. Higgyék el, nincs olyan patológus, aki kihagyna egy ilyen lehetőséget. Engem is éppúgy megbabonáz Madam X személye, ahogy önöket, úgyhogy már alig várom, hogy láthassam. – Odafordult dr. Robinsonhoz: – Nem kellene bemennünk, dr. Robinson?

A kurátor pontosan megértette, milyen remek menekülési lehetőséget kínált neki Maura.

– De, de. Ideje lenne. Jöjjön velem, dr. Isles!

Maura keresztülvágott a tömegen, és követte Robinsont a diagnosztikai osztályra. Ahogy becsukódott mögöttük az ajtó, és végre kikerültek a sajtó munkatársainak látóköréből, a férfi hangosan felsóhajtott.

– Jaj, hogy én mennyire nem tudok nyilvánosság előtt beszélni! Köszönöm, hogy kimentett ebből a rémes helyzetből.

– Ebben nagy gyakorlatom van. Talán túl nagy is.

Végre kezet fogtak.

– Nagyon örülök, hogy személyesen is találkozunk, dr. Isles – mondta Robinson lelkesen. – Mr. Crispin is szeretett volna megismerkedni magával, de pár hónappal ezelőtt átesett egy csípőprotézis-műtéten, és még mindig nem tud hosszabb ideig állni. Úgyhogy megkért, hogy a nevében is üdvözöljem.

– Amikor meghívott, egy szóval sem említette, hogy ilyen hatalmas csődülettel jár majd a dolog.

– Az újságírókra gondol? – vetett rá fájdalmas tekintetet a muzeológus. – Szükségszerű velejárói, sajnos.

– Szükségszernek? Mármint kinek?

– A múzeumnak. Ahhoz, hogy fennmaradjon. Mióta az első cikkek megjelentek Madam X-ről, megsokszorozódott a jegyeladásunk. Pedig még ki se állítottuk.

Robinson továbbkísérte Maurát a folyosók labirintusában. Vasárnap este volt, úgyhogy a diagnosztikai részleg kihalt volt, a vizsgálók üresek voltak és sötétek.

– Lehet, hogy egy kicsit szűkösen leszünk – mondta Robinson. – Még egy olyan kis csoport számára is alig van hely, mint a miénk.

– Ki lesz még jelen?

– A kolléganőm, Josephine Pulcillo, a radiológus, dr. Brier és a CT-technikus. Ja és lesz egy filmes stáb is.

– Amelyet maga kért fel?

– Nem. A Discovery csatornától.

Maura meglepetésében felnevetett.

– Na, ez *valóban* lenyűgöző.

– Szóval vigyáznunk kell arra, hogy mit és hogyan mondunk – tette hozzá a férfi. Megállt egy ajtó előtt, amelyen nagy CT felirat volt, és halkan hozzátette: – Azt hiszem, már forgatnak is.

Halkan besurrantak a vizsgálóhelyiségbe, ahol a stáb már valóban dolgozott. A kamera dr. Brierre szegeződött, aki éppen azt magyarázta, milyen technikát fognak használni az eljárás során.

– Számítógépes tomográfiás vizsgálatra készülünk. Ez a gép röntgensugarakkal bombázza a vizsgálati alanyt, a számítógép pedig összegzi az így nyert információkat, és összeállít egy háromdimenziós képet a test anatómiai viszonyairól. Ezen a képernyőn fogják majd látni, itt – mutatott az egyik monitorra, majd folytatta. – Keresztmetszeti képek sorozataként fog megjelenni, úgy, mintha „felszeleteltük” volna a testet.

Miközben zajlott a felvétel, Maura halkan odaaraszolt az ablakhoz, amelyen be lehetett nézni a vizsgálóhelyiségbe. Az üvegen bepillantva végre meglátta Madam X-et.

A múzeumok titokzatos világában az egyiptomi múmiák körülbelül olyanok voltak, mint a való világban a rocksztárok. Azon tárlók előtt, amelyekben kiállították őket, mindig hatalmas a csődület. Még a múzeumba amúgy csak kötelességből járó iskolások is lenyűgözve bámulták a halálnak ezeket a ritka, ám annál látványosabb megtestesüléseit. Ritkán adódik lehetősége a modern világ emberének, hogy halottat lásson, hacsak nem így, múmia formájában. A nagyközönség bolondult a múmiákért, és e tekintetben Maura sem volt kivétel. Lenyűgözve bámulta Madam X-et, annak ellenére, hogy amit látott, nem volt több, mint egy nagyjából ember alakú kupac egy nyitott ládában.

Magát a testet ősrégi gyolcscsíkokba pólyálták. Ott, ahol valaha az arc lehetett, kartonázsmaszk feküdt, amelyre ráfestették egy nő arcát, aki nagy, sötét szempárral meredt bele a világba.

Maura figyelmét azonban egy másik nő is fölkeltette, aki szintén a vizsgálóban tartózkodott. Szemmel láthatóan fiatal volt, és a szállítóláda fölé hajolva éppen azzal foglalkozott, hogy cérnakesztyűbe bújtatott kezével gondosan eltávolítsa a múmia körül lévő csomagolóanyagot. Fekete hajfürtjei belehullottak a homlokába. Amikor végre kiegyenesedett, és egy mozdulattal hátrasöpörte az elszabadult tincseket, Maura megpillantotta a szemét, amely majdnem olyan nagy és sötét volt, mint amilyet a múmián látott. Mediterrán vonásai miatt az ember könnyedén odaképzelhette bármelyik egyiptomi szentély falára, a ruhái azonban túl modernek voltak ehhez. Szűk farmert és feliratos pólót viselt.

– Hát nem gyönyörű? – morogta félhangosan dr. Robinson, aki közben Maura mellett talált magának helyet. Nem volt könnyű eldönteni, kire vonatkozik a megjegyzése: Madam X-re vagy a fiatal nőre. – Úgy tűnik, remek formában van. Nagyon remélem, hogy maga a test is jól konzervált, nem csupán a vásznak és gyolcsok.

– Mennyi idős lehet? Megbecsülték már a korát?

– A külső szövetből egy kis darabot elküldtünk szén izotópos vizsgálatra, ami kis híján elvitte a teljes költségvetésünket. Josephine azonban mindenképp ragaszkodott hozzá. Ennek alapján az időszámításunk előtti 2. századból származik.

– Az a Ptolemaidák kora, nem?

Dr. Robinson elismerő mosollyal nézett rá.

– Otthonosan mozog az egyiptomi dinasztiák terén...

– Az egyetemen antropológiát is hallgattam, de nem hiszem, hogy ezen és a yanomami törzsön kívül bármi másra is emlékeznék.

– Ez sem kevés.

Maura kíváncsi tekintettel méregette a gyolcsokba pólyált tetemet. Csodálattal töltötte el, hogy az a „valaki”, aki a vizsgálóban fekszik, több mint kétezer éves. Micsoda utat járhatott be, térben és időben egyaránt, amíg végül ide került, egy bostoni kórház CT-vizsgálójába, kíváncsi pillantások kereszttüzébe.

– Nem veszik ki a ládából a vizsgálathoz? – kérdezte végül.

– A lehető legkevésbé akarjuk csak megbolygatni. Maga a láda nem akadályozza a szkennelést, a gép ugyanolyan jól látja így is, hogy mi van a textilréteg alatt.

– És egy kicsit se próbáltak meg bekukucskálni alá?

– Úgy érti, hogy nem bugyoláltam-e egy kicsit ki? – nézett rá dr. Robinson, és amúgy jámbor szeme szabályosan elkerekedett a döbbenettől. – Te jó ég, dehogyis! Talán száz évvel ezelőtt előfordulhatott, hogy a régészek ilyesmire vetemedtek, és éppen így sikerült egy rakás leletet súlyosan megrongálniuk. A külső borítás alatt valószínűleg méhviasszal vagy gyantával átitatott rétegek lehetnek, úgyhogy nem lehet olyan egyszerűen „kicsomagolni”. Nagyon óvatosan kell szétfejteni. Azon kívül, hogy könnyen megsérülhet, érzésem szerint tiszteletlenség is lenne. Én sohasem tennék ilyet – magyarázta, miközben egy pillantást vetett a vizsgálóban lévő, sötét hajú fiatal nőre. – Arról nem is beszélve, hogy Josephine egyszerűen meggyilkolna érte.

– Ő a kolléganője?

– Igen, dr. Pulcillo.

– Nem néz ki többnek tizenhatnál.

– Ugye? De közben a legkiválóbb szakember. Ő hozta tető alá ezt a vizsgálatot is. És amikor a kórház jogi osztálya megpróbált keresztbe feküdni, Josephine volt az, aki minden követ megmozgatott, és végül elintézte a dolgot.

– Miért akadékoskodtak a jogászok?

– Komolyan kérdi? Hát mert a beteg nem tudott a kórháznak írásbeli hozzájárulást adni a vizsgálathoz.

Maura felnevetett elképedésében.

– Írásos hozzájárulást akartak egy múmiától?

– Ha az ember ügyvéd, akkor mindent szeret lepapírozni. Akkor is, ha a páciens néhány ezer éve halott.

Közben dr. Pulcillo eltávolította az összes csomagolóanyagot, és gondosan becsukva maga mögött a vizsgáló ajtaját, csatlakozott az előtérben szorongó társasághoz. A múmia békésen hevert a szállítóládában, várva a röntgensugarak érkezését.

– Elnézést, dr. Robinson! – szólalt meg a CT-technikus, és egy pillanatra abbahagyta a számítógép billentyűinek nyomkodását. – Csak akkor tudjuk elkezdeni a vizsgálatot, ha kitöltöm a beteg adatlapjának minden pontját. Mit írjak a születési dátumhoz?

– Húha! – ráncolta össze a homlokát a muzeológus. – Tényleg be kell írni a születési idejét?

– Egyszerűen nem tudom elindítani a gépet, amíg nem töltöm ki az üres mezőket. Próbáltam beírni születési évnek a nullát, de azt persze nem fogadja el a számítógép.

– Nem írhatnánk be a tegnapi dátumot? Akkor már legalább egynapos.

– Oké. Na, most a program a beteg nemét is szeretné tudni. Férfi, nő vagy egyéb?

Robinson elcsodálkozott.

– Van olyan kategória is, hogy *egyéb?*

A technikus elvigyorodott.

– Eddig még nem volt alkalmam kipróbálni, hogy ez a rubrika hogy működik.

– Hát akkor ma este tegyünk egy próbát. A maszk szerint nővel van dolgunk, de az embert érhetik meglepetések. Addig nem lehetünk biztosak a nemében, amíg a vizsgálatot el nem végezzük.

– Rendben – mondta a radiológus, dr. Brier. – Akkor mi készen állunk.

Robinson bólintott.

– Csináljuk.

Mindenki a számítógép képernyőjére meredt, várva, hogy megjelenjenek az első képek. A vizsgálófülkébe nyíló ablakon át jól látszott, ahogy Madam X, fejjel előre, egyre beljebb halad a CT nagy, kerek nyílásába, ahol röntgensugarak pásztázták. A komputertomográfia már egy ideje nem tartozott a legmodernebb képalkotási eljárások közé, de az, hogy régészeti vizsgálatra használják, viszonylag új keletűnek számított. A helyiségben tartózkodók közül még senki sem látta, hogyan történik egy múmia CT-szkennelése, úgyhogy mindenki, szinte ösztönösen, közelebb hajolt a képernyőhöz. Maura fél szemmel érzékelte, hogy a tévéstáb kamerája feléjük fordul, hogy biztosan

megörökítse az első reakcióikat. A mellette álló Nicholas Robinson izgalmában előre-hátra himbálózott a lábán, és közben csak úgy sugárzott belőle az idegesség. Maura maga is érezte, hogy egyre hevesebben ver a szíve, és a nyakát nyújtogatva próbált minél közelebb kerülni a képernyőhöz. Az első kép, amely feltűnt, azonban csak türelmetlenséget váltott ki.

– Ez még csak a láda külső része – morogta dr. Brier.

Maura odapillantott Robinsonra, aki izgalmában összepréselte az ajkát. Lehetséges, hogy kiderül, Madam X nem egyéb, mint egy csomó öreg és mocskos rongy? A mellette álló dr. Pulcillo egész teste megfeszült. Két kezével a radiológus székének a támláját markolta, és dr. Brier válla fölött átpillantva izgatottan várta, hogy végre megjelenjen a képernyőn valami, ami felismerhetően emberi, valami, ami megerősíti azt, hogy a gyolcsok és rongyok alatt egy tetem lapul.

A következő kép aztán mindent megváltoztatott. Váratlanul és szemkáprázatatóan világos volt, és abban a pillanatban, amint feltűnt, mindenki szinte egyszerre kapott levegő után.

Csont.

– Ez a koponyacsont teteje – szólalt meg dr. Brier. – Gratulálok, az már biztos, hogy „valaki” van ott bent.

Robinson és Pulcillo megkönnyebbülten lapogatták egymás vállát.

– Igen! Pontosan erre vártunk! – mondta a férfi.

– Akkor végre – tette hozzá Pulcillo – befejezhetjük a kiállítás építését.

– Múmiák! – nevetett fel hátraszegve a fejét Robinson. – Mindenki szereti a múmiákat!

Újabb metszetek jelentek meg a képernyőn, úgyhogy az érdeklődés ismét abba az irányba összpontosult. Egyre jobban kirajzolódott a koponya. Világosan látszott, hogy a koponyaüreget nem az agy állománya, hanem valami kígyózó, tekergőző, de szilárd anyag tölti ki.

– Ezek vászoncsíkok – suttogta csodálattal dr. Pulcillo, és úgy bámult a képernyőre, mintha a világ legszebb látványa tárult volna elé.

– Nincs sehol az agya – állapította meg a CT-technikus.

– Persze, az agyat rendszerint eltávolították.

– És tényleg igaz, hogy az orrüregen át feldugtak egy kampót, és azzal egyszerűen kihúzták? – kérdezte kicsit megborzongva a fiatalember.

– Többé-kevésbé. Nem lehet csak úgy kihúzni az agyat, mert ahhoz túl puha az állománya. Valószínűbb, hogy feldugtak valami eszközt, amit addig forgattak, amíg az agy egészen folyékonnyá nem vált. Aztán a tetemet hasra fordították, és az agy állománya szépen kicsöpögött az orron keresztül.

– Te jó ég, hogy ez milyen gusztustalan – fintorgott a technikus, de közben le nem vette a szemét a régészről.

– A koponyaüreget azután vagy üresen hagyták, vagy ilyen szövetcsíkokkal töltötték ki, mint amilyenek itt is láthatóak. Meg tömjénnel.

– Tömjénnel? Az meg mi a csuda? Soha nem tudtam, hogy az mi.

– A tömjénfa illatos gyantája. Egy Északkelet-Afrikában honos fafajta, meglehetősen ritka. Az ókorban nagy becsben tartották.

– Ó! Szóval akkor ezért hurcolt magával a napkeleti bölcsek egyike tömjént Betlehembe.

Dr. Pulcillo bólintott.

– Nagyon értékes ajándéknak számított.

– Rendben – szólt közbe dr. Brier. – Most érkezünk a szemgödör alá. Ott látható a felső állkapocs, és…

Hirtelen elnémult, mert a képernyőn valami váratlan, sötét folt tűnt fel.

– Te jó ég – mormogta Robinson.

– Ez valami fém kell hogy legyen – mondta dr. Brier. – A szájüregben van.

– Lehet, hogy egy aranyból készült levél – szólalt meg Pulcillo. – A görög-római időszakban előfordult, hogy aranyból készült levelet helyeztek a szájüregbe, a nyelv helyére.

Robinson most a tévékamera felé fordult, amely folyamatosan rögzítette az elhangzottakat.

– Úgy tűnik, valami fém van a szájüregben. Ez összhangban áll azzal az előzetes feltevésünkkel, hogy a múmia a görög-római időszakból származik...

– Hát ez meg mi? – kiáltott fel döbbenten dr. Brier.

Maura odanézett a képernyőre. A múmia alsó állkapcsánál egy fényes pont villant fel. Maura elképedve nézte, mert ilyesminek nem lett volna szabad előfordulnia egy olyan tetem esetében, amelyik legalább kétezer éves. Közelebb hajolt, hogy jobban szemügyre vegye. A látvány ismerős volt, és nem keltett volna különösebb meglepetést, ha egy olyan holttestben lát ilyet, amely frissen érkezett be a kórbonctanra.

– Tudom, hogy ez lehetetlen – mondta halkan –, de tudják, ez minek néz ki?

A radiológus bólintott.

– Ez egy fogtömés.

Maura odafordult dr. Robinsonhoz, aki éppúgy meg volt döbbenve, mint mindenki más a helyiségben.

– Szerepel valahol másutt ehhez hasonló dolog a szakirodalomban? – kérdezte érdeklődően. – Mármint az, hogy egy egyiptomi múmiában olyan fogászati beavatkozás nyomára bukkantak, amelyet akár egy modern fogtöméssel is össze lehetne téveszteni?

Robinson elkerekedett szemmel, tagadólag megrázta a fejét.

– Persze ez nem jelenti azt, hogy az egyiptomiak ne lettek volna képesek ilyesmire. Az orvosi ismereteik messze a legfejlettebbek voltak az ókori világban – felelte, aztán ránézett a kolléganőjére. – Josephine! Te mit gondolsz erről? Mégiscsak a te szakterületed!

Pulcillo próbált felocsúdni a döbbenetből.

– Nos, azt hiszem, fennmaradtak papiruszok az Óbirodalom korszakából, amelyekben leírják, hogyan kell rögzíteni egy meglazult fogat vagy miként kell készíteni egy hidat. Egy javasember pedig híres volt a pótfogcsinálásról. Tehát azt tudjuk, hogy elég eredeti ötleteik voltak a fogászat területén. Messze megelőzték a korukat.

– De tudunk arról, hogy valaha is csináltak volna *ilyet?* – kérdezte Maura, és a képernyőre mutatott.

Pulcillo őszintén zavarban volt, és maga is a monitorra nézett.

– Nos, ha csináltak – felelte halkan –, akkor én nem tudok róla.

Közben a képernyőn újabb szürkés képek jelentek meg, megmutatva a test keresztmetszeti vetületét, úgy, mintha egy késsel felszeletelték volna. Madam X-et azonban egyáltalán nem zavarta, hogy a legkülönbözőbb irányokból röntgensugarakkal bombázzák, ő már nem aggódott az esetleges mellékhatások vagy akár a rák kockázata miatt.

Robinsont meglehetősen felkavarták a korábban látottak, úgyhogy most, minden meglepetésre készen, feszülten előrehajolt. Megjelentek a mellkasról készült első képek: a testüreg sötétnek és üresnek látszott.

– Úgy tűnik, hogy a tüdőt is eltávolították – szólalt meg a radiológus. – Nem látok mást, csak az elszáradt maradványait.

– Az a szív – jelentette ki Pulcillo, és a hangja most megint magabiztosabban csengett, mert tudta, hogy mit kellene látnia. – Azt általában ott hagyták, az eredeti helyén.

– Csak a szívet?

A régész bólintott.

– Igen. Úgy hitték, hogy az az intelligencia központja, úgyhogy nem volt szabad elválasztani a testtől. A Halottak Könyvében legalább három olyan önálló varázsszöveg található, amelyik azzal foglalkozik, hogy a szívnek az eredeti helyén kell maradnia.

– És a többi szerv? – érdeklődött a CT-technikus. – Mintha azt olvastam volna valahol, hogy azokat egy külön edényben tárolták.

– Az volt a szokás a XXI. dinasztiát megelőző korokban. Időszámításunk előtt 1000-től azonban a belső szerveket kivették, négyfelé választva becsomagolták, és visszahelyezték a holttestbe.

– Akkor valami ilyesmit kell látnunk ennek a múmiának az esetében is?

– Nos, ha valóban a Ptolemaidák korából származik, akkor igen.

– Azt hiszem, képes lennék viszonylag megbízhatóan megtippelni, hogy hány éves korában következett be a halál – jelentette ki a radiológus. – A bölcsességfogak már mind kifejlődtek, és a koponyacsonti varratok is megszilárdultak. Viszont nem látok semmilyen degeneratív elváltozást a gerincoszlopban.

– Fiatal felnőtt – mondta Maura.

– Feltehetően harmincöt év alatti.

– Abban az időszakban, amelyikben élt, harmincöt évesen már bőven középkorúnak számított az ember – jelentette ki Robinson.

A CT közben folyamatosan araszolt tovább, maga mögött hagyva a mellkasüreget. A röntgensugarak keresztülmetszették a múmiát betakaró anyagokat, az elszáradt és összeaszott bőrt és a csontokat, és feltárták a hasüreget. A látványtól Maura megborzongott: olyan volt, mintha egy földönkívülit látna. Ott, ahol a mindennapokban, munkavégzés közben a májat és a lépet, a gyomrot és a hasnyálmirigyet szokta látni, most egy kígyószerűen tekergőző szövetcsomó feküdt. A test belsejéből minden hiányzott, ami felismerhető lett volna. Csak a

gerincoszlop és a csigolyák világosabb foltjai utaltak arra, hogy valóban egy emberi test fekszik a CT-ben, mert maga a test üres volt, akár egy rongyokkal kitömött baba.

Lehet, hogy a múmiaanatómia egyelőre ismeretlen volt Maura számára, de Robinson és Pulcillo szemlátomást otthonosan mozgott ezen a területen. Ahogy az újabb és újabb képek megjelentek, izgatottan hajoltak előre, és mutogatták mindazt, amit felismertek.

– Ott vannak négy kötegbe elrendezve a belső szervek – mondta Robinson.

– Igen, és most érkezünk a medence környékére – mutatott dr. Brier két halvány ívelt foltra, amelyek egyértelműen a csípőcsont felső részéhez tartoztak.

Ahogy a számítógép folyamatosan feldolgozta az információt, úgy rajzolódott ki a képeken a medence csontozata.

– Nézzék a csípőtaréjok alakját és távolságát – mondta dr. Brier.

– Nő volt – jelentette ki Maura.

A radiológus jóváhagyólag bólintott.

– Azt kell mondanom, teljesen egyértelmű – fordult mosolyogva a régész felé. – Mostantól hivatalosan is Madam X-nek nevezhetik, szóba sem jön, hogy esetleg Mister X lenne.

– Nézzék a szeméremízületet! – mutatott Maura a képernyőre. – Teljesen ép.

– Szerintem is – bólintott dr. Brier.

– És az mit jelent? – érdeklődött Robinson.

– A szülés során, ahogy a baba keresztülvergődik a szülőcsatornán, képes kicsit szétfeszíteni a szeméremcsontokat,

ott, ahol azok a porcos szövetből álló szeméremízülettel kapcsolódnak egymáshoz. A képek alapján feltehető, hogy ez a nő soha nem szült.

A CT közben továbbhaladt, és már a két combcsontot mutatta, rajtuk a comb húsának elszáradt maradványaival.

– Nick! Fel kéne hívnunk Simont! – szólalt meg Pulcillo. – Biztos izgatottan várja a jelentkezésünket.

– Te jó ég! Erről teljesen elfeledkeztem – kiáltott fel Robinson. Kivette a zsebéből a mobilját, és felhívta a főnökét. – Simon? Na, mit gondolsz, mit nézünk éppen? Igen. És nagyszerűen néz ki. Ráadásul néhány meglepetésre is fény derült, úgyhogy a sajtótájékoztató biztosan nagyon…

Hirtelen elnémult. Döbbenten meredt a képernyőre.

– Ez meg mi az ördög? – kiáltott fel a CT-technikus.

A monitoron megjelenő kép olyan meglepő volt, hogy mindenki, aki a helyiségben tartózkodott, elnémult. Ha egy élő beteg feküdt volna a CT-ben, akkor Maurának nem okozott volna semmi nehézséget azonosítani a kis fémtárgyat, amely a vádliba volt beágyazódva, és amely szétroncsolta a vékonyka szárkapocscsontot. De egy ilyen fémtárgy nem lehet Madam X testében.

Abban az évezredben, amelyben Madam X élt, még nem voltak lövedékek.

– Ez az, aminek gondolom? – kérdezte a technikus.

Robinson hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ez valami későbbi sérülés lehet. Halál utáni. Egyébként lehetetlen.

– Úgy érti, hogy kétezer évvel a halál után?

– Várj… Mindjárt visszahívlak, Simon! – szólt bele a telefonba Robinson, azzal letette. Odafordult az operatőrhöz. – Hagyja abba! Kérem, kapcsolja ki a kamerát! – Nagy levegőt vett. – Jól van. Nyugalom. Próbáljuk a dolgot logikusan megközelíteni – mondta, aztán kiegyenesedett, és szemlátomást visszanyerte az önuralmát, mert valami nyilvánvaló és egyértelmű magyarázat jutott az eszébe. – A múmiáknak sokszor elég hányatott volt a sorsuk, és a különféle szerencsevadászok gyakran tettek kárt bennük. Nyilvánvaló, hogy valaki egy golyót eresztett ebbe a múmiába is. Aztán valószínűleg valaki megpróbálta kijavítani a sérülést úgy, hogy „újracsomagolta". Ezért nem láttunk rajta semmilyen külsérelmi nyomot.

– Nem ez történt – jelentette ki Maura.

Robinson kérdőn nézett rá.

– Ezt hogy érti? Csak ez lehet a logikus magyarázat.

– A lábon látható sérülés nem a halál után következett be. Akkor történt, amikor ez a nő még életben volt.

– Az lehetetlen.

– Attól tartok, dr. Islesnak igaza van – szólalt meg most a radiológus, és ránézett Maurára. – Arra a kezdődő hegesedésre utal, amely a törésnél látható?

– Miről beszélnek? Miféle hegesedés?

– Arról, hogy az elroncsolódott, eltört csontok kezdtek összeforrni, mielőtt ez a nő meghalt volna. Legalább pár hetet még élt a sérülést követően.

Maura kérdően nézett a kurátorra.

– Honnan származik ez a múmia?

Robinson szemüvege ismét lecsúszott a férfi orrára, aki most kicsit felszegett fejjel szinte megbabonázva nézte az üveglencsén át a múmia képernyőn látszódó lábát.

A kérdésre végül dr. Pulcillo adott választ. Elhaló hangon suttogta:

– A múzeum alagsori raktárában volt. Nick, szóval dr. Robinson találta meg, még januárban.

– És hogy került a múzeumba?

– Azt nem tudjuk – rázta meg a fejét a régésznő.

– Valami dokumentumnak csak kell lennie róla. Valami, ami jelzi vagy utal arra, hogy honnan származik.

– Erről a leletről nincs semmi – köszörülte meg a torkát dr. Robinson. – A Crispin Múzeum 130 éves, és nagyon sok irat meg dokumentum hiányzik. Azt se tudjuk, mennyi ideje volt az alagsori raktárban.

– De mégis, hogyan találta meg?

Bár a helyiségben jól működött a klíma, Robinson sápadt arcán izzadságcseppek jelentek meg.

– Azután, hogy három éve elkezdtem a múzeumban dolgozni, nekiláttam leltározni a gyűjteményt. Így bukkantam rá. Egy jelöletlen tárolódobozban volt.

– És egy cseppet sem lepődött meg ezen? Úgy értem, azon, hogy egyszer csak talál egy olyan ritka kincset, mint egy egyiptomi múmia egy jelöletlen dobozban?

– A múmiák egyáltalán nem mennek ritkaságszámba. Az 1800-as években öt dollárért hozzá lehetett jutni ilyenekhez Egyiptomban. Amerikai turisták százszámra hurcolták haza őket, aztán vagy a padláson porosodnak, vagy

régiségkereskedésekben kötnek ki. A Niagaránál, Niagara Fallsban egy mutatványos azt állítja, hogy a birtokában van I. Ramszesz múmiája. Úgyhogy egyáltalán nem olyan meglepő, hogy találtunk egy múmiát a raktárban.

– Dr. Isles! – szólalt meg a radiológus. – Itt egy kinagyított felvétel. Nem akarja megnézni?

Maura a képernyő felé fordult. Hagyományos röntgenkép látszott a monitoron, olyan, amilyeneket tucatjával szokott tanulmányozni a patológián. Nem volt szüksége a radiológus magyarázatára ahhoz, hogy pontosan értse, mit lát.

– Ez alapján kétség se fér hozzá – mondta halkan dr. Brier.

Hát nem. A látvány magáért beszél. Ez egy golyó a lábszárban.

Maura elővette a mobilját.

– Kit hív, dr. Isles? – kérdezte Robinson megrökönyödve.

– Megszervezem, hogy átszállítsák a kórbonctanra – nézett rá Maura. – Madam X innentől kezdve igazságügyi orvos szakértői vizsgálat tárgyát képezi.

Harmadik fejezet

CSAK ÉN KÉPZELŐDÖM – KÉRDEZTE BARRY FROST nyomozó –, vagy tényleg nekünk kettőnknek jut az összes bizarr ügy?

Madam X esete valóban elég abszurd, gondolta Jane Rizzoli, miközben elhajtott a tévéstábok kocsijai mellett, és bekanyarodott az igazságügyi orvos szakértői hivatal épülete előtti parkolóba. Még csak reggel nyolc óra volt, de a sajtó hiénái már kiéhezetten vártak az újabb rejtélyes bűnügy részleteire. Amikor előző este Maura felhívta a hírrel, Jane kínjában csak nevetni tudott. Az újságírók autóinak látványa azonban most rádöbbentette, hogy bármilyen hihetetlen is az egész, ideje komolyan venni az ügyet.

Megállt a parkolóban, és egy kis ideig csak nézte a tévés kocsikat. Azon töprengett, vajon mennyivel több kamera lesz itt akkor, amikor majd Frosttal együtt kijönnek az épületből. – Ez legalább nem lesz büdös – jegyezte meg hangosan.

– De a múmiáktól mindenféle betegséget lehet elkapni, ugye tudod?

Jane a társa felé fordult, akinek sápadt, kisfiús arcára kitilt az őszinte aggodalom.

– Miféle betegségeket? – kérdezte kis idő után.

– Mióta Alice elutazott, nagyon sokat nézek tévét. Tegnap este is láttam egy dokumentumfilmet a Discoveryn olyan múmiákról, amelyek spórákkal terjesztettek mindenféle ragályt.

– Ó! A kis rafináltak.

– Ez nem vicc – tiltakozott a férfi. – Meg lehet tőlük betegedni.

– Ne már! Remélem, Alice minél előbb hazajön. Te az állandó Discovery-nézésbe fogsz belebetegedni.

Kiszálltak a kocsiból, és megcsapta őket a fülledtség, amitől Jane amúgy is rakoncátlan fekete hajfürtjei szabályos csigákba csavarodtak. Négy éve, amióta gyilkossági nyomozó lett, sokszor megtette ezt az utat a parkolótól az orvos szakértői hivatal épületéig. Csúszkált a januári fagyban, rohant a márciusi felhőszakadásban, vonszolta magát az augusztusi kánikulában. Jól ismerte az épületig vezető utat, ahogy azt is tudta, mi várja a komor épületben. Egy időben azt hitte, az évek múlásával majd elmúlik a szorongása, és immunissá válik a kórbonctan fémtálcáin elé táruló borzalmakra. Azonban azóta, hogy tavaly megszületett a lánya, Regina, a halál látványa, ha lehet, még inkább rémülettel töltötte el. Az anyaságtól sebezhetőbb lett, mert még jobban megértette, hogy a halál mitől is foszthatja meg az embert.

Ma azonban nem félelmet, sokkal inkább izgalmat váltott ki Jane-ből a rá váró halott. Amikor belépett a boncterem előtti helyiségbe, egyből az üvegablakhoz sietett, hogy minél előbb meglássa a boncasztalon várakozó holttestet.

A *The Boston Globe* akasztotta rá a múmiára a Madam X elnevezést. Meg kell hagyni, jó ötlet volt, hisz ez alapján az emberek egyből valami fenséges szépségre, egy sötét szemű Kleopátrára asszociáltak. Pedig amit Jane maga előtt látott, az

nem volt más, mint egy összeaszott porhüvely, rongyokba csomagolva.

– Úgy néz ki, mint valami óriási mexikói *tamale*, az a fura, rongynak kinéző töltött tészta – állapította meg félhangosan.

– Ki az a csaj? – kérdezte Frost, miközben odalépett mellé a megfigyelőablak üvegéhez.

Odabent két ember volt, akiket Jane nem ismert. A férfi nyakigláb, a szemüvege professzorosan az orrára csúszott. A másik pedig egy fiatal nő, nagyon csinos, sötét hajú teremtés, aki kék farmert viselt a védőköpeny alatt.

– Ők biztos a múzeum régészei.

– Ez a csaj egy régész? Hűha.

Jane tettetett felháborodással oldalba bökte.

– Alice csak pár hétre teszi ki a lábát, és te máris elfelejted, hogy nős ember vagy.

– Csak el nem tudtam volna képzelni, hogy egy régész ilyen dögösen nézhet ki.

Felvették a köpenyt és a védőpapucsot, és bementek a boncterembe.

– Helló, doki! – köszönt Jane hangosan. – Ez tényleg ránk vár?

Maura feléjük fordult, és a tekintete, mint szinte mindig, halálosan komoly volt. Míg a többi kórboncnok képes volt vicces megjegyzéseket tenni vagy akár ironikusan kommentálni a boncasztalon történteket, Maura esetében még egy mosoly sem volt megengedett a halott jelenlétében.

– Hamarosan kiderítjük – felelte, és aztán bemutatta a helyiségben tartózkodó két ismeretlent, akiket Jane már látott az

előtérből. – Ő a múzeum kurátora, dr. Nicholas Robinson, dr. Josephine Pulcillo pedig a kollégája.

– Mindketten a Crispin Múzeumban dolgoznak? – kérdezte Jane.

– Igen, és elég szomorúak attól, amit éppen készülök megtenni – tette hozzá Maura.

– Mert tönkreteszi – magyarázta Robinson. – Kell lennie valami más módnak is arra, hogy megszerezze a szükséges információt, nem csak az, hogy felnyitja.

– Ezért ragaszkodtam ahhoz, dr. Robinson, hogy maguk is itt legyenek – magyarázta Maura. – Hogy segítsenek minimálisra szorítani a sérülést. Egyáltalán nem áll szándékomban tönkretenni egy régészeti ritkaságot.

– Azt hittem, hogy a tegnap esti CT világosan megmutatta a golyót – vetette közbe Jane.

– Ott vannak a röntgenfelvételek, amelyeket ma reggel csináltunk – bökött Maura a világító fal felé. – Nézd meg, hogy mit gondolsz!

Jane odalépett a röntgenfalhoz, és tanulmányozni kezdte az egymás mellé csíptetett képeket. A jobb vádliból szinte előragyogott az a valami, amely egyértelműen golyónak tűnt.

– Ja, látom már, miért paráztatok be ettől tegnap este.

– Én nem paráztam be.

Jane felnevetett.

– A telefonban úgy hangzott, hogy elég közel voltál hozzá.

– Elismerem, baromira meglepődtem, amikor megláttam. Ahogy mindenki más is, aki ott volt – azzal Maura a jobb alsó

lábszárra mutatott. – Látod, hogy szétroncsolta, feltehetően ez a golyó, a szárkapocscsontot?

– Igen. És azt mondtad, hogy ez akkor történt, amikor még életben volt?

– Világosan láthatóak a callusképződés nyomai. Ez a csont már kezdett gyógyulni, amikor beállt a halál.

– Ugyanakkor viszont az anyag, amibe be van bugyolálva, kétezer éves – vetette közbe Robinson. – Ezt megerősítették.

Jane a röntgenképeket nézte, és próbált logikus magyarázatot találni az előttük álló problémára.

– Lehet, hogy nem is golyó. Talán valami ókori fémdarab. Egy dárda hegye, vagy ilyesmi.

– Jane! Ez nem egy dárda hegye – ellenkezett Maura némi rosszallással. – Ez egy golyó.

– Akkor vedd ki. Bizonyítsd be!

– És ha megteszem?

– Akkor egy igazi fogas kérdéssel nézünk szembe. Úgy értem, szinte elképzelhetetlen, hogy mi lehet a magyarázat rá.

– Tudod, mit mondott Alice tegnap este, amikor meséltem neki erről a dologról? – kérdezte Frost. – „Időutazás." Ez volt az első dolog, ami az eszébe jutott.

Jane felnevetett.

– Már téged is megfertőzött Alice ezekkel a misztikus hókuszpókuszaival?

– Dehogyis. Tudod, elméletileg lehetséges, hogy visszamenjünk az időben – magyarázta Frost lelkesen. – Vissza lehet juttatni Egyiptomba egy pisztolyt.

– Nem kellene a valóság talaján maradni, és igazi lehetőségekről beszélgetni? – vágott közbe Maura kicsit ingerülten.

Jane összeráncolta a homlokát, miközben tovább nézegette a pici, fényes fémtárgyat. Pontosan olyan volt, mint sok tucat másik az élettelen végtagokról és szétroncsolt koponyákról készült röntgenfelvételeken.

– Az a bajom, hogy képtelen vagyok bármilyen valószerű magyarázattal előállni – bökte ki végül. – Úgyhogy miért nem látsz hozzá, és veszed ki, hogy lássuk, valójában mi is ez a fém valami? Lehet, hogy a régész kollégáknak igazuk van, és elhamarkodott következtetést vontál le, doki.

– Kurátorként – köszörülte meg a torkát Robinson – elsődleges kötelességem, hogy megvédjem a rám bízott értéket, és ne hagyjam, hogy ész nélkül szétcincálja. Lehetséges lenne, hogy csak az érintett területre korlátozódjon a beavatkozás?

– Igen, ez elfogadható kérés – bólintott Maura, és odament a boncasztalhoz. – Fordítsuk meg! Ha van bemeneti nyílás, akkor az egyből látható lesz a jobb vádlijánál.

– Legjobb, ha együtt csináljuk – azzal Robinson odament a múmia fejéhez, dr. Pulcillo pedig a lábához lépett. – Meg kell támasztanunk az egész testet, hogy egyik részét se érje túl nagy nyomás.

– Frost nyomozó! – szólt oda Maura a férfinak, miközben kesztyűs kezét a múmia válla alá tette. – Megemelné a csípőjénél?

Frost habozott egy kicsit, és idegenkedve bámulta a nem túl bizalomgerjesztő gyolcsszövetet.

– Nem kellene felvennünk valami védőmaszkot?

– Csak átfordítjuk a hasára – mondta Maura.

– Azt hallottam, mindenféle betegségeket terjeszthetnek. Hogy az ember belélegez holmi spórákat, és tüdőgyulladást kaphat.

– Jaj, ne már! Az ég szerelmére! – szólt rá Jane. Felkapott egy pár kesztyűt, felhúzta, és odament az asztalhoz. Óvatosan a múmia csípője alá nyúlt. – Mehet.

– Oké, emeljük! – rendelkezett Robinson. – És most fordítsuk meg. Így…

– Hú, ennek alig van súlya – csodálkozott el Jane.

– Az élő emberi test nagyrészt vízből áll. Ha kivesszük a belső szerveket, kiszárítjuk a tetemet, akkor az, ami megmarad, már csak töredékét nyomja az eredeti súlyának. Körülbelül 25 kiló lehet a „csomagolásával” együtt.

– Olyan, mint a szárított marhahús?

– Lényegében az is, egy aszalt emberi test. Jó, akkor most tegyük le! Óvatosan.

– Én tényleg nem viccből emlegettem azokat a spórákat – jegyezte meg halkan Frost. – Láttam tegnap egy filmben.

– Csak nem a fáraó átkáról beszél? – érdeklődött Maura.

– De, pontosan arról! – vágta rá Frost diadalittasan. – Mindenki meghalt, aki bement a sírkamrájába. Mert belélegeztek valamit, ami megbetegítette őket.

– Aszpergillózis – vetette oda Robinson. – Amikor Howard Carter és emberei feltörték a sírkamrát, belélegezték az évszázadok alatt odabent felgyülemlett spórákat. És néhányan valóban végzetes aszpergillózisfertőzésben haltak meg.

– Akkor Frost tényleg nem beszélt badarságokat? – kérdezte Jane. – Tényleg igaz lenne a fáraó átka?

Robinson bosszúsan nézett rá.

– Már hogy lenne igaz? Nincs szó semmiféle átokról. Meghalt pár ember, és kész. Igaz, azok után, amit Carter és a munkatársai Tutankhamon sírjában műveltek, az se lenne csoda, ha a fáraó megátkozta volna őket.

– Miért? Mit csináltak? – pillantott rá érdeklődve Jane.

– Brutális munkát végeztek. Felfeszítették a szarkofágját, eltörték a csontjait, és lényegében szétszaggatták nagy igyekezetükben, hogy kincsekre, ékszerekre bukkanjanak. Feldarabolták, hogy ki tudják venni a koporsójából, kitépték a helyükből a végtagjait. Nem tudományos munka volt az, hanem szabályos mészárlás.

Közben lepillantott Madam X-re, és Jane észrevette, hogy a tekintetéből csodálat, őszinte tisztelet sugárzik.

– Nem szeretnénk, ha vele valami hasonló történne.

– Semmiképp sem szeretném megcsonkítani – szólt oda Maura. – Úgyhogy csak annyira bugyoláljuk ki, amennyi feltétlenül szükséges, hogy lássuk, mivel van dolgunk.

– Lehet, hogy nem olyan egyszerű „kibugyolálni" – mondta Robinson. – Ha a belső gyolcsokat gyantával itatták át, ahogy az annak idején szokásban volt, akkor azok úgy összetapadtak és megkeményedtek, mint a mai, modern ragasztók.

Maura kicsit tanulmányozta a röntgenfelvételeket, aztán kézbe vett egy szikét és egy orvosi csipeszt. Jane már sokszor látta, ahogy Maura nekilát egy tetem feltárásának, de olyan, hogy ennyit habozott volna, még soha nem fordult elő. Hosszú

ideig vacillált, mintha félt volna megtenni az első metszést. Amire készült, azzal valóban örökre megsérti Madam X testét. A két régész, dr. Robinson és dr. Pulcillo rosszallással figyelte minden mozdulatát.

Aztán Maura végre megtette az első lépést. A metszés azonban távolról sem volt a rá amúgy jellemző, határozott mozdulat. Ez a metszés apró volt, és utána egyből a csipeszért nyúlt, hogy finoman szétválassza a gyolcsrétegeket.

– Elég könnyen szétszedhetőek – jegyezte meg.

Dr. Pulcillo a homlokát ráncolta.

– Ez nem hagyományos. Az lenne a normális, ha a szövetköteget átitatták volna folyékony gyantával. Az 1830-as években, amikor elég sok múmiát „kicsomagoltak", előfordult, hogy csak vésővel tudták lefejteni végül.

– Mi értelme volt ennek a gyantázásnak? – kérdezte Frost.

– Hogy jobban összetartsa, összefogja a csomagolást. Tartást adott neki.

– Most értem el az utolsó gyolcsréteghez – jelentette Maura. – És semmi se utal gyanta jelenlétére.

Jane előrehajolt, hogy lássa, mi látszik a csomagolás alatt.

– Az ott a bőre? Egészen el van száradva, olyan, mint egy vékony bőrkesztyű.

– Nos, végül is a bőrkesztyű sem más, mint kiszárított bőr – felelte Robison. – Lényegében.

Maura odanyúlt az ollóért, és nagyon finoman tovább vágta a szövetréteget, nagyobb felületen betekintést engedve a bőrfelületre. Olyan volt, mintha megbámult pergamen fedte volna a csontokat. Egy pillanatra odanézett a

röntgenfelvételekre, aztán egy nagyítóval kezdte vizsgálni a láthatóvá tett vádlit.

– Nem találom sehol a bemeneti nyílását – morogta.

– És a sérülés nem a halál beállta után keletkezett – kommentálta Jane.

– Pedig egyébként pont olyan, mint ami a röntgenen látszik. Az idegen tárgy feltehetően akkor került a testbe, amikor még életben volt. És elég hosszan élt még ahhoz, hogy a csont hegesedni kezdjen. Meg hogy a bőr is begyógyuljon.

– Mennyi idő kell ehhez?

– Néhány hét. Mondjuk, egy hónap.

– És valakinek gondoskodnia kellett róla ez alatt az idő alatt, ugye? Táplálékot kellett hogy biztosítson neki.

Maura egyetértően bólintott.

– Ennek fényében aztán, ha lehet, még nehezebb meghatározni a halál okát.

– A halál okát? – kérdezte Robinson. – Ezt meg hogy érti?

– Hétköznapi nyelven fogalmazva – nézett rá Jane – azon töprengünk, hogy vajon meggyilkolták-e.

– Foglalkozzunk először a legfontosabb kérdéssel – indítványozta Maura, és a szikéért nyúlt.

A mumifikálás révén azonban úgy összeaszott és kiszáradt a bőr, hogy olyan kemény volt, mint valami jól kikészített bőrtáska. Így a penge csak nehézkesen hatolt át rajta.

Jane közben észrevette, hogy dr. Pulcillo az ajkába harap, ezzel fejezve ki a rosszallását és a tiltakozását. Akármennyire is helytelenítette azonban a dolgot, azért a tekintetét nem tudta levenni a boncasztalról. Mindenki közelebb ment, még a

spórafóbiás Frost is. Maura közben tágabbra feszítette a lábszáron ejtett bemetszést. Nem telt sok időbe, hogy az összeszáradt egykori húsban megtalálja, amit keresett. Összecsippentette, kiemelte, és az egész bonctermet betöltő csörrenés közepette egy kis fémtálcára pottyantotta.

Dr. Pulcillo levegő után kapkodott döbbenetében.

Nem dárdahegy volt. És nem is egy kés letört hegye.

Maura elégedetten körbenézett.

– Azt hiszem, immáron határozottan kijelenthetjük, hogy Madam X nem kétezer éves.

Negyedik fejezet

NEM ÉRTEM – MONDTA HALKAN DR. PULCILLO. – A szövetet megvizsgáltattuk. A szénizotópos elemzés megerősítette a korát.

– De ez egy golyó – mutatott Jane a tálcán heverő fémdarabra. – Ez egy 22-es pisztolygolyó. Azt a vizsgálatot elbaszták.

– Egy nagyon elismert laboratóriumról beszélünk. És halálbiztosak voltak az eredményükben.

– Lehet, hogy mindkettejüknek igaza van – szólt közbe Robinson halkan.

– Igen? – nézett rá kérdően Jane. – Szeretném hallani, hogyan.

A férfi egy lépéssel hátrébb lépett a boncasztaltól, mintha a gondolkodáshoz több térre lett volna szüksége.

– Időről időre előfordul, hogy eladásra kínálnak ilyesmit. Nem tudom, hány százalékuk eredeti valóban, de abban biztos vagyok, hogy a műtárgyak piacán el lehet csípni időnként eredeti darabokat.

– Mit?

– Múmiák csomagolására szolgáló gyolcsot vagy szövetet. Ilyesmit könnyebben lehet találni manapság, mint múmiát. Magam is belefutottam ilyenbe az eBayen.

Jane felnevetett.

– Szóval az ember felmegy az internetre, és csak úgy vehet múmiacsomagolást?

– Nézze, volt olyan időszak, amikor virágzott a múmiakereskedelem. Ledarálták, megőrölték a testet, és gyógyszerként forgalmazták. Britek hazahurcolták Angliába, vagy gazdag turisták vettek maguknak egyet, aztán otthon múmiakibontó partikat rendeztek. Meghívták a barátaikat, hogy azok is lássák, ahogy rétegről rétegre lefejtik a testet takaró leplet. És mivel sokszor amuletteket meg ékszereket is elrejtettek a vásznak közé, kicsit olyan volt az egész, mint valami izgalmas kincsvadászat. Kis dísztárgyak megtalálásával dobták fel a bulit.

– Ezzel szórakoztak? – kérdezte elhűlve Frost. – Hogy kicsomagoltak egy holttestet?

– Igen, sokszor előfordult a viktoriánus kor legelegánsabb otthonaiban – nézett rá Robinson. – Jól jelzi, mennyire semmibe vették, mennyire nem tisztelték az egyiptomi halottakat. És amikor végeztek a kibontásával, kidobták vagy elégették a holttestet. De magát a leplet, egyfajta szuvenírként, gyakran megőrizték. Ezért lehet időnként még mindig rábukkanni ilyesmire.

– Tehát akkor *lehetséges,* hogy maga a csomagolás régi – elmélkedett Frost –, de a holttest nem.

– Igen, ez magyarázhatja a szénizotópos vizsgálat eredményét. De ami Madam X-et illeti, hát… – Robinson hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Azt még mindig nem tudjuk bizonyítani, hogy gyilkosság történt volna – jegyezte meg Frost. – Senkit nem lehet elítélni

azon az alapon, hogy van egy lőtt sebünk, ami kezdett begyógyulni.

– Azt azért kétlem – szólt közbe Jane –, hogy önként jelentkezett volna a mumifikálásra.

– Tulajdonképpen még ez is lehetséges – vetette ellen Robinson.

Minden tekintet a kurátorra meredt, aki láthatólag halálosan komolyan gondolta, amit mondott.

– Önként akarta, hogy kiszedjék az agyát meg az összes belső szervét? – kérdezte Jane. – Ne haragudjon, de ezt nem hinném.

– Pedig vannak, akik pontosan ilyen célra hagyományozzák a testüket.

– Hé! Azt a műsort én is láttam! – kiáltott fel Frost. – Az is a Discoveryn megy. Egy régész lényegében mumifikált egy csávót.

Jane elgondolkodva bámulta a bebugyolált tetemet. Elképzelte, ahogy rétegről rétegre ráfeszül a testére a lepel. Ahogy ezer évre, kétezer évre, mint valami kényszerzubbonyba, be van csomagolva a teste, egészen addig a napig, amíg valami kíváncsi régész úgy nem dönt, hogy eltávolítja róla a vászonréteget, és meg nem nézi összeaszott maradványait.

– Miért vállalkozna bárki is önként ilyesmire? – kérdezte, visszazökkenve a valóságba.

– Ez is egyfajta halhatatlanság, nem gondolja? – kérdezett vissza Robinson. – Alternatíva a szétrohadás helyett. Így azoknak, akik szerették az embert, soha nem kell átadniuk a testet az enyészetnek.

Azoknak, akik szerették az embert… Jane a régészre nézett.

– Azt akarja mondani, hogy ez lehet valamiféle szeretet-megnyilvánulás?

– Mindenesetre kifejezheti a ragaszkodást a szeretett személyhez. Azzal, hogy megóvja az illetőt a férgektől, meg attól, hogy elrohadjon.

Minden testnek útja – jutott Jane eszébe egy réges-régi regény címe. Megborzongott, és hirtelen úgy érezte, a boncteremben elviselhetetlenül hideg lett.

– Talán nem is a szeretet van mögötte. Sokkal inkább a birtoklás vágya.

Robinson ránézett, és a szemében látszott, hogy ez a lehetőség eléggé felkavarja.

– Ebbe eddig bele se gondoltam – ismerte el végül halkan.

– Csináljuk tovább a boncolást, doki! – fordult Jane Maura felé. – Több információra van szükségünk ahhoz, hogy tovább tudjunk lépni.

Maura odament a röntgenfalhoz, levette a lábról készült felvételeket, és a CT-képeket tette a helyükre.

– Fordítsuk vissza a hátára!

Mostanra Maura már nem sokat törődött a régészeti szempontokkal: határozott mozdulattal vágta át a tetemet fedő gyolcsrétegeket. Már pontosan tudták, hogy nem ókori maradvánnyal van dolguk. Halálesettel kapcsolatos vizsgálatot végeztek, és a kérdéseikre nem a gyolcs, hanem az alatta lévő hús és csontmaradványok adhattak csak választ. A szövetréteg kettévált, és láthatóvá lett a felsőtestet fedő összeaszott bőr, amelyet az alatta lévő bordák, mint valami sátorponyvát feszítették maguk fölé. Maura tovább haladt a fej irányába,

határozott mozdulattal levette az arcot takaró, festett maszkot, és elkezdett az alatta lévő gyolcsszalagokkal foglalkozni.

Jane egy pillantást vetett a megvilágított CT-felvételekre, aztán a homlokát ráncolva visszanézett a tetemre.

– Szóval az összes belső szervet kiszedték a mumifikálás során, ugye?

Robinson bólintott.

– Igen. A belső részek eltávolítása jelentős mértékben lelassítja az oszlási folyamatot. Ez nagyban hozzájárul ahhoz, hogy a test maga nem pusztul el.

– De csak egy apró sebhelyet látok a hason – mutatott Jane a test bal oldalán látható, elég szakszerűtlennek látszó öltésekre. – Hogy lehet mindent kivenni egy ilyen kis nyíláson?

– Az ókori egyiptomiak is pontosan így szedték volna ki a belső szerveket. Csak egy kis vágást ejtettek a bal oldalon. Akárki volt is az, aki ezt a testet konzerválta, pontosan ismerte az ókori gyakorlatot.

– Mit értünk ókori gyakorlaton? Mégis, hogyan kell múmiát csinálni?

Dr. Robinson a kolléganőjére nézett.

– Josephine sokkal többet tud erről, mint én. Biztos, hogy jobban el tudná magyarázni.

– Megtenné, dr. Pulcillo? – nézett Jane Josephine-re.

A fiatal nő, bár még nem ocsúdott fel a megtalált golyó okozta döbbenetből, megköszörülte a torkát.

– Mai ismereteink jelentős részét Hérodotosznak köszönhetjük – kezdett bele. – Hérodotosz olyan volt, mint egy mai útikönyvíró, s az ókori Görögországban élt. Kétezerötszáz

évvel ezelőtt beutazta az egész akkor ismert világot, és mindent feljegyzett, amit csak hallott és látott. Viszont közismerten felületes volt, sokszor összekavarta a részleteket. Sőt az is előfordult, hogy a korabeli, helyi idegenvezetők tévesztették meg – mesélt dr. Pulcillo, és halványan elmosolyodott. – Ettől persze csak emberibb az alakja, nem? Lényegében ugyanolyan turista volt az akkori Egyiptomban, mint a maiak a maiban. Feltehetően neki is a nyomában voltak a szuvenírárusok, átverték lelkiismeretlen idegenvezetők. Szóval egy naiv utazó volt Egyiptomban.

– És mit írt a múmiacsinálásról?

– Azt mondták neki, hogy az egész a rituális mosdatással kezdődött, a holttestet sziksóval mosták le.

– Sziksóval?

– Igen, ez a szénsav nátriumsója. Viszonylag könnyen előállítható ma is egyszerű konyhasó és szódabikarbóna keverékéből.

– Szódabikarbóna? – nevetett fel Jane egy kicsit zavartan. – Egészen más szemmel fogok ezek után ránézni a boltban.

– A lemosott holttestet ezután fakockákra helyezték – folytatta dr. Pulcillo. – Egy borotvaéles szélű kővel egy kis bemetszést ejtettek, körülbelül ott, ahol ezen a tetemen is látszik, és valami kampószerű eszközzel kihúzták a belső szerveket a nyíláson keresztül. Az üreget alaposan kiöblítették, aztán nátronsóval feltöltötték. Amúgy az egész testet befedték ezzel a sóval, és negyven napig így hagyták, hogy kiszáradjon. Körülbelül úgy, ahogy manapság a halat tartósítják.

Egy pillanatra elhallgatott, és figyelte, Maura miként vágja át az arcot fedő utolsó gyolcsréteget.

– És aztán? – törte meg a csendet Jane.

Dr. Pulcillo nyelt egyet.

– Addigra a test már elvesztette eredeti súlyának körülbelül a hetvenöt százalékát. A testüreget feltöltötték vászonkötegekkel meg illatos gyantákkal, és…

Hirtelen elhallgatott. A szeme tágra nyílt, ahogy Maura levette a fejet bebugyoláló utolsó vászondarabot is.

Most pillantották meg először Madam X arcát.

A hosszú, fekete haj még mindig elfedte a koponya felső részét, az arcbőr pedig feszesen rátapadt a járomcsontokra. Jane igazából nem ezek látványától döbbent meg, hanem az ajakétól. A halott szája ugyanis durva öltésekkel össze volt varrva, mintha valami Frankenstein-szerű szörnyeteg csinálta volna.

Dr. Pulcillo döbbenten rázta meg a fejét.

– Ez… Ez az egész teljesen értelmetlen!

– A szájat általában nem szokták összevarrni, ugye? – kérdezte Maura.

– Nem! Hát hiszen miként tudna enni a másvilágon? Hogy tudna beszélni? Ez így olyan, mintha valakit örökös éhezésre és örökös némaságra kárhoztatnának.

Örökös némaság… Jane ránézett a durva öltésekre, és elgondolkodott. *Talán valami olyat mondtál, ami sértő volt a gyilkosodra nézve? Talán visszafeleseltél neki? Megbántottad? Tanúskodtál ellene? És ez a büntetésed, hogy örökre az ajkadra forrt a szó?*

A holttest ott feküdt előttük teljes valójában, már nem fedte semmiféle „csomagolás”, húsa alig maradt, talán csak éppen annyi, amennyivel a bőr meg tudott kapaszkodni a csontokon. Maura pedig belevágott a felsőtestbe.

Jane már sokszor volt jelen az Y-vágás elvégzésekor, és eddig minden alkalommal megdöbbent a testből kiáradó émelyítő szagtól. Még a legfrissebb halottból is az oszlás, az elmúlás bűze áradt, ami leginkább a rossz lehelet kénes szagára emlékeztette. Magában csak a holtak lélegzetének nevezte, és elég volt halványan megéreznie ahhoz, hogy felkavarodjon a gyomra és émelyegni kezdjen.

Amikor azonban Maura felnyitotta Madam X tetemét, nem volt semmi ilyesmi. Szakszerűen, egyben kiemelte a szegycsontot és a bordákat, mint valami ősi mellvértet, és ezután láthatóvá vált maga a testüreg. A tetemből csak valami halvány, egyáltalán nem kellemetlen illat áradt, ami leginkább a templomi tömjénre hasonlított. Ahelyett, hogy Jane szokásához híven hátrahőkölt volna, most inkább közelebb hajolt a holttesthez, és óvatosan beleszagolt a levegőbe. Szantálfa, gondolta. Meg kámfor. És még valami, ami az aromás likőrökre és a szegfűszegre emlékeztette.

– Na, erre tényleg nem számítottam – jelentette ki Maura, és kiemelt egy csomó összeszáradt fűszerfélét a testüregből.

– Olyan, mintha csillagánizs lenne – csodálkozott el Jane.

– Gondolom – nézett Maura Pulcillóra –, ez nem számít hagyományosnak.

– Mirha lenne a hagyományos – felelte – meg olvasztott gyanta. Ezzel vették elejét a rossz szagoknak és tették merevebbé a tetemet.

– Mirhához nem egyszerű nagyobb mennyiségben hozzájutni – szólt közbe Robinson. – Valószínűleg ezt helyettesítendő folyamodtak ezekhez a fűszerfélékhez.

– Akár helyettesítettek valamit, akár nem, ez a holttest meglehetősen jó állapotban maradt meg – jelentette ki Maura, azzal nekilátott kihúzni a hasüreget kitöltő vászondarabokat. Amikor végzett, az összesét gondosan egy nagyobb tálba helyezte, hogy majd később alaposabban megvizsgálhassa. Elégedetten nézegette az immáron üres tetemet, aztán megszólalt: – Olyan száraz, mint a kikészített bőr. És nem érezhető semmiféle, az oszlásra utaló szag.

– Hogy fogja így megállapítani a halál okát? – kérdezte Frost. – Hogy nincsenek meg a belső szervek.

– Sehogy. Egyelőre.

Frost a CT-metszetekre nézett.

– És a koponya? Abból is hiányzik az agy.

– De maga a csontozat sértetlen. Nem látok semmilyen sérülésre utaló jelet.

Jane ismét a holttest száját bámulta, azokat a durva öltéseket, amelyekkel az ajka össze volt varrva. Beleborzongott a gondolatba, hogy egy tű hatol az élő, puha húsba. *Remélem, ez már a halál beállta után történt, és nem előtte. Nem akkor, amikor még érezhette.* Egész testében megremegett, aztán odapillantott a CT-felvételekre.

– Mi az a fényes dolog ott? – kérdezte Maurát. – Olyan, mintha a szájban lenne.

– Két, fémre utaló nyom – válaszolta Maura. – Az egyik leginkább fogtömésnek tűnik. De van még valami más is a szájüregben, ami mintha nagyobb lenne. Lehet, hogy ez a magyarázata annak, miért van összevarrva a szája. Talán hogy ez a dolog biztonságosan megmaradjon – nézett a többiekre, azzal kézbe vett egy ollót.

Az öltésekhez használt anyag nem egyszerű cérna volt. A vékony, mostanra összeszáradt bőrcsíkok annyira megkeményedtek, hogy az ajak még azután is szorosan egymáshoz tapadt, hogy Maura átvágta a varratokat. Mintha örökre összeforrt volna, jelezve, hogy ezt a szájat csak erőszakkal lehet szólásra bírni.

Maura egy érszorító csipesz végét dugta óvatosan az ajkak közé. Miközben finoman megpróbálta szétfeszíteni a szájat, hallatszott, ahogy a fém megcsikordult a fogak között. Aztán az állkapocsízület hirtelen engedett a nyers erőnek, és Jane döbbenten látta, hogy maga az állkapocs nagy csattanással elválik a koponyától. Láthatóvá vált az alsó fogsor, ami annyira tökéletes állapotban volt, hogy bármelyik fogorvos büszke lehetett volna rá.

– Na, akkor lássuk, mi ez a szájüregben – szólt Maura.

Benyúlt a csipesszel, és óvatosan kihúzott egy hosszúkás, aranyszínű lapocskát, amit aztán elhelyezett egy rozsdamentes acél tálcára. Mindenki döbbenten meredt a leletre.

Aztán Jane váratlanul elnevette magát.

– Valakinek elég beteg viccei vannak.

Az aranyozott fémlapkára ez volt írva angolul:

MEGLÁTOGATTAM A PIRAMISOKAT.
KAIRÓ, EGYIPTOM

Maura megfordította a lapocskát. A hátoldalába három szimbólum volt vésve: egy bagoly, egy kéz és egy behajlított kar.

– Ez egy kártus – mondta Robinson. – Olyan, mint egy hosszúkás névpecsét, az ókori egyiptomi fáraók és királynék nevét írták rá. Ma már Egyiptom-szerte mindenfelé lehet ilyen szuvenírt csináltatni. Az ember megmondja az ékszerésznek a nevét, ő egyből lefordítja a megfelelő hieroglifákra, és ott helyben bele is vési.

– Ezek a szimbólumok mit jelentenek? – kérdezte Frost. – Látok például egy baglyot, ez nem a bölcsességre vagy a tudásra akar utalni?

– Nem, ezeket a jeleket nem lehet úgy olvasni, mintha ideogrammák lennének – felelte a régész.

– Mi az az ideogramma?

– Olyan szimbólum, ami pontosan annak felel meg, amit ábrázol. Például egy futó ember képe azt jelentené, hogy *fut, futás.* Két, egymással küzdő ember pedig nyilván azt, hogy *harc, háború*.

– De akkor ezek nem ilyenek?

– Nem, ezek fonogrammák, tehát éppen úgy hangokat jelképeznek, mint a latin ábécé betűi.

– És akkor ez hogy hangzik?

– Nos, ez nem az én szakterületem, de Josephine el tudja olvasni őket – fordult a kolléganője felé, majd meglepődve megkérdezte: – Jól vagy? Minden rendben?

A fiatal nő arca majdnem olyan hamuszürke volt, mint amilyenek általában a boncasztalon fekvő halottak szoktak lenni. Úgy bámulta a kártust, mintha valami kimondhatatlan borzalmat látna azokban az írásjelekben.

– Dr. Pulcillo? – nézett rá Frost kérdően.

A fiatal nő rápillantott, de mintha megijedt volna attól, hogy a nevén szólítják.

– Jól vagyok, köszönöm – rebegte elhaló hangon.

– Tudna valamit mondani ezekről a hieroglifákról? – kérdezte Jane. – El tudná olvasni?

Pulcillo ismét a kártusra pillantott.

– A bagoly… A bagoly a mi *M* hangunknak a megfelelője. És az a kis kéz alatta, az körülbelül úgy hangzik, mint a *D*.

– És a kar?

Pulcillo nagyot nyelt.

– Azt úgy kell ejteni, mint az *A-t* az autóban.

– *M-D-A?* Ez meg miféle név lehet?

– Talán valami olyasmi, mint a Médea? – szólt közbe Robinson. – Én legalábbis erre tippelnék.

– Médea? – kérdezett vissza Frost. – Az nem valami görög tragédiában szerepel?

– De, egy bosszútörténet – helyeselt a régész. – A mitológia szerint Médea beleszeretett Jászónba, az argonauták vezetőjébe, és két fiút is szült neki. Amikor Jászón elhagyta egy másik nő miatt, Médea bosszúból nemcsak a vetélytársnőjét, hanem a saját

két fiát is megöli. Csak hogy Jászónnak minél nagyobb fájdalmat okozzon.

– És mi lett vele? – kérdezte Jane.

– A történetnek több variációja is fennmaradt, de végül mindegyikben elmenekül.

– Azok után, hogy megölte a saját gyerekeit? – hitetlenkedett Jane. – Elég pocsék befejezés, hogy csak úgy „szabadlábon" marad.

– Talán éppen ez a történet lényege, hogy valaki, aki bűnt követ el, soha nem szembesül az igazságszolgáltatással.

Jane lepillantott a fémtálcán heverő kártusra.

– Szóval Médea egy gyilkos.

Robinson bólintott.

– És egy túlélő.

Ötödik fejezet

JOSEPHINE PULCILLO LESZÁLLT A BUSZRÓL, és kábán, szinte félálomban haladt előre a forgalmas Washington Streeten. Ügyet sem vetett a körülötte áramló emberek tömegére vagy az autókból dübörgő zenére. A sarokhoz érve – körül se nézett – egyszerűen átvágott az úttesten, és még egy blokkolva fékező kocsi gumijainak csikorgása sem zökkentette ki egykedvűségéből. Fel se tűnt volna neki, ha az autó elüti. Amit aznap reggel látott a boncteremben, az kavarta fel ennyire.

Médea

Persze nem lehetett más, csak véletlen. Kétségtelenül meglepő véletlen, de más nem lehetett, semmiképp sem. Talán pontatlan a kártuson szereplő fordítás. Ezek a kairói csecsebecseárusok bármire hajlandók pár dollár reményében. Ha elég nagy összeget tesz le az ember eléjük, az anyjuk életére is megesküsznek, hogy maga Kleopátra viselte a pulton fekvő értéktelen vacakot. Biztos arra kérték a vésnököt, hogy azt írja rá, hogy Maddie vagy Melody vagy Mabel. Ez sokkal valószínűbbnek tűnt, mint az, hogy a hieroglifáknak tényleg a *Médea* legyen az olvasata, hiszen az egy sokkal ritkábban előforduló név, tulajdonképpen csak a görög tragédiában maradt fenn.

Valaki ismét rádudált, úgyhogy Josephine hirtelen felkapta a fejét. Egy fekete pick-up haladt mellette az úttesten, a vezetője leengedte az ablakot, és odakiáltott neki:

– Hé, baba! Nem szállsz be? Az ölemben biztosan elférnél!

Egyetlen, feltartott középső ujj elég volt ahhoz, hogy Josephine egyértelműen jelezze, mit is gondolt az ajánlatról. A sofőr nevetett, beletaposott a gázba, és fekete kipufogófüstöt árasztva továbbállt. A lány szeme még akkor is könnyezett tőle, amikor felment az épület lépcsőin, és belépett a tágas előcsarnokba. Egy pillanatra megállt a postaládák előtt, benyúlt a táskájába a kulcsért, aztán hirtelen csalódottan felsóhajtott.

Odasétált az 1A jelzésű ajtóhoz, és bekopogott.

Az ajtó egy pillanat múlva szélesre tárult, és egy sokdioptriás szemüveg mögül előpislogó lény nézett rá érdeklődve.

– Sikerült megtalálnia a kulcsait végre? – kérdezte a sokszorosára felnagyított szemű lény.

– Mr. Goodwin? Ez tényleg maga?

– Tessék? Ja, elnézést! A szemem már nem a régi, úgyhogy ha apró csavarokkal bíbelődöm, kénytelen vagyok ezt felvenni, hogy lássak valamit.

A gondnok levette a szemüveget, és visszaalakult azzá a teljesen jellegtelen, hatvanas éveiben járó férfivá, akinek kócos, őszülő hajtincsei úgy meredeztek a fején, mint megannyi kis szarvacska.

– Szóval? Előkerült végre az a kulcscsomó?

Josephine megrázta a fejét.

– Valahol elkevertem a munkahelyemen. A kocsikulcsról meg a lakáskulcsról már csináltattam másolatot, de…

– Értem. Akkor most egy postaládakulcsot szeretne, ugye?

– Azt mondta, ahhoz ki kell cserélnie rajta a zárat.

– Meg is csináltam reggel. Jöjjön be, és odaadom az új kulcsot.

Josephine – távolról sem lelkesen – követte a gondnokot. Tudta, ha az ember egyszer bemerészkedik Mr. Goodwin barlangjába, legalább fél órába telik, amíg kiszabadul onnan. A lakók csak Ezermesterként emlegették maguk között, és belépve a nappaliba, Josephine egyből megértette, hogy miért. Minden létező vízszintes felületen ócska hajszárítók, kivénhedt rádiók és a legkülönbözőbb műszaki cikkek hevertek, a szétszedettség és a még nem összeszereltség változatos fázisaiban. *„Ez a hobbim* – magyarázta egyszer a lánynak. – *Ne dobjon ki semmit, ha elromlott. Csak hozza le, és majd megjavítom!”*

Ja, gondolta Josephine, csak győzze az ember kivárni, amíg elkészül vele.

– Azért nagyon remélem, hogy egyszer csak előkerülnek a kulcsai – közölte Mr. Goodwin, miközben beljebb tessékelte. – Egy kicsit aggódom amiatt, hogy az egyik lakás kulcsai csak úgy hányódnak valahol. Tudja, rengeteg a zakkant ember manapság. És hallotta, hogy Mr. Lubin mit mondott?

– Nem – felelte a lány, és őszintén szólva egyáltalán nem is volt kíváncsi arra, mit mondott az a kiállhatatlanul morcos vénember.

– Azt mondta, hogy látott egy fekete autót, ami az épület körül körözött. Minden délután felbukkan, nagyon lassan halad, és egy pasas ül a volánjánál.

– Talán csak parkolóhelyet keres. Én például ezért nem szoktam használni a kocsimat.

– Mr. Rubinnak jó szeme van a dolgokhoz. Tudta, hogy valaha kémként dolgozott?

Josephine elnevette magát.

– Gondolja, hogy ez igaz lehet?

– Miért ne lehetne? Egyébként meg, miért hazudna ilyesmiről?

Maga el se tudja képzelni, hogy mi mindenről hazudnak az emberek.

Mr. Goodwin közben kihúzott egy fiókot, és diadalittasan előhorgászott belőle egy kulcsot.

– Tessék, itt van! Viszont fel kell számítanom negyvenöt dollárt a zárcseréért.

– Lehetne, hogy hozzáadjuk a havi lakbér összegéhez?

– Persze – mosolyodott el a férfi. – Magában megbízom.

Pedig ha valakiben, hát bennem nem lenne szabad.

Josephine megfordult, és indulni készült.

– Jaj, várjon! A postája még ma is itt van – szólt utána Mr. Goodwin, és fölemelt egy gondosan összegumizott pakkot, leveleket és egy kis csomagot. – A postás nem tudta betenni ezt a dobozt a ládába, úgyhogy abban maradtunk, hogy majd én odaadom magának – bökött a fejével a csomagra. – Látom, megint rendelt valamit az L.L. Beantől. Maga nagyon kedvelheti azt a céget.

– Igen, ez így van. Köszönöm, hogy átvette!

– És mit vesz tőlük? Ruhát vagy kempingfelszerelést?

– Leginkább ruhát.

– És mindig passzol a méret? Látatlanban?

– Igen, általában igen – mosolyodon el kicsit kényszeredetten a lány, és gyorsan elindult, még mielőtt Mr. Goodwin elkezdett volna afelől érdeklődni, hogy hol vásárolja a fehérneműit. – Viszontlátásra!

– Nekem mindig fel kell próbálnom mindent, mielőtt megveszek valamit – jegyezte meg a férfi. – Soha nem sikerült még olyat rendelnem, ami jó lett volna.

– Holnap lehozom a lakbért.

– És azért még keresse egy kicsit azokat a kulcsokat, jó? Nem árt az óvatosság manapság, pláne ha egy ilyen szép, fiatal lány egyedül él egy lakásban. Nem lenne jó, ha a kulcsai rossz kezekbe kerülnének.

Josephine nagy nehezen kijutott a gondnok lakásából, és elindult felfelé a lépcsőn.

– Várjon csak! – hallatszott Mr. Goodwin kiáltása. – Van itt még valami, majdnem megfeledkeztem róla. Ismer valakit, akit Josephine Sommernek hívnak?

A lány dermedten megállt a lépcsőn. Karjával szorosan magához szorította az összegumizott leveleket és a csomagot, és érezte, hogy átjárja a jeges rémület. Lassan visszafordult.

– Tessék?

– A postás megkérdezte, hogy ez nem maga-e, de megmondtam neki, hogy magát Pulcillónak hívják.

– És miért kérdezte ezt egyáltalán?

– Mert volt a levelek közt egy, amin a maga lakásának a száma volt, de névként ez a Sommer szerepelt, és nem a Pulcillo. Azt gondolta, lehet, hogy ez a maga leánykori neve, vagy

ilyesmi. Mondtam neki, hogy tudomásom szerint, nincs férjnél. Ugyanakkor mégiscsak rajta van a lakásának a száma, és nincs a környéken még egy Josephine, úgyhogy arra gondoltunk, csakis maga lehet a címzett. Szóval azt a borítékot is ott találja a levelei között.

Josephine nagyot nyelt.

– Köszönöm – mondta halkan.

– Akkor *ez* maga?

A lány nem válaszolt. Szélsebesen elindult inkább felfelé a lépcsőn, bár pontosan tudta, hogy az öreg a tekintetével kitartóan követi, és választ vár. Mielőtt még Mr. Goodwin-nek alkalma lett volna további kérdéseket feltenni, bemenekült a lakásába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Minden erejével magához szorította a leveleket és a csomagot, a szíve pedig hevesen kalapált. Aztán remegő kézzel leszedte a gumit, és a leveleket a nappaliban lévő kávézóasztalkára tette. Az L.L. Beantől érkezett dobozt arrébb tolta, aztán felmarkolta a leveleket, és kapkodva átnézte őket. Hirtelen előbukkant az, amelyen a Josephine Sommer név állt. A kézírás nem tűnt ismerősnek. A postabélyegző bostoni volt, de feladó nem szerepelt a borítékon.

Valaki Bostonban tudja a nevemet. Mi mást tudhat még rólam?

Hosszú ideig csak ült, de nem nyitotta fel a levelet. Félt a tartalmától. Félt, hogy ha egyszer kinyitja, attól fogva megváltozik az élete. Még néhány nyugodt pillanatig Josephine Pulcillo lehet, a csendes fiatal nő, aki soha nem beszél a múltjáról. A rosszul fizetett régész, aki elégedett, hogy meghúzhatja magát a Crispin Múzeum egyik hátsó irodájában,

és naphosszat papiruszokat meg ősi vászonmaradványokat tanulmányoz.

Pedig mennyire vigyáztam, gondolta magában. *Annyira vigyáztam, hogy ne tűnjek ki, hogy csak a munkámra koncentráljak, és mégis, a múlt valahogy a nyomomba szegődött.*

Nagy levegőt vett, és végül feltépte a borítékot. A benne lévő papíron csupán öt szó szerepelt, kézzel írva, csupa nagybetűkkel. És az állt benne, amit már amúgy is tudott:

A RENDŐRSÉG NEM A BARÁTOD.

Hatodik fejezet

A CRISPIN MÚZEUM BEJÁRATÁT ŐRZŐ MUNKATÁRS már külsőre is olyan volt, hogy az embernek az az érzése támadt, ő maga is ősi kiállítási tárgy. Ősz hajú nő volt, és annyira alacsony, hogy csak üggyel-bajjal érte fel a recepciópultot.

– Nagyon sajnálom, de pontosan 10 órakor nyitunk. Ha hét perc múlva visszajönnek, akkor tudok csak belépőjegyet adni önöknek.

– Nem a múzeumot szeretnénk megtekinteni – közölte Jane. – Jane Rizzoli nyomozó vagyok a bostoni rendőrségtől, ő pedig a kollégám, Frost nyomozó. Mr. Crispin vár bennünket.

– Erről engem nem tájékoztattak.

– Itt van már?

– Igen. Ő is és Miss Duke is egy megbeszélésen van odafent – szólt a múzeum barátságtalan őrzője.

Közben kikecmergett a pult mögül, és láthatóvá vált hosszú, skót kockás szoknyája és meglehetősen ormótlan ortopéd cipője. Fehér blúzára névtábla volt tűzve, rajta a felirattal: Mrs. Willebrandt, munkatárs.

– Felkísérem magukat az irodájába. De előbb el kell zárnom a kasszát. Ma megint nagy tömeget várunk, és nem szeretném felügyelet nélkül hagyni.

– Ó, nagyon kedves, de feltalálunk egyedül is – jegyezte meg Frost. – Csak annyit áruljon el, merre van!

– Nem szeretném, ha eltévednének.

Frost felöltötte nyájas, idős hölgyeket elbájoló mosolyát.

– Cserkész voltam, asszonyom. Ígérem, résen leszek.

Mrs. Willebrandt azonban szemlátomást ellenállt a bűbájnak, és kételkedve nézett rá fémkeretes szemüvege mögül.

– A másodikon találják – mondta végül. – Mehetnek lifttel is.

A sarokban álló, elhúzható rács felé mutatott, amely mögött felsejlett valami, ami inkább halálos csapdára, mint felvonóra emlékeztetett.

– Inkább a lépcsőt választjuk – jelentette ki Jane.

– Menjenek nyílegyenesen keresztül a nagy kiállítótermen, a másik végében van a lépcső.

Nyílegyenesen… Ezzel az útbaigazítással az ember nem sokra ment ebben az épületben. Amikor Jane és Frost belépett a nagy kiállítóterembe, üveg tárlók labirintusába került. Az elsőben egy 19. századi úriember életnagyságú viaszfigurája köszöntötte őket: elegáns öltönyt viselt, egyik kezében iránytű volt, a másikban elsárgult térkép. Tekintete valahová a távolba meredt, ahol valami ismeretlen cél várt rá.

Frost elolvasta a férfi lábánál lévő tábla feliratát:

Dr. Cornelius M. Crispin, felfedező és tudós, 1830—1912. A világ minden tájáról általa hazahozott tárgyak adták a Crispin Múzeum gyűjteményének alapját.

Frost kiegyenesedett.

– Hűha. Képzeld el, hogy ez lenne a foglalkozásod: felfedező.

– Szerintem az, hogy *gazdag pasi,* sokkal közelebb állna a valósághoz – válaszolta Jane, és közben továbblépett a következő tárlóhoz, amelyben megvilágítva aranyérmék ragyogtak.

– Nézd csak! Azt írják, hogy ezek Krőzus birodalmából származnak.

– Na, ő tényleg gazdag pasi volt.

– Úgy érted, hogy ez a Krőzus valóban élt? Azt hittem, csak a mesékben létezik.

Továbbmentek a következő tárlóhoz, amelyben agyagedények és figurák voltak.

– Klassz – jelentette ki Frost. – Sumer cuccok. Tudod, ezek tényleg régiek. Amikor Alice hazajön, elhozom majd ide. Nagyon fog neki tetszeni ez a hely. Érdekes, hogy eddig még sohasem hallottam róla.

– Most aztán mindenki hall róla eleget. Nincs jobb reklám egy múzeumnak, mint egy gyilkosság.

Továbbhaladtak a kiállítás labirintusában. Elmentek görög és római mellszobrok mellett, aztán rozsdás kardok és csillogó ékszerek következtek. Olyan sok kiállítószekrény volt bezsúfolva a terembe, hogy csak szűk sikátorok maradtak köztük a haladásra, és minden kanyar, minden forduló újabb és újabb meglepetéssel, figyelemre méltó kinccsel szolgált.

Végül nagy nehezen kibukkantak egy kicsit tágasabb részre, és valóban ott volt előttük a lépcsőház. Frost el is indult az első emelet felé, de Jane nem eredt a nyomába. Vonzotta egy keskeny ajtó, amely körül műkő borítás látszott.

– Rizzoli! – szólt vissza Frost immár a lépcsőfordulóból.

– Várj egy pillanatot! – kiáltott Jane, felpillantva a nagyon is csalogató feliratra, amely az ajtó fölött volt:

LÉPJEN BE A FÁRAÓK BIRODALMÁBA

Nem tudott ellenállni a kísértésnek.

Belépve olyan sötétség fogadta, hogy meg kellett állnia egy kicsit. Kivárta, amíg a szeme hozzászokik a félhomályhoz. Érdemes volt: a helyiség tele volt csodákkal.

– Hú! – suttogta Frost, aki maga is csatlakozott hozzá. Egy egyiptomi halotti kamrában álltak. A falakat hieroglifák és festmények díszítették. Mindenfelé a temetkezéshez kapcsolódó tárgyak látszottak, halványan, elegánsan megvilágítva. Jane megpillantott egy nyitott szarkofágot: úgy állt ott, mintha csak arra várna, hogy birtokosa belefeküdjön. Egy edényről faragott sakálfej nézett szembe vele. A falon lévő halotti maszkok festett arcából kísérteties fekete szemek kísérték minden mozdulatát. Egy üvegtárlóban papirusztekercs feküdt, rajta egy részlet a *Halottak Könyvéből.*

A távolabbi fal mellett üres, üvegezett tárló állt. Körülbelül akkora lehetett, mint egy koporsó.

Jane odament, és belepillantott: egy fénykép volt benne, egy ládában fekvő múmiáról készült, mellette pedig egy kézzel írott lapocska hirdette:

MADAM X JÖVENDŐ NYUGHELYE. NEMSOKÁRA MEGÉRKEZIK.

Madam X már soha nem lel itt nyughelyre, azonban a remélt célt így is elérte. Tömegek ostromolták miatta a múzeumot. Idevonzotta a kíváncsiakat, azoknak a bordáit, akiket átjár a kéjes borzongás, ha a halál, akárcsak egy pillanatra is, megpillanthatóvá válik.

Azonban valaki, akit szintén vonzott ez a kéjes borzongás, egy lépéssel továbbment. Elég kifacsarodott gondolkodású volt ahhoz, hogy maga csináljon egy múmiát, hogy kibelezzen egy nőt, és kitömje a testét mindenféle fűszerekkel. Hogy bebugyolálja vászonszalagokba, hogy összekötözze a végtagjait, a felsőtestét, beborítsa vászon- és gyolcscsíkokkal, mint ahogy a pókok hálózzák be magatehetetlen zsákmányukat.

Jane bámulta az üres kiállítóhelyet, és elgondolkodott az üvegkoporsó biztosította örökkévalóságon. A helyiség hirtelen levegőtlennek tűnt, a mellkasa úgy összeszorult, mintha ő lett volna az, akit tetőtől talpig bebugyolálnak. Úgy érezte, vászoncsíkok feszülnek rá és fojtogatják. Kezével a blúza legfelső gombja felé kapott, és próbálta meglazítani a gallérját.

– Halló! Maguk a nyomozók?

Jane megriadt a hang hallatán. Megfordult, és a szűk ajtónyílásban egy nő sziluettjét pillantotta meg. Feszes nadrágkosztümöt viselt, amely engedte érvényesülni karcsú alakját. Rövid, szőke haja köré mintegy glóriát vont a kívülről beáramló fény.

– Mrs. Willebrandt mondta, hogy már megérkeztek. Odafent vártuk önöket, de aztán eszembe jutott, hogy talán eltévedtek.

– Ez a múzeum elképesztően érdekes – felelte Frost. – Nem tudtunk ellenállni a kísértésnek, hogy körül ne nézzünk egy kicsit.

Amikor Jane és Frost előkeveredett az egyiptomi halotti kamrából, a nő határozott, hivatalos mozdulattal kezet fogott velük. A kiállítóterem világosságában Jane jobban szemügyre vehette: egy jó külsejű, szőke, negyvenes nővel állt szemben, aki évtizedekkel fiatalabb volt a bejáratnál trónoló Mrs. Willebrandtnál.

– Debbie Duke vagyok, önkéntes munkatárs.

– Rizzoli nyomozó – bólintott Jane. – És a kollégám, Frost nyomozó.

– Simon az irodájában várja magukat. Tartsanak velem! – felelte a nő, azzal megfordult, és elindult felfelé.

Elegáns, magas sarkú cipője hangosan kopogott a lépcsőfokokon. Felérve az első emeleti lépcsőfordulóra, Jane figyelmét megint megragadta egy lenyűgöző kiállítási tárgy. Egy kitömött, két hátsó lábán álló grizzly nézett rá, a karmai pedig úgy meredtek elő, mintha abban a pillanatban készülne szétmarcangolni valakit.

– Ezt is Mr. Crispin valamelyik őse ejtette el? – kérdezte hangosan.

– Ó! – fordult vissza Debbie, a tekintetében némi irtózattal. – Ez Big Ben. Utána kell néznem, de ha jól emlékszem, Simon apja hozta haza, talán Alaszkából. Még magam sem ismerem alaposan a gyűjteményt.

– Mióta dolgozik itt?

– Áprilisban kezdtem. Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy önkénteseket toborozzunk ide. Ha tudnak valakiről, akit érdekelne a dolog, szóljanak neki. Elsősorban fiatalok jelentkezését várjuk, akik elboldogulnak a gyerek látogatókkal.

Jane nem tudta levenni a szemét azokról a halálos veszedelmet jelentő karmokról.

– Azt hittem, ez egy régészeti múzeum. Hogy kerül ide egy medve?

– Úgy, hogy ez lényegében egy mindent befogadó múzeum, ezért is olyan nehéz a mai világban eladni magunkat. A gyűjtemény legtöbb darabját a Crispin család öt generációja halmozta fel, de nagyon sok mindent kaptunk az idők során adományként is. Az első emeleten rengeteg állat van kiállítva, tudják, amelyeknek éles karmaik vagy hegyes agyaruk van. Érdekes módon a gyerekek valahogy mindig ezek környékén kötnek ki. Csak a ragadozókat imádják, a nyuszik a mai gyerekeknek unalmasak.

– A nyuszik nem gyilkolnak – jegyezte meg Jane.

– Lehet, hogy ez a baj velük. Mindenki szeret borzongani, nem? – nézett rá Debbie, aztán megfordult, és elindult a lépcsőn.

– És mi van a másodikon? – kérdezte Frost.

– További termek. Majd megmutatom. Ott vannak az időszaki kiállításaink.

– Szóval érkezik újabb anyag is?

– Ó, nincs szükségünk újabb anyagra. Annyi mindent raktározunk az alagsorban, hogy ha havonta cserélgetnénk az időszaki kiállítás anyagát az elkövetkező húsz évben, akkor se kellene ismétlésbe bocsátkoznunk.

– Szóval akkor most mi van ott kiállítva?

– Csontok.

– Mármint emberi csontok?

Debbie kicsit csodálkozva nézett rá.

– Hát persze. Másként hogyan tudnánk felkelteni ennek a végtelenül eltompult közönségnek az érdeklődését? Kiállíthatjuk mi a legcsodálatosabb Ming korabeli vázát vagy ősi perzsa elefántcsont faragványt, a mai közönség egy pillantásra sem méltatja ezeket. Sarkon fordulnak, és húznak az emberi maradványok felé.

– És honnan származnak azok a maradványok?

– Száz évvel ezelőtt kerültek ide Törökországból, valamelyik Crispin jóvoltából. Nem emlékszem már, hogy pontosan melyik volt, talán Cornelius. Dr. Robinson úgy gondolta, hogy ideje előszedni ezeket a raktárból, és megmutatni a nagyközönségnek. Ezt a kiállítást teljes egészében az ősi temetkezési gyakorlatok bemutatásának szenteltük.

– Egészen úgy beszél már, mint egy régész.

– Én? – nevetett fel Debbie. – Ugyan! Csak nagyon sok a szabad időm, és szeretem a szép tárgyakat. Úgy érzem, érdemes és hasznos dolog egy múzeumot segíteni. Látták a földszinti kiállítást? Eltekintve azoktól a kitömött állatoktól, azért vannak itt más, valóban megnézésre érdemes kincsek is. Szerintem inkább azokra kellene koncentrálnunk, és nem a kitömött medvére, de hát ki kell elégítenünk a nagyközönség igényeit is. Ezért is fűztünk olyan nagy reményeket Madam X-hez. Biztos behozott volna annyi bevételt, hogy legalább egy ideig rendben lettek volna a pénzügyeink.

Felértek a másodikra, és besétáltak az *Ősi temetkezések* elnevezésű kiállításra. Az üvegtárlókban emberi csontok feküdtek, szépen, homokos felületen elrendezve. Úgy néztek ki, mintha éppen most tárta volna fel a sírt egy régész. Jane a magzati pózban fekvő csontvázakat bámulta. Különösen az egyik tűnt érdekesnek, ami talán egy nőé lehetett. Egy anyáé, aki egy gyerek megmaradt csontjait ölelte magához.

Nem lehet több, mint a lányom, gondolta magában. Egy egész falunyi csontváz hever itt. Miféle ember az, aki képes kiszakítani embereket a végső nyughelyükről, átszállíttatni, és közszemlére tenni őket egy másik világban? Vajon éreztek-e akárcsak egy halvány kis bűntudatot is Simon Crispin ősei amiatt, hogy feldúlták a sírokat? Antik érmék, márványszobrok vagy emberi maradványok – a Crispin család számára egyre megy. Mindegyik csak zsákmány, gyűjtenivaló, amit aztán diadalittasan ki lehet állítani.

– Nyomozó! – szólt oda neki Debbie.

Jane és Frost maga mögött hagyta a néma csontokat, és engedelmesen követte Debbie-t Simon Crispin irodájába.

A férfi, aki íróasztala mögött ülve várta őket, sokkal roskatagabbnak tűnt, mint amilyennek Jane elképzelte. Gyér haja teljesen ősz volt, kezén és arcán az öregség jellegzetes barna foltjai látszottak. Átható kék szeméből azonban őszinte érdeklődéssel pillantott a két látogatóra, miközben kezet fogott velük.

– Köszönöm, hogy időt szakított ránk, Mr. Crispin – mondta Jane.

– Szerettem volna magam is jelen lenni a boncoláson – felelte az öregúr. – De sajnos a csípőm nem gyógyult meg teljesen a műtét óta, úgyhogy még mindig mankókra vagyok utalva. Kérem, foglaljanak helyet!

Jane körbenézett a szobában, ahol lényegében csak egy hatalmas íróasztal volt meg a megkopott, zöld bársony kárpitozású karosszékek. A falakat borító sötét faburkolat és a kazettás ablakok miatt a helyiség leginkább egy 19. századi férfiklub dohányzójára emlékeztetett, ahol az úri közönség szivarozva sherryt iszogatott. De ahogy az egész épületen, úgy itt is érezhető volt a pusztulás. A perzsaszőnyeg erősen kopott volt, és a könyvespolcon lévő megsárgult kötetek is legalább százévesek lehettek.

Jane az egyik támlás karosszékbe ült, és úgy érezte, egészen eltörpül a hatalmas, trónusszerű ülőalkalmatosságban. Mintha kisgyerek lenne, aki éppen királynőt játszik. Frost is egy ilyenen foglalt helyet, de a szék neki egyáltalán nem kölcsönzött királyi jelleget.

– Mindent megteszünk annak érdekében, hogy segítsük a nyomozást – jelentette ki Simon Crispin. – A múzeum napi működtetésében dr. Robinsonnak van oroszlánrésze. Attól tartok, ezzel a törött csípőmmel nem sok hasznomat veszik.

– Hogy történt?

– Beleestem a gödörbe egy ásatáson, Törökországban – felelte, és amikor látta, hogy Jane arcára kiül a csodálkozás, még hozzátette: – Igen, még most, nyolcvankét évesen is aktív vagyok. Soha nem voltam csupán irodai régész. Úgy gondolom,

fontos, hogy az ember összekoszolja a kezét, máskülönben csak *hobbirégész* az illető.

Az a gúnyos él, amellyel kimondta, hogy hobbirégész, pontosan elárulta, hogy mit is gondol az ilyen alakokról.

– Hamarosan ismét ott lesz a terepen, Simon – szólt közbe Debbie. – Csak ki kell várnia az időt, hogy meggyógyuljon.

– Sajnos fogy az időm. Hét hónapja jöttem el Törökországból, és tartok tőle, hogy az ásatás ebek harmincadjára jutott – sóhajtott fel. – Kétségtelen, ott akkora felfordulás nem lehet, mint amilyen itt van.

– Gondolom, dr. Robinson beszámolt arról, milyen eredményre jutottunk tegnap a boncoláson – jegyezte meg Jane.

– Igen. És az, hogy meg vagyunk döbbenve, enyhe kifejezés. Egy múzeumnak nincs szüksége effajta hírverésre.

– Attól tartok, Madam X sem ilyen hírnévről álmodott.

– Addig, amíg Nicholas a leltározás közben meg nem találta, fogalmam sem volt arról, hogy van egy múmiánk is.

– Ha jól emlékszem, dr. Robinson azt mondta, hogy ez januárban történt.

– Igen, nem sokkal a csípőműtétem után.

– De hogy tűnhet nyoma egy múzeumban egy olyan értékes darabnak, mint egy múmia?

Crispin szégyenlősen elmosolyodott.

– Menjen el bármelyik múzeumba, amelynek nagyobb gyűjteménye van, és biztos vagyok abban, hogy a raktárában hasonló állapotokat talál, mint a miénkben. Százharminc éve működünk. Ez alatt az idő alatt dolgozott itt több tucat kurátor, több száz egyetemista töltötte itt a gyakorlati idejét, és rengeteg

önkéntesünk tevékenykedett az épületben. Ásatási naplóknak éppúgy nyoma veszett, mint egyéb dokumentumoknak, úgyhogy egyáltalán nem csoda, ha idővel fogalmunk sem volt arról, mivel is rendelkezünk – sóhajtott fel szomorúan. – Attól tartok, ebben elég nagy felelősségem van nekem is.

– Miért?

– Mert túl hosszú ideig hagytam, hogy a múzeum egész működése egyetlen kézben összpontosuljon, a korábbi kurátorában, dr. William Scott-Kerrében. Nagyon sokat tartózkodtam külföldön, és fogalmam sem volt arról, mi folyik itthon. De Mrs. Willebrandt pontosan látta William leépülésének folyamatát. Azt, hogy dr. Scott-Kerr rossz helyre teszi az iratokat, vagy rossz feliratot helyez el a kiállított tárgyak mellé. A végén már annyira feledékeny volt, hogy a legelemibb dolgokat sem végezte el. Az a borzasztó az egészben, hogy valaha kiváló szakember volt, nagyszerű régész, aki a világ minden táján végzett ásatásokat. Mrs. Willebrandt megírta nekem az aggodalmait, és amikor hazajöttem, magam is láttam, milyen súlyosak a gondok. De nem volt szívem elbocsátani. Végül elütötte egy autó, itt halt meg, lényegében az épület előtt. Csupán hetvennégy éves volt szegény, de annak fényében, hogy milyen sors várt volna rá, tulajdonképpen áldás volt ez a baleset.

– Alzheimere volt? – kérdezte Jane.

Simon bólintott.

– A tünetei valószínűleg már jó ideje láthatóak lettek volna, de William nagyon ügyesen titkolta őket. Szóval a gyűjteményben teljes káosz uralkodott. Tulajdonképpen nem is tudtuk, mekkora a baj, amíg dr. Robinson ide nem került három

éve, és rá nem jött arra, hogy egy rakás gyarapodási jegyzék hiányzik. Volt az alagsori raktárban egy sor tárolóláda, aminek nem volt sehol nyoma az iratokban. Amikor januárban felnyitotta azt, amelyikben Madam X volt, fogalma sem volt arról, hogy mit fog találni benne. Higgye el, mindnyájan őszintén meg voltunk döbbenve. Gőzünk sem volt arról, hogy valaha is lett volna egy múmia a gyűjteményben.

– Miss Duke azt mondta, az anyag nagy részét a Crispin család tagjai gyűjtötték össze – szólalt meg Frost.

– Igen. Öt generáció személyesen fogta kezébe az ásót. A gyűjtés nálunk családi szenvedély, a vérünkben van. Sajnos meglehetősen költséges szenvedély, úgyhogy ez a múzeum lényegében elvitte, ami a családi örökségből rám maradt – sóhajtott fel ismét. – Ennek eredménye aztán a mai helyzet: nincs elég pénzünk, önkéntesek munkájára szorulunk. Meg adományokra.

– Lehet, hogy Madam X is így került ide? – kérdezte Frost. – Adományként?

– Elég sok műtárgyat ajánlanak fel nekünk – magyarázta Simon. – Az emberek szeretnék biztonságban tudni az értékes régiségeiket, amikor már maguk képtelenek a megőrzésükre. Vagy csak annyira vágynak, hogy egy kis réztáblán fennmaradjon a nevük. Mi pedig mindent szívesen befogadunk.

– De annak nincs nyoma, hogy egy múmiát adományozott volna valaki?

– Nicholas nem talált róla semmiféle említést. És higgye el, kitartóan kereste. Szinte a szenvedélyévé vált. Ezért aztán márciusban felvettük Josephine-t, hogy segítsen Madam X

alapos vizsgálatában, és ő sem akadt sehol a nyomára a múmia eredetének.

– Lehetséges, hogy még akkor került ide, amikor dr. Scott-Kerr volt a kurátor – vetette közbe Debbie.

– Akinek Alzheimere volt – mondta halkan Jane.

– Igen. És lehet, hogy valahol elkeverte a vele kapcsolatos papírokat. Ez persze megmagyarázna mindent.

– Igen, ez elég meggyőzően hangzik – bólintott Jane. – De azért nekünk kötelességünk más elképzeléseket is ellenőriznünk. Kinek van engedélye bejutni az alagsori raktárba?

– A kulcsokat a recepción tartjuk, szóval tulajdonképpen minden munkatársunknak van.

– Tehát bárkinek, aki itt dolgozik, lehetősége volt Madam X-et elhelyezni a raktárban?

Egy pillanatra néma csend lett. Debbie és Simon tanácstalanul nézett egymásra. A férfi arca elkomorult.

– Nem tetszik az, amit ez a kérdés sugall, nyomozó.

– Pedig teljesen logikus kérdés.

– Ez egy tiszteletre méltó intézmény, remek munkatársakkal, akiknek jelentős része önkéntes – jegyezte meg Simon. – A kollégáink, a szakmai gyakorlaton lévő hallgatók, mindenki azért van itt, mert elkötelezett híve a megőrzés gondolatának.

– Szó sincs arról, hogy megkérdőjelezném bárki elkötelezettségét. Csak azon töprengtem, hogy kinek volt hozzáférése a raktárhoz.

– Amit valójában kérdezett, az az volt, hogy „ki tudott elrejteni egy holttestet odalent?”.

– Igen, ezt a lehetőséget is számításba kell vennünk.

– Higgyen nekem, nem alkalmazunk gyilkosokat a múzeumban.

– Ebben egészen biztos, Mr. Crispin? – kérdezte Jane. Látta, hogy a kérdése zavarba hozza az idős embert. Kénytelen volt szembesíteni azzal az iszonyatos gondolattal, hogy valaki, akit ismert vagy ismer, a múltban vagy akár a jelenben, egy holttestet csempészett be a tudomány eme szentélyébe. – Nagyon sajnálom, Mr. Crispin – bökte ki végül –, de lehet, hogy egy kicsit ki kell zökkentenünk a múzeumot a megszokott kerékvágásból.

– Ezt hogy érti?

– Valahogy idekerült egy holttest az ön múzeumába. Lehet, hogy évtizedekkel ezelőtt, adományként. De az is lehet, hogy a közelmúltban. A gond az, hogy nincs meg a dokumentáció. Nem lehet tudni, még mi minden lehet a gyűjteményben. Úgyhogy körül kell néznünk az alagsorban.

Simon rémülten rázta meg a fejét.

– És mégis mit remél, mit találnak ott?

Jane nem válaszolt a kérdésre. Nem volt rá szükség.

Hetedik fejezet

MINDENKÉPPEN SZÜKSÉG VAN ERRE? – kérdezte Nicholas Robinson. – Nincs valami más mód?

– Attól tartok, nincs – felelte Jane, és átnyújtotta a férfinak a házkutatási parancsot.

Amíg a régész az iratot tanulmányozta, a nyomozó türelmesen ácsorgott a kollégáival. Megszokott kettősükhöz Frosttal ma Tripp és Crowe nyomozó csatlakozott. Csak arra vártak, hogy Robinson végre végezzen a dokumentum lassan már kínosan hosszadalmas olvasásával. Az alaptermészeténél fogva türelmetlen Darren Crowe nagy sóhajtással fejezte ki a véleményét, úgyhogy Jane kénytelen volt egy szigorú „Csillapodj!" tekintettel rendreutasítani.

Robinson a homlokát ráncolta a papír olvasása közben.

– Emberi maradványok után kutatnak? – nézett Jane-re. – Hát persze hogy fognak találni. Ez egy múzeum. És biztosíthatom magukat afelől, hogy azok a csontok a másodikon valóban ősiek. Ha akarják, megmutatom az erre utaló bizonyítékokat…

– Bennünket az érdekel, amit az alagsori raktárban őriznek. És ha kinyitná végre az ajtót, akkor neki is látnánk.

Robinson a többi nyomozóra pillantott, aki Jane mellett állt. Észrevette, hogy Tripp a kezében egy feszítővasat tart.

– Nem eshetnek csak úgy neki a ládáknak! Tönkretehetnek értékes műtárgyakat.

– Megfigyelőként szívesen látjuk, és tanácsokat is szívesen fogadunk. Csak annyit kérek, hogy semmit se mozdítson el és semmihez se érjen hozzá!

– Miért csinálnak úgy, mintha ez a múzeum egy bűntény helyszíne lenne?

– Mert attól tartunk, hogy Madam X nem az egyetlen meglepetés, amit ez a gyűjtemény tartogat. Úgyhogy most legyen szíves velünk jönni az alagsorba!

Robinson nagyot nyelt, majd ránézett az őskövület munkatársra, aki tanúja volt az iménti csörtének.

– Mrs. Willebrandt! Lenne szíves felhívni Josephine-t, hogy azonnal jöjjön ide? Szükségem lenne rá!

– Öt perc múlva tíz, dr. Robinson! Mindjárt érkeznek a látogatók.

– Azt hiszem, jobb, ha a múzeum ma zárva marad. Nem szeretnénk, ha a média megneszelné, mi történik. Kérem, zárja be a kaput! – kérte Jane.

Mrs. Willebrandt ügyet se vetett Jane utasítására, tekintetét a kurátorra függesztette.

– Mit szól ehhez, dr. Robinson?

A férfi beleegyezően felsóhajtott.

– Úgy tűnik, nincs más választásunk. Kérem, tegye, amit a rendőrség kér!

Robinson kihúzta a recepciópult egyik fiókját, és kivett egy nagyobb kulcscsomót, aztán elindult. Elhaladt Cornelius Crispin viaszszobra és a mellszobrok mellett, egyenesen a lépcsőház felé.

Hangosan megreccsenő lépcsőfokok sora vezetett le az alagsorba.

Az ajtó előtt megállt, és odafordult Jane-hez.

– Szükségem lesz az ügyvédemre? Gyanúsított vagyok?

– Nem.

– Akkor ki a gyanúsított? Legalább ennyit áruljon már el.

– Nézze, ez a dolog lehet, hogy jóval a maga idekerülése előtt történt.

– Mégis, mennyivel?

– Az előző kurátor idején.

Robinson meglepetten felnevetett.

– Annak a szerencsétlennek Alzheimer-kórja volt. Nem gondolja komolyan, hogy szegény jó William holttesteket tárolt idelent, ugye?

– Lenne szíves kinyitni az ajtót, dr. Robinson?

A kurátor a fejét csóválva kinyitotta az ajtót. Hideg, száraz levegő csapta meg őket. Beléptek a helyiségbe, és Jane hallotta a többi nyomozó meglepett morgását: most fogták fel, hogy a hatalmas raktártér hosszú sorokban álló polcrendszere egészen a plafonig tele van a tárolóládákkal.

– Kérem, csukják be maguk mögött az ajtót – szólt vissza Robinson. – Ez egy klimatizált terület.

– Fiúk! – szólt Crowe nyomozó. – Egy örökkévalóságba telik, amíg ezt mind átnézzük. Mi van ezekben a ládákban és dobozokban?

– Körülbelül a leltározás felénél tarthatunk – felelte Robinson. – Ha hagynának nekünk még néhány hónapot, hogy

befejezzük, akkor meg tudnám mondani mindegyik ládáról, hogy mit tartalmaz.

– Néhány hónap azért túl sok idő.

– Nekem egy évbe telt, amíg átnéztem azokat a polcokat, egészen a hátsó falig. Azok tartalmáért személyesen kezeskedem. De ezen a részen még egyetlenegyet se nyitottam fel. Nagyon lassan megy, mert az embernek óvatosan kell eljárnia, és mindent dokumentálni is kell. Vannak több évszázados darabok, és lehet, hogy nagyon rossz állapotban.

– Még egy ilyen klimatizált helyen is? – kérdezte Tripp.

– A klímát csak a hatvanas években szerelték be.

Frost rámutatott egy ládára, ami a kupac alján feküdt.

– Nézd csak ezt! Az van rápecsételve, hogy 1873 és hogy Sziám.

– Látja? – fordult Robinson Jane-hez. – Lehetnek itt olyan kincsek, amelyeket az elmúlt száz évben még csak ki se csomagoltak. Az volt a tervem, hogy szépen, szisztematikusan végigmegyek az összes ládán, és dokumentálom, hogy melyikben mi van – magyarázta, majd kis szünetet tartott. – De aztán rábukkantam Madam X-re, és a leltározás félbeszakadt.

– Az ő ládáját hol találta? – érdeklődött Jane. – A raktárnak melyik részén?

– Ennek a sornak a végén, egészen a falnál – mutatott a régész a raktár távoli vége felé. – Az egyik kupac alján volt.

– Azokat a ládákat ellenőrizte, amelyek fölötte voltak?

– Igen. Azokban az 1910-es évekből származó anyag volt, az Ottomán Birodalomból származó műtárgyak, valamint néhány kínai papírtekercs és porcelán.

– Az 1910-es évekből? —gondolkodott el Jane, mert eszébe jutott, hogy milyen tökéletes fogazata volt a múmiának, és az is, hogy volt egy amalgámtömése. – Madam X szinte biztos, hogy jóval későbbi, mint amiket említett.

– Akkor hogy kerülhetett mégis a régebbi ládák alá? – kérdezte Crowe.

– Valaki nyilvánvalóan átrendezte a dolgokat ideiem – felelte Jane. – Hogy kevésbé lehessen hozzáférni.

Jane körülnézett a hatalmas helyiségben. Arra az urnatemetőre emlékeztette, ahová a nagyanyját helyezték a halála után. Olyan volt, mint egy márványpalota, amelynek minden falára fel volt vésve azoknak a neve, akik az üregekben nyugodtak. ***Én*** *is valami hasonlót látok most magam előtt? Egy mauzóleumot, benne névtelen áldozatokkal?* Elindult az alagsor távolabbi vége felé, ahol annak idején Madam X-et megtalálták. A feje fölött lévő két villanykörte kiégett, úgyhogy ezen a részen elég sötét volt.

– Kezdjük el itt a keresést – javasolta.

Frost és Crowe együttes erővel leemelte a legfölső ládát, és óvatosan lehelyezte a földre. A tetejére az volt írva:

KÜLÖNFÉLE TÁRGYAK, KONGÓ

Frost a feszítővas segítségével felnyitotta a tetejét. Ahogy meglátta a tartalmát, első meglepetésében hátrálni kezdett, és nekiütközött Jane-nek.

– Mi van?

Darren Crowe hirtelen felnevetett. Benyúlt a ládába, kiemelt egy famaszkot, és az arca elé tartotta.

– Búúú!

– Óvatosan bánjanak vele! – szólt rájuk Robinson. – Értékes.

– És rohadt ijesztő – morogta Frost a maszk groteszk, eltúlzott vonásait bámulva.

Crowe arrébb tette a maszkot, és kihúzott egy összegyűrt újságpapírdarabot, amivel egykor kitöltötték a ládában üresen maradó helyeket.

– Londoni, *Times*, 1930-ból. Azt hiszem, ez a láda korábbi, mint a mi elkövetőnk.

– Tiltakoznom kell az eljárásuk miatt – szólalt meg Robinson. – Hozzáérnek a tárgyakhoz, beszennyezhetik azokat. Kesztyűt kellene viselniük.

– Lehet, hogy jobb lenne, ha odakint várakozna, dr. Robinson! – mondta Jane.

– Semmiképpen. A gyűjtemény épségéért én tartozom felelősséggel.

Jane visszafordult, és elindult a férfi felé. Lehet, hogy a régész általában udvarias modorú volt, most azonban nem hátrált, csak dühösen pislogott a szemüvegén keresztül. Jane arra gondolt, a múzeumon kívül, a hétköznapi életben dr. Robinson biztos másképp viselkedett volna egy rendőrrel szemben. Itt azonban a saját terepén érezte magát, és a saját, értékes gyűjteményét féltette. Úgy tűnt, akár puszta kézzel is hajlandó lenne megvédeni.

– Úgy esnek neki a dolgoknak, mint a vandálok – csattant fel. – Mi alapján gondolják, hogy lenne még itt holttest? Mégis, mit hisznek, miféle emberek dolgoznak a múzeumokban?

– Nem tudom, dr. Robinson. Éppen ezt próbálom kideríteni.

– Akkor inkább kérdezzen engem. Beszélgessen velem, és ne dúlják fel a ládákat. Ismerem ezt a múzeumot. Ismerem az itt dolgozó embereket.

– Maga csak három éve dolgozik itt kurátorként – jegyezte meg Jane.

– De egyetemistaként nyaranta itt töltöttem a szakmai gyakorlatomat. Jól ismertem dr. Scott-Kerrt, aki amúgy teljesen ártalmatlan férfi volt – felelte, miközben Crowe-ra meredt, aki éppen egy vázát emelt ki egy ládából. – Hé! Az már ránézésre is legalább négyszáz éves! Bánjon vele óvatosan!

– Talán jó lenne, ha kimennénk innen – javasolta Jane. – Érdemes lenne beszélgetnünk.

Robinson aggódó pillantást vetett a nyomozókra, akik közben már egy újabb láda felfeszítésén dolgoztak. Aztán mégis inkább belenyugodott a megváltoztathatatlanba, és engedelmesen követte Jane-t. Kimentek a raktárból, fel a lépcsőkön, a földszinti nagy kiállítóterembe. Az egyiptomi anyag előtt álltak meg; a sírkamra bejárata sötéten tátongott mögöttük.

– Pontosan mikor volt itt szakmai gyakorlaton, dr. Robinson?

– Húsz évvel ezelőtt, az első és a második egyetemi évemet követő nyarakon. Amikor William volt a kurátor, megpróbált minden évben idehozni egy-két egyetemistát.

– Most miért nincsenek hallgatók?

– Rég nincs az intézménynek elég pénze ahhoz, hogy állni tudjuk a költségeiket. Lényegében lehetetlen egyetemistákat idecsábítani. Ráadásul amíg fiatal az ember, sokkal inkább szeretne terepen lenni, együtt a kortársaival, haverjaival. Nem bezárva tölteni a nyarat egy ilyen poros, öreg épületben.

– Milyen emlékei vannak dr. Scott-Kerr-ről?

– Én eléggé kedveltem – válaszolta Robinson. A felidéződő emlék hatására halvány mosoly jelent meg az arcán. – Már akkor is egy kicsit szórakozottnak tűnt, de nagyon kedves ember volt, aki minden idejét a múzeumnak szentelte. Első perctől fogva felelősségteljes dolgokat bízott rám, és ettől aztán valóban a lehető legjobb emlékeim vannak arról az időről. Annak ellenére, hogy összességében csalódásként éltem meg.

– Miért?

– Mert túlzott elvárásokat ébresztett bennem. Azt gondoltam, azután, hogy ledoktoráltam, majd képes leszek valami ilyen munkát találni.

– És nem sikerült?

Megrázta a fejét.

– Mezei régészként kötöttem ki végül, ásóval a kezemben.

– Ezt hogy értsem?

– Időszakosan foglalkoztatott régészként. Manapság lényegében ez az egyetlen lehetőség, hogy friss diplomával a szakmában helyezkedjen el az ember. Útépítéseken dolgoztam. Feltáró árkokat ástam, néztem, nem bukkan-e fel bármiféle történeti értékkel bíró anyag, mielőtt még a buldózerek nekilátnának az építkezésnek. Ez a munka csak fiataloknak való. Haszna nem sok, az ember egyik napról a másikra él, és rohadt

megerőltető fizikailag. Amikor Simon három éve felhívott, és felajánlotta ezt a lehetőséget, boldogan hajítottam el az ásómat, és rohantam ide. Pedig még kevesebbet keresek, mint ha a terepen lennék. Ez magyarázza azt is, miért volt dr. Scott-Kerr halála után ez az állás olyan sokáig betöltetlen.

– Hogy működhet egy múzeum kurátor nélkül?

– Nos úgy, hogy hagyják, hogy olyasvalaki, mint Mrs. Willebrandt, foglalkozzon a dologgal. Hagyta, hogy évekig ugyanazok a tárgyak porosodjanak a tárlókban – magyarázta, aztán a recepció felé pillantott, és egy kicsit lehalkította a hangját. – Persze ő maga sem változott semmit sem azóta, hogy én itt voltam gyakorlaton. Ezen a nőn nem fog az idő, már a születésekor öreg volt.

A lépcső felől zaj hallatszott, aztán egyszerre feltűnt Frost alakja a fordulóban.

– Rizzoli! Azt hiszem, érdemes lenne visszajönnöd, és megnézned, mire bukkantunk.

– Mit találtatok?

– Nem vagyunk biztosak benne…

Robinsonnal együtt követték Frostot lefelé a lépcsőkön, vissza a raktárba. A padlón szétszóródva faforgács látszott mindenfelé, ahol a nyomozók felnyitották sorra a ládákat.

– Megpróbáltuk levenni azt a tárolót, és kénytelen voltam közben nekidőlni a falnak – magyarázta Tripp nyomozó. – És mintha megmozdult volna mögöttem. Utána vettem észre *azt* – mutatott a téglák felé. – Crowe, odavilágítanál a zseblámpáddal, hogy Jane is lássa, miről beszélek?

Crowe odairányította a fényt, és Jane összeráncolta a homlokát. Úgy tűnt, mintha a fal kifelé dőlne, és egy tégla is kipottyant belőle. Az így támadt hézagon láthatóvá vált a mögötte tátongó sötétség.

– Van valami üreg mögötte – jelentette ki Crowe. – Ha bevilágítok rajta, akkor látszik egy másik fal.

Jane Robinsonra nézett.

– Mi van a fal mögött?

– Fogalmam sincs – mormogta, és riadtan bámulta a kifelé hajló falat. – Mindig azt hittem, ezek a falak stabilak. De hát ez egy nagyon öreg épület.

– Milyen régi?

– Legalább százötven éves. Legalábbis a vízvezeték-szerelő valami ilyesmit mondott, amikor a mosdók átalakítását végezte. Valaha ez volt a család otthona.

– Crispinéké?

– Igen, az 1800-as évek közepén itt éltek. Azután költöztek át az új házukba. Ezt az épületet akkor alakították át múzeummá.

– Ez a fal merre néz? – kérdezte Frost.

Robinson egy pillanatra elgondolkodott.

– Ennek, azt hiszem, az utca felé kell néznie.

– Tehát akkor nincs mellette másik épület.

– Nincs, csak az utca.

– Húzzunk ki még néhány téglát innen – javasolta Jane –, és lássuk, mi van a másik oldalon.

Robinson rémülten nézett rá.

– Ha elkezdi kiszedni a téglákat, összeomolhat az egész.

– De ez nyilvánvalóan nem egy főfal – ellenkezett Tripp. – Ha az lenne, már rég összedőlt volna.

– Szeretném, ha most egy kis időre felfüggesztenék a tevékenységüket – nézett rájuk Robinson. – Mielőtt bármilyen további lépést tennének, beszélni akarok Simonnal.

– Rendben, menjen csak, és hívja ide! – egyezett bele Jane. Abban a pillanatban, hogy becsukódott mögötte az ajtó,

Jane tovább vizsgálgatta a falat.

– Ezeket az alsó téglákat még csak össze se habarcsolták. Csak lazán egymásra vannak téve.

– De akkor mégis mi tartja a falat? – nézett körül Frost. Közben Jane kivett egy újabb téglát. Kicsit félt attól, hogy a többi is leomlik, de a fal kitartott. Ránézett Trippre.

– Mit gondolsz?

– Kell hogy legyen benne valami erősítés vagy áthidaló elem a felső harmadában.

– Akkor nem lehet semmi baj abból, ha kiveszem ezeket innen alulról, ugye?

– Nem lehet. Legalábbis azt hiszem.

Jane idegesen felnevetett.

– Ettől aztán megnőtt az önbizalmam, Tripp.

A három férfi csak állt ott, és nézte, ahogy Jane óvatosan kihúz egy újabb laza téglát. Bár a rés egyre nagyobb lett, semmi nem jelezte, hogy a fal össze akarna omolni. Jane benézett a nyíláson, de nem látott mást, csak a sötétséget.

– Add ide a zseblámpádat, Crowe!

A férfi engedelmesen odanyújtotta, és kicsit megkönnyebbült, hogy más feladat nem jut neki.

Jane letérdelt, és bevilágított. A lámpa fényében jól kivehetően látszott egy szemben lévő másik fal, alig néhány méternyire a nyílástól. Lassan elkezdte mozgatni a lámpát, végigpásztázva fényével a falon. Hirtelen megállt: meglátott egy bemélyedést, és a bemélyedésből egy arc nézett vissza rá a sötétből.

Levegő után kapkodva próbált minél távolabb kerülni a nyílástól.

– Mi van? – kérdezte Frost. – Mit láttál?

Jane egy pillanatig meg sem tudott szólalni. Kalapált a szíve, és csak bámulta a téglák közötti nyílást, amelyen át belátott abba a kamrába, amelynek titkait nem szerette volna megismerni. Főleg nem azok után, amit most látott.

– Rizzoli!

Jane nagyot nyelt.

– Azt hiszem, ideje idehívnunk az orvos szakértőt!

Nyolcadik fejezet

MAURA NEM ELŐSZÖR járt a Crispin Múzeumban.

Néhány évvel ezelőtt, körülbelül akkor, amikor Bostonba költözött, már egyszer rábukkant egy útikönyvben. A környék egyik fő érdekességeként ajánlották, így aztán egy hideg januári vasárnapon felsétált a főbejárathoz vezető lépcsőkön, és belépett a hatalmas kapun. Azt várta, hogy a hétvégi látogatók tömegével kell majd együtt töltenie az időt; nagy meglepetésére azonban az épület kongott az ürességtől. Más talán nem is tartózkodott ott, mint a magányos recepciós. Az idős asszony nem sokat foglalkozott vele: elvette a belépődíjat, aztán többé ügyet se vetett rá. Maura magányosan bandukolt egyik lehangoló kiállítóteremből a másikba. A poros vitrinekben lévő, a világ minden tájáról idehurcolt érdekességek mellett elsárgult, tájékoztatónak szánt papírlapok hevertek, amelyek maguk is több száz évesnek néztek ki. A fűtőrendszer nem tudta felvenni a versenyt a januári időjárással: az épületben hideg volt, úgyhogy Maura egész idő alatt magán hagyta a kabátját.

Két órával később távozott, az élmény hatásától mély depresszióba esve. A magányos múzeumlátogatás remekül jelképezte akkori életét. Nemrég vált el, és az új városban nem volt egyetlen barátja se. Senki nem köszönt rá barátságosan, ahol mintha senki se vett volna tudomást a létezéséről.

Többet nem kereste fel a Crispin Múzeumot. Egészen máig.

Ahogy belépett az épületbe, és ismét belélegezte az elmúlás és fennmaradás furcsa elegyének illatát, megint rátelepedett a depresszió. Bár hosszú évek teltek el azóta, hogy utoljára itt járt, úgy érezte, ugyanaz a mély szomorúság veszi megint körül, mint akkor, azon a januári vasárnapon. Végül is, gondolta, nem sok minden változott. Jó, most legalább szerelmes, mégis, vasárnaponként sokszor volt egyedül. Sőt különösen vasárnaponként.

Mindegy, ma hivatalos minőségében van itt, úgyhogy jobb, ha a feladatára koncentrál, mint hogy a magánéletén mereng, gondolta. Sietve Jane után lépkedve lefelé ment a lépcsőn a múzeum raktára felé. A nyomozók mostanra már kitágították annyira a nyílást, hogy be lehetett jutni a fal mögé. Egy pillanatra azért megállt a kamra hirtelen támadt bejárata előtt, és gondterhelten nézett a mellette heverő téglakupacra.

– Tényleg biztonságos bemenni? – kérdezte körbenézve.

– Biztos vagy abban, hogy nem omlik össze?

– Van egy áthidaló elem felül, az megtartja – felelte Jane.

– Eredetileg is falnak szánták, de azt hiszem, valaha lehetett itt egy ajtó, amin át be lehetett jutni ebbe a titkos kamrába.

– Titkos? Miért volt titkos?

– Talán értékes dolgokat rejtettek el benne. Például alkoholt a szesztilalom idején. Ki tudja? Még Simon Crispinnek sem volt fogalma arról, hogy mi célt szolgálhatott.

– De azt tudta, hogy létezik?

– Azt mondta, gyerekkorában hallott történeteket valami alagútról, ami ezt az épületet kötötte össze egy másikkal az utca

túloldalán. De ez a helyiség zsákutca – magyarázta Jane, és odanyújtotta a zseblámpát. – Menj csak be! A nyomodban leszek.

Maura letérdelt a nyíláshoz. Érezte magán a három nyomozó pillantását: némán figyelték, és várták a reakcióját. Akármi van is odabent, gondolta magában, felkavarhatta őket. A csöndjük kicsit őt is elbizonytalanította. Nem látott egyelőre semmit, de azt érezte, hogy a sötétben valami „nem jó" vár rá. Valami, ami hosszú időre el volt vágva a világtól. Kellemetlen, áporodott szag és borzongató hűvös csapta meg. Végül rávette magát, hogy bemásszon a fal mögötti sötétségbe.

Odaát viszonylag könnyedén fel tudott egyenesedni. Maga elé nyúlt, de nem ütközött semmibe a keze. Felkapcsolta a zseblámpát.

Egy arc nézett vissza rá a lámpa fényében, de nem volt teste.

Maura ijedtében levegő után kapott, és ahogy ösztönösen hátratántorodott, beleütközött Jane-be, aki éppen bemászott a nyíláson.

– Gondolom, megláttad őket – szólt a nyomozó tárgyilagos hangon.

– *Őket?*

Jane is felkapcsolta a lámpáját.

– Egy van pont szemben – mutatott rá a zseblámpa fényével arra, aki az imént rémítette meg Maurát. – A másik pedig itt.

A fénynyaláb továbbhaladt, aztán megállt egy újabb falmélyedésnél, amelyben egy másik, groteszk módon összetöpörödött arc látszott.

– És végül ott van egy harmadik is – Jane a lámpa fényét a fejük fölé irányította, egy kiugróra, majdnem Maura feje fölött.

A keskeny, eltorzult, ráncos arcot dús, fekete haj keretezte. Az ajkát brutális varratok fogták össze, mintha örökös némaságra lenne kárhoztatva.

– Nyugtass meg, hogy ezek nem valódi fejek – mondta halkan Jane. – Kérlek…

Maura benyúlt a zsebébe, és elővett egy pár gumikesztyűt. Úgy érezte, a keze nem engedelmeskedik, csak üggyel-bajjal tudta beledugni a kesztyűbe. Jane a lámpájával megvilágította a kis kőperemet, Maura pedig óvatosan levette onnan a fejet. Ijesztően könnyűnek tűnt, és olyan apró volt, hogy belefért a tenyerébe. A hajzuhatag összevissza hullott, és érezte, hogy csiklandozza fedetlen karját. Nem műanyag, állapította meg magában, hanem valódi haj. *Emberi haj.*

– Azt hiszem, ez egy *zanza.*

– Egy mi?

– Zsugorított fej – nézett Maura Jane-re. – És úgy tűnik, valódi.

– És feltehetően régi is, nem? Valami régiség, amit a múzeum szedett össze Afrikában.

– Dél-Amerikában.

– Tök mindegy. Akkor ezek lehetnek a régi gyűjtemény darabjai, ugye?

– Meglehet – nézett rá Maura a kamra sötétjében. – De az is lehet, hogy újak.

A múzeum képviselői hitetlenkedve bámulták a laboratórium asztalán heverő három zanzát. Az asztal fölötti lámpák fényében a fejek minden apró részlete jól láthatóvá vált: a sűrű szempillák

és szemöldökök, valamint az ajkakat összefogó, gondosan kimunkált varratok. Kettőnek hosszú, ébenfekete haja volt, a harmadiké viszont jóval rövidebbre volt vágva, és úgy nézett ki, mintha egy női parókát nyomtak volna egy jóval kisebb fejű babára. A zanzák valóban annyira összezsugorodtak, hogy könnyen összetéveszthetőek lettek volna holmi gumilabdaszerű utánzatokkal. Csak az emberi bőr jellegzetes textúrája, a szemöldökök és a szempillák utaltak arra, hogy valaha élő emberek voltak.

– Fogalmam sincs, miért lehettek a mögött a fal mögött – mormogta Simon. – Vagy hogy miként kerülhettek oda.

– Ez az épület tele van rejtélyekkel, dr. Isles – magyarázta Debbie Duke. – Minden alkalommal, amikor hozzá kell nyúlni a villanyvezetékhez vagy meg kell javítani egy lefolyót, a munkások újabb és újabb meglepetésre bukkannak. Tessék, most egy befalazott helyiség vagy folyosó került elő. – Dr. Robinsonra nézett: – Emlékszel, ugye, arra a kínos helyzetre, a múlt hónapban, a világítással kapcsolatban. A villanyszerelőnek le kellett vernie a második emelet nagy részén a falat, csak hogy kiderítse, hol fut a vezeték. Nicholas! Nem hallod?

A kurátor olyan elmélyülten bámulta a zanzákat, hogy csak akkor rezzent össze, amikor a nevén szólították.

– Igen, ez az épület maga a rejtély – felelte szórakozottan, aztán halkan hozzátette: – Azon töprengek, még mi minden lehet ezek között a falak között, amit eddig nem találtunk meg.

– Tehát akkor ezek valódiak? – kérdezte Jane. – Valóban zsugorított emberi fejek?

– Egészen biztos, hogy valódiak – válaszolta Nicholas. – A gond csak az…

– Mi?

– Josephine-nel átnéztük az összes, rendelkezésünkre álló gyarapodási naplót és feljegyzést. Ezek szerint a múzeum gyűjteménye valóban rendelkezik zanzákkal. 1898-ban kerültek ide, amikor dr. Stanley Crispin visszatért a Felső-Amazonas vidékéről – nézett Robinson Simonra. – Azt hiszem, ő a nagyapád volt.

Simon bólintott.

– Én is hallottam róla, hogy volt ilyen a gyűjteményben, de soha nem tudtam, mi lett velük.

– A kurátor, aki az 1890-es években gondozta a gyűjteményt, így írta le a leletet a gyarapodási naplóban – azzal Robinson belelapozott az előtte heverő öreg kötetbe: – „Győzelmi trófeaként szolgáló jivaró törzsbeli zsugorított fejek. Mindkettő tökéletes állapotban."

Maura felfogta az elhangzott leírás igazi lényegét.

– Azt olvasta, hogy *mindkettő?*

– Igen – bólintott Robinson. – E szerint a korabeli feljegyzés szerint csak kettő van a gyűjteményben.

– Lehetséges, hogy később idekerült még egy harmadik is, de annak nincs nyoma?

– Természetesen. Ez az egyik legnagyobb gond, amivel nap mint nap szembesülünk, hogy a dokumentáció hiányos. Ezért láttam hozzá a leltározáshoz, hogy végre képünk legyen arról, mink van.

Maura a homlokát ráncolva nézett a három fejre.

– Akkor most már csak az a kérdés, hogy melyik került ide később. És hogy mikor.

– Le merném fogadni, hogy ez az újabb – mutatott Jane arra a zanzára, amelyiknek rövidebb volt a haja. – Megesküdnék arra, hogy ma reggel a kávézóban a pincérnőnek is ilyen frizurája volt.

– Szögezzük le – szólalt meg Robinson –, hogy a külső alapján szinte lehetetlen megállapítani, egy zanza eredetileg egy férfi vagy egy nő feje volt-e. A zsugorítás folyamata eltorzítja a vonásokat, és a nemi jellegzetességeket teljesen felismerhetetlenné teszi. Másodszor, az eredeti, ősi zanzák haja is lehetett középhosszúra vágott. Szokatlan, de maga a frizura nem sok fogódzót jelent.

– Akkor miként lehet megkülönböztetni egy eredeti, hagyományosan zsugorított fejet egy modern másolattól? – nézett rá Maura.

– Megengedi, hogy kézbe vegyem? – kérdezte Robinson.

A régész felállt, és olyan rutinosan, akárcsak egy bonyolult műtétre készülő sebész, gumikesztyűt húzott.

Ez a pasi, gondolta magában Maura, minden körülmények között nagyon alapos. Nem tudott felidézni egykori egyetemista társai közül egyet sem, aki olyan precíz lett volna, mint Nicholas Robinson.

– Először is – szólalt meg közben a férfi –, hadd mondjam el, hogy mi az, amitől valódinak számít egy jivaró zanza. Korábban foglalkoztatott ez a kérdés, úgyhogy meglehetősen sok mindent elolvastam róla. A jivaró indiánok Ecuador és Peru határvidékén élnek, és a törzseik rendszeresen kerülnek egymással

konfliktusba. A különböző törzsbeli harcosok fejvadászok, de annak nincs különösebb jelentősége, hogy férfi, nő vagy gyerek fejéről van szó.

– De miért vágják le a fejet? – kérdezte Jane.

– Ez a hitükkel kapcsolatos. Úgy hiszik, hogy egy embernek akár három különböző lelke is lehet. Van egy hétköznapi lelkük, amivel születésétől fogva mindenki rendelkezik. Aztán van egy ősi, látóerővel bíró lelkük. Ezt mindenféle rituálék révén lehet megszerezni. Ez ad az egyénnek különleges erőket. Ha valaki már rendelkezik ilyen ősi látóerővel, és aztán meggyilkolják, akkor átalakul a harmadikká: a bosszúálló lélekké, aki üldözi a gyilkosát. Az egyetlen mód, ahogy egy ilyen bosszúálló lelket meg lehet fékezni, hogy ne hajtsa végre a megtorlást, az, hogy levágják a fejét, és zanzát csinálnak belőle.

– Hogyan kell zanzát csinálni? – nézett Jane az előttük heverő három összeaszott fejre. – Egyszerűen nem értem, hogyan lehet egy emberi fejet ilyen kicsire zsugorítani.

– Az eljárásra vonatkozó beszámolók ellentmondásosak, de néhány kulcsfontosságú részletben azért megegyeznek. Például abban, hogy – a trópusi körülmények miatt – a halál beállta után azonnal meg kellett kezdeni. Fogták a levágott fejet, és egy egyenes metszést ejtettek rajta a fej tetejétől le egészen a nyakszirtig. Ezt aztán kicsit szétnyitották, és lényegében lefejtették a koponya csontozatáról a bőrt. Meglepő módon könnyen eltávolítható.

Maura Jane-re nézett.

– Ilyet már láttál te is, én is ezt csinálom a boncolás során. Én is le szoktam fejteni a hajas fejbőrt a koponyáról, de az én metszésem fültől fülig húzódik a fej tetején.

– Igen – bólintott Jane. – Ez az a rész, ami mindig teljesen kikészít. Főleg amikor az egész lejön, és eltakarja az arcot.

– Nos, igen – folytatta Robinson. – Az arc. A jivaró indiánok azt is lefejtik. Kell hozzá némi ügyesség, de ha ért hozzá, aki csinálja, akkor az arc a hajas fejbőrrel egy darabban lehúzható. Így jön létre a zsugorított fej legfontosabb része, egy emberi bőrből lévő maszk. Ekkor kifordítják, és lekapargatják róla a maradék húst és zsírt, szépen megtisztítják. Utána összevarrják a szemet – azzal felemelte az egyik zanzát, rámutatva a szinte láthatatlan öltésekre. – Látják, milyen finoman csinálták? Olyan, mintha a szempillák teljesen természetesen lennének lecsukva. Ehhez tényleg komoly tudás kellett.

Egészen úgy beszél, mintha valamiféle csodálatot érezne irántuk, gondolta magában Maura. Robinsonnak fel se tűnt, hogy az orvos szakértő és a nyomozónő meglepett pillantást vált egymással – teljesen belemerült a magyarázatba, és csak arra a szakértelemre tudott koncentrálni, amely ahhoz kellett, hogy az emberi bőrből régészeti-antropológiai különlegesség legyen.

Közben finoman megfordította a zanzát, és a nyaki részt vizsgálgatta.

– Miután lefejtették a bőrt a koponyáról, egy üstbe helyezték – folytatta –, és egy ideig vízben főzték, amelyhez különböző trópusi növények nedvét adták hozzá. Így távolították el a még megmaradt zsiradékot. Amikor megszabadultak az összes hústól és zsírtól, akkor visszafordították, és ahogy itt is jól látható, az

eredeti vágást összevarrták. Az ajkat három kihegyezett fapecekkel fogták össze. Az orrnyílást és a fület vászonnal töltötték ki. Ezen a ponton azonban az egész még csak olyan, mint egy laza bőrzacskó, úgyhogy felforrósított kövekkel és homokkal tömték ki, hogy zsugorodjon és keményedjen. Ezt követően faszénhamuval dörzsölték be, és még egy ideig füstölték is, hogy egészen összezsugorodjon. Az egész folyamat nem vesz sok időt igénybe, talán ha egy hetet.

– És mit kezdtek vele? – kérdezte Jane.

– Ezekkel a kikészített trófeákkal hazamentek a törzsükhöz, és nagy ünnepséget csaptak, mindenféle rituális táncokkal. A zanzákat a harcosok a nyakuk körül viselték, akár egy nyaklánc díszítőelemeit. Egy évvel később tartottak egy újabb ünnepséget azért, hogy a halott áldozat erejét áttestálják a viselőjére. A harmadik rituális ünnepségre pedig egy újabb hónap elteltével került sor. Ekkor végezték el az utolsó simításokat. Kivették az ajkat összefogó fapeckeket, erős vászonfonalat fűztek át a nyílásokon, és úgy zárták le a szájat. Ettől fogva a zanza a dominancia, a kérkedés jele. Bármikor, ha a harcos fitogtatni akarta a férfiasságát, felöltötte a zanzákból álló nyakláncát.

Jane hitetlenkedve fölnevetett.

– Olyanok voltak, mint a mostani férfiak az aranyláncaikkal. Vajon miért van a macsó pasikban ekkora vonzódás a nyakláncokhoz?

Maura az asztalon lévő három zanzát tanulmányozta. Mindegyik egyforma méretű volt. Mindegyiknek össze volt öltve az ajka, és a szemhéjuk is finoman le volt zárva.

– Attól tartok, nem látok semmi különbséget a három fej között. Mindegyik igen szakszerűen van elkészítve.

– Valóban – bólintott Robinson. – De látszik egy lényeges eltérés. És nem a frizuráról beszélek.

Odafordult Josephine-hez, aki eddig az asztal távolabbi végénél állt néma csendben.

– Tudod, hogy mire gondolok?

A fiatal nő habozott; szemlátomást vonakodott, hogy közelebb lépjen. Aztán felhúzott egy pár kesztyűt, odament, és egyenként kézbe vette a fejeket. Tanulmányozta őket a lámpa fényében. Végül kiválasztotta az egyik hosszú hajút, amelyiknek fémesen csillogó kitinszárnyfedőkből volt a díszítése.

– Ez nem jivaró – jelentette ki.

– Egyetértek – bólintott Robinson.

– A füldísze miatt? – kérdezte Maura.

– Nem. A füldíszek hagyományosak – felelte a férfi.

– De akkor mégis mi alapján választotta ki éppen ezt, dr. Pulcillo? – nézett a lányra Maura. – Teljesen ugyanúgy néz ki, mint a másik kettő.

Josephine előrehajolt, és lenézett a kérdéses fejre. Ettől a mozdulattól előrehullott hosszú, fekete haja, amely hirtelen ugyanolyannak tűnt, mint a zanzáé. A két haj színe hátborzongatóan azonos volt, alig lehetett megkülönböztetni őket egymástól. Egy pillanatra Maurának az a kellemetlen érzése támadt, mintha ugyanazt a fejet látná, csak az egyiket „előtte”, a másikat pedig „utána”: Josephine-t élve és Josephine-t holtan. Nem lehet, hogy a fiatal régésznő emiatt vonakodott megérinteni

a zanzát? Hogy neki is feltűnt az eltorzult vonásokban észlelhető hasonlóság?

– Az ajka nem – mondta Josephine.

– Én nem látok semmi különbséget – rázta meg Maura a fejét hitetlenkedve. – Mind a háromnak vászonfonattal össze van öltve az ajka.

– A lényeg a jivaró rituálában van, amit Nicholas az imént részletezett.

– Melyik részében?

– Hogy több mint egy évvel később eltávolítják az ajkat összefogó fapeckeket, és a nyomukban maradt lyukon átfűzött vászonfonattal öltik össze a szájat.

– Mind a három fejen látszik az átfűzött vászonfonal.

– Igen, de ezt a harmadik ceremónián kellett megcsinálni. Egy évvel és egy hónappal az után, hogy megölték.

– Teljesen igaza van – értett egyet Robinson, és szemlátomást nagyon elégedett volt, hogy fiatal kolléganője pont azt az eltérést választotta ki, ami neki is feltűnt. – A fapeckek, dr. Isles! Nagyon lényeges, hogy ha ezek egy évig a helyükön vannak, akkor nagyobb nyílás marad utánuk.

Maura jobban szemügyre vette az asztalon lévő fejeket. Valóban, a zanzák közül kettőnek nagyobb nyílások voltak az ajkában. A harmadiknak viszont nem.

– Ennek az esetében – mutatott rá a kérdéses fejre Robinson – nem használtak fapecket. Az ajkat a fej levágása után egyszerűen összevarrták. Úgyhogy ez nem jivaró. Akárki készítette is, ezen a ponton leegyszerűsítette a folyamatot. De az is lehet, hogy nem

volt tisztában azzal, hogy mit kell csinálnia. Annyi bizonyos, hogy ez nem rituális darab.

– Akkor mégis honnan származhat? – kérdezte Maura.

Robinson egy kicsit elgondolkodott.

– Erre a kérdésére bizony nem tudok válaszolni.

Maura kesztyűt húzott, és fölemelte a nem jivaró zanzát az asztalról. Tartott már korábban is a kezében levágott fejet, de ez így, a koponya nélkül döbbenetesen könnyűnek tűnt, mintha csak összeszáradt bőrt és egy hajcsomót fogott volna.

– Még a neme felől se lehetünk biztosak – magyarázta közben Robinson. – Bár így ránézésre, annak ellenére, hogy a vonásai elég torzak, nekem inkább nőnek tűnik.

– Ebben egyetértünk – mondta Maura.

– És a bőrszínnel mi van? – szólt közbe Jane. – Az nem árul el semmit?

– Nem – felelte Robinson. – A zsugorítás folyamán besötétül a bőr. Eredetileg lehetett fehér, európai ember is. És a koponya nélkül meg röntgenezhető fogak nélkül képtelenség megmondani, mennyi idős lehetett.

Maura most megfordította a kezében tartott zanzát, és belenézett a nyakánál lévő szűk nyílásba. Borzongató volt, hogy ott, ahol ereket és izmokat, a nyelőcsövet és a légcsövet kellett volna látnia, most csak egy apró, üres és sötét üreg volt. Hirtelen eszébe jutott a boncolás, amit Madam X-en végzett. Élénken élt az emlékezetében a kiszáradt szájüreg képe, és az, hogy egy kis fémdarab volt elrejtve benne. Azt se felejtette el, mennyire megdöbbent, amikor először pillantotta meg azt a bizonyos szuvenírkártust.

Vajon nem hagyott-e a gyilkos egy hasonló „meglepetést" ennek az áldozatnak a maradványában is?

– Adna valaki egy zseblámpát? – kérdezte.

Josephine odanyújtott felé egyet, Maura elvette, és a fényt a nyaknál lévő üregbe irányította. Nem tudta pontosan kivenni a kis nyíláson át, hogy mit lát, de az volt az érzése, valami be van oda gyömöszölve.

– Úgy néz ki… mintha papír lenne – szólalt meg végül.

– Az nem lenne szokatlan – felelte Robinson. – Előfordul, hogy régi újságpapírt talál belegyömöszölve az ember. Azért csinálták, hogy a szállítás során is megmaradjon a fej eredeti alakja. Ha valami dél-amerikai újság lenne, akkor legalább lenne valami fogódzónk az eredetével kapcsolatban.

– Van itt valahol egy csipesz?

Josephine átment a labor melletti helyiségbe, és egy csipesszel tért vissza. Odaadta Maurának, aki óvatosan benyúlt a nyaknál lévő kis nyílásba. Finoman húzogatta kifelé a valamit, és végül valóban egy gyűrött újságpapírdarab bukkant elő. Amikor kisimítgatta, látta, hogy az újságcikk nyelve se nem spanyol, se nem portugál, hanem angol.

– *Indio Daily News?*- nevetett fel Jane. – Ez kaliforniai.

– És nézd a dátumot – mutatott Maura a lap tetejére. – Csak huszonhat évvel ezelőtti.

– Ettől még a fej maga lehet jóval idősebb – szólt közbe Robinson. – Lehet, hogy az újságot később, csak a szállításakor tömték bele.

– Egy dolgot viszont egyértelműen bizonyít – nézett fel Maura. – Ez a fej nem volt eredetileg része a múzeum

gyűjteményének. Lehet, hogy egy újabb áldozat, ami csak a közelmúltban került ide…

Elhallgatott, és hirtelen Josephine-re nézett.

A fiatal nő sápadt volt, az arcából kifutott minden vér. Maura számára nem volt ismeretlen a látvány, sokszor látott már ilyet, amikor rendőrök életükben először vettek részt boncoláson. Pontosan tudta, hogy ez a rosszullét, az öklendezés, a hányás előjele, ami után az illető vagy a vécé felé száguldott, vagy lerogyott a legközelebbi székre. Josephine azonban egyiket se csinálta. Csak szó nélkül kiment a helyiségből.

– Jobb lesz, ha megnézem, mi van vele – mondta dr. Robinson, és lehúzta a gumikesztyűt. – Nincs valami jó bőrben.

– Majd én utánamegyek – ajánlkozott Frost, és egyből Josephine nyomába eredt.

Dr. Robinson akkor is csak ott állt, amikor már becsukódott az ajtó a nyomozó mögött, és a tekintete azt tükrözte, hogy még mindig azon töpreng, nem kellene-e követnie a kollégáját.

– Megvannak a huszonhat évvel ezelőtti gyarapodási dokumentumok? – törte meg a csöndet Maura, ránézve a férfira. – Dr. Robinson!

– Tessék? – riadt fel töprengéséből a kurátor, meghallva a nevét.

– Huszonhat év. Az újságon lévő dátum. Vannak dokumentumok abból az időből?

– Ó, igen, az 1970-es és 80-as évek jegyzékét megtaláltuk. De nem emlékszem, hogy bárhol is szerepelt volna benne zanza. Szóval ha abban az időben került ide, akkor nincs róla feljegyzés.

Ránézett Simon Crispinre.

– Te sem emlékszel rá?

Simon gondterhelten megrázta a fejét. Ő sem volt valami jó állapotban: úgy tűnt, mintha egy évtizedet öregedett volna az elmúlt fél órában.

– Nem tudom, honnan kerülhetett ide ez a fej. És azt se tudom, ki tette a mögé a fal mögé és miért.

Maura ránézett az összezsugorodott fejre, az örökre lezárt ajakra és szemre.

– Úgy tűnik – jegyezte meg végül halkan –, hogy valaki elkezdte megalapozni a saját gyűjteményét.

Kilencedik fejezet

Josephine csak annyit szeretett volna, hogy hagyják végre nyugton, hadd legyen egyedül. De semmi elfogadható indok nem jutott eszébe, miként szabadulhatna meg Frost nyomozótól. A férfi a nyomába eredt, követte őt az emeleten lévő irodájába, és most ott ácsorgott az ajtóban, aggodalmas pillantásokkal méregetve a lányt. Tulajdonképpen barátságos szeme van, gondolta magában Josephine, és kócos, szőke haja azokra a hirtelenszőke kisfiúkra emlékeztette, akik az ablakából látható játszótéren szoktak sikítva leszáguldani a csúszdán. Rendőr, hessentette el a gondolatot a lány, és a rendőröktől mindig szorongott. Nem lett volna szabad olyan feltűnően kijönnie a laborból. Hiba volt ezzel felhívnia magára a figyelmet. De nem tehetett mást: amikor meglátta a zsugorított fejből előkerülő újságpapírt, olyan érzése volt, mintha valaki gyomorszájon vágta volna. Hirtelen nem kapott levegőt, és kis híján elájult.

Indio, Kalifornia. Huszonhat évvel ezelőtt.
Abban a városban születtem. Abban az évben.

Előbukkant ismét egy hátborzongató kapcsolat a múlttal, az *ö múltjával,* és egyszerűen nem értette, ez miként lehetséges. Időre lett volna szüksége, hogy egy kicsit gondolkodhasson. Hogy kideríthesse, mi az oka, hogy az életével kapcsolatos régi és

titkos dolgok pont annak a jelentéktelen múzeumnak az alagsori raktárában rejtőzhettek, ahol munkát vállalt.

Olyan, mintha a saját életemet, a saját múltamat őrizné ez a gyűjtemény.

Ám miközben minden idegszálával valami magyarázatot szeretett volna találni erre a rejtélyre, kénytelen volt az arcára mosolyt erőltetve bájosan fecsegni Frost nyomozóval, aki tapodtat se mozdult az ajtóból.

– Jobban érzi magát? – kérdezte a férfi.

– Csak egy kicsit megfájdult a fejem. Biztosan leesett a vércukorszintem – felelte Josephine, amennyire csak lehetett, belesüppedve a székébe. – Nem kellett volna kihagynom a reggelit.

– Nem inna egy kávét vagy valamit? Szívesen hozok.

– Nem, köszönöm – mosolygott rá a lány hálásan, és remélte, ez elegendő lesz ahhoz, hogy megszabaduljon a férfitől.

Frost azonban inkább beljebb jött az irodába.

– Volt valami különösebb jelentősége annak az újságpapírnak? – kérdezte, fürkészően ránézve.

– Hogy érti?

– Feltűnt, mennyire megdöbbent, amikor dr. Isles kisimította, és kiderült, hogy kaliforniai.

Engem nézett. És most is engem néz.

Ügyelnie kellett rá, hogy Frost észre ne vegye, milyen közel áll ahhoz, hogy pánikba essen. Addig, amíg nem kelt feltűnést, addig, amíg szépen meghúzódik, és eljátssza a halk szavú múzeumi régész szerepét, a rendőrségnek nincs semmi oka arra, hogy vele foglalkozzon.

– Nem is maga az újságpapír – felelte Josephine, nyugalmat erőltetve magára. – Inkább ez az egész furcsa helyzet, hogy holttestek meg emberi testek darabjai kerülnek elő egy múzeumban. Ebben a múzeumban. Számomra a múzeum egy szentély, a tanulás és az elmélkedés háza. Most azonban úgy érzem magam, mintha egy horrorfilmben lennék. És egyfolytában az jár a fejemben, honnan bukkan majd elő egy újabb holttest.

Frost együttérzőn elmosolyodott. Kisfiús félszegsége mindenre emlékeztetett, csak arra nem, hogy rendőr. A harmincas éveiben járhat, gondolta Josephine, de van az arcában valami, ami miatt sokkal fiatalabbnak néz ki. Eszébe jutott a kifejezés: tejfölösszájú. Közben azt is észrevette, hogy karikagyűrűt hord. Még egy ok, gondolta, hogy tisztes távolságban tartsa magától.

– Őszintén szólva ez a hely már önmagában is elég hátborzongató – mondta közben Frost. – Gondoljon csak azokra a kiállított csontokra ott az emeleten.

– Azok a csontok kétezer évesek.

– És attól kevésbé hátborzongatóak? – nézett rá kérdőleg Frost.

– Nem, de történeti szempontból nagy jelentőségűek. Tudom, hogy nehezen érthető a különbség, de szerintem az időbeli távolság miatt valahogy már nem kapcsolódik hozzájuk a halál gondolata. Szemben például Madam X-szel, aki akár olyasvalaki is lehetett, akit személyesen ismertünk – felelte a lány megborzongva. Aztán hozzátette: – Az ősi maradványokkal könnyebb a dolga az embernek.

– Inkább olyanok, mint az agyagedények és a szobrocskák, nem?

– Bizonyos mértékig igen – mosolyodott el Josephine.

– Minél porosabb, annál jobb.

– És ezt maga vonzónak találja?

– Úgy tűnik, nem érti, miért csinálom.

– Igen, tényleg elgondolkodtam azon, vajon milyen ember szánja rá magát arra, hogy egy életet töltsön ősi csontok és agyagedények tanulmányozásával.

– Szóval azt akarja megkérdezni, hogy *mit keres egy ilyen lány ebben a szakmában?*

Frost elnevette magát.

– Maga a legfiatalabb ebben az épületben!

Ezen a lány is elmosolyodott, mert nemcsak vicces volt, de igaz is.

– Mindig szeretem összeszedegetni az ősi cserépdarabkákat, és elképzelni azt az embert, aki eredetileg megformálta az edényt. Vagy azt az asszonyt, aki abban hordott például vizet. És azt a gyereket, aki egy nap véletlenül elejtette és eltörte. A történelem sohasem csak halott tárgyakat jelentett számomra. Mindig is úgy éreztem, hogy ami ki van állítva a múzeumi tárlókban, az él, azokban lüktet az élet. Valahogy a véremben van ez, valahogy így születtem, mert… – a hangja elakadt, amikor ráébredt, hogy öntudatlanul is veszélyes területre tévedt.

Ne beszélj a múltról!

Ne beszélj anyáról!

Nagyon megkönnyebbült, hogy Frostnak nem tűnt fel hirtelen támadt elbizonytalanodása. A következő kérdése már nem is a lányra vonatkozott:

– Tudom, hogy nem dolgozik itt hosszú ideje, de soha nem volt az az érzése, hogy valami nincs rendben ebben a múzeumban?

– Ezt hogy érti?

– Azt mondta korábban, hogy olyan most, mintha egy horrorfilmben lenne.

– Az csak egy hasonlat volt. És annak fényében, ami az alagsori fal mögötti üregből ma előkerült, talán érthető is. Meg amiatt, ami Madam X-ről kiderült.

Josephine úgy érezte, hogy a légkondicionált irodában egyre hidegebb van. Hátranyúlt a szék háttámláján lévő kardigánjáért.

– De az én munkám közel sem annyira ijesztő, mint amilyen sokszor a maguké lehet. Maga eltöprengett azon, én miért választottam a cserepeket meg az ősi csontokat. Nekem meg az nem fér a fejembe, hogy olyasvalaki, mint maga, miként adhatta a fejét arra, hogy – finoman fogalmazva – friss borzalmakkal foglalkozzon – nézett Frostra a lány, és észrevette, hogy a férfi szemében zavar tükröződik.

Most neki tettek fel kérdést, és úgy tűnt, az az ember, akinek mindennapi rutin mások faggatása, egyáltalán nem szívesen ad számot saját, személyes motívumairól.

– Sajnálom – szólalt meg ismét Josephine. – Gondolom, nem tehetek fel kérdéseket, csak válaszadásra vagyok jogosult.

– Nem, dehogy – hebegte Frost. – Csak azon töprengtem, hogy mit értett rajta?

– Mármint min?

– Azon, amit mondott, hogy „olyasvalaki, mint maga”.

– Ó! – nevetett fel zavarában a lány. – Hát csak azt, hogy maga nagyon kedves embernek látszik. Szimpatikusnak.

– És a rendőrök többsége nem ilyen?

Josephine elvörösödött.

– Egyre kínosabb helyzetbe hozom magam, mi? Pedig valójában bóknak szántam. El kell ismernem, a rendőrök többsége számomra kicsit félelmetesnek tűnik – azzal a tekintetét az íróasztalára szegezte. – Nem hiszem, hogy egyedül lennék ezzel az érzéssel.

Frost hangosan felsóhajtott.

– Attól tartok, ebben igaza van. Annak ellenére, hogy valószínűleg én vagyok a világ legkevésbé félelmetes figurája.

Ennek ellenére én azért félek tőled, gondolta magában Josephine. *Mert tudom, mi mindent tehetnél velem, ha megtudnád a titkomat.*

– Frost nyomozó! – jelent meg Nicholas Robinson az ajtóban. – A kollégái várják odalent.

– Ó, mennem kell! – nézett mosolyogva Josephine-re a férfi. – Alkalomadtán még beszéljünk, dr. Pulcillo. És jobban tenné, ha enne is valamit.

Nicholas kivárta, amíg Frost kimegy a szobából, és csak akkor szólalt meg.

– Mi volt ez az egész?

– Csak beszélgettünk, Nick.

– Ez egy nyomozó. Nem valószínű, hogy *ezek* csak úgy beszélgetnek.

– Nem hiszem, hogy kihallgatás lett volna, vagy bármi hasonló.

– Aggaszt valami, Josie? Valami, amiről tudnom kellene?

Bár a kérdés hallatán megszólalt a belső vészcsengője, a lány képes volt nyugodtan válaszolni:

– Miből gondolod, hogy lenne?

– Mintha kicseréltek volna. És ezt most nem amiatt mondom, ami ma történt. Tegnap, amikor mögéd kerültem a folyosón, majdnem elájultál ijedtedben.

Joscphine ott ült, ölbe tett kézzel, és hálás volt, hogy az íróasztal takarásában Robinson nem láthatja, milyen erővel szorul ökölbe a keze. Az alatt a rövid idő alatt, amióta együtt dolgoztak, Robinson hihetetlenül jól kiismerte a lány hangulatváltozásait. Mindig pontosan tudta, mikor van szüksége egy jó nevetésre vagy mikor vágyik éppen magányra. Most is pontosan tudhatta, hogy a lány szeretne egyedül lenni, mégis ott maradt. Ez most nem az a Nicholas volt, akit megismert, aki mindig tiszteletben tartotta az érzelmeit.

– Josie! – nézett rá Robinson. – Nem akarsz elmondani valamit?

A lány szomorúan fölnevetett.

– Azt hiszem, kissé kikészített, hogy ezt a Madam X-dolgot így eltoltam. Amiért nem jöttem rá, hogy egy hamisítvánnyal van dolgunk.

– A szénizotópos vizsgálat mindkettőnket megnyugtatott. Én éppúgy tévedtem, mint te.

– Igen, de te nem vagy egyiptológus. Éppen ezért vettetek ide, erre én elbaltáztam az egészet – magyarázta a lány, közben

kicsit előredőlt, és megdörzsölte a halántékát. – Ha egy tapasztaltabb egyiptológust választottatok volna, akkor ez nem következett volna be.

– Nem baltáztál el semmit. Te voltál az, aki ragaszkodott a CT-vizsgálathoz, nem? Mert nem voltál száz százalékig biztos a dologban. Neked köszönhetjük, hogy kiderült az igazság. Úgyhogy hagyd abba az önostorozást.

– De rossz hírbe kevertem a múzeumot. És kínos helyzetbe hoztalak téged is, amiért pont engem alkalmaztál.

Robinson nem válaszolt egyből. Levette a szemüvegét, és elkezdte tisztogatni egy vászon zsebkendővel. Az, hogy mindig volt nála vászon zsebkendő, egyike volt azoknak a régimódi szokásoknak, amelyeket Josephine annyira kedvelt a férfiban. Sokszor az volt az érzése, hogy Nicholas valójában olyan, mint egy – csak az olvasmányaiból ismert – tiszteletre méltó agglegény, aki valamely letűnt, de becsületesebb korszakból ragadt itt. Egy olyanból, amikor még természetes volt, hogy ha egy helyiségbe belépett egy nő, akkor a férfiak felálltak.

– Talán helyesebb, ha inkább a dolgok jó oldalát nézzük – szólalt meg végül Robinson. – Gondolj arra a nyilvánosságra, amihez hozzájutottunk. Most aztán a világon mindenki tud a Crispin Múzeumról.

– De nem azért, ami miatt kellene. Hanem mert ez az a múzeum, aminek a raktárából előkerült egy gyilkosság áldozata – felelte szomorúan a lány. A klíma nyílásából újabb adag hideg levegő áramlott a helyiségbe. Josephine fázósan húzta össze magán a kardigánját. – Az jár a fejemben, hogy mi más fog még előbukkanni ebből az épületből. Vajon nincs-e máshol is elrejtve

egy zsugorított fej, vagy nem falaztak-e be valahová máshová is egy Madam X-et. Miként fordulhatott elő ilyesmi a kurátor tudta nélkül? – nézett kérdőn Robinsonra. – Biztos, hogy köze volt a dologhoz, ugye? Mármint dr. Scott-Kerrnek. Ő volt itt azokban az időkben, biztosan ő csinálhatta.

– Én ismertem Scott-Kerrt. De ezt nem tartom elképzelhetőnek.

– De *tényleg* ismerted?

Robinson elgondolkodott kicsit.

– Igen, azon valóban el kell töprengenem, vajon bármelyikünk is tényleg ismerte-e Williamet. Nekem úgy tűnt, csendes és teljesen átlagos ember. Nem olyasvalaki, aki mély nyomokat hagyna bárkiben is.

– Nem valahogy így szoktak beszélni azokról a pszichopatákról is, akiknek közben két tucat holttest volt elásva a pincéjében? Hogy „pedig milyen csendes, rendes ember volt”?

– Valóban, meglehet, hogy ez egy általános leírás róluk. De ez a jellemzés tulajdonképpen igaz lehetne bárkire, nem? – csóválta meg a fejét elgondolkozva Robinson. – Akár rám is.

Hazafelé menet Josephine kibámult a busz ablakán. Nem azt szokták mondani, hogy az élet tele van meglepő véletlenekkel? Nem hallott-e már ő maga is olyan történetet, hogy valaki elment Párizsba nyaralni, és egyszerre összefutott az utcán a szomszédjával? Ilyen meglepő véletlenek előfordulnak időről időre, és ez sem lehet más, csak valami ilyesmi.

De nem ez volt az első véletlen. Az a név volt az első, ami a kártuson szerepelt.

Médea.

Most pedig itt van az Indio Daily News.

Amikor a lakása közelében leszállt a buszról, megcsapta a fülledt, párás, nyári meleg, amit még elviselhetetlenebbé tett a magas páratartalom. Fekete felhők gyülekeztek az égen, és miközben az épület felé sétált, hallotta is a távoli mennydörgés zaját. Érezte, hogy – talán a levegőben lévő elektromosság hatására – szinte feláll a szőr a karján. Aztán esőcseppek pottyantak a fejére, és mire hazaért, már szabályos trópusi özönvíz zúdult a városra. Feltépve a kaput bemenekült az előcsarnokba. Miközben a postaládát próbálta kinyitni, tócsába gyűlt a lába körül a víz.

Éppen sikerült kiszednie a leveleit, amikor kinyílt az 1A jelzésű lakás ajtaja, és megjelent Mr. Goodwin.

– Láttam, ahogy a ház felé futott. Igencsak esik, mi?

– Elég rendesen – felelte Josephine, bezárva a postaládát. – Jó, hogy nem kell sehová mennem az este.

– Hozott ma egy újabbat. Gondolta, hogy majd maga elintézi.

– Ki és mit? – nézett rá a lány értetlenül.

– A postás, és egy újabb levelet annak a Josephine Sommernek címezve. Kérdezte tőlem, hogy maga mit mondott a múltkorira, aztán bedobta ismét magához.

Josephine átpörgette a kezében tartott borítékokat, és megtalálta a szóban forgót. Ugyanazzal a kézírással volt megcímezve. És megint bostoni postabélyegző volt rajta.

– Tudja, eléggé megnehezíti az ilyesmi a postások dolgát – folytatta Mr. Goodwin. – Talán érdemes lenne szólnia a feladónak, hogy inkább a maga nevére küldje a levelet.

– Igen, igaza van. Köszönöm – felelte a lány, és nekirugaszkodott a lépcsőknek.

– A kulcscsomója még mindig nem került elő? – kiáltott utána az öregember.

A kérdést válasz nélkül hagyva bement a lakásába, és becsukta maga mögött az ajtót. A többi levelet ledobta a kanapéra, ezt az egyet pedig, amely Josephine Sommernek volt címezve, egyből feltépte. Kivette belőle a papírlapot, és értetlenül bámulta a rajta álló szöveget:

BLUE HILLS RESERVATION

Elgondolkodott, vajon miért küld neki valaki egy, a közelben lévő kirándulóhelyről készült fénymásolt térképet. Aztán megfordította a lapot, és a hátoldalán meglátta a tintával írt üzenetet.

TALÁLJ MEG.

Alatta pedig számok voltak:

42 13 06.39
71 04 06.48

Lerogyott a kanapéra. A levelet az ölében tartotta, a szavak most onnan meredtek rá. Odakint szabályos felhőszakadás tombolt, időnként villámok vakító fénye villant fel.

TALÁLJ MEG.

Nem volt semmi fenyegető az üzenetben, semmi, ami alapján arra gondolt volna, hogy a küldője ártani akarna neki.

A napokkal korábban érkezett másik üzenetre gondolt.

A RENDŐRSÉG NEM A BARÁTOD.

Abban sem volt fenyegetés, csak egy teljesen észszerű tanács. Azt, hogy a rendőrség nem a barátja, már jó ideje tudta. Tizennégy éves kora óta.

A két számsort tanulmányozta. Egy pillanat alatt rájött, hogy mit jelenhetnek.

Bekapcsolta a számítógépét, rákeresett a Google Earthre, és a két számot hosszúsági és szélességi koordinátaként használta. A képernyőn, mintegy varázsütésre, megjelent Massachusetts állam térképe és egy Boston környéki erdős terület.

Ez volt a Blue Hills Reservation.

Jól gondolta: a két szám koordináta volt, és egy határozott pontot jelöltek a parkon belül. Nyilvánvaló volt, hogy ezt a helyet kell felkeresnie, csak azt nem tudta, miért. Nem volt meghatározva semmilyen időpont, se nap, se óra a találkozásra. Természetesen senki nem fog türelmesen várakozni órákon vagy akár napokon keresztül arra, hogy ő egyszer csak felbukkanjon. Nem, minden bizonnyal *valami* van ott, nem valaki, és azt kell neki megtalálnia. Nem embert, hanem tárgyat kell keresnie.

Rákeresett a neten a Blue Hills Reservationre. Megtudta, hogy egy majdnem háromezer hektáros területről van szó Milton

városától délre. Az is kiderült, hogy az erdein, mocsaras részein, mezőin kétszáz kilométernyi „pompás” turistaút vezet keresztül, és hogy nagyon „gazdag és változatos” az élővilága. Meg hogy itt honos az erdei csörgőkígyó. Na, ez aztán igazán szívmelengető információ volt. Szóval még erdei csörgőkígyóval is találkozhat. Miközben a térképen a hatalmas területet nézegette, az járt a fejében, hogy vajon bozóton és mocsáron is át kell-e vergődnie ahhoz, hogy megtalálja… A mit is? Valamit, ami kisebb vagy nagyobb, mint egy *mii*

Honnan fogom egyáltalán tudni, ha megtaláltam?

Tizedik fejezet

JOSEPHINE BEÁLLT A PARKOLÓBA, és leállította a motort. Egy kis ideig üldögélt, és tanulmányozta az ösvény bejáratát a borongós, sötét fák közt. A Google Earth szerint ez volt a legközelebbi pont, ameddig autóval el lehetett jutni az üzenetben megadott koordinátákig.

Ki kell szállni, gondolta magában, és neki kell indulni. Bár az előző esti vihar már továbbvonult, az ég ma is szürke volt. Borús, alacsonyan szálló felhők kergették egymást, és a levegő rettenetesen párásnak tűnt. Josephine ott állt az erdő szélén, és csak bámulta a keskeny ösvényt, amely egy ideig kanyarogva haladt, majd eltűnt a fák sűrűjében. Hirtelen megcsapta valami hideg fuvallat, mintha jeges leheletet érzett volna a nyakán. Vissza akart rohanni a biztonságot jelentő kocsihoz. Haza akart menni, és elfelejteni még azt is, hogy valaha kézbe vette azt a levelet. Hiába vonakodott azonban az előtte álló túrától, attól még jobban félt, mi történne, ha nem követné engedelmesen a levélben foglalt utasítást. Akárki küldte is, lehet, hogy a legjobb barátja.

Vagy a leggonoszabb ellensége.

Felpillantott a feje fölött tornyosuló ágakra, amelyekről hideg esőcseppek hullottak rá. Felhúzta a fejére a kapucniját, és elindult.

Az ösvényen mindenfelé légyölő galócák nőttek, élénkpiros kalapjukon megcsillantak az esőcseppek. A mérges gombák mindig látványosak és szépek, gondolta Josephine, sőt fordítva is igaz: a szépek mindig halálosak. Eszébe jutott a mondás: „Vannak bátor gombászok és vannak öreg gombászok, de nincsenek öreg és bátor gombászok." Ahogy haladt a turistaúton, fokozatosan változtak a mobilja GPS-én látható koordináták. Elgondolkodott: ha a keresett tárgy kicsi, hogy a csudába fogja megtalálni ebben a sűrű erdőben?

A távolból mennydörgés hangja hallatszott. Újabb vihar közeledik. Aggodalomra semmi ok, hajtogatta magában. Fia a villámlás közelebb ér, csak arra kell ügyelnie, hogy minél távolabb legyen a magas fáktól, és le kell kuporodnia valami mélyedésbe. Elméletben legalábbis ez volt a tennivaló. Az esőcseppek most már folyamatosan kopogtak a kapucniján. A műanyag felerősítette a hangjukat, miközben a saját lélegzését, sőt a szívdobogását is hallotta. A GPS-en látszó számok folyamatosan változtak, és lassan közeledtek a levélben megadott koordináták számai felé.

Annak ellenére, hogy kora délelőtt volt, a fák között egyre sötétebb lett. Talán belejátszott ebbe az is, hogy a felhőréteg egyre vastagodott, azzal fenyegetve, hogy a mostani egyhangú csöpögés hirtelen szakadó esővé válik. Josephine meggyorsította a lépteit. Sietősen haladt előre, a bakancsa alatt szétfreccsentek a pocsolyák. Hirtelen megállt, és ránézett a GPS-re.

Túlment. Vissza kell fordulnia.

Vonakodva bár, de visszament egy kis kanyarig. Itt megállt, és bizonytalanul kémlelte a fákat. A GPS szerint itt le kell térnie

az ösvényről. A bozótos, bokros részen túl úgy tűnt, egy kicsit világosabb van. Valószínűleg van a fák közt egy kis tisztás.

Nagy nehezen rászánta magát, hogy elhagyja az ösvényt. A lehullott és elszáradt ágak megreccsentek a bakancsa alatt. Úgy csörtetek itt, mint egy elefánt, gondolta. Nedves ágak csapódtak az arcába. Egy kidőlt fatönk állta az útját. Felmászott rá, és már éppen leugrott volna a másik oldalán, amikor a tekintete megakadt valamin a földön. Egy hatalmas lábnyom, pontosabban cipőnyom volt a felázott talajban. Az eső finoman elmosta a széleit, de az világosan látszott, hogy valaki más is átmászott ezen a tönkön. Valaki más is átverekedte magát ezen a bozótoson. Azonban az is kivehető volt, hogy az illető a másik irányba, az ösvény felé haladt. A nyom nem tűnt valami frissnek. Josephine kifújta a visszatartott levegőt, és körülnézett. Egyedül lehajló ágakat és zuzmóval benőtt fatönköket látott. Ki lenne az a bolond, aki napokig itt bolyongana az erdőben, arra várva, hogy rátámadjon egy nőre, aki, meglehet, el se jön? Egy nőre, aki lehet, hogy nem is fejti meg, hogy azok a számok a térképen koordináták?

Josephine úgy érezte, hibátlan az érvelése. Megnyugodott, leugrott a tönkről, és továbbindult.

Közel vagyok, gondolta. Már majdnem ott vagyok.

A fák ritkulni kezdtek, és egyszerre kiért egy kis tisztásra. Megtorpant, és hunyorogva nézte a magasra nőtt füvet meg a vadvirágokat, a virágszirmokról potyogó vízcseppeket. És most merre? A koordináták szerint ez volt az a hely, ahová jönnie kellett, de nem látott semmi jelet, semmi olyasmit, amin megakadhatott volna a tekintete. Csak a kis mező volt körülötte,

a mező közepén pedig egy magányos almafa, amelynek öreg ágai összevissza álltak.

Kisétált a tisztásra, és a nadrágszára, amelyet súrolt a magasra nőtt fű meg a rengeteg vadvirág, egyre nedvesebb lett. Nyomasztó csend volt, amit egyedül az esőcseppek monoton potyogása tört meg. Amikor a mező közepére ért, lassan körbefordult. Az erdő szélét figyelte, de a fák között nem látott semmi mozgást, még madarak sem rebbentek az ágak közt sehol.

Mit kellene megtalálnom?

Hirtelen – és messziről – egy villámcsapás éles reccsenése hallatszott. Josephine felnézett az egyre sötétebb égboltra. Ideje itt hagyni ezt a tisztást, gondolta. Annál ostobább dolgot, mint hogy ilyen időben egy magányos fa mellett ácsorog egy mezőn, elképzelni se lehetett volna.

Csak ekkor nézte meg alaposabban az almafát. Most vette észre, hogy a törzséből egy szög áll ki, amin lóg valami. Nagyjából szemmagasságban volt, de egy ág egy kicsit eltakarta. Eddig fel se tűnt neki. Döbbenten meredt a szögön lógó tárgyra.

A kulcscsomója volt.

Lekapta a szögről, és megfordult. Körbenézett, és a tekintetével azt kereste, hogy ki hagyhatta az elveszett kulcsait itt, ezen a fán. Valahol ismét lecsapott egy villám, a levegőt betöltötte a mennydörgés robajlása. Mintha egy startpisztoly dördült volna el a füle mellett, Josephine hirtelen futásnak eredt. De nem a vihar miatt száguldott szinte észvesztve vissza a fák közé. Nem amiatt tört keresztül a bozóton, mit sem törődve az arcába csapódó gallyakkal az ösvény felé. A kép hajtotta,

kergette, a saját, fába vert szögön lógó kulcscsomójának a képe, azé, amit most itt szorongat rohanás közben ökölbe szorított kezében. Azé, ami a sajátja, és most mégis úgy érzi, mintha idegen lenne. Mintha valami mocsok tapadna hozzá.

Egészen kifulladt, csak kapkodott levegő után, amikor végre visszaért az ösvény bejáratához. A parkolóban már nem az ő autója volt az egyetlen. Nem messze tőle egy Volvo állt. A keze egészen elgémberedett, csak üggyel-bajjal tudta kinyitni a kocsija ajtaját. Valahogy bevergődött a kormány mögé, és lenyomta az ajtózár gombját.

Biztonságban van.

Egy ideig csak ült, és még mindig levegő után kapkodott, de olyan hevesen, hogy a szélvédő bepárásodott a leheletétől. Rámeredt a kulcsaira, amelyeket az imént szedett le a magányos almafába vert szögről. Pontosan úgy néztek ki, mint mindig: öt kulcs fityegett a karikán, amely valójában egy *ankh* volt, az élet szimbóluma az ókori Egyiptomban. Rajta volt a két lakáskulcsa, a kocsikulcsok és persze a postaláda kis kulcsa is. És nem vesztek el, hanem ott voltak valakinél, több mint egy héten át. Josephine arra gondolt, hogy amíg éjszaka aludt, az a valaki nyugodtan besétálhatott volna a lakásába. Vagy hozzáfért volna a postájához. Vagy elrabolhatta volna...

Az autóm.

Elfogta a pánik. Hirtelen hátrafordult, és azt képzelte, hogy egy szörnyeteg bukkan elő a hátsó ülésről, hogy lesújtson rá. De nem történt semmi ilyesmi. A hátsó ülésen csak különböző múzeumi dossziék hevertek, továbbá egy üres ásványvizes üveg. Nem volt se szörnyeteg, se baltás gyilkos. Megkönnyebbülten

visszarogyott a vezetőülésbe, és fölnevetett, bár nem kerülte el a figyelmét, hogy a nevetése távolról sem hangzott könnyednek. Inkább kicsit hisztérikusra sikeredett.

Valaki az őrületbe akar kergetni. Éppen úgy, ahogy az anyámat az őrületbe kergették.

Bedugta a kulcsot, és már éppen azon volt, hogy beindítsa a motort, amikor a szeme egyszerre megakadt a csomagtartó kulcsán. Ott fityegett az indítókulcs mellett. A kocsim egész éjjel az utcán parkolt, a lakásom közelében, gondolta. Mindenféle felügyelet nélkül. Szabadon.

Kinézett a parkolóba. A párás ablakon át látta, hogy az úton közelednek felé a nem messze álló Volvo utasai. Egy fiatal házaspár volt egy kisfiúval és egy tízévesforma kislánnyal. A kissrác egy fekete labradort vezetett, illetve ha jobban odafigyelt az ember, akkor láthatta, hogy sokkal inkább a labrador volt ura a helyzetnek, és rángatta, vonszolta a pórázba kétségbeesetten kapaszkodó gyereket.

Az, hogy nem volt egyedül, némiképp megnyugtatta Josephine-t. Kiszállt. A haján, a bőrén érezte ugyan a kitartóan szemerkélő esőt, de fel se tűnt neki, hogy a cseppek szép lassan legördülnek a blúza gallérja alá is. Odament a kocsi hátuljához, és megpróbált visszaemlékezni, mikor nyitotta ki a csomagtartót utoljára. Akkor lehetett, amikor a heti nagybevásárlását végezte. Felidéződött a szeme előtt a hatalmas nejlonzacskók képe, és arra is emlékezett, ahogy kivette őket, és az összesét egyetlen fordulóval felcipelte a lakásába. Úgyhogy semmi nem maradt, tehát nem is lehet semmi a csomagtartóban.

A kutya elkezdett hangosan ugatni, a pórázát tartó kisfiú pedig rákiáltott:

– Ugyan már, Sam! Most meg mi bajod?

Josephine megfordult. Látta, hogy a fiú próbálja a család Volvója felé cibálni a labradort, de az megállás nélkül ugatott Josephine felé.

– Elnézést! – jött közelebb bocsánatkérően a kissrác anyja. – Nem tudom, mi ütött belé.

Átvette a pórázt, és magával rángatta a továbbra is vadul csaholó kutyát.

Josephine elfordította a kulcsot a csomagtartó zárjában, és felnyitotta a tetejét.

Amikor meglátta, hogy mi van benne, rémülten hátraugrott és levegő után kapkodott. Az esőcseppek verdesték a testét, átáztatták a haját, és úgy érezte, mintha valaki végigsimította volna a jeges ujjaival az arcát. A kutya kitépte magát a gazdája kezéből, és hisztérikusan ugatva a kocsi felé száguldott. Aztán hallotta, hogy valamelyik gyerek sikoltozni kezd.

– Te jó isten! Te jó isten! – kiáltozta az anyjuk.

Miközben a férfi a rendőrséget tárcsázta, Josephine odatántorgott a parkoló mellett álló fához, és kábán lerogyott egy eső áztatta padra.

Tizenegyedik fejezet

NEM SZÁMÍTOTT A NAPSZAK, nem számított az időjárás, valahogy Maura Islesnak mindig sikerült jól kinéznie. Jane, aki vacogott átnedvesedett nadrágjában, és a haja csatakosra ázott, irigykedve nézte, ahogy az igazságügyi orvos szakértő elegánsan kilép fekete Lexusából. Maura haja tökéletesen állt, és neki még az esőköpenyt is sikerült valahogy úgy felöltenie, hogy az divatosnak tűnt. Persze ő nem töltötte az elmúlt egy órát ebben az esőáztatta parkolóban, gondolta Jane, miközben a hajáról bánatosan csöpögött a víz.

Maura keresztülvágott a rendőrségi kordonon. A járőrök tisztelettudóan utat engedtek neki, mintha valami királyi fenség lett volna. És valóban, Maura egy kicsit úgy is viselkedett, mint valami királyi fenség, ügyet sem vetve senkire és semmire, egyenesen a parkolóban álló Hondához ment, amely mellett Jane várta.

– Milton nem esik egy kicsit távol a körzetedtől? – kérdezte, amikor odaért.

- Ha meglátod, hogy mi van itt, egyből érteni fogod, miért hívtak bennünket.

– Ez az a kocsi?

Jane bólintott.

– Josephine Pulcillóé. Azt mondja, hogy vagy egy hete eltűntek a kulcsai, és azt hitte, csak elkeverte őket valahová.

Azonban úgy tűnik, hogy inkább ellopták a kulcscsomóját, és a tettes így hozzáfért az autójához is. Ami egyből megmagyarázza azt is, hogy ez a dolog miként kerülhetett a csomagtartóba – mutatott Jane a Hondára. – Remélem, felkészültél a látványra, mert ettől nekem még hetekig lidércnyomásom lesz.

– Ó, de sokszor hallottam már ezt tőled.

– Az lehet, de most nagyon komolyan gondolom.

Amikor Jane gumikesztyűs kézzel felnyitotta a csomagtartó tetejét, Maura orrát olyan szag ütötte meg, mintha valami rohadásnak indult volna a kocsiban. Már ezerszer érezte a bomló holttestekből áradó hullaszagot, de ez nem is emlékeztetett az oszlási folyamat jellegzetes szagára. Nem is tűnt emberinek. Persze eddig nem is látott ahhoz hasonló állapotban lévő emberi lényt, mint amilyenben ez a tetem a Honda csomagtartójában feküdt.

Egy pillanatig Maura egy hangot se tudott kinyögni. Csak bámulta némán az összegubancolódott fekete hajzuhatagot és az alóla előbukkanó, kátrányfeketeségű arcot. A hajlatokban lévő bőr minden ránca, a meztelen test minden apró részlete tökéletesen konzerválódott, olyan volt, mintha ki lett volna öntve bronzból. Ahogy a halállal szembenézés borzalmas pillanata is tökéletesen megmaradt: az eltorzult arckifejezés és a halott torkára forrott utolsó halálsikoly.

– Először azt hittem, hogy nem is igazi – jegyezte meg Jane. – Azt gondoltam, holmi halloweenre készült gumifigura, amit felakaszt az ember a bejárat fölé, hogy elijessze a cukorkát kéregetőket. Tudod, afféle műzombi. Elképzelni sem tudtam, hogy ez valódi, mert hát hogy a csudába lehet egy valódi embert

ilyenné tenni – magyarázta, aztán egy pillanatra elhallgatott. – De aztán megláttam a fogát.

Maura ránézett a tágra nyílt szájra.

– Fogtömése van – mondta halkan.

Jane elfordult, és inkább azt bámulta, ahogy egy tévés mikrobusz odaáll közvetlenül a rendőrségi kordon mellé.

– Szóval, áruld már el nekem, doki, hogyan válik egy emberi test ilyenné – kérdezte, oda se pillantva az orvos szakértőre. – Meséld el, hogyan alakítható át egy ember halloweeni szörnyeteggé.

– Nem tudom.

A válasz meglepte Jane-t. Eddig azt hitte, hogy Maura Isles a halál minden formájának megkérdőjelezhetetlen szakértője.

– De ilyet nem lehet néhány hét alatt csinálni, ugye? – kérdezte aztán, felocsúdva a meglepetésből. – Sőt, talán hónapok alatt sem. Időbe telik, hogy egy nő *ilyenné* váljon.

Maura ránézett.

– Hol van dr. Pulcillo? Ő mit mondott erről?

Jane lefelé mutatott, az út felé, ahol egyre több és több autó parkolt.

– Ott van, lent ül a kocsiban Frosttal. Azt mondta, fogalma sincs, hogyan került a csomagtartójába a holttest. Pár nappal ezelőtt használta utoljára, amikor bevásárolt. De ha ez a tetem egy vagy két napnál hosszabb ideje lett volna a csomagtartóban, akkor lehet, hogy még rémesebb lenne a szaga. Egyből észrevette volna, amikor beszáll.

– A kulcsai egy hete tűntek el?

– Fogalma sincs arról, miként veszíthette el őket. Csak arra emlékszik, hogy egy nap, amikor hazaért, hiába kereste a kulcscsomóját a táskájában.

– Mit csinált most egyáltalán itt?

– Kirándulni jött.

– Egy ilyen napon?

Közben az eső ismét rázendített, csak úgy kopogott a kabátjukon. Maura lecsukta a csomagtartó tetejét, hogy ne kelljen tovább nézniük a benne heverő rettenetes látványt.

– Valami itt nem stimmel.

– Úgy gondolod? – nevetett fel Jane.

– Mármint az időjárás miatt.

– Nézd, én sem vagyok valami boldog az idő miatt, de mit lehet csinálni?

– Nem úgy értem. Josephine Pulcillo fogja magát, és tök egyedül eljön ide kirándulgatni ma, ebben az időben?

– Ja – bólintott Jane. – Ez engem is meglepett, meg is kérdeztem tőle.

– És mit válaszolt?

– Hogy egyszerűen szüksége volt egy kis friss levegőre. Meg hogy szeret egyedül túrázni.

– És ha villámlik is közben, meg szakad az eső, annál jobb, mi? – Maura megfordult, és az autó felé nézett, amelyben a fiatal nő ült. – Nagyon megnyerő külsejű teremtés, igaz?

– Megnyerő külsejű? Ne bolondozz, egy igazi szexbomba. Ezt a Frostot is kénytelen leszek rövid pórázon tartani, mert állandóan körülötte liheg.

Maura még mindig a kocsi felé nézett, amelyben Josephine ült, és összeráncolta a homlokát.

– Elég nagy volt a sajtófelhajtás Madam X körül. Már márciusban megjelent róla egy nagy cikk a *Globe*-ban. Az elmúlt hetekben pedig egymást követték a tudósítások, fotókkal.

– Úgy érted, Josephine-ről?

Maura bólintott.

– Lehet, hogy akadt egy rajongója.

Egy elég különleges rajongója, gondolta Jane. Valaki, aki egész idő alatt tudta, hogy mi rejtőzik a múzeum alagsori raktárában. A Madam X körüli hírverés aztán persze fölkeltette az érdeklődését. Valószínűleg elolvasott minden cikket, megvizsgált minden fotót. És biztos, hogy ezeken látta Josephine-t is.

Lepillantott a csomagtartóra. Átjárta a megkönnyebbülés, hogy le van zárva, és nem kell látnia a benne lévő szerencsétlent, a halál agóniájában tekergőző eltorzult testét.

– Azt hiszem, hogy a gyűjtőnk üzenetet küldött nekünk. A tudtunkra akarta hozni, hogy él. És hogy újabb példányokra vadászik.

– Azt is elárulta, hogy itt van Bostonban – tette hozzá Maura, és ismét Josephine felé nézett. – Azt mondtad, hogy elvesztette a kulcsait? Melyiket?

– A kocsijáét. Meg a lakásáét is.

Maura rosszallóan elhúzta a száját.

– Az nem jó.

– A zárat ezekben a percekben cserélik le a lakásában. Beszéltünk a gondnokkal is, és ügyelni fogunk arra, hogy épségben hazaérjen.

Ebben a pillanatban megszólalt Maura mobilja. Rápillantott a kijelzőre.

– Elnézést! – mondta, és elfordulva fogadta a hívást.

Jane egyből észrevette a kicsit zavart pillantást, és azt, hogy Maura válla feszülten összehúzódik, mintha csak nem szeretné, hogy bárki is meghallja a beszélgetést.

– És mit szólnál a szombat estéhez, az nem jó neked? Már olyan rég…

A legárulkodóbb azonban a suttogás volt. Daniel Brophy-val beszélt, de a kiszűrődő hangokból Jane nyomát se észlelte az örömnek, inkább csak csalódottságot hallott.

Mi mást várhat az ember, mint csalódottságot, ha beleszeret egy olyan férfiba, aki már foglalt?

– Később még hívlak – szólt Maura halkan, és letette.

Visszafordult Jane felé, de kerülte a nyomozó pillantását.

Inkább a Hondára nézett, mert úgy érezte, egy halott most sokkal kézenfekvőbb téma a további beszélgetéshez. Egy holttest, efelől egészen biztos lehetett, nem fogja összetörni a szívét, és nem jelent magányos éjszakákat sem.

– Gondolom, a bűnügyi helyszínelők majd alaposan átvizsgálják a csomagtartót – közölte tárgyilagos hangon, ezzel jelezve, hogy ismét visszabújt a hidegfejű bűnügyi orvos szakértő szerepébe.

– Igen, lefoglaljuk a kocsit. Te mikor látsz neki a boncolásnak?

– Először egy kicsit általánosságban vizsgálódom. Megröntgenezem, szövetmintákat veszek. Valahogy rá kell jönnöm, mégis milyen konzerválási móddal állok szemben, mielőtt nekilátnék feltrancsírozni.

– Tehát ma még nem állsz neki?

– Nem, és a hétvége előtt már nem is akarok. Első ránézésre azt gondolom, a tetem már jó ideje halott, úgyhogy pár nap ide vagy oda nem sokat módosíthat a boncolás eredményein – magyarázta, aztán ismét a parkoló felé nézett. – Mi lesz dr. Pulcillóval?

– Egy kicsit még beszélgetünk vele. Remélem, ha hazavisszük, és száraz ruhába bújhat végre, eszébe jutnak további részletek is.

Azért ez a Josephine Pulcillo elég fura szerzet, gondolta Jane, miközben Frosttal együtt arra várt a fiatal nő lakásában, hogy az előbukkanjon a hálószobájából. A nappali berendezése leginkább olyan volt, mint egy ágról szakadt egyetemistáé. A kinyitható kanapé szövetén egy láthatatlan macska karmai hagytak jól látható nyomokat. A dohányzóasztalon rászáradt bögre- és pohárfoltok éktelenkedtek. A könyvespolcon szakkönyvek és folyóiratok voltak, de Jane sehol se látott fényképeket, sem egyéb személyes tárgyat, amiből képet lehetett volna kapni a lakásban élő emberről. A számítógép monitorján monoton egymásutánban követték egymást a különböző egyiptomi templomokról készült képernyővédő fotók.

Amikor Josephine végre megjelent, nedves haja lófarokba volt fogva. Annak ellenére, hogy száraz farmert és meleg pulóvert öltött, Jane-nek az volt a benyomása, hogy a lány még

mindig fázik. Az arca pedig olyan merevnek tűnt, mintha márványból faragták volna. Olyan, akár egy egyiptomi királynő, gondolta, vagy valami földöntúli szépség. Frost egészen gátlástalanul bámulta a lányt, annyira megilletődötten, mintha valami istennő jelenlétében lenne. Ha a felesége, Alice itt lenne, egészen biztos, hogy egy gyors és jól irányzott sípcsonton rúgással helyrebillentené, gondolta magában Jane. Lehet, hogy Alice helyett nekem kellene megtennem?

– Jobban érzi magát, dr. Pulcillo? – kérdezte Frost. – Nincs szüksége még egy kis időre, mielőtt beszélgetni kezdünk?

– Nem, köszönöm, rendben vagyok.

– Nem inna egy kávét esetleg?

– Mindjárt csinálok maguknak – jelentette ki Josephine, és elindult a konyha felé.

– Nem, csak magára gondoltam. Hogy nincs-e szüksége valamire.

– Frost! – szólt rá Jane rosszallóan. – Most mondta, hogy kezdhetjük. Szóval mi lenne, ha leülnénk, és nekilátnánk végre?

– Csak szeretnék biztos lenni afelől, hogy minden rendben van. Ennyi.

Frost és Jane a megviselt küllemű kanapén helyezkedett el. Josephine egy székre ült, és az arca nem tükrözött semmilyen érzelmet. Tényleg, mintha kőből lenne, állapította meg magában Jane. Lehet, hogy huszonhat éves, de hátborzongatóan zárkózott. Ha vannak is érzelmei, akkor jól rejtegeti azokat. Valami határozottan nem stimmel vele, vonta le végül a következtetést. Lehet, hogy csak nekem van ez az érzésem? Mert Frostot teljesen levette a lábáról.

– Beszéljünk megint egy kicsit a kulcsairól, dr. Pulcillo! – szólalt meg Jane. – Ha jól emlékszem, azt mondta, úgy egy hete tűntek el.

– Igen, amikor múlt szerdán hazajöttem, nem találtam a táskámban a kulcscsomómat. Arra gondoltam, biztos a munkahelyemen kevertem el valahogy, de ott se találtam meg. Megkérdezheti Mr. Goodwint is. Negyvenöt dollárt fizettem neki, hogy lecserélje a zárat a postaládán.

– És az elveszett kulcscsomó nem is került többet elő?

Josephine lepillantott a földre. Csak egy másodpercnyi csönd állt be, de ez pont elég volt ahhoz, hogy Jane figyelmét fölkeltse. Miért kell habozni egy ilyen egyszerű kérdésre adandó válasz előtt?

– Nem – felelte Josephine. – Azóta se láttam.

– A munkahelyén – szólt közbe Frost – hol szokta tartani a táskáját?

– Az asztalomon – válaszolta Josephine, és láthatóan megkönnyebbült, mert erre a kérdésre könnyű volt felelnie.

– Zárni szokta az irodáját? – kérdezte a nyomozó, és kicsit előrébb hajolt, hogy egy szót se mulasszon el a válaszból.

– Nem. Egész nap ki-be mászkálok, úgyhogy nem szoktam bezárni.

– Feltételezem, hogy a múzeumban vannak biztonsági kamerák? Azok nyilván rögzítették, ki ment be az irodájába.

– Elméletileg.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy a biztonságikamera-rendszer három hete elromlott, és azóta még nem javították meg – mondta, és

megvonta a vállát. – Pénzügyi okokból. Soha sincs elég pénz, úgyhogy arra gondoltunk, az is elég lesz egy ideig, hogy elrettentse a tolvajokat, ha csak látszódnak a kamerák.

– Ezek szerint a múzeum bármelyik látogatója feltévedhetett az emeletre, ahol az irodája van, és ellophatta a kulcsokat.

– Igen, ráadásul a Madam X körüli hírverés hatására nagyon sokan keresték fel a múzeumot.

– Nem értem – jegyezte meg Jane –, miért lop el valaki egy kulcscsomót, és hagyja ott a táskát? Valami más nem tűnt el az irodájából?

– Nem. Vagy legalábbis nekem eddig nem szúrt szemet. Ezért sem aggódtam különösebben a kulcsaim miatt. Azt hittem, csak elkevertem őket valahogy. Azt álmomban sem tudtam volna elképzelni, hogy valaki a segítségükkel hozzáfér az autómhoz. És hogy… beleteszi *azt* a csomagtartóba.

– Ehhez az épülethez nem tartozik garázs – jegyezte meg Frost.

Josephine megrázta a fejét.

– Nem, mindenkinek magának kell megoldania a parkolást. Ahogy a többi lakó, én is próbálok az épület közelében helyet találni. Ezért sem hagyok semmi értékes dolgot a kocsimban, tudják, elég sokszor feltörik errefelé az autókat. De általában azért, hogy kivegyenek belőlük dolgokat – nézett rájuk kicsit zavartan –, és nem azért, hogy *betegyenek.*

– És az épületen belül milyen a biztonság? – kérdezte Frost.

– Várj egy pillanatot, mindjárt rátérünk arra is – vetette közbe Jane, de Frost nem hagyta magát.

– Valaki rendelkezik a kulcsaival. Szerintem ez a legfontosabb kérdés, mert lényegében szabad bejárása van a lakásába és az autójába. Lehet, hogy ez a valaki rákattant – mondta, és ismét a lány felé fordult: – Van fogalma róla, ki lehet?

Josephine szeme megrebbent.

– Nem, nincs.

– Lehet, hogy olyasvalaki, akit ismer?

– Csak öt hónapja élek Bostonban.

– Azelőtt hol volt? – kérdezte Jane.

– Kaliforniában, állást kerestem. Akkor költöztem Bostonba, amikor felvettek a Crispin Múzeumba.

– Nincsenek ellenségei, dr. Pulcillo? Egy volt pasi, akivel konfliktusa lenne?

– Nincs.

– Esetleg olyan régészbarátja, aki tudja, hogyan kell múmiát készíteni? Vagy zsugorított fejet?

– Ezekkel az ismeretekkel sokan rendelkeznek. És még csak régésznek se kell lenni hozzá.

– De a maga barátai inkább a régészek közül kerülnek ki, nem?

Josephine megvonta a vállát.

– Nincs sok barátom.

– Miért nincs?

– Ahogy már említettem, új vagyok Bostonban. Csak márciusban kerültem ide.

– És senki sincs köztük, akiről el tudja képzelni, hogy követi és figyeli magát? Hogy ellophatta a kulcsait? És aki esetleg meg

akarja félemlíteni azzal, hogy egy holttestet csempészik a csomagtartójába?

Most fordult elő először, hogy Josephine-en valami megrendülésféle látszott. Szabályosan magába roskadt a székén, és a nyugalom álarca helyett egy riadt tekintetű lány nézett a nyomozókra.

– Nem, nincs – suttogta. – Nem tudom, ki tehette. Vagy hogy miért engem választott.

Jane alaposan tanulmányozta a fiatal nőt, és irigykedéssel vegyes csodálattal nézte hibátlan bőrét, ébenfekete szemét. Milyen lehet az, ha az ember ennyire szép? Milyen lehet azt érezni, hogy amikor belép egy szobába, minden férfi tekintete rátapad? Még olyanoké is, akikét nem szeretné…

– Gondolom, megérti, hogy mostantól sokkal körültekintőbben kell viselkednie – szólalt meg Frost.

Josephine nagyot nyelt.

– Tudom.

– Van valami más hely, ahol esetleg ellakhatna egy ideig? – kérdezte Frost együttérzően.

– Azt hiszem… Igen, azt hiszem, elutazom Bostonból egy kis időre. – Josephine kiegyenesedett a széken, és érezni lehetett, hogy éppen megfogalmazódik benne valami tervféle. – A nagynénám Vermontban él, meglátogatom.

– És Vermonton belül hol? Kapcsolatba kell tudnunk kerülni magával;

– Burlingtonban. Connie Pulcillónak hívják. De a mobilomon bármikor el tudnak érni.

– Rendben – dőlt hátra elégedetten Frost. – Remélem, nem szándékozik megint olyan butaságot csinálni, hogy magányosan túrázgat arrafelé.

Josephine halványan elmosolyodott.

– Egy jó ideig elment tőle a kedvem.

– Erről szerettem volna még egy kicsit kérdezni – szólalt meg újra Jane. – Tudja, erről a mai kirándulásáról.

A kérdés hallatán egyből eltűnt a mosoly a lány arcáról. Pontosan tudta, hogy Jane-t nem lehet olyan könnyen levenni a lábáról.

– Nem volt valami bölcs dolog, tudom – ismerte el.

– Esős nap volt. Az ösvények feláztak. Mi a szösznek ment egyáltalán oda?

– Nem csak én jártam arrafelé. Az a család is ott kirándult.

– Ők nem idevalósiak, és a kutyájuknak szüksége volt egy jó sétára.

– Nekem is.

– Ahogy elnéztem a sáros bakancsát, nem csak az ösvényen járt.

– Rizzoli! – szólt közbe Frost. – Ezzel meg mit akarsz?

Jane figyelemre se méltatta a közbeszólást, csak Josephine-re koncentrált.

– Nincs még valami, amiről szeretne beszélni nekünk, dr. Pulcillo? Hogy mégis mit keresett a Blue Hills Reservationben? Egy csütörtök reggel, amikor, feltételezem, amúgy dolgoznia kellett volna?

– Csütörtökönként csak délutánra kell bemennem.

– És az eső sem tántorította el?

Josephine olyan tekintetet vetett rájuk, mint egy üldözött vad. Fél tőlem, gondolta magában Jane. Mi az, ami nem stimmel körülötte?

– Nagyon nehéz hetünk volt – magyarázta a lány. – Szükségem volt arra, hogy kiszakadjak a városból. Azt hallottam, ez a park nagyszerű kirándulóhely, ezért mentem oda – fejezte be a válaszát Josephine. Aztán, kicsit magabiztosabb hangon, hozzátette: – Csak ennyi volt. Egy séta. Gondolom, ebben nincs semmi törvénybe ütköző.

Villanásnyi időre találkozott a két nő pillantása. Ez pont elég volt ahhoz, hogy megzavarja Jane-t. Egyszerűen nem értette, valójában mi folyik itt.

– Nem, nincs benne semmi törvénybe ütköző – sietett a lány segítségére Frost. – Azt hiszem, mára ennyi elég is lesz.

Jane látta, hogy a lány egyből elkapja róluk a tekintetét. Frosttal ellentétben ő pontosan tudta, hogy ennyi egyáltalán nem lesz elég.

Tizenkettedik fejezet

KI A FENE MONDTA NEKED, hogy játszd **el** a jó zsaru szerepét? – kérdezte élesen Jane miközben Frosttal együtt beszállt a Subaruba.

– Ezt hogy érted?

– Bociszemeket meresztettél rá, nyájas voltál és kedves, úgyhogy belekényszerítettél abba, hogy én legyek a rossz zsaru. – Nem is értem, miről beszélsz.

– *Ne csináljak magának egy csésze kávét?* – horkant fel Jane, Frostot utánozva. – Mi a fene vagy te, nyomozó vagy inas?

– Most meg mi bajod van? Az a szerencsétlen teremtés érthetően frászt kapott. Ellopták a kulcsait, egy holttest volt a csomagtartójában, mi meg lefoglaltuk a kocsiját. Teljesen elképzelhetetlen számodra, hogy valakinek ilyen helyzetben jólesik egy kis együttérzés? Teljesen úgy kezelted, mintha gyanúsított lenne!

– Együttérzés? Te így hívod azt, amit csináltál? Már azt hittem, hogy a végén, merő együttérzésből, randira hívod.

Azóta, hogy együtt dolgoztak, Jane még soha nem látta ennyire dühösnek Frostot. A férfi szemében hirtelen fellobbanó indulat nemcsak annak volt kínos bizonyítéka, hogy Jane érzékeny pontra tapintott, hanem egyben figyelmeztető jelzés is volt a partnere érzelmi állapotával kapcsolatban.

– Cseszd meg, Rizzoli!

– Hé!

– Szerintem neked van valami bajod, tudod? Miért vagy bepöccenve rá? Azért, mert szép?

– Azért, mert valami nem kerek. Valami nem stimmel vele.

– Be van szarva. Az egész élete tótágast állt. Ettől minden normális ember frászt kapna.

– És te akarod újra talpra állítani és megmenteni?

– Nem, én csak próbálok rendesen és normálisan viselkedni vele.

– Ne mondd nekem, hogy akkor is így viselkednél, ha bűnronda lenne!

– Annak, hogy hogy néz ki, ehhez nincs semmi köze!

Jane felsóhajtott.

– Nézd! Csak szeretnélek megóvni valami nagyobb bajtól, érted? Anyád helyett anyád vagyok, és az a dolgom, hogy távol tartsam tőled a veszélyeket. – Közben beindította a motort. – Szóval mikor jön már végre haza Alice? Nem töltött még elég időt a szüleinél?

Erőst gyanakvó pillantást vetett rá.

– Mit érdekel téged Alice?

– Hetek óta nincs itthon. Nem kéne már hazajönnie?

– Jane Rizzoli párkapcsolati tanácsadó – horkant fel dühösen a férfi. – A végén még meg fogok orrolni rád.

– Miért?

– Azért, mert feltételezed, hogy letérnék az igaz ösvényről.

Jane kikanyarodott a járda mellől, és besorolt a forgalomba.

– Azt hittem, jobb, ha időben szólok. Tudod, hogy jobban szeretem elkerülni a bajt.

– Haha! Ez a stratégia különösen apádnál vált be jól. Szóba áll még veled egyáltalán? Vagy sikerült egy életre megbántanod?

Elég volt csupán az apja említése is ahhoz, hogy Jane úgy markolja meg a kormányt, mintha össze akarná Toppantani. Frank Rizzolit ugyanis harmincegy évnyi boldognak tűnő házasság után hirtelen ellenállhatatlan vágy fogta el mindenféle olcsó szőke tyúkok iránt. Hét hónappal ezelőtt egyszerűen faképnél hagyta Jane anyját.

– Csak megmondtam neki, hogy mit gondolok a legújabb babájáról.

– Ja – nevette el magát Frost. – Aztán meg nekiestél a csajnak.

– Egy ujjal se nyúltam hozzá, csak eszmét cseréltünk.

– De megpróbáltad letartóztatni!

– Az apámat kellett volna lecsukni, hogy felnőtt ember létére ilyen idiótaként viselkedik. Elképesztően kínos helyzetet teremtett – Jane zordonan bámult maga elé. – Na, most aztán az anyám is felvette vele a versenyt – tette hozzá. – Vetélkednek abban, hogy ki éget engem jobban.

– Azzal, hogy randizgat? – csóválta meg Frost a fejét. – Látod, hogy milyen rohadt előítéletesen gondolkodsz? Anyádat is teljesen kikészíted ezzel.

– Úgy viselkedik, mint egy megkergült bakfis.

– Az apád dobta, ő meg most jár valakivel. Na bumm! Váljék egészségére! Ráadásul ez a Korsak egy jó csávó, hadd örüljenek egymásnak.

– Nem értem, miért is beszélgetünk a szüleimről. Josephine volt a téma eredetileg.

– Te hoztad szóba, eredetileg.

– Igen, mert van benne valami, ami nem hagy nyugton. Nem tűnt fel neked, hogy szinte soha nem nézett a szemünkbe? Azt hiszem, alig várta, hogy végre elhúzzunk.

– Válaszolt az összes kérdésünkre. Mi mást vártál még tőle?

– Nem mondott el mindent. Valamit titkol, érzem.

– Például mit?

– Fogalmam sincs – felelte Jane az utat fürkészve. – De azt hiszem, érdemes lenne egy kicsit többet megtudnunk arról, ki is ez a dr. Pulcillo.

Josephine az ablaknál állt, és nézte, ahogy a két nyomozó beszáll a kocsiba, és elhajt. Csak eztán nyúlt a táskája után, és vette elő belőle a kulcscsomót, amelyet az almafára akasztva talált meg. Nem mondott semmit a rendőröknek arról, hogy megvan. Ha szóba hozta volna, akkor beszélnie kellett volna a levélről, amely a parkba vezette, és amely Josephine Sommernek volt címezve. Erről a névről viszont a nyomozóknak semmiképp sem szabad tudniuk.

Összeszedte a Josephine Sommernek címzett borítékokat, és apró darabokra szaggatta mindet. Közben arra gondolt: bárcsak ugyanígy megszabadulhatna életének attól a szakaszától is, amelyet oly hosszú ideje szeretne elfelejteni. De nem lehet, most is utolérte, annak ellenére, hogy mennyire elszántan próbálta minden nyomát megsemmisíteni. Sajnos kitörölhetetlen, mindig része lesz az életének. Felmarkolta az apró fecniket, átvonult velük a fürdőszobába, és az egész kupacot lehúzta a vécén.

El kell hagynia Bostont.

Ez az a pillanat, amikor különösebb magyarázkodás nélkül elmehetett innen. A rendőrség pontosan tudja és érti, hogy az aznap történtek a frászt hozták rá, tehát az elutazása nem tűnik gyanúsnak. Lehet, hogy később majd lennének kérdéseik, és biztos utánanéznek a különböző nyilvántartásokban, de egyelőre semmi okuk rá, hogy a múltja után kutassanak. Egyelőre azt feltételezik, amit kell, tehát hogy ő Josephine Pulcillo, aki szerényen és feltűnésmentesen élt, végigcsinálta az egyetemi tanulmányait, miközben pincérkedett a Blue Star koktélbárban. És ez mind igaz is volt, ennek meg fogják találni a dokumentumait. Addig, amíg nem akarnak mélyebbre ásni, amíg nem érdeklődnek életének korábbi eseményei iránt – azaz addig, amíg nem ad nekik okot arra, hogy érdeklődjenek, nem lehet semmi gond. Úgyhogy a legjobb, ha anélkül, hogy bárkinek is szólna, elszelel Bostonból.

De nem akarok elmenni Bostonból,

Kinézett az ablakon arra a környékre, amelyhez egyre jobban ragaszkodott. Az esőfelhők felszakadoztak, és helyenként már előtűnt a nap is. A járdák ragyogtak a fényében. Amikor megkapta a munkát és megérkezett, március volt. Akkor még idegenként bolyongott ezeken az utcákon. Barátságtalan, jeges szelek fújtak, és arra gondolt, ezt nem fogja sokáig bírni. Az volt az érzése, hogy – akárcsak az anyja – ő is mediterrán természet, aki inkább kiállja a sivatag forróságát, mint az itteni telet. Aztán egy áprilisi napon, amint átvágott a város közepén lévő hatalmas parkon, és meglátta a rügyező fákat és a sárgálló nárciszokat, egyszer csak elfogta az érzés, hogy ide tartozik. Hogy ebben a városban, ahol minden épület és minden sarok kötődik valahogy

a történelemhez, valóban otthon van. Amikor a Beacon Hill macskaköves utcáin kóborolt, szinte hallotta a szekereket húzó lovak patkóinak kopogását. Amikor elment a tengerpartra, elképzelte a halárusok zsivaját és a matrózok hangos röhögését. Akárcsak az anyját, őt is sokkal inkább érdekelte a múlt, mint a jelen, és ebben a városban tényleg jelen volt a múlt.

És most el kell hagynom ezt a helyet. Ráadásul meg kell szabadulnom ettől a névtől is.

Gondolataiból a kapucsengő türelmetlen zaja riasztotta fel. Odament a kaputelefonhoz, próbált valahogy nyugalmat erőltetni magára, aztán beleszólt.

– Tessék!

– Helló, Josie! Nicholas vagyok. Feljöhetek?

Semmi elfogadható indok nem jutott eszébe, amivel elhárítható lett volna a férfi látogatása, úgyhogy kénytelen volt megnyomni a kapunyitó gombot. Egy pillanattal később már ott is állt dr. Robinson a bejárati ajtóban: a haja csillogott az esőtől, szürke szeme pedig némi aggodalommal tekintett rá a kicsit párás szemüveg mögül.

– Jól vagy? Hallottuk, hogy mi történt.

– Honnan tudtátok meg?

– Vártuk, hogy bejössz dolgozni, de aztán Crowe nyomozó mondta, hogy valami baj van. Hogy valaki betört a kocsidba.

– A helyzet ennél sokkal rosszabb – felelte a lány, és gondterhelten lerogyott a kanapéra.

Robinson állva marad t, és csak bámulta, és ismeretségük óta most először Josephine-t rossz érzés fogta el a férfi tekintetétől. Túl nyilvánvaló volt az érdeklődése. Arra gondolt, ő is olyan

védtelen Nicholas kutató pillantásával szemben, mint amilyen Madam X volt, amikor lefejtették róla a testét takaró szöveteket, és előtárult a szépnek egyáltalán nem mondható valóság.

– Valaki hozzájutott a kulcscsomómhoz, Nick.

– Ahhoz, amit elkevertél valahol?

– Nem kevertem el. Ellopták.

– Úgy érted, hogy… Hogy szándékosan?

– A lopás általában szándékos – felelte a lány.

Látta, hogy a férfi egészen összezavarodott a hallottaktól, és arra gondolt: szegény Nick életében már hosszú ideje nincs semmi más, csak a poros és pókhálós leletek, és hogy fogalma sincs arról, milyen csúf is a körülötte lévő való világ.

– Valószínűleg bent a múzeumban – tette hozzá.

– Te jó ég!

– A múzeumi kulcsok nem voltak rajta a kulcscsomón, úgyhogy az épületet nem érinti a dolog. A gyűjtemény biztonsága miatt nem kell aggódnod.

– A gyűjtemény miatt nem aggódom. Csak miattad – felelte a férfi, aztán nagy levegőt vett, mint egy úszó, aki épp elugrani készül a rajtkőről. – Ha nem érzed itt magad biztonságban, Josephine, akkor nyugodtan… – Újabb levegőt vett, aztán kibökte: – Van egy vendégszoba a lakásomban. Nagyon szívesen látlak, ha gondolod.

– Köszönöm – mosolyodott el a lány. – De azt hiszem, elutazom egy időre. Úgyhogy pár hétig nem fogok dolgozni se. Sajnálom, hogy magadra hagylak ebben a felfordulásban.

– Hová mész?

– Úgy tűnik, eljött az ideje, hogy meglátogassam végre a nagynénémet. Már vagy egy éve nem láttam – felelte a lány, miközben odament az ablakhoz, és kinézett. Ez a látvány hiányozni fog, gondolta. – Mindent nagyon köszönök, Nicholas – tette hozzá.

Nagyon köszönöm, hogy hosszú évek után végre volt valaki, akit már majdnem barátként tarthattam számon.

– Mégis, mi folyik itt? – kérdezte Robinson, és odalépett Josephine-hez. Olyan közel volt a lányhoz, hogy akár meg is érinthette volna, de nem tette. Csak állt ott, érezhető volt nyugodt jelenléte, az, ahogy finoman szinte körülvette, ahogy oly sokszor máskor is. – Tudod, hogy bízhatsz bennem. Minden tekintetben.

Josephine hirtelen vágyat érzett arra, hogy elmondja neki az igazságot, hogy elmeséljen neki mindent, ami a múltjával kapcsolatos. De nem akarta látni, miként reagál rá a férfi. Hiszen Robinson ebben a kitalált személyben hisz, Josephine Pulcillóban és az ő egyszerű, semmitmondó történetében. Mindig nagyon kedves volt hozzám, gondolta a lány, úgyhogy ezt a kedvességet azzal tudom a leginkább meghálálni, ha fenntartom ezt az illúziót, és nem ábrándítom ki.

– Josephine! Mi történt ma? – kérdezte Robinson.

– Minden bizonnyal látni fogod az esti híradókban – felelte. – Valaki a kulcsaim segítségével bejutott a kocsimba. Hogy otthagyjon valamit a csomagtartómban.

– Mit hagyott ott?

Josephine a férfi felé fordult, és a szemébe nézett.

– Egy másik Madam X-et.

Tizenharmadik fejezet

Josephine arra ébredt, hogy a késő délutáni nap a szemébe süt. Hunyorogva kinézett a távolsági busz ablakán: hullámzó zöld mezők terültek el az út mentén, ragyogva a lenyugvó nap fényében. Előző éjszaka alig tudott aludni, így csak a buszon nyomta el végre a kimerültségtől az álom. Fogalma se volt, merre járhatnak, de az eltelt idő alapján úgy saccolta, valahol Massachusetts és New York állam határánál lehetnek. Ha a saját kocsijával jöhetett volna, akkor az egész út nem lett volna hosszabb hat óránál. Így viszont, buszozva, és hogy még át is kellett szállnia Albanyben, Syracuse-ban és Binghamptonban, egy egész napot vett igénybe.

Már besötétedett amikor végre megálltak az utolsó átszállóhelyen, Binghamptonban. Leszállt a buszról, és odasétált a nyilvános telefonhoz. A mobilhívásokat le lehet nyomozni, úgyhogy kikapcsolta a telefonját, amikor elhagyta Bostont. Inkább benyúlt a zsebébe apróért, és egymás után bedobálta az érméket a pénzéhes készülékbe. Ugyanaz a már ismert üzenetrögzítő válaszolt, határozott, tárgyilagos női hang hallatszott a kagylóból:

– Valószínűleg ások valahol. Ha megadja a számát, visszahívom.

Josephine egy szót sem szólt, csak letette. Aztán átcipelte a két bőröndjét a következő buszhoz, és beállt a felszállásra

várakozók nem túl hosszú sorába. Senki sem beszélgetett. Úgy tűnt, mindenki legalább olyan elcsigázott volt, mint ő, és éppolyan fásultan várta, hogy elindulhasson végre a még hátralévő útra.

Este 11 volt, mire a busz végül megállt egy kis faluban, Waverlyben.

Josephine volt az egyetlen leszálló, és egy pillanattal később már magányosan ácsorgott egy sötét, bezárt élelmiszerbolt előtt. Még egy ilyen kis településen is kell lennie valamiféle taxiszolgáltatásnak. Telefonfülke mindenesetre volt, de észrevette rajta a NEM ÜZEMEL feliratot. A kimerítő nap után ennél nagyobb csapás nem is érhette. Dühösen bámulta a használhatatlan készüléket, aztán elkeseredésében fölnevetett; nyers, fájdalmas nevetése csak úgy visszhangzott az üres parkolóban. Ha nem tud taxit hívni, akkor nyolc kilométeres séta vár rá az éjszaka sötétjében, két bőrönd társaságában.

Mérlegelte, hogy mekkora kockázatot jelent, ha bekapcsolja a mobilját. Elég csak egyszer használnia, és egyből kiderül, merre jár. De annyira fáradt vagyok, gondolta magában, és nincs más lehetőség, máshová nem mehetek. Itt állok egy kis faluban, és az egyetlen ember, akit ismerek, elérhetetlen.

Ekkor az úton egy autó fényei tűntek fel.

A kocsi közelebb ért – egy rendőrautó volt, a tetején a jellegzetes kék lámpával. Megdermedt. Nem tudta eldönteni, hogy próbáljon meghúzódni az árnyékban, vagy inkább bátran tartson ki a késő éjjel ideérkező utas szerepénél.

Elfutni már nem lehetett: a járőrkocsi lassan behajtott a kis élelmiszerbolt előtti parkolóba, és megállt mellette. A leeresztett ablakon át egy fiatal rendőr nézett ki.

– Jó estét, kisasszony! Jön valaki magáért?

Josephine megköszörülte a torkát.

– Éppen taxit akartam hívni.

– Ez a telefon nem működik.

– Igen, látom.

– Legalább fél éve rossz. És a telefontársaság nem nagyon igyekszik megjavítani, mondván, ma már úgyis van mindenkinek mobilja.

– Nekem is van. Majd azt fogom használni.

A járőr végigmérte. Biztos nem érti, gondolta a lány, hogy ha van mobilom, mit vesződöm itt a nyilvános telefonnal.

– Csak meg akartam nézni a telefonkönyvet – magyarázta, és ki is nyitotta a készülék alatt lógó vaskos kötetet.

– Jól van, azért megvárom, amíg ideér a taxija – felelte a fiatalember.

Miközben várakoztak, a rendőr elmesélte, hogy előző hónapban kellemetlen eset történt egy fiatal lánnyal, ugyanebben a parkolóban.

– Ő is a tizenegy órás binghamptoni buszról szállt le, mint maga – magyarázta a rendőr, és elmesélte, hogy azóta inkább minden este eljön errefelé, hogy elejét vegye annak, hogy bárkit molesztáljanak. – Szolgálunk és védünk – mondta –, ez a dolgunk.

Aztán hozzátette: ha Josephine tudná, hogy néha milyen rettenetes dolgok történnek még egy ilyen kisvárosban is, mint Waverly, eszébe sem jutna, hogy itt ácsorogjon a sötétben.

Amikor végre befutott a taxi, a barátságos járőr annyira fülelt, hogy a lány már attól tartott, követni fogja úti céljáig, csak hogy tovább folytathassa a beszélgetést. De szerencsére az ellenkező irányba fordult, úgyhogy Josephine kényelmesen elhelyezkedett a taxi hátsó ülésén, és azon töprengett, mi lesz a következő lépése. Az első és legfontosabb dolog, hogy végre kialudja magát egy olyan helyen, ahol biztonságban van. Egy olyan helyen, ahol otthon lehet, ahol az lehet, aki valójában. Oly hosszú ideje élt a valóságos és a kitalált élet keverékében, hogy sokszor már maga is eltévesztette, mi az, ami valódi, és mi az, ami kitaláció az életében. Elég lett volna egy kicsit többet innia a kelleténél, vagy akár csak egy pillanatra óvatlannak lennie, és könnyen elszólhatta volna magát. És akkor hirtelen összeomlik az egész szépen felépített kártyavár. Így aztán bulizó egyetemi társai között mindig ő volt a józan, és senkivel se elegyedett komolyabb beszélgetésbe. Arról, hogy ki ő valójában, soha nem derült ki semmi.

Belefáradtam ebbe az életformába, állapította meg magában. Belefáradtam, hogy állandóan mérlegelnem kell, mi lesz a következménye annak, amit mondok. De ma este legalább az lehetek, aki vagyok.

A taxi fékezett, és megállt egy nagy épület előtt. A sofőr hátrapillantott.

– Itt volnánk, hölgyem. Segítsek bevinni a csomagjait?

– Nem, köszönöm. Elboldogulok velük magam is.

Fizetett, aztán elindult a ház felé vezető úton, maga után húzva a bőröndöket egészen a bejáratig. Ott megállt egy kicsit, mintha csak a kulcsait kereste volna, de igaziból arra várt, hogy a taxi végre elmenjen. Abban a pillanatban, hogy eltűnt, megfordult, és visszament az útra.

Alig ötpercnyi sétába került, és máris ott állt egy murvával felszórt útnál, amely sötét fák sűrűjébe vezetett. Előbukkant a hold, a fényénél éppen annyira látta az ösvényt, hogy orra ne bukjon. A bőröndök kerekei ijesztően hangosan szántották a kavicsot. A fák között ciripelő tücskök riadtan el is hallgattak: pontosan tudták, hogy valaki behatolt a birodalmukba.

Felment a sötétben álló házhoz vezető lépcsőn. Kopogtatott néhányszor, megnyomta párszor a csöngőt, de senki sem jött elő. Beigazolódott, amit sejtett: nem volt otthon senki.

Nem gond.

A kulcs ott volt, ahol lennie kellett, a verandán álló tűzifarakás alatt. Josephine kinyitotta az ajtót, és bement. Amikor felgyújtotta a lámpát, az elé táruló nappali pontosan olyan volt, mint két évvel ezelőtt, amikor utoljára itt járt. Ugyanaz a zsúfoltság uralkodott a polcokon, ugyanazok a fotók néztek rá a színes mexikói keretekből. Napbarnított arcok mosolyogtak rajtuk széles karimájú kalapok alól, egy férfi egy ásóra támaszkodva állt egy fal előtt, egy kipirult arcú nő nézett fel egy pillanatra egy kutatóárokból, kezében egy kis lapáttal. A fényképeken látható emberek többségét nem ismerte; egy másik nő emlékei voltak, egy másik nő életéhez tartoztak.

A csomagjait a nappaliban hagyta, és bement a konyhába. Itt is ugyanaz a zsúfoltság fogadta. Megfeketedett lábasok lógtak a

plafon gerendáiról, az ablakpárkányok is tárolóhelyként szolgáltak: színes kavicsoktól törött cserepekig minden előfordult rajtuk. Vizet töltött a kannába, és feltette a tűzhelyre. Amíg arra várt, hogy a víz felforrjon, a hátát a hűtőszekrénynek vetette, és az ajtóra ragasztott fényképeket tanulmányozta. A rengeteg kis fotó összevisszaságában volt egy, amelyet felismert. Saját maga látszott rajta, háromévesen, és egy sötét hajú nő ölében ült. Odanyúlt, és gyengéden megsimogatta a nő arcát. Eszébe jutott, milyen finom volt annak az arcnak az érintése és milyen jó a haja illata. A kanna sípolni kezdett, de Josephine-t egészen megigézte a fotó, az őt néző fekete szempár.

A kanna sípolása hirtelen elhallgatott, és egy hangot hallott.

– Tudod, hosszú-hosszú évek teltek el úgy, hogy senki sem érdeklődött felőle.

Josephine megfordult. Egy magas, vékony, középkorú nő állt vele szemben, aki éppen lekapcsolta a tűzhelyt.

– Gemma! – sóhajtott fel. – Szóval hazajöttél!

A nő mosolyogva odalépett Josephine-hez, és megölelte. Gemma Hamerton inkább emlékeztetett egy nyakigláb fiúra: vékony volt és inas, még őszbe forduló haját is fiúsan rövidre vágatta. A karján csúnya égési hegek éktelenkedtek, de nem takargatta ezeket, most is rövid ujjú blúzt viselt.

– Láttam a bőröndjeidet a nappaliban – azzal hátralépett egy kicsit, hogy jobban szemügyre vehesse Josephine-t. – Te jó ég! Te évről évre jobban hasonlítasz rá! – Megrázta a fejét, és felnevetett. – Nagyon erős DNS-t örököltél, te lány!

– Próbáltam telefonálni, de nem akartam üzenetet hagyni.

– Egész nap utaztam – felelte Gemma, aztán a táskájába nyúlt, és kihúzott egy kivágott oldalt az *International Herald Tribune*-ből. – Olvastam ezt a cikket, mielőtt eljöttem volna Limából. Van ennek valami köze ahhoz, hogy most itt vagy?

Josephine egy pillantást vetett a cikk címére:

ELKÉPESZTŐ CT A MÚMIÁRÓL

– Szóval hallottál Madam X-ről?

– A hírek messzire eljutnak, még Peruig is. Nagyon kicsire zsugorodott mára a világ, Josie.

– Talán túl kicsire is – felelte a lány halkan. – Nemigen marad hely, ahová elbújhatok.

– Ennyi év után is? Nem hiszem, hogy szükség lenne rá.

– Valaki rám talált, Gemma. Félek.

Gemma döbbenten nézett rá. Lassan leült, Josephine-nel szemben.

– Meséld el, mi történt!

Josephine rámutatott az újságkivágásra.

– Az egész vele kezdődött, Madam X-szel.

– Folytasd!

Először csak akadozva törtek elő belőle a szavak. Jó ideje már, hogy nem beszélt szabadon, úgyhogy egészen hozzászokott, hogy óvatosan fogalmazzon, és mérlegelje minden egyes szava jelentőségét. De tudta, Gemma előtt nem kell titkolóznia, és egyszerre úgy érezte, mintha átszakadt volna benne valami gát, egyre gyorsabban és gyorsabban beszélt. Három teával később elhallgatott, és kicsit kimerülten hátradőlt

a székén. És persze megkönnyebbülten, pedig az alaphelyzet nem sokat változott. Csak annyiban, hogy most már legalább nem érezte magát egyedül.

A történet Gemmát is megdöbbentette. Egy ideig szóhoz se jutott.

– Hogy egy holttest kerüljön a kocsidba! És azt az apró kis részletet a postán kapott üzenetekről kihagytad. Szóval nem mondtad el a rendőröknek.

– Hogy mondhattam volna el? Ha tudnának az üzenetekről, akkor rájönnének minden másra is.

– Lehet, hogy ideje lenne, Josie – vélte Gemma csendesen. – Ideje lenne abbahagyni a bujkálást, és előállni az igazsággal.

– Ezt nem tehetem az anyámmal. Nem ráncigálhatom bele ebbe is. Örülök, hogy nincs itt.

– Pedig biztos szeretne itt lenni. Téged akart mindig is védeni.

– Hát, most sajnos nem tud. És nem is kellene – jelentette ki Josephine. Felállt, és odavitte a csészéjét a mosogatóhoz. – Ehhez semmi köze.

– Biztos?

– Soha nem járt Bostonban. Soha nem volt semmi dolga a Crispin Múzeummal – de aztán a lány kérdőn Gemmára nézett. – Vagy igen?

Gemma megrázta a fejét.

– Nem találok semmi elfogadható magyarázatot arra, hogyan kerülhettek abba a múzeumba ezek a rá utaló dolgok. A kártus meg az újságpapír.

– Talán véletlen.

– Ez túl sok lenne a véletlenből – jegyezte meg Gemma, és úgy fogta körbe a két kezével a teásbögréjét, mintha valami hirtelen támadt hideg ellen védekezne. – És mi van a kocsidban talált holttesttel? Mit csinálnak a rendőrök abban az ügyben?

– Azt, amit egy gyilkossági ügyben kell nekik: nyomoznak. Feltettek minden ilyenkor elvárható kérdést. Nincs-e valami beteges rajongóm? Nincs-e bárki a múltamban, akitől félnem kellene? És ha folytatják a kérdezősködést, akkor már csak idő kérdése, és rá fognak jönni arra is, hogy ki valójában Josephine Pulcillo.

– Lehet, hogy azért olyan mélyre nem ásnak. Gyilkossági ügyeket kell megoldaniuk, és alapvetően azért nem te vagy érdekes a számukra.

– De ezt nem kockáztathatom meg. Ezért is jöttem el. Összepakoltam, otthagytam a munkát, a várost, amit megszerettem. Boldog voltam Bostonban, Gemma. Fura egy hely az a múzeum, de jó volt ott dolgozni.

– És az ottani emberek? Nem lehet, hogy valaki onnan áll e mögött az egész mögött?

– Ezt nem tudom.

– Igen, néha észre se veszi az ember.

– Teljesen ártalmatlanok. A kurátor, az igazgató – mindketten nagyon rendes emberek – mondta, aztán szomorúan felnevetett. – Képzelem, mit gondolnak most rólam. Pláne ha kiderül, hogy kit is alkalmaztak.

– Kit, kit… Egy nagyszerű, fiatal régészt. Egy olyan teremtést, aki jobb sorsra lenne érdemes.

– Nos, egyelőre ilyen sors jutott – nyitotta ki a vízcsapot Josephine, és kiöblítette a bögréjét.

A konyha mit sem változott az évek alatt: minden ugyanott volt, ahol megszokta. Ugyanabban a szekrényben voltak a konyharuhák, ugyanabban a fiókban az evőeszközök. Mint egy rendes régészeti ásatás, Gemma konyhája is maga volt az időtlen háztartási praktikum. Micsoda luxus, ha valakinek vannak gyökerei, gondolta Josephine, miközben visszatette a helyére az elmosott bögrét. Milyen lehet, ha az embernek van otthona, ha olyan életet alakíthat ki magának, amit nem kell elhagynia?

– És most mihez kezdesz? – kérdezte halkan Gemma.

– Fogalmam sincs.

– Visszamehetnél Mexikóba. Biztos azt akarná.

– Mindent elölről kell kezdenem – mondta a lány, és ettől a gondolattól egy pillanatra meg kellett kapaszkodnia a konyhapultban. – Istenem! Elvesztegettem tizenkét évet az életemből.

– Talán nem. Lehet, hogy a rendőrség zsákutcába jut.

– Erre azért nem építenék.

– Várj egy kicsit türelmesen. Lássuk meg, mi lesz. Ez a ház itt áll üresen a nyár java részében. Nekem két héten belül újra Peruban kell lennem, hogy felügyeljem az ásatást. Úgyhogy addig maradsz itt, amíg csak jólesik.

– Nem akarlak téged se bajba keverni.

– Bajba? – nézett rá fejcsóválva Gemma. – Fogalmad sincs arról, hogy az anyád milyen bajtól óvott meg! Amúgy meg, nem vagyok meggyőződve arról, hogy a rendőrök olyan okosak, mint amilyennek hiszik magukat. Vagy olyan alaposak. Gondolj csak

bele, hány ügy marad megoldatlan, és hogy mennyi hibáról, tévedésről lehet olvasni az újságokban.

– Nem ismered ezt a nyomozót.

– Milyen a pasi?

– Nem pasi. Nő. És ahogy rám néz, és amilyen kérdéseket feltesz…

– Egy nő? – húzta fel Gemma a szemöldökét. – Az nem jó.

– Miért?

– Mert egy pasit sokkal könnyebb egy ilyen bájos pofikával levenni a lábáról.

– Ha ez a Rizzoli nyomozó komolyan nekidurálja magát az ügynek, előbb-utóbb felbukkan itt. Hogy beszéljen veled.

– Hadd jöjjön! Mégis, mit fog kideríteni? – mutatott végig Gemma a konyháján. – Nézz körül! Besétálnak majd ide, meglátják a gyógynövényteáimat, és legyintenek egyet, mondván, ez egy kivénhedt hippi, aki valószínűleg semmi hasznosat nem tud mondani. Amikor az ember már elmúlt ötven, akkor az nemcsak azzal jár, hogy ügyet sem vet rá senki, hanem azzal is, hogy a véleményére se sokat adnak. Ami persze nem esik jól az ember lelkének. De a fenébe is, legalább egy csomó mindent elnéznek neki.

Josephine felnevetett.

– Szóval akkor nincs más teendőm, mint kivárnom, hogy ötven legyek, és révbe értem?

– Ami a rendőröket illeti, szerintem azoktól már jóval korábban révbe érhetsz.

– Nem csak a rendőröktől pánikolok – vallotta be halkan a lány. – Gondolj bele azokba az üzenetekbe. Meg abba, hogy mit tett valaki a kocsimba.

– Értem. Vannak komolyabb dolgok is, amelyektől félni kell – tette hozzá Gemma, aztán kicsit elhallgatott. – Akkor hogyhogy még életben vagy?

A kérdés megdöbbentette a lányt.

– Azt gondolod, halottnak kellene lennem?

– Miért vesztegetné az idejét holmi beteges alak arra, hogy félelmetes üzenetekkel próbáljon megijeszteni? Vagy hogy egy ilyen, az autódba tett rémes dologgal hozza rád a frászt? Miért nem öl meg?

– Talán mert ott nyüzsögnek a rendőrök. Azóta, hogy az a CT elkészült Madam X-ről, egyfolytában ott vannak a múzeumban.

– Valami más is elgondolkodtató az egészben. Azzal, hogy betette azt a holttestet a kocsidba, egyértelműen rád irányította a figyelmet. A rendőrségét is. Ez elég furcsa húzás, ha valóban meg akarna ölni.

A kijelentés olyan jellemző volt Gemmára: tényszerű és őszinte. Brutálisan. *Ha valaki meg akarna ölni.* De hát már halott vagyok, gondolta Josephine magában. Tizenkét évvel ezelőtt az a lány, aki addig voltam, eltűnt a föld színéről. És a helyébe lépett Josephine Pulcillo.

– Szerintem ő sem akarná, Josie, hogy ezzel a dologgal egyedül foglalkozz. Hívjuk fel!

– Nem! Mindenki számára biztonságosabb, ha nem keressük. Ha megfigyelnek, akkor lehet, hogy pont erre várnak – azzal

nagy levegőt vett. – Egyetemista korom óta nagyszerűen elboldogultam egyedül, úgyhogy ezt is meg fogom tudni oldani. Csak kell egy kis idő, hogy lélegzetet vegyek. Aztán pedig majd egy dartsnyíl és egy térkép segítségével eldöntjük, hová menjek tovább – felelte, és kis szünetet tartott. – Meg persze szükségem lesz egy kis készpénzre.

– Még maradt kb. huszonötezer dollár a számlán. Az csak rád vár. Arra, hogy szükség legyen rá.

– Azt hiszem, eljött a szükség ideje – állt fel Josephine, és elindult lefeküdni.

A konyhaajtóban azonban még megállt egy pillanatra, és visszanézett.

– Nagyon köszönök mindent, amit tettél. Értem meg az anyámért.

– Tartozom neki ennyivel, Josie – pillantott le megégett karjára Gemma. – Ha anyád nincs, már nem élnék.

Tizennegyedik fejezet

SZOMBAT ÉJJEL AZTÁN Daniel végre meglátogatta.

Maura, a férfi érkezése előtti utolsó pillanatban, kiszáguldott a nonstop nyitva tartó boltba, és vett görög olajbogyót, francia sajtot és valami rettentően különleges bort. Ilyen dolgokkal próbálok a szeretőm kedvében járni, gondolta magában, miközben átnyújtotta a kártyáját, hogy fizessen. Mosollyal, csókokkal és jó vörösborral. Igenis én fogok győzni, ezekkel a tökéletes estékkel, amelyeket soha nem felejt majd el, és amelyek után örökké sóvárogni fog. Aztán egy nap talán végre döntésre jut. És persze engem választ.

Mire hazaért, a férfi ott várt rá a lakásban.

Amikor felnyílt a garázsajtó, Maura látta, hogy Daniel már beparkolt, hogy a kocsija ne legyen a szomszédok szeme előtt, és ne adjon okot pletykákra. Maura beállt mellé, és egyből meg is nyomta a távirányítót, hogy senki ne láthassa a bizonyítékát, hogy a ma éjszakát nem tölti egyedül. A titkolózás nagyon hamar a természetévé válik az embernek, gondolta, miközben lecsukódott a garázskapu. És a függönyöket is milyen rutinosan húzom már be, jutott eszébe, arról nem is beszélve, milyen ügyesen hárítom el a kollégák és a szomszédok ártatlannak tűnő kis kérdéseit: *Szoktál találkozni valakivel mostanában? Nincs kedved átjönni vacsorázni valamikor? Nem akarsz találkozni egy ismerősömmel? Nagyon kedves ember…* Az elmúlt pár hónapban

olyan sok meghívást utasított vissza, hogy mostanra csak elvétve fordul elő egy-egy. Végképp lemondtak róla, vagy sejtik az okát, miért nem volt lelkes, és miért ilyen visszahúzódó?

Az ok pedig ott állt a maga hús-vér valóságában az ajtóban, és rá várt.

Maura belépett, és egyből Daniel Brophy karjaiban találta magát. Tíz napja voltak utoljára együtt, tíz napon át érezte a folytonos sóvárgást, ami úgy meggyötörte, hogy már elképzelni is alig tudta, mi kell ahhoz, hogy elmúljon. A szatyrok még a csomagtartóban voltak, és vacsorát kellett volna készítenie, de amikor az ajkaik végre összeforrtak, Maura mindenről elfeledkezett. Kiéhezetten tapadt a férfi szájára, miközben a hálószoba felé tántorogtak, és minden újabb csók csak még édesebb lett attól, hogy tiltott volt és törvénytelen. Hány új bűnt fogunk ma este elkövetni, töprengett magában, miközben a férfi kigombolta az ingét. Nem viselte a kollárét; ma este szeretőként jött hozzá, és nem mint egyházi személy.

Hónapokkal ezelőtt szegte meg az egyházának tett fogadalmát. És ennek Maura volt az oka; miatta bukott el, és miatta ismétlődött a bukás folytonosan, az iránta érzett vágyakozás, az ölelése iránti éhség okozta a férfi vesztét. Mára ismerősen járta Daniel a bukás ösvényét, pontosan tudta, mire vágyik Maura, mi kell ahhoz, hogy magához szorítsa és felsikoltson.

Amikor a teste összerándult és végül elernyedt, egy ideig, szokás szerint, összeölelkezve feküdtek, karjaik, lábaik szorosan összefonódtak. Mint két igazi szerető, akik ismerik egymás testét.

– Úgy éreztem, egy örökkévalóság telt el azóta, hogy utoljára itt voltál – suttogta Maura.

– Szerettem volna eljönni csütörtökön, de az a tanácsadás soha nem akart véget érni.

– Miféle tanácsadás?

– Párkapcsolati – nevetett fel a férfi kicsit szomorkásan. – Mintha én lennék a legmegfelelőbb arra, hogy tanácsot adjak valakinek, hogyan mentse meg a házasságát. Annyi düh és fájdalom van az emberekben, Maura. Maga volt a kínszenvedés ott ülni, ezekkel a párokkal. A legszívesebben azt mondtam volna nekik: *Nézzék, ez soha nem fog működni, maguk soha nem lesznek boldogok egymással. Rossz emberrel kötöttek házasságot!*

– Pedig valószínűleg ez lett volna a legjobb tanács, amit adhattál volna nekik.

– Mindenféleképpen könyörületes lett volna – ismerte el Daniel. Finoman félresimította Maura haját, és megsimogatta az arcát. – Sokkal jobb lett volna, ha engedélyt adhattam volna nekik arra, hogy szétváljanak. Hogy találhassanak maguknak valakit, aki boldoggá teszi őket. Ahogy te teszel boldoggá engem.

Maura elmosolyodott.

– Te meg éhessé teszel engem – válaszolta, és felült.

Ahogy megmozdult, megcsapta az orrát szerelmeskedésük illata, amely csak úgy áradt a gyűrött ágyneműből. A meleg testek és forró vágyak állati szaga, gondolta magában, de hangosan csak annyit szólt:

– Azt ígértem, adok neked vacsorát.

– Lelkiismeret-furdalásom van amiatt, hogy állandóan etetsz – jegyezte meg a férfi. Ő is felült, és közben már nyúlt is a ruhái felé. – Mondd, miben segíthetek!

– A kocsiban maradt a bor. Azt felhozhatnád, és ki is nyithatnád rögtön. Én meg beteszem a csirkét a sütőbe.

Bort kortyolgattak a konyhában, míg a csirke megsült. Maura felvágta a krumplit, Dániel megcsinálta a salátát. Mint oly sok házaspár, együtt főztek, közben ölelkeztek és csókolóztak. De mi nem vagyunk házasok, gondolta Maura, rápillantva a férfi vonzó arcára, kicsit őszülő halántékára. Minden idő, amit együtt töltöttek, lopott volt és titkos, és annak ellenére, hogy sokat nevettek együtt, azért Maura kihallott ebből a nevetésből némi elkeseredettséget is. Mintha saját magukat szerették volna meggyőzni arról, hogy igenis boldogok. A fenébe is, hát azok! A bűntudat, valamint az egymástól távol töltött sok-sok éjszaka ellenére. De az érzelmi feszültség azért nyomot hagyott a férfi arcán. És az utóbbi hónapokban a haja is őszebb lett. Vajon még akkor is találkozgatunk, és behúzott függönyök mellett, amikor már teljesen ősz lesz?

És vajon milyen változásokat lát ő az én arcomon?

Elmúlt éjfél, amikor a férfi elment. Maurát a karjai közt nyomta el az álom, és arra se riadt fel, ahogy Daniel kibontakozott az öleléséből. Amikor végül felébredt, már nem volt ott, és a lepedő melege sem emlékeztette arra, hogy ott járt.

Reggel aztán egyedül kávézott, és egyedül sütötte a palacsintákat. Victorral kötött, rövid életű és teljes kudarcnak bizonyult házasságából a legjobb emlékei a vasárnap reggelekhez fűződtek. Későn másztak ki az ágyból, de akkor is

csak azért, hogy áttelepedjenek a kényelmes kanapéra, ahol egy fél napon át olvasgatták az újságokat. Daniellel soha nem lesznek ilyenek a vasárnapjai. Mert amíg ő egy szál köntösben, félálomban lapozgatja a *Boston Globe* hétvégi számát, addig Daniel Brophy tiszteletes úr a Miasszonyunk-templomban összegyűlt nyáját terelgeti. Azt a nyájat, amelynek sejtése sincs arról, hogy a pásztoruk valahogy letévedt a kijelölt ösvényről.

Az ajtócsengő hangja riasztotta fel gondolataiból.

Álomittasan ült fel a kanapén, és meglepve látta, hogy délután két óra van. *Akkor akár Daniel is csengethetett.*

A szétszóródott újságlapokon átgázolva gyorsan keresztültört a nappalin. De amikor kinyitotta a bejárati ajtót, és meglátta, ki áll a verandán, már bánta, hogy nem fésülködött meg gyorsan, és hogy még mindig köntösben van, és nem öltözött fel.

– Elnézést, hogy egy kicsit elkéstem – mondta Anthony Sansone. – Remélem, azért nem rosszkor.

– Elkésett? Őszintén szólva nem is számítottam magára.

– Nem kapta meg az üzenetemet? Tegnap délután hagytam a rögzítőjén, hogy ma szeretném meglátogatni.

– Ó! Azt hiszem, tegnap este elfelejtettem meghallgatni az üzeneteket – lépett Maura egy kicsit arrébb, és közben arra gondolt: *mert nagyon el voltam foglalva.* – Jöjjön be!

A férfi besétált a nappaliba, és egyből meg is állt. Szemét végigjártatta a szanaszét heverő újságlapokon, az üres kávéscsészén. Maura már hónapok óta nem találkozott vele, és ismét meglepte a férfiból áradó végtelen nyugalom. Olyan volt, mintha megállna körülötte a levegő, és mindig azt figyelné, mi

az az apró részlet, amit nem vesz észre. Ellentétben Daniellel, aki közvetlen volt, és könnyen teremtett kapcsolatot az emberekkel, Sansone-t mintha falak vették volna körül. Az a típusú zárkózott ember volt, akinek egy zsúfolt helyiségben is mindig sikerül megőriznie a kívülállását. Maura azon töprengett, vajon mire gondolhat a férfi a romokban heverő vasárnapja láttán. Persze nem lehet mindenkinek inasa, jutott eszébe, és nem mindenki él úgy, ahogy Sansone, egy elegáns, Beacon Hill-i házban.

– Nagyon sajnálom, hogy itthon zavarom – szólalt meg a férfi. – De szerettem volna a látszatát is elkerülni annak, hogy ez az igazságügyi orvos szakértőnek szóló hivatalos látogatás lenne – fordult Maura felé. – És persze szerettem volna tudni, hogy van, Maura! Jó ideje nem találkoztunk.

– Jól vagyok. Elég sok a munkám.

– A Mefisztó Társaság havonta egyszer újra találkozik nálam egy vacsora keretén belül. Nagyon örülnénk, ha ismét megosztaná velünk a gondolatait, és ha néha megtisztelne bennünket a jelenlétével.

– Hogy bűnügyekről beszéljek? Hát nem foglalkozom én azokkal eleget a munkám miatt?

– De nem úgy, ahogy az nálunk szokás. Maga csak a végeredménnyel szembesül, minket azonban a bűn létezése maga érdekel.

Maura nekilátott, hogy összeszedje a szétszórt újság lapjait a földről.

– Nem illek én bele a maga társaságába. Nem igazán értek egyet az elméleteikkel.

– Azok után sem, amit együtt éltünk át? Azért azok a gyilkosságok magát is el kellett hogy gondolkodtassák.

– Arra gondol, hogy a holt-tengeri tekercsekben szerepelne a gonoszra és a gonoszságra vonatkozó általános elmélet? – kérdezte, aztán megrázta a fejét. – Én orvos vagyok és kutató. A vallási szövegeket történeti forrásként olvasom, nem szó szerint veendő írásokként. És főleg nem azért, hogy a segítségükkel megmagyarázzak valami megmagyarázhatatlant.

– Maga is ott rekedt velünk a hegyen azon az éjjelen. *Látta* a bizonyítékot.

Azon a januári éjszakán, amiről Sansone beszélt, majdnem meghaltak. Ebben az egy dologban egyetértés volt köztük, mert ennek a bizonyítéka éppoly valós volt, mint az eseményeket követően talált vértócsák. Akadt azonban rengeteg olyasmi az aznap éjjel történtekben, amivel kapcsolatban mélyen nem értettek egyet. A legalapvetőbb nézeteltérésük éppen annak a szörnyetegnek a természetével volt kapcsolatos, amely foglyul ejtette őket akkor és ott, a hegyen.

– Amit én láttam, az egy sorozatgyilkos volt, olyan, amilyenből túl sok mászkál a világban – ellenkezett Maura. – Nincs szükségem semmiféle bibliai elméletre ahhoz, hogy magyarázatot találjak rá. Tudományról beszéljen velem, és ne ősi, démoni vérvonalakról szóló fantazmagóriákról. – Közben az összeszedett újságlapokat visszarendezte eredeti formájukba, és letette a dohányzóasztalra. – A gonoszság, maga a Gonosz van, létezik. Az emberek brutálisak tudnak lenni, és akadnak köztük, akik gyilkolnak is. És mindenki szeretne valami magyarázatot találni ezekre a dolgokra.

– És megmagyarázza a tudomány, hogy egy gyilkos miért mumifikálja egy nő holttestét? Vagy hogy miért zsugorítja össze egy nő fejét vagy miért helyez egy másik női holttestet egy autó csomagtartójába?

Maura meglepve nézett a férfira.

– Tehát hallott ezekről az esetekről?

Hát persze hogy hallott. Anthony Sansone-nak a nyomozó hatóság legmagasabb köreivel voltak jó kapcsolatai, beleértve magát a rendőrkapitányt is. Mi sem természetesebb, hogy egy olyan szokatlan ügy, mint Madam X-é, fölkeltette az érdeklődését. És persze komoly izgalmat váltott ki a titokzatos Mefisztó Társaságból is, amelynek megvoltak a maga sajátságos, mondhatni, bizarr elképzelései a bűnről, és arról, miként kellene harcolni ellene.

– Vannak olyan részletek is, amelyekről még maga se tud – közölte a férfi. – Olyan részletek, amelyekről, azt hiszem, tudnia kellene.

– Mielőtt belemelegednénk ebbe – nézett rá Maura –, hadd kérjek egy kis türelmet, és gyorsan felöltözöm.

Visszavonult a hálószobájába, belebújt egy farmerbe és egy blúzba, amelyről úgy vélte, hogy tökéletesen elegáns vasárnap délutáni viselet lenne. Most azonban, Anthony Sansone társaságában kicsit alulöltözöttnek érezte magát. A sminkkel nem vacakolt, csak gyorsan megmosta az arcát hideg vízzel, aztán a haját igazította meg kapkodva egy kefével. Ahogy a tükörbe pillantott, látta, hogy kicsit bedagadt a szeme, és újabb ősz hajszálakat vélt felfedezni ott, ahol eddig fel se tűnt neki.

Ilyen vagyok, és kész, gondolta. Én se leszek többet negyven. Nem tudom és nem is akarom eltitkolni a koromat.

Amikor visszatért a nappaliba, meglepve tapasztalta, hogy az egész házat belengi a frissen főzött kávé illata. Beleszagolt a levegőbe, és egyenesen a konyhába ment, ahol Sansone éppen két bögrét vett ki a konyhaszekrényből.

– Remélem, nem haragszik, hogy vettem magamnak a bátorságot, és csináltam friss kávét.

Maura nézte, ahogy a férfi kitölti a két adag feketét. Otthonosan mozgott a konyhában, és Maurát egy kicsit bosszantotta is, hogy milyen könnyedén birtokba vette a lakását.

Sansone rendelkezett azzal a ritka adottsággal, hogy bárhol jelent is meg, szinte egyből „belakta" az adott helyet.

A férfi közben odanyújtotta neki a kávésbögrét. Maura legnagyobb meglepetésére éppen annyi cukor és tejszín volt benne, ahogy szerette. Nem gondolta volna, hogy a vendége ilyen apró részletekre is pontosan emlékszik.

– Ideje beszélgetnünk egy kicsit erről a Madam X-ről – szólalt meg Sansone. – És arról, hogy valójában mivel is állunk szemben.

– Mennyit tud az ügyről?

– Tudom, hogy van három, összefüggő haláleset.

– Még nem tudjuk, hogy összefüggenek.

– Három áldozat, és mindegyik teste különleges, mondhatni, groteszk módon van konzerválva. Azért ez elég egyértelmű névjegy.

– A harmadik áldozat boncolásához még hozzá se kezdtem, úgyhogy arról semmit se tudok mondani. Még azt sem, miként konzerválták.

– Azt hallottam, nem klasszikus mumifikálásról van szó.

– Hát ha azt érti klasszikuson, hogy nátronsóval, meg hogy szárítva és szövetbe bugyolálva, akkor valóban nem.

– A vonásai viszont nagyon is jól megőrződtek, igaz?

– Igen. Figyelemre méltóan jól. De a szövetei még tartalmaznak nedvességet. Eddig soha nem boncoltam ehhez hasonlót. Abban se vagyok biztos, hogyan lehetne megőrizni a jelenlegi állapotában.

– És mi van a kocsi tulajdonosával? Egy régész, ugye? Neki nincs valami ötlete arról, hogyan konzerválták a halottat?

– Nem beszéltem vele. Abból, amit Jane-től hallottam, csak az derült ki, hogy eléggé megrázta a dolog.

Sansone letette a kávésbögréjét, és olyan határozottan nézett Maura szemébe, hogy az már szinte tapintatlan volt.

– Mit tud erről a Josephine Pulcillóról?

– Ez meg miért érdekli?

– Azért, Maura, mert a nő nekik dolgozik.

– Nekik?

– A Crispin Múzeumnak.

– Úgy beszél, mintha valami bűnös intézmény lenne.

– Belement abba, hogy részt vesz a CT-vizsgálaton. Maga is részévé vált annak a médiacirkusznak, amit Madam X köré szerveztek. Tudnia kellett, mégis mibe keveredik.

– Engem a kurátor hívott meg a vizsgálatra, megfigyelőnek. Arról egy szót se szólt, hogy mekkora felhajtást csap körülötte a

sajtó. Egyszerűen úgy gondolta, érdekelhet a CT-szkennelés, amiben igaza is volt.

– És maga semmit sem tudott a múzeumról, mielőtt beleegyezett, hogy odamegy?

– Néhány évvel ezelőtt jártam egyszer ott. Elég fura, de megnézésre érdemes gyűjtemény. Nem sokban különbözik a többi magán múzeum tói. Gazdag családok alapította helyek, ahol nyilvánosan büszkélkedhetnek azzal, amijük van.

– Azért ezek a Crispinek elég különleges família.

– Mármint milyen tekintetben?

Anthony Sansone leült egy szemben lévő székre.

– Például azért, mert senki se tudja, honnan vetődtek ide.

– Miért lenne az érdekes?

– Azért figyelemre méltó, nem gondolja? Az első Crispin, akiről bármi dokumentum fennmaradt, Cornelius volt, aki az 1850-es években bukkant fel Bostonban. Még azzal is kérkedett, hogy nemesi rangja van.

– De maga azt feltételezi, hogy ez nem volt igaz.

– Nincs semmi nyoma Angliában. Amúgy máshol sem. Egy nap egyszer csak megjelent itt a semmiből. Azt mondják, jó kiállású férfi volt, elbűvölő modorral. Jól házasodott, és szépen gyarapította a vagyonát. Ő is, a leszármazottai is fáradhatatlan utazók és gyűjtők voltak, és bejárva minden kontinenst, rengeteg érdekességet hurcoltak haza magukkal. De amiben Cornelius és általában az egész családja igazán érdekelt volt, azok a fegyverek voltak. Bármiféle fegyver érdekelte őket, amelyet a világ különböző hadseregei használtak. Annak fényében, hogy miből szerezték a vagyonukat, ez persze teljesen érthető.

– Miből?

– Háborúkból, Maura. A Crispinek mindig fegyverekkel üzleteltek, lehetőleg feketén. Cornelius abból gazdagodott meg a polgárháború idején, hogy suttyomban fegyvereket adott el a délieknek. Utódai pedig követték a példáját, busás hasznot húzva a világban kirobbanó konfliktusokból, legyenek azok Afrikában, Ázsiában vagy a Közel-Keleten. Még Hitlerrel is sikerült titokban megegyezniük, hogy szállítanak fegyvert a náciknak, miközben azért a szövetségeseket is ellátták munícióval. Kínában is egyszerre üzleteltek a kommunistákkal és a nacionalistákkal. Az árujuk ott volt Algériában, Libanonban és Belga Kongóban egyaránt. Soha nem érdekelte őket, ki harcol kivel és miért. Nem álltak egyik fél mellé se, csak a kasszagép csengése izgatta őket. Ha valahol vérontásra került sor, ők megjelentek, és lefölözték a hasznot.

– És ez mennyiben fontos a nyomozás szempontjából?

– Csak szerettem volna képbe hozni az intézmény hátterével kapcsolatban, hogy tudja, milyen örökséget hurcol. A Crispin Múzeum gyűjteményéhez vér tapad. Amikor végigsétál az épületben, és megnézi a kiállított tárgyakat, jobb, ha tudja, hogy minden érme, minden egyes kerámia valamilyen háborúval függ össze. Nem igazán jó hely, Maura. Egy olyan családé, amely rejtegeti a múltját.

– Tudom, mire akar kilyukadni. Azt akarja ezzel nekem sugallni, hogy a Crispineknek rossz, mondhatni, démoni vére van, egyenesen a bibliai nefilimek leszármazottjai – felelte Maura, és a fejét csóválva fölnevetett. – Kérem! Ne kezdjük elölről, a holt-tengeri tekercsektől.

– Mit gondol, miként került Madam X a múzeumba?

– Biztos van valami elgondolása, igaz?

– Csak elméletem. Azt gondolom, valamiféle tiszteletadásképpen. Ahogy a zsugorított fej is. Bizonnyal egy olyan rajongó adományozta, aki pontosan tisztában volt azzal, mit is jelképez valójában a Crispin család.

– A harmadik áldozatot nem is a múzeumban találták meg. A holttestet dr. Pulcillo autójába tették.

– Aki a múzeum alkalmazottja.

– És most rettentően meg van ijedve. A kulcsait ellopták, és valaki küldött neki egy igazán hátborzongató ajándékot.

– Csak azért, mert kapcsolatot jelent az igazi címzetthez, Simon Crispinhez.

– Dehogy. Szerintem dr. Pulcillo volt az igazi címzett. Feltűnően szép teremtés, és megakadt rajta a gyilkos szeme. Jane is osztja ezt a véleményt – tette hozzá, aztán egy kis szünetet tartott. – Miért nem beszél minderről vele? Mégiscsak ő a nyomozó. Miért engem keresett fel?

– Rizzoli nyomozó nem igazán fogékony az alternatív megközelítési módokra.

– Úgy érti, hogy két lábbal áll a földön? – kérdezte Maura, és felállt. – Mert én is.

– Mielőtt gondolkodás nélkül elvetné az ötletet, lehet, hogy érdemes lenne még valamit megtudnia a Crispin-gyűjteményről. Arról a részéről, amelyet soha senki sem látott. Amelyet gondosan eltitkoltak.

– Miért?

– Mert annyira felkavaró, hogy még a család is úgy érezte, jobb, ha erről nem szerez tudomást a nyilvánosság.

– És akkor maga honnan tud róla?

– Éveken át keringtek erről legendák a régiségkereskedők között. Aztán vagy hat évvel ezelőtt Simon Crispin egy magánaukción árverésre bocsátotta. Úgy tűnik, elég költekező módon élt, és lényegében elverte, ami megmaradt a családi örökségből. Úgyhogy nagy szüksége volt készpénzre. És persze szeretett volna megszabadulni ezektől a kellemetlen és feltehetőleg teljesen illegális daraboktól is. Ami a legkínosabb az egészben, az, hogy sikerült is vásárlót találnia, akinek a neve azonban nem derült ki.

– Mégis, mit adott el Crispin?

– Háborús trófeákat. Persze nem kitüntetésekre gondolok, érmekre, netán rozsdás bajonettekre. Hanem olyan trófeákra, amelyeket *emberekből* készítenek. Emberi fogakból, például Afrikában, vagy japán katonák lemetszett füléből. Nyaklánc emberi ujjakból, vagy egy nagy csupor, benne női… – hirtelen elhallgatott. – Hátborzongató gyűjtemény volt. A lényeg az, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki tudott arról, hogy a Crispin család tulajdonolt ilyen groteszk és rémes emléktárgyakat. Lehet, hogy ez a gyilkos régész is tudott róla. És úgy gondolta, ő is hozzájárul ehhez a gyűjteményhez.

– Szóval azt hiszi, hogy valamiféle ajándékok?

Sansone bólintott.

– Szerintem ez a rejtélyes adományozó úgy döntött, megmutatja magát. Tudomására hozza a világnak, hogy még él –

felelte, aztán hozzátette: – Várhatóan lesznek további ajándékai is, Maura.

A telefon hangja élesen hasított bele a beállt csendbe. Maura érezte, hogy megemelkedik a pulzusa. Hogy ennek a Sansone-nak milyen könnyen sikerül kibillentenie őt a kis racionális világából. Milyen egyszerűen képes sötét árnyakkal tönkretenni egy ragyogó, napsütéses délutánt. Maura most már a telefon csöngéséből is valami baljós mellékzöngét vélt kihallani, tartott tőle, hogy rossz híreket fog hallani.

De a kagylóban megszólaló hang kellemes volt és ismerős.

– Dr. Isles? Itt Carter, a laborból. Van néhány érdekes GC-MS-eredményem.

– Mivel kapcsolatban?

– Azokkal a szövetmintákkal, amelyeket csütörtökön küldött át.

– A csomagtartóban talált holttestből? Már meg is csinálták a gázkromatográfiát?

– Telefonáltak, hogy jöjjek be a laborba valami sürgős hétvégi anyag miatt. Azt hittem, maga kérte.

– Nem, nem én – felelte a nő kicsit elbizonytalanodva, és hátrapillantott Sansone-ra, aki olyan merőn figyelte, hogy végül Maura érezte magát zavarban miatta. – Hallgatom!

– Csináltam egy gyors pirolízist a szövetmintán, és a gázkromatográfiás vizsgálat során kimutatható volt mind kollagén, mind nem kollagén fehérjék jelenléte. Akármilyen korú is a minta, ez a szövet nagyon jó állapotban maradt meg.

– És a bőrfelület bebarnulása?

– Nyomokban sem találtunk rezorcint, így tehát bármiféle barnítószer kizárható. Viszont kimutatható volt egy vegyület, a 4-isopropenylphenol.

– Fogalmam sincs, hogy az mi lehet.

– Nekem is beletelt egy kis időbe, amíg kiderítettem, hogy ez egy olyan vegyület, amely jellegzetes pirolitikus melléktermék a sphagnum mohának.

– Mohának?

– Igen. Segítettem ezzel valamit is?

– Igen – felelte Maura csendesen. – Azt hiszem, igen.

Pontosan útbaigazít azzal kapcsolatban, amit tudni szerettem volna.

Elbúcsúzott, aztán letette a kagylót, és egy kis ideig szótlanul bámulta a készüléket. Világossá vált számára, hogy ez az eset meghaladja eddigi tudását, felülmúlja az évek során a boncteremben megszerzett szakmai tapasztalatát. Tudta, hogy a további munkához segítségre lesz szüksége.

– Maura! – szólalt meg Sansone.

A nő felrezzent töprengéséből.

– Lehetne valamikor máskor folytatni a beszélgetésünket? Telefonálnom kellene.

– Hadd javasoljak valamit, mielőtt elmegyek! Ismerek valakit, akivel mindenképpen hasznos lenne, ha kapcsolatba lépne. Dr. Pieter Vanderbrinknek hívják. Össze tudom hozni vele.

– Miért pont őt ajánlja?

– Ha rákeres az interneten, egyből megérti. Nézze meg a szakmai életrajzát, rögtön világos lesz.

Tizenötödik fejezet

Az épület előtt megint tévés kocsik parkoltak, de most, ha lehetséges, még a korábbinál is több. Ha egy ismeretlen gyilkosra az emberek ráragasztanak egy nevet, onnantól kezdve mindenki szinte a magáénak érzi. Érthető tehát, hogy a Gyilkos Régész néven elhíresült bűnözőről mindegyik csatorna szeretett volna beszámolni.

Jane érezte, hogy jó pár kamera követi, amíg Frosttal átsétált az autótól az igazságügyi orvos szakértői hivatalig. Nyomozói pályafutása kezdetén még izgalomba hozta, ha az esti híradások valamelyikében viszontláthatta magát. Ennek az izgalomnak azonban mára nyoma sem maradt: ha újságírót látott, inkább rossz érzés vett rajta erőt. Ahelyett, hogy odapillantott volna a kamerák felé, inkább földre szegezett tekintettel, nyakát behúzva igyekezett az épület felé.

Végtelen megkönnyebbülést érzett, amikor végre beléptek a kapun, és maguk mögött tudhatták a tapintatlanul kukucskáló kamerákat. A jó érzés azonban nem tartott sokáig, mert ahogy közeledtek a boncteremhez, Jane-t megint elfogta valami megfoghatatlan szorongás. Az izmai megfeszültek, a gyomra fel-alá járt, és egész teste már előre védekezni kezdett a boncasztalon rájuk váró szörnyűséggel szemben.

Ma a máskor beszédes Frost is hallgatag volt: meg se nyekkent, miközben a boncterem előtt belebújtak a köpenybe és

felvették a cipőjükre húzható műanyag védőpapucsot. Jane bepillantott az üvegfalon túlra, és nagyon megkönnyebbült, hogy a tetemet lepel takarta. Nyert némi időt, nem kell egyből szembesülnie a rémes látvánnyal, gondolta magában. De aztán megemberelte magát, és elszántan belépett a boncterembe.

Maura éppen a hármas számú azonosítatlan női áldozat holttestéről és fogazatáról készült röntgenképeket helyezte el a világító falon. Ránézett a két nyomozóra.

– Na, mit szóltok ezekhez? – kérdezte érdeklődő tekintettel.

– Első blikkre azt mondanám, hogy kiváló fogai voltak – felelte Jane.

– Igen – bólintott Maura. – Itt látszik két tömés, és a bal alsó őrlőfogon van egy korona. Nyomát se látom viszont szuvasodásnak, és nem látszik csontritkulás sem. Végezetül viszont itt van ez – bökött Maura a mutatóujjával a röntgenképre. – Hiányzik mindkét kisőrlőfoga.

– Kihúzták?

– Nem látszik nyoma a hiánynak. A metszőfogak gyökereinek helyén azonban látható, hogy elhalt az állkapocscsont.

– És ez mit jelent?

– Hogy fogászati kezelés alatt állt. És fogszabályozót viselt.

– Tehát akkor egy viszonylag tehetős áldozattal állunk szemben.

– Legalábbis egy középosztálybelivel.

– Nekem soha nem volt fogszabályozóm – vigyorodott el Jane egy pillanatra, és ettől jól láthatóvá váltak kicsit csálén álló alsó fogai. – Látod, doki? Na, ezek a középosztálybeli fogak.

– Madam X-nek is jó fogai voltak – szólt közbe Frost.

Maura bólintott.

– Feltételezésem szerint mindkét nőnek elég jól mehetett a sora gyerekkorában. Annyira mindenképpen, hogy a családjuk megengedhette a jó fogászati ellátást és a fogszabályozást – magyarázta, miközben egy újabb, már előkészített felvételsorozatot csíptetett fel. A himbálózó képeken az altest csontjai fehérlettek. – És itt van még valami, ami hasonlóságot mutat a két áldozat esetében.

Jane és Frost szinte egyszerre kapott levegő után. Nem volt szükségük röntgenorvosra ahhoz, hogy megértsék, milyen sérülést látnak.

– Mindkét sípcsonton jól látható a törés – mondta Maura. – Valami tompa tárggyal követhették el. Egy kalapáccsal vagy csavarkulccsal. Ez egy brutális erejű ütés eredménye, amellyel szándékosan el akarták törni ezt a csontot. Mindkettőn jól látszik az is, hogy a szilánkok beágyazódtak a lágyszövetbe. A fájdalom valószínűleg elviselhetetlen lehetett, és biztos, hogy nem tudott utána járni. El se tudom képzelni, milyen szenvedéseken ment keresztül az ezt követő napokban. Szinte biztos, hogy a nyílt törés elfertőződött, a baktériumok utat találhattak a csontszövetbe, és utóbb a vérbe is bekerülhettek.

– Azt mondtad: napokban? – nézett Jane Maurára.

– Ezek a törések nem lehettek halálosak. Legalábbis nem azonnal.

– Talán előbb megölték. Ezek lehetnek a halál után bekövetkezett sérülések.

Kérlek, mondd azt, hogy a halál után következtek be, és nem az történt, amire gondolok.

– Sajnálom, de azt kell hogy mondjam, még élt – felelte Maura. – Legalább néhány hétig.

Rámutatott a röntgenen a törött csontok körül látszódó fehéres, szinte füstszerű felületre.

– Ez a hegesedés jele. A csont öngyógyulása megindult, és ez nem következik be egyetlen éjszaka alatt. Még csak nem is néhány napos folyamat. Ehhez hetek kellettek.

Hetek, amelyek alatt ez a nő pokoli kínokat élhetett át. Hetek, amelyek alatt azt érezhette, hogy jobb lenne meghalni.

Jane gondolatai visszakanyarodtak egy korábbi röntgenfelvétel-sorozathoz, amelyeket ugyanitt látott. Egy másik nő szétroncsolódott lábáról. Azokon a képeken is ugyanilyen elmosódott, fehéres, füstszerű gyógyulásnyomok látszottak.

– Ugyanúgy, ahogy Madam X esetében is – jegyezte meg csendesen.

– Egyik áldozatot sem ölték meg egyből – bólintott Maura. – Mindkettő bénító hatású sérülést szenvedett az alsó lábszárán. És mindketten éltek még egy jó ideig. Amiből egyenesen következik, hogy valaki enni- és innivalót vitt nekik. És életben tartotta őket, legalább annyi ideig, hogy mi most a megindult hegesedés nyomait lássuk a röntgenen.

– Ugyanaz a személy követte el.

– Igen, a hasonlóság nem lehet véletlen. Ez a szignója. Először megnyomorítja, megbénítja az áldozatait, talán hogy ne tudjanak elmenekülni. Aztán, ahogy telnek a napok, táplálja őket. És életben tartja.

– Mi a fenét csinál ez alatt az idő alatt? Élvezi a társaságukat?

– Nem tudom.

Jane bámulta az összetört csontról készült képeket, és hirtelen fájdalom hasított a saját lábába is. Ha halványan is, de egy pillanatra megérezte, milyen kínt kellett kiállnia ennek az áldozatnak.

– Tudod – szólalt meg végül halkan –, amikor először felhívtál, éjnek évadján, Madam X miatt, azt hittem, valami nagyon régi gyilkossági ügyről van szó. Egy megoldatlan esetről, egy réges-rég halott elkövetővel. De ha ő az, aki ezt a tetemet bepakolta Josephine Pulcillo kocsijába…

– Ez a gyilkos nagyon is él, Jane. Ráadásul itt, Bostonban.

Alig fejezte be a mondatot, amikor hirtelen kinyílt a boncterem ajtaja, és egy ősz hajú férfi jött be, éppen megkötve magán egy műtősruhát.

– Dr. Vanderbrink? – nézett rá kérdőn Maura, és ahogy a férfi bólintott, a kezét nyújtva elindult felé. – Maura Isles vagyok. Örülök, hogy sikerült eljönnie.

– Remélem, még nem kezdték el.

– Megvártuk magát.

A kézfogást követően a férfi közelebb lépett. A hatvanas éveiben járhatott, és rettentő sovány volt. Ruganyos mozgása és lebarnult bőre azonban egyértelművé tette, hogy szikársága nem beteges, épp ellenkezőleg, az egészség jele. Miközben Maura bemutatta a többieknek, a férfi szinte rá se pillantott a két nyomozóra: a tekintete már a boncasztal felé kalandozott, amelyen az áldozat teste feküdt. Szerencsére tapintatosan

letakarva. A nyilvánvaló kíváncsiság egyből egyértelművé tette, hogy a férfit inkább a holtak érdeklik, mint az élők.

– Dr. Vanderbrink az asseni Drents Múzeumból jött – magyarázta Maura. – Tegnap este érkezett Bostonba Hollandiából, csak e miatt a boncolás miatt.

– És az ott ő? – kérdezte a férfi, és a tekintete ismét a letakart tetemre tévedt. – Mert akkor nézzük meg!

Maura odanyújtott neki is egy pár gumikesztyűt, és maga is kesztyűt húzott. Jane önuralmat parancsolt magára, miközben Maura óvatosan fölemelte a holttestet fedő lepedőt.

A boncasztalon, a vakító lámpák fényében a meztelen, kicsavarodott test egészen úgy nézett ki, mint egy elszenesedett, ágas-bogas faág. Nem is a test, hanem az arc az, ami egy életen át kísérteni fog, gondolta magában Jane. Az a tekintet és az az arc, amelyre ráfagyott az utolsó halálsikoly.

Dr. Vanderbrink semmi jelét nem adta a döbbenetnek. Sőt szinte lenyűgözve hajolt közelebb a tetemhez.

– Egészen gyönyörű – jelentette ki halkan. – Nagyon örülök, hogy felvette velem a kapcsolatot. Ezért mindenképpen érdemes volt ideutaznom.

– Azt mondja erre, hogy gyönyörű? – kérdezte Jane a hangjában némi döbbenettel.

– A konzerválódás mértékére utaltam ezzel – válaszolta a férfi. – Mert most, ebben a pillanatban, szinte tökéletes. Azonban attól tartok, hogy a hús, így, hogy ki van téve a levegőnek, oszlásnak fog indulni. De mindenképpen ez a leglenyűgözőbb modern kori példány, amit valaha láttam. Nagyon ritka, hogy

előkerül egy kortárs emberi tetem, aminek az esetében végbement ez a folyamat.

– Tehát akkor tudja, miként került ilyen állapotba?

– Hát persze. Nagyon hasonlít a többihez.

– A többihez?

Dr. Vanderbrink Jane-re nézett. Olyan mélyen ülő szeme volt, hogy a nyomozónak az volt az érzése, egy koponya néz vele farkasszemet.

– Hallott már valaha az Yde-i lányról, nyomozó?

– Nem. Ki ő?

– Yde egy parányi falu Észak-Hollandiában. 1897-ben két férfi, nem messze Yde-től, tőzeget vágott. Tudja, ezt régen kiszárították, aztán fűtésre, tüzelésre használták. És a tőzeglápban rábukkantak valamire, ami rettenetesen megrémítette őket. Egy női holttestre. Hosszú, szőke haja volt, és jól láthatóan megfojtották, mert a nyakán háromszor körbetekerve egy hosszú, övszerű dolog volt. Az yde-ieknek először fogalmuk sem volt arról, hogy mit találtak. A holttest kicsi volt és összetöpörödött, úgyhogy azt hitték, egy öregasszonyé. Vagy esetleg valami démonféle. Ám miután színre léptek a tudósok, azok elég sok mindent kiderítettek a tetemről. Például rájöttek arra, hogy egyáltalán nem volt öreg, amikor meghalt, sőt: tizenhat év körüli lány lehetett. Azt is megállapították, hogy valamiféle gerincbetegségben szenvedett. És hogy meggyilkolták. Látható volt a kulcscsont környékén egy szúrt sérülés, és az is bizonyossá vált, hogy azt az övszerű dolgot addig tekerték a nyaka köré, amíg meg nem fulladt. Végül arccal

lefelé bedobták a lápba, ahol évszázadokon át hevert. Addig, amíg az a két tőzegvágó rá nem bukkant.

– Évszázadokon át?

– Igen – bólintott Vanderbrink. – A szénizotópos vizsgálatból kiderült, hogy körülbelül kétezer éves. Lehetséges, hogy amikor Jézus élt, ez a lány már abban a lápi sírban feküdt.

– És kétezer évvel később meg lehetett állapítani, hogyan halt meg? – kérdezte Frost némi hitetlenkedéssel a hangjában.

– Igen, annyira jól konzerválódott. A haja is, a nyaka köré tekert anyag is. Persze a tetem megsérült, de ezek a sérülések jóval később keletkeztek, lényegében akkor, amikor rábukkantak és kiásták a mocsárból. De ahhoz eléggé ép maradt, hogy képet kaphassunk arról, ki is lehetett. Igen, nyomozó, ez a tőzegláp csodája. Ablakot nyit számunkra vissza az időbe, a múltba. Több száz ilyen lápi holttestet találtak már Hollandiában, Dániában, de Írországban és Angliában is. Mindegyikük egyfajta időutazást kínál, tragikus sorsú követei egy elmúlt kornak. Olyan időknek, amelyekből még nem maradtak fenn írásos emlékek. Maximum a szenvedések nyomait tanulmányozhatjuk, amelyeket a láp megőrizte áldozatok a testükön viselnek.

– De ez a nő – biccentett a fejével Jane a boncasztalon heverő tetem felé – nyilvánvalóan nem kétezer éves.

– Ennek ellenére a konzerválódásának mértéke minden tekintetben ugyanolyan tökéletes. Nézze csak, milyen épen megmaradt a lábfej harántboltozata. Vagy az ujjbegyek. És látja, a bőr hogy besötétült, akárcsak a megmunkált állati bőrök? Ugyanakkor a vonásai egyértelműen elárulják, hogy fehér bőrű, európai típusú ember volt – mondta, és Maurára nézett. –

Úgyhogy teljesek egyetértek mindazzal, dr. Isles, amit a telefonban mondott.

– Tehát azt állítja – szólalt meg egy kis idő után Frost –, hogy ez a tetem ugyanúgy konzerválódott, mint az a lány ott, Hollandiában?

Vanderbrink bólintott.

– Igen, egy modern kori tőzegláptetemmel állunk szemben.

– Ezért hívtam meg dr. Vanderbrinket – jegyezte meg Maura. – Évtizedek óta foglalkozik a tőzeglápokból előkerült holttestek vizsgálatával.

– Szemben az egyiptomiak mumifikálási eljárásával – magyarázta Vanderbrink –, arról, hogy hogyan keletkezik egy ilyen lápban konzerválódott tetem, nem maradt fenn semmilyen leírás. Ez egy teljesen természetes, véletlenszerű folyamat, amit még ma sem értünk minden részletében.

– De akkor a gyilkos honnan tudhatta, hogyan kell csinálni? – kérdezte Jane.

– A tőzeglápok iránt érdeklődők közösségében elég sok beszélgetés folyik erről a témáról.

– Van egy ilyesmi iránt érdeklődő közösség? – nevetett fel Jane meglepetten.

– Hát persze. Rendszeresen tartunk rendezvényeket, találkozókat. Magától értetődően amiről beszélgetünk, annak a jelentős része mindössze feltételezés, de azért akadnak olyan elméletek is, amelyeket tudományosan megalapozott tényekkel lehet alátámasztani. Azt például pontosan tudjuk, hogy vannak a lápoknak olyan kémiai-fizikai tulajdonságai, amelyek hozzájárulnak egy tetem konzerválódásához. Ilyen például az,

hogy erősen savas, oxigénszegény közeg, amelyben sphagnum moha rétegek vannak. Ezek mind olyan tényezők, amelyek lelassítják vagy akár megakadályozzák az osztási folyamatot, és segítik a szövetek megmaradását. Továbbá besötétítik a bőrt ilyen színűre, mint ahogy ezen a tetemen is látható. Ha évszázadokon át ázna ebben a mocsári nedvességben, akkor ennek a holttestnek a csontjai is feloldódnának, és kizárólag a konzerválódott hús és bőr maradna meg, azaz egy teljesen rugalmas, akár összehajtható test.

– És ez mind a moha miatt? – kérdezte Frost.

– A mohának létfontosságú szerepe van a folyamatban. A baktériumok és a mohában található poliszacharidok között kémiai reakció lép fel. A moha megköti a baktériumokat, úgyhogy azok nem tudják lebontani a szerves anyagokat. Az egész dolog ebben a savas lében zajlik, amely elhalt mohát, csersavakat és holocellulózt tartalmaz. Magyarán a tőzegláp vizében.

– Ennyi az egész? Csak bedugja az ember a holttestet a mocsárba, és kész?

– Azért ennél egy kicsit bonyolultabb. Angliában és Írországban elég sok kísérletet végeztek malactetemekkel. Különböző láptípusokba helyezték, majd hónapokkal később kiemelték őket. Mielőtt még megkérdezi, azért malacot használtak, mert ezek biokémiailag nagyon hasonlóak az emberhez, tehát feltehetően a folyamat is hasonlóképpen zajlik.

– És sikerült őket, hogy úgy mondjam, lápi malaccá alakítani?

– Ha a feltételek tökéletesek voltak, akkor igen. Először is a tetemet teljesen el kellett hogy fedje a láp, különben megindult a bomlási folyamat. Másodszor pedig, a halál beállta után azonnal be kellett helyezni a lápba. Ha csak pár órát is szabad levegőn marad, akkor szintén megállíthatatlanul oszlásnak indul.

A két nyomozó egymásra nézett.

– Tehát a tettesünk sem késlekedhetett – vonta le a következtetést Jane – azután, hogy meggyilkolta.

– Igen, a halál beállta után egyből el kellett süllyesztenie a mocsárban – bólintott Vanderbrink. – Az európai lápi tetemek esetében az áldozatok szinte biztosan élve kerültek a mocsárba. Úgy értem, ha nem baleset történt, akkor a mocsár szélén történt a gyilkosság.

Jane elfordult, és ránézett a brutálisan eltört sípcsontokról készült röntgenfelvételekre.

– Ez az áldozat mindkét eltört lábával már valószínűleg sehová nem tudott menni. Őt valahogy vinni kellett. Ha a gyilkos helyében lennék, biztos, hogy nem vállalkoznék erre sötétben. Már ha valóban valami lápi közegről van szó.

– Tehát akkor fényes nappal tette? – gondolkodott hangosan Frost. – Kivonszolja a kocsijából és elhurcolja a láphoz? Akkor jó előre ki kellett választania a helyszínt. Ráadásul olyat, ahol nem látják meg, mégis elég közel van az úthoz, hogy ne kelljen túl hosszan cipelnie.

– Vannak még más feltételek is, amelyeknek teljesülniük kell – fűzte hozzá Vanderbrink.

– Micsodák?

– Például a víznek elég mélynek és elég hidegnek kell lennie. A hőmérséklet sokat számít.

– Elég sok feltételnek kell teljesülnie – jegyezte meg Jane. – Nem lenne sokkal egyszerűbb megtölteni a fürdőkádat vízzel és ilyen mohával?

– Akkor viszont miképp lehet az ember biztos abban, hogy pontosan rekonstruálja a közeget? Egy láp nagyon bonyolult ökoszisztéma, aminek ma sem értjük pontosan a működését. Szerves anyagok egyfajta vegyi oldata, amely évszázadokon át ázik érintetlenül. Még ha sikerülne is valahogy összehoznia egy fürdőkádban ezt az oldatot, akkor is le kellene hűteni, legalább a folyamat elején, körülbelül négyfokosra, és ezen a hőmérsékleten kellene tartania legalább pár hétig. Utána pedig a tetemnek hónapokig, esetleg évekig kell áznia benne. Hogy lehet ilyesmit ilyen hosszú ideig titkolni és rejtegetni? És mi van a szagokkal? A gyanakvó szomszédokkal? – nézett rá a fejét ingatva Vanderbrink. – Az optimális hely, azt hiszem, mégis inkább egy láp. Egy igazi mocsár.

De az eltört láb komplikálta a dolgot. Függetlenül attól, hogy az áldozat még élt vagy már halott volt, oda kellett valahogy vinni a mocsárhoz, ráadásul feltehetően sáros terepen.

– Mekkora lehetett, mit gondolsz? – nézett Jane kérdőn Maurára.

– Kiindulva a csontok méretéből, a magasságát 165-168 centire tenném. És nem volt valami megtermett, azt te is látod.

– Akkor a súlya 55-60 kiló lehetett?

– Igen, ez elég pontos becslésnek tűnik.

De még egy ilyen viszonylag közepes méretű nő is komoly terhet jelent. És az idő nagyon fontos tényező. Elég egy parányi késlekedés, és a holttestben megindul a bomlás megállíthatatlan folyamata. Ha viszont még élt, akkor más nehézségekkel kellett a gyilkosnak szembenéznie. Egy küzdő és ellenálló áldozattal. Azzal, hogy valaki meghallhatja, miközben a mocsárhoz vonszolja a kocsitól.

Hol találhattál egy ilyen tökéletes helyet a gyilkosságra?

Megreccsent a hangosbeszélő. Maura titkárnőjének a hangja törte meg a csöndet.

– Dr. Isles! Bekapcsolok egy telefonhívást. Scott Thurlow keresi az NCIC-től.

– Jó, felveszem – felelte Maura. Lehúzta a kesztyűjét és odament a készülékhez. – Dr. Isles beszél.

Kis ideig hallgatott és csak figyelt, aztán egyszer csak olyan pillantást vetett Jane-re, amely egyből elárulta, hogy a hívás fontos.

– Nagyon köszönöm, hogy tájékoztatott erről. Hadd nézzem meg, most rögtön. Tartsa egy kicsit, kérem! – szólt a kagylóba, és odament a számítógéphez.

– Mi van? – kérdezte Jane izgatottan.

Maura megnyitotta az egyik e-mailjét, és rákattintott a mellékletekre. A képernyőn fogászati röntgenképek sora tűnt fel. Míg a patológia panorámafelvételén az összes fog egyszerre látszott, ezek az egyes fogakról készült különálló képek voltak, láthatóan egy fogászatról.

– Igen, most nézem őket – szólt bele Maura a telefonba. – A harmincason látok egy amalgámtömést. Ez teljes mértékig azonos.

– Mivel azonos? – suttogta Jane.

Maura felemelte a kezét, jelezve, hogy hallgasson, és továbbra is a telefonáló hangjára figyelt.

– Megnyitom a második mellékletet – mondta.

A képernyőn újabb kép jelent meg. Fiatal nő látszott rajta hosszú, fekete hajjal, az erős napsütés miatt kicsit hunyorgó szemmel. Fekete topot viselt farmerblúzzal. A napbarnított arc arra utalt, hogy sokat tartózkodott a szabad levegőn.

– Átnézem az átküldött fájlokat, aztán jelentkezem – mondta Maura, aztán letette.

– Ki ez a nő? – kérdezte Jane türelmetlenül.

– Lorraine Edgertonnak hívják. Utoljára az új-mexikói Gallup közelében látták, körülbelül huszonöt évvel ezelőtt.

Jane összevont szemöldökkel nézett a számítógép képernyőjéről rámosolygó lány arcára.

– Kellene emlékeznem valahonnan a nevére?

– Nem, de most majd fogsz. Ő ugyanis Madam X.

Tizenhatodik fejezet

Dr. Lawrence Zucker igazságügyi pszichológusnak olyan átható tekintete volt, hogy Jane általában megpróbálta elkerülni, hogy szemben üljön vele. Ma azonban elkésett, és amikor végre beesett a megbeszélésre, már csak a Zuckerrel szemközti szék volt szabad. A férfi éppen az asztalon szétterített fényképeket tanulmányozta elmélyülten, amelyeken az életteli és vidám Lorraine Edgerton volt látható. A fotók egy részén a lány sortot és pólót viselt, de előfordult olyan is, amin túrázott valahol, farmerben és bakancsban. Nyilvánvaló volt, hogy sportosan élt és szerette a természetet. Zucker ezután azt vette szemügyre, hogy most miként néz ki: a merev és kiszáradt testet és az arccsontra maszkként feszülő bőrt. Amikor végre feltekintett, vizenyős, világoskék szemével egyből Jane-t kereste, akinek persze rögtön az a kényelmetlen érzése támadt, hogy a pszichológus valamiképpen képes olvasni a gondolataiban. Sőt belelát agyának legrejtettebb, eltitkolt zugaiba is. Rajta kívül volt még négy másik nyomozó is a helyiségben, azonban ő volt az egyetlen nő. Lehet, hogy Zucker ezért kereste pont az ő tekintetét. Jane összeszedte magát: nem hagyta, hogy a férfi megfélemlítse, és határozottan viszonozta a pillantást.

– Mit is mondott, mennyi ideje tűnt el Miss Edgerton? – kérdezte Zucker.

– Huszonöt évvel ezelőtt – felelte Jane nyugodtan.

– És van-e bármilyen összefüggés az eltűnése óta eltelt idő és a holttest jelenlegi állapota között?

– A fennmaradt fogászati dokumentáció jóvoltából tudjuk, hogy ő Lorraine Edgerton.

– És azt is tudjuk, hogy nem kell évszázadoknak eltelniük ahhoz, hogy mumifikálódjon egy holttest – tette hozzá Frost.

– Értem. De előfordulhat esetleg, hogy jóval rövidebb ideje gyilkolták meg, mint az említett huszonöt év? – nézett rájuk érdeklődve Zucker. – Mert azt mondták, hogy valaki életben tartotta annyi ideig, hogy a golyó okozta sérülés elkezdett gyógyulni. Mi van akkor, ha jóval hosszabb ideig maradt még fogságban? Lehet-e valakiből múmiát csinálni, mondjuk, öt év alatt?

– Azt gondolja, hogy az elkövető esetleg évtizedekig tartotta fogva?

– Én csak egyszerűen spekulálok, Frost nyomozó. Próbálom megérteni, mi haszna van az elkövetőnek ebből az egészből. Mi veszi rá arra, hogy ezeket a groteszk és bizarr halál utáni rítusokat válassza. Gondoljon bele, hogy mindhárom áldozat esetében mennyi nehézséget vállalt csak és kizárólag azért, hogy megakadályozza az elenyészésüket.

– Láthatóan meg akarta őrizni őket – fűzte hozzá Marquette hadnagy, a gyilkossági csoport vezetője. – Maga körül szerette volna tartani.

– Örök társai – bólintott Zucker. – Ez is lehet egy magyarázat. Nem akarta elengedni őket, nem hagyta, hogy kiszabaduljanak a markából, úgyhogy inkább valamiféle

emléktárggyá alakította mindhármat, amelyek örökre megmaradnak.

– De akkor miért kellett megölni őket? – kérdezte Crowe nyomozó kicsit értetlenkedve. – Miért nem tartotta őket egyszerűen fogva? Tudjuk, hogy ketten a foglyai voltak még addig, amíg a törött csontjaik kezdtek behegedni.

– Lehet, hogy a haláluk végül a sérüléseikből származó, de természetes okból következett be. Abból, amit a boncolási jegyzőkönyvben olvastam, az derült ki, hogy a halál pontos oka nem volt megállapítható.

– Dr. Isles nem tudta határozottan megállapítani – szólt Jane. – De abból, amit a Lápi Lányról tudunk…

Elbizonytalanodva elhallgatott. Az újabb áldozatot maguk közt csak Lápi Lányként emlegették, de arra azért egy nyomozó se vetemedett volna, hogy a nyilvánosság előtt is használja ezt a nevet. Senki nem szerette volna az újságok címlapján viszontlátni ezt az elnevezést.

– Szóval azt tudjuk, hogy a csomagtartóban megtalált áldozat mindkét lába el volt törve, és azt is, hogy ezek a sérülések elfertőződhettek. Akár a halálát is okozhatták.

– És a tetem konzerválása lehetett az egyetlen mód, hogy valamiképp megőrizze – tette hozzá Marquette. – Örökre.

Zucker ismét az előtte heverő fényképekre pillantott.

– Meséljen kicsit erről az áldozatról, Lorraine Edgertonról!

Jane odatolt egy dossziét Zucker elé.

– Eddig annyit sikerült kiderítenünk róla, hogy egyetemi hallgató volt, éppen nyári munkán, Új-Mexikóban, amikor eltűnt.

– Mit tanult?

– Régészetet.

Zuckernek magasba szökött a szemöldöke.

– Jól értem, hogy egy visszatérő motívummal van dolgunk?

– Nehéz lenne nem észrevenni. Azon a nyáron sok más egyetemi hallgatóval együtt Lorraine egy régészeti feltáráson dolgozott a Chaco-kanyonban. Az eltűnése napján csak annyit mondott a társainak, hogy bemegy a városba. A késő délutáni órákban indult el a robogóján, és soha többé nem tért vissza. A motort hetekkel később találták meg, jó néhány kilométerrel arrébb, egy navahó rezervátum közelében. Amit a környékről eddig sikerült kiderítenem, annak alapján úgy tűnik, nem valami sűrűn lakott vidék. Lényegében sivatag, földutakkal.

– Tehát akkor nincs tanúnk.

– Nincs. Ráadásul eltelt azóta huszonöt év. A nyomozó, aki az eltűnése ügyében vizsgálódott, meghalt. Csak a feljegyzései és a jelentése áll a rendelkezésünkre. Úgyhogy Frost és én hamarosan Új-Mexikóba repülünk, hogy beszéljünk azzal a régésszel, aki az akkori ásatást vezette. Egyébként ő volt az egyik utolsó ember, aki még életben látta a lányt.

– A képek alapján egy jó erőben lévő, edzett fiatal lány lehetett – nézett fel Zucker a fényképekből.

– Az volt. Túrázott, szerette az idejét a szabadban tölteni. És nem riadt vissza a lapát használatától se az ásatáson. Szóval nem az a típusú csaj volt, aki harc nélkül feladta volna.

– Viszont volt a lábában egy lövedék.

– Ami akár lehetett az egyetlen módja annak, hogy az elkövető valahogy megfékezhesse az áldozatát. Az egyetlen mód, hogy meg tudta fogni Lorraine Edgertont.

– A Lápi Lány lába is el volt törve – tette hozzá Frost.

– Ami miatt eléggé nyilvánvaló – bólintott Zucker –, hogy feltehetően ugyanaz a tettes gyilkolhatta meg mindkét nőt. És mi van ezzel a második áldozattal? Aki a csomagtartóból került elő?

Jane a Lápi Lány aktáját is odatolta a pszichológus elé.

– Őt még nem sikerült azonosítanunk – közölte. – Úgyhogy nem tudjuk, kapcsolatba hozható-e Lorraine Edgerton-nal vagy sem. Az NCIC ellenőrzi, nem szerepel-e bármelyik adatbázisukban, és persze nagyon reméljük, hogy valaki, valahol bejelentette az eltűnését.

Zucker átfutotta a boncolási jegyzőkönyvet.

– Felnőtt, nőnemű halott, az életkora 18 és 35 év közöttre tehető. Kiváló fogazat, fogszabályozási beavatkozás – olvasta, majd felnézett. – Meglepődnék, ha az eltűnését *nem* jelentették volna be. A test konzerválásának módja azért bizonnyal ad fogódzót arra vonatkozóan, hogy az ország melyik részében gyilkolhatták meg, nem? Hány államban fordulnak elő egyáltalán tőzeglápok?

– Ami azt illeti – szólalt meg Frost –, meglehetősen sokban. Úgyhogy ez nem szűkíti le annyira, mint gondoltuk volna.

– Mindenki kapaszkodjon meg! – kotyogott közbe nevetve Jane. – Frost nyomozó ma a bostoni rendőrség legfelkészültebb lápszakértője.

– Beszéltem dr. Judith Welshsel, a Massachusettsi Egyetem biológusával – magyarázta Frost, miközben elővette a noteszét. –

A következőket mondta: „Sphagnum mohás nedves területek előfordulnak Új-Angliában, Kanadában, a Nagy-tavak környékén és Alaszkában. Bárhol, ahol mérsékelt és nedves közeg van.” Amúgy tőzeglápot még akár Floridában is lehet találni – nézett fel. – Példának okáért Disney World környékén is feltártak lápi tetemeket.

– Komolyan? – nevetett fel Crowe.

– Több mint százat, és feltehetően legalább nyolcezer évesek. A szakirodalomban Windover temetkezési területként emlegetik. De az ottani tetemek nem konzerválódtak, egyedül a csontvázuk maradt meg, nem olyanok, mint a mi Lápi Lányunk. Floridában azért meleg van, tehát annak ellenére, hogy a tőzegmocsárban áztak, a holttestek felbomlottak.

– Ez azt jelenti, hogy a déli területek lápvilágát kizárhatjuk? – kérdezte Zucker.

Frost bólintott.

– A mi áldozatunk túl jó állapotban maradt fenn. Amikor a mocsárba került, a víz minden bizonnyal hideg volt, mindössze négyfokos vagy még kevesebb. Másképp nem maradhatott volna meg ilyen tökéletes állapotban.

– Tehát akkor az északi államokról lehet csak szó meg Kanadáról.

– Kanada azért kicsit problémás, mármint az elkövető szempontjából – szólalt meg Jane. – Mégis csak egy határon kellene átfurikáznia a holttestet.

– Szerintem Alaszkát is nyugodtan kizárhatjuk – jelentette ki Frost. – Ott is át kellett volna kelnie egy határon, a hosszú autókázásról már nem is beszélve.

– Sajnos még így is elég sok lehetőség maradt – bólintott Zucker. – Rengeteg állam olyan lápokkal, amelyekben el lehetett rejteni a nő hulláját.

– Valójában – nézett fel a papírjaiból Frost – le lehet szűkíteni a dagadólápokra, tehát azokra, amelyek ombrogének.

A szobában ülők mindegyike meglepődve nézett Frostra.

– Hogy mik? – kérdezte Tripp nyomozó.

– Ezek a lápok tényleg nagyon izgalmasak – felelte Frost, és látszott, hogy egészen föllelkesült a témától. – Minél többet olvasok róluk, annál érdekesebbnek tűnnek. Az egész azzal kezdődik, hogy van egy növénytakaró, amely valami lefolyás nélküli vízben él, meg persze elpusztul. És van a víz, ami olyan hideg, és olyan alacsony az oxigéntartalma, hogy a növényzet, a moha csak kuksol ott, és nem bomlik el, hanem évről évre felhalmozódik tőzegként, és akár egy, másfél méter vastagságúra is hízhat. Ha egy láp csak a csapadékból kap vízutánpótlást, akkor nevezik ombrogénnek.

Crowe Trippre nézett, és rosszallóan csak ennyit mondott:

– Már egy kis tudás is igen veszélyes tud lenni.

– És ennek van az ügy szempontjából bármi jelentősége? – kérdezte Tripp, némi éllel a hangjában.

Frost egészen elpirult.

– Igen. És ha képes lennél türelmesen figyelni, akkor még az is lehet, hogy valamit tanulhatnál – felelte élesen.

Jane meglepődve nézett a társára. Frostot általában nehéz volt kihozni a sodrából, és elképzelni se tudta volna, hogy éppen a tőzegmohák és a lápok miatt paprikázódik fel.

– Kérem, folytassa, Frost nyomozó! – szólalt meg nyugodt hangon Zucker. – Én nagyon is szeretném tudni, mitől lesz egy láp dagadóláp és ombrogén.

Frost nagy levegőt vett, és kihúzta magát a székén.

– Az egész a víz eredetével kapcsolatos. Az, hogy ombrogén, annyit tesz, hogy nem jut bele semmilyen földfelszíni vagy talaj alatti forrásból víz. Ez azért fontos, mert a láp nem jut további oxigénhez és tápanyaghoz. Csak az esővíz táplálja, pang a vize, és ettől nagyon erősen savas lesz. Ezek azok a jellegzetességek, amelyek egy lápot igazi dagadóláppá tesznek.

– Tehát nem csak az, hogy egy nedves hely.

– Nem, az is fontos, hogy kizárólag a csapadék táplálja. Mert ha máshonnan is jut bele víz, akkor már nem dagadóláp, hanem rétláp vagy akár mocsár.

– És ez miért fontos?

– Csak a dagadólápokban vannak meg a testek konzerválásához szükséges feltételek.

– És akkor ennek alapján jobban körülhatárolható, hogy hol konzerválódott ez a holttest?

Frost bólintott.

– Itt, északkeleten sok ezer hektárnyi nedves terület van, de ezeknek csak egy kis százaléka igazi dagadóláp. Vannak ilyenek az Adirondack-hegységben, Vermontban, valamint Maine állam északi és part menti részén.

– Én voltam egyszer vadászni egészen az északi sarkában Maine-nek – csóválta meg a fejét Tripp. – De ott nincs semmi más, csak erdők és őzek. Ha a mi csávónknak arrafelé lenne egy kis búvóhelye, esélyünk sincs rá, hogy megtaláljuk.

– Ez a biológus, ez a dr. Welsh azt mondta – felelte Frost –, hogy ha kap további információkat, akkor talán képes leszűkíteni a helyet. Úgyhogy átküldtünk neki növényi maradványokat, amelyeket dr. Isles talált az áldozat hajában.

– Ez valóban segíthet – nyugtázta Zucker. – Hozzájárulhat a gyilkosunkról alkotott földrajzi profilképhez. Tudják, mit mondanak a kriminalisztikai profilalkotók? *Oda mész, ahol ismerős vagy, és csak ott vagy ismerős, ahová elmész.* Az emberek szeretnek olyan területen lenni, ahol otthonosan mozognak, és amelyet már jól ismernek. Lehet, hogy a mi elkövetőnk járt valami nyári táborban az Adirondackban. Vagy szeret vadászni, mint Tripp nyomozó, ezért ismeri a kevésbé járt utakat is, a világ szeme elől elrejtett terepeket odafent Maine-ben. Az, amit a lápból előkerült áldozattal csinált, komoly előzetes tervezést és megfontolást igényelt. Hogyan tett szert ilyen alapos helyismeretre? Van esetleg valami erdei háza arrafelé? Lehet, hogy ezt csak az év bizonyos időszakában lehet megközelíteni? De, mondjuk, amikor a víz elég hideg arrafelé, viszont még nem fagyott be, akkor oda lehet-e még jutni, és gyorsan el lehet-e rejteni benne az áldozatot?

– Van még valami más is, amit tudunk róla – szólalt meg Jane.

– Mi lenne az?

– Hogy pontosan tudta, miként kell konzerválni az áldozat holttestét. Tudta, melyek a megfelelő körülmények, mi a megfelelő hőmérséklet. Ez nagyon speciális ismeret, nem olyan információ, amelynek sokan lennének a birtokában.

– Hacsak nem régész az ember – fűzte hozzá halkan Zucker.

Jane bólintott.

– És ezzel vissza is érkeztünk eredeti témánkhoz, ugye?

Zucker hátradőlt a székén, és elgondolkodott.

– Egy gyilkos, aki otthonosan mozog az ősi temetkezési, halottkonzerválási gyakorlatok területén. Akinek az új-mexikói áldozata egy ásatáson dolgozó fiatal nő volt. Most, úgy tűnik, ismét rámozdult egy fiatal nőre, aki éppen egy múzeumban dolgozik. Hogyan talál rá ezekre a nőkre? – nézett kérdőn Janere. – Van valami listánk Miss Pulcillo barátairól és ismerőseiről?

– Meglehetősen rövid lista. Lényegében a múzeumban dolgozók és a szomszédai szerepelnek rajta.

– Nincs egyetlen férfi sem az életében? Nem azt mondta, hogy meglepően szép nő?

– Azt állítja, hogy öt hónapja, tehát mióta Bostonba költözött, nem randevúzott senkivel – válaszolta Jane, aztán pillanatnyi szünetet tartott. – Őszintén szólva, meglehetősen furcsa szerzet.

– Ezt hogy érti?

Jane habozott egy kicsit a válasszal. Lopva Frostra pillantott, aki látványosan inkább a jegyzeteibe merült.

– Valami… Valami nem stimmel vele. Nem tudom jól megmagyarázni.

– Maga is osztja ezt a véleményt, Frost?

– Nem – válaszolta Frost, kissé elhúzva a száját. – Szerintem Josephine egyszerűen meg van rémülve, ennyi az egész.

Zucker hol egyikükre, hol másikukra nézett összevont szemöldökkel, szemlátomást tanácstalanul.

– Ez meglehetősen eltérő vélekedés.

– Szerintem Rizzoli túl sokat spekulál a dolgokon – felelte Frost.

– Nem spekulálok, csak az az érzésem, mintha furcsa, tisztázatlan dolgok lennének körülötte – csattant fel Jane. – Például hogy mintha jobban félne *tőlünk*, mint a tettestől.

– Jobban fél *tőled*, úgy talán pontosabb – jegyezte meg Frost.

– Ki nem fél tőle? – nevetett fel Crowe.

Zucker egy ideig hallgatott. Jane-nek egyáltalán nem tetszett, ahogy a férfi Frostot és őt tanulmányozta: az volt az érzése, azt próbálja kideríteni, mekkora bizalmi szakadék alakult ki köztük az elmúlt időszakban. Kénytelen volt megtörni a csendet.

– A nő teljesen magányos és elszigetelt, csak ennyit akartam megjegyezni. Elmegy dolgozni, aztán hazamegy. Úgy tűnik, az egész élete a múzeumra korlátozódik.

– És a munkatársai? A kollégák?

– A kurátort Nicholas Robinsonnak hívják. Negyvenéves, egyedülálló, büntetlen előéletű.

– Agglegény?

– Igen, ez nálam is kiverte a biztosítékot, de nem akadtam semmi olyasmire, ami a leghalványabb gyanúra is okot adhatna. Mellesleg, ő volt az, aki rátalált Madam X-re a múzeum alagsori raktárában. A személyzet többi tagja önkéntes, és az átlagos életkoruk száz év körül lehet. Nem tudom elképzelni, hogy valamelyikük, aki maga is valóságos őskövület, egy hullát vonszol egy dagadólápban.

– Tehát akkor végeredményben itt állunk lehetséges gyanúsított nélkül, ugye?

– Igen. Viszont van három áldozatunk, akiket feltehetően még csak nem is Massachusetts államban gyilkoltak meg, tehát nem a körzetünkben – felelte Crowe.

– Igaz, ez tény, viszont most már a mi körzetünkben hevernek – mutatott rá a nyilvánvalóra Frost. – Mostanra sikerült átvizsgálnunk az összes ládát a múzeum alagsorában, és nem találtuk nyomát újabb áldozatoknak. Habár persze sosem lehet tudni, hogy valamilyen eldugott sarokban vagy valamelyik fal mögött nem lapul-e még valami.

Megszólalt a telefonja. Ránézett, aztán hirtelen felpattant.

– Elnézést, ezt fel kell vennem!

Alighogy Frost kiment a helyiségből, Zucker pillantása ismét Jane-re szegeződött.

– Valami szöget ütött a fejemben azzal kapcsolatban, amit erről a Miss Pulcillóról mondott.

– Pontosan mi?

– Azt mondta róla, hogy furcsa szerzet. Ugyanakkor Frost nyomozó ebből nem észlelt semmit.

– Igen. Nos, ebben nem egyezik a véleményünk.

– Mennyire nem egyezik a véleményük?

Jane elgondolkodott. Most elő kellene állnia azzal, hogy mit gondol valójában? Hogy Frost ítélőképessége teljesen elszállt, mióta a felesége elutazott, és egyedül érzi magát? Meg azt, hogy Josephine Pulcillónak nagy, csodálkozó barna szeme van?

– Van esetleg ebben a nőben valami, ami elfogulttá teszi magát vele szemben?

– Tessék? – nevetett föl Jane hitetlenkedve. – Azt gondolja, hogy *én* vagyok az, aki…

– Mi kelti magában a vele kapcsolatos rossz érzést?

– Nem kelt semmiféle rossz érzést. Valami óvatosságfélét érzek inkább benne. Mintha azon igyekezne, hogy mindig egy lépéssel előbbre járjon.

– Maga előtt? Vagy a gyilkos előtt? Mert abból, amit eddig hallottam, számomra úgy tűnik, hogy ez a fiatal nő joggal fél. Egy holttestet hagytak a kocsijában. Ez teljesen olyan, mintha valamiféle ajándék lett volna a gyilkos részéről, vagy ha úgy tetszik, valamiféle ajánlat. A következőnek kiszemelt társa számára.

A következő társa számára… Ennek hallatán Jane-nek libabőrös lett a karja.

– Remélem, valami biztonságos helyen van, ugye? – kérdezte Zucker. Amikor senkitől sem érkezett válasz, meglepetten végignézett az asztalnál ülőkön. – Abban, gondolom, egyetértünk, hogy a nő veszélyben lehet. Hol van most?

– Ezt a kérdést éppen jelenleg tisztázzuk – felelte Jane.

– Nem tudják, hogy hol van?

– Nekünk azt mondta, hogy elutazik egy időre a nagynénjéhez, Connie Pulcillóhoz a Vermont állambeli Burlingtonba. Azonban ilyen néven nem találtunk sehol senkit. Többször is hagytunk üzenetet Josephine mobiltelefonján, de mindeddig nem jelentkezett.

Zucker megcsóválta a fejét.

– Ez nem jó hír. A bostoni lakásán is keresték már?

– Nincs ott. Az egyik szomszédja látta, hogy pénteken reggel két bőrönddel elindult otthonról.

– De még ha el is hagyta Bostont, ettől még távolról sincs biztonságban – jelentette ki Zucker. – Ismeretlen gyilkosunk láthatóan gond nélkül tevékenykedik, fittyet hányva az államhatárokra. Nem nagyon vannak földrajzi korlátok előtte. És lehet, hogy követte a nőt.

– Ha tudja, hogy hol van, akkor igen. De még mi se tudjuk megtalálni.

– Ez igaz, de a gyilkosunkat csak *ő* érdekli. Valószínűleg már jó ideje csak ez a nő foglalkoztatja. Ha megfigyelés alatt tartotta, akkor követhette, és ez esetben ő pontosan tudja, hol van Miss Pulcillo – jelentette ki Zucker tárgyilagosan, és hátradőlt a székében, láthatóan gondokba merülve. – Miért nem veszi fel a mobilját? Talán azért, mert már nem tudja?

Mielőtt Jane bármit is válaszolhatott volna, nyílt az ajtó, és Frost jött vissza. Elég volt egy futó pillantást vetni rá ahhoz, hogy Jane egyből lássa: valami baj van.

– Mi az?

– Josephine Pulcillo halott – közölte Frost rekedten.

A szikár tényközlés úgy zökkentette ki nyugalmából a szobában ülő nyomozókat, mintha egy fegyvert sütött volna el hirtelen valaki.

– Halott? – pattant lel a székéből Jane. – Hogyhogy? Mi történt?

– Autóbaleset. De…

– Tehát nem a gyilkosunk volt?

– Nem. Határozottan nem a mi elkövetőnk – mondta Frost.

Jane dühöt vélt kihallani Frost hangjából. Rápillantott, és már látta is, hogy a férfi valami miatt nagyon zaklatott.

– San Diegóban halt meg – tette hozzá Frost. – Huszonnégy évvel ezelőtt.

Tizenhetedik fejezet

JÓ FÉL ÓRÁJA ÜLTEK az autóban, mire Jane végre összeszedte a bátorságát, és felhozta azt a fájdalmas és végtelenül kényelmetlen témát, amelyet a Bostonból Albuquerque-be repülés hosszú órái alatt tapintatosan elkerült.

– Szóval elismered, hogy rákattantál, ugye? – kérdezte nagy merészen.

Frost nem nézett rá. A vezetésre próbált koncentrálni, a tekintete az aszfaltra tapadt, amely szinte izzott a forró új-mexikói napsütésben. Mióta csak együtt dolgoztak, Jane soha nem érezte, hogy ehhez hasonló feszültség alakult volna ki köztük. Olyan volt, mint egy áthatolhatatlan fal. Nem, ez nem az a jópofa, jó kedélyű Barry Frost, akit megismert. Mintha lenne egy gonosz ikertestvére: külsőre ugyan azonosak, de ez akármelyik pillanatban ocsmány káromkodásban törhet ki, a füléből pedig, mint a szörnyfilmekben, füst gomolyog.

– Te is tudod, hogy azért erről a dologról beszélnünk kell – közölte Jane csökönyösen.

– Nem hagynál békén ezzel?

– Nem, mert nem csinálhatsz úgy, mintha nem történt volna semmi. Nagyon szép teremtés, és teljesen magába bolondított téged. Ez bárkivel megesik.

– Bárkivel igen, de nem *velem* – nézett Frost végre Jane-re. A szemében izzó düh láttán Jane-nek elakadt a szava. – Nem is

értem, hogy fordulhatott elő, hogy nem vettem észre – tette hozzá a férfi, aztán újra elfordult, és továbbra is mereven az utat figyelte.

Csend telepedett közéjük, csak a klíma halk kerregése hallatszott, miközben a kocsi falta a kilométereket a hőségben.

Jane még soha életében nem járt Új-Mexikóban, és sivatagot sem látott eddig. Most se nagyon figyelte a mellettük elsuhanó tájat, mert csak az járt a fejében, miként lehetne a köztük támadt feszültséget végre feloldani. Tudta, hogy ennek nem lehet más módja, csak ha beszélgetnek, függetlenül attól, hogy Frost boldog-e ettől vagy sem.

– Nem csak téged ért meglepetés – szólalt meg végre. – Dr. Robinson sem sejtett semmit. Látnod kellett volna az arcát, amikor közöltem vele, hogy a kolléganője egy csaló. Képzelheted, ha valaki egy olyan alapvető dologgal kapcsolatban hazudik, mint a neve, még mi minden másról hazudhatott! Nagyon sok embert becsapott, köztük az egyetemi professzorait is.

– De téged nem tudott. Te átláttál rajta.

– Nem, egyáltalán nem láttam át rajta, csak volt valami furcsa érzésem vele kapcsolatban.

– A zsaruösztönöd, mi?

– Ja, gondolom, igen.

– De akkor mi a fene történt az enyémmel?

Jane felnevetett.

– Egy másik ösztönöd elnyomta. Nagyon szép. És nagyon ijedt volt. Gyámolításra szorult. A benned élő kiscserkész pedig meg akarta menteni.

– Függetlenül attól, hogy kicsoda-micsoda.

Erre a dologra egyelőre nem találtak választ. Csak annyit tudtak, hogy nem lehet az igazi Josephine Pulcillo, aki huszonnégy évvel ezelőtt, kétéves korában meghalt. Pedig valaki felbukkant ezen a néven évekkel később, és a halott lány főiskolára, egyetemre járt. Sőt bankszámlát nyitott, jogosítványt szerzett, és a végén munkát is talált egy jelentéktelen bostoni múzeumban. A halott egy másik nő képében feltámadt, és ennek a másik nőnek az igazi kiléte pillanatnyilag rejtély volt előttük.

– Nem hiszem el, hogy ilyen hülye voltam – bosszankodott Frost.

– Tudni akarod, mit gondolok?

– Nem feltétlenül.

– Hívd fel Alice-t! Kérd meg, hogy jöjjön haza. Mert ez is szerepet játszott ebben a dologban, tudod? Hogy a feleséged elutazott, és te hirtelen egyedül érezted magad. És ettől nagyon érzékeny lettél. Szóval, amikor egy csinos nő megjelent a színen, hirtelen úgy érezted, hogy lovagnak kell lenned vele szemben, ami elhomályosította a látásodat.

– Értsd meg, nem rendelhetem csak úgy haza!

– A feleséged, nem?

Frost dühösen felhorkant.

– Megnézném én azért azt, ahogy Gabriel utasításokat ad neked, hogy mit csinálj! Nem lenne jó vége, tuti.

– Azért érvekkel engem is meg lehet győzni, ahogy nyilván Alice-t is. Épp elég időt töltött a szüleinél. Neked meg szükséged van rá. Hívd csak fel nyugodtan!

– A dolog ennél egy cseppet komplikáltabb – sóhajtott fel Frost.

– Ezt hogy érted?

– Mostanában vannak bizonyos feszültségek közöttünk. Mióta elkezdte a jogot, egyszerűen nem tudunk szót érteni egymással. Az az érzésem, hogy bármit is mondok, az jelentéktelen és érdektelen. Alice az egész napját ezekkel a nagyokos jogászokkal tölti, és ha este hazajön, egyszerűen nincs semmi közös, amiről beszélni tudnánk.

– Esetleg arról, hogy mi történt aznap a melóban, nem lehetne?

– Ja, de. El is szoktam neki mesélni, hogy kit tartóztattunk le, mire egyből megkérdezi, hogy vajon volt-e rendőri erőszak és túlkapás.

– Te jó ég. Beszipkázták a gonosz erők?

– Szerinte mi vagyunk a gonosz erők – nézett Jane-re a férfi. – Te nem is tudod, milyen szerencsés vagy, hogy Gábriel is nálunk dolgozik. Ő pontosan tudja, mit miért csinálunk.

Igen, Jane valóban szerencsés volt, hogy egy olyan emberrel házasodott össze, aki pontosan értette a rendőri munkával kapcsolatos problémákat és konfliktusokat. De azt is tudta, hogy még egy jó házasság is milyen gyorsan tönkre tud menni. Tavaly karácsonykor szemtanúja volt annak, hogy a szüleié egyetlen ünnepi vacsora alatt atomjaira hullott. Látta, hogy a hosszú évek alatt felépített életüket hogyan semmisíti meg egy szőke hajú nő. És most már azt is tudta, hogy Barry Frost házasságát is csak egy lépés választja el attól, hogy válságba kerüljön.

– Az anyám éppen szervezi a szokásos „legyenek együtt a szomszédok” nagy grillpartit. Vince Korsak is ott lesz, úgyhogy ha eljönnél, olyan lenne az egész, mint egy szakmai találkozó. Hmmm?

– Most megsajnáltál, és szánalomból meghívsz?

– Nem. Pontosan tudod, hogy az előző években is mindig meghívtalak, de te csak nagy ritkán bukkantál fel.

– Az elsősorban Alice miatt volt – sóhajtott fel Frost.

– Mi?

– Ki nem állhatja a rendőrbulikat.

– És te elmész az ő jogászbulijaira?

– Igen.

– Akkor meg?

– Csak jobban szeretem, ha boldog, tudod? – vonta meg a vállát Frost.

– Akarod tudni, hogy mit gondolok?

– Isten mentsen!

– Ez az Alice egy önző dög, ez a véleményem.

– Istenem! Minek kellett most mégis kimondani?

– Bocsánat. Kikívánkozott.

Frost elkeseredetten megrázta a fejét.

– Van egyáltalán bárki is az én pártomon?

– Én a te pártodon vagyok – szólt Jane határozottan. – És odafigyelek rád. Ezért is mondtam már a kezdettől fogva, hogy tarts három lépés távolságot ettől a Josephine Pulcillótól. És nagyon örülök, hogy végre te is rájöttél arra, miért óbégattam ezt egyfolytában.

– Szeretném tudni, hogy valójában kicsoda – jelentette ki a férfi, és keményen megmarkolta a kormányt. – Meg hogy mi az ördögöt titkol előlünk.

– Holnap többet tudunk majd, ha megjön az ujjlenyomat-azonosítás eredménye.

– Lehet, hogy egy exférj elől menekül. Lehet, hogy csak ennyi van a dolog mögött.

– Ha valami zaklató elől bujkált volna, azt nyugodtan elmondhatta volna nekünk, nem gondolod? Végül is mi vagyunk a jó fiúk. Szóval, miért szökne el a rendőrök elől, hacsak nem bűnös valamiben?

Frost az utat bámulta. Még mindig majdnem ötven kilométer volt addig a pontig, ahol el kellett kanyarodniuk a Chaco-kanyonhoz.

– Alig várom, hogy kiderüljön.

Jane-nek elég volt tíz percet eltöltenie az új-mexikói hőségben ahhoz, hogy egy életre megfogadja: többé nem lesz egyetlen rossz szava sem a bostoni nyarakkal kapcsolatban. Tíz másodperc sem telt el azóta, hogy Frosttal együtt kiszállt a légkondicionált bérautóból, és máris patakokban folyt az arcán a verejték. A homokból sugárzó forróság szabályosan átsütött a cipője talpán. A nap olyan fényesen ragyogott a sivatag fölött, hogy a benzinkútnál vett vadonatúj napszemüveg mögött is csak pislogni tudott. Frost is vett magának egy Jane-éhez hasonló, fekete keretes napszemüveget, és ahogy most ott állt sötét öltönyben és nyakkendőben, az ember azt hihette volna, egy igazi titkos ügynök valami nagyon rejtélyes szolgálat

képviseletében. Persze azokon soha nem látszik, hogy perceken belül gutaütést kapnak a melegtől. Froston viszont látszott.

Hogy bírja ezt itt ki ez az öreg régészmókus?

Alan Quigley professor emeritus hetvennyolc éves volt, de kora ellenére egy feltáró árok mélyén térdepelt. Óvatosan, végtelen türelemmel piszkálta a lapátjával a kőkemény talajt. A tűző nap ellen egy, az *Indiana Jones*-filmekből is ismert Tilley-kalappal védekezett, ami legalább olyan öreg volt, mint maga a tudós. Bár az a része az ároknak, ahol dolgozott, most éppen árnyékot kapott, pusztán a forróság is elég lett volna ahhoz, hogy akár egy jóval fiatalabb ember is rég feladja a munkát. Ahogy a csoportba tartozó egyetemi hallgatók fel is adták, és nem messze az ásatás helyétől, egy árnyékot adó ponyva alatt szieszt áztak, várva, hogy kicsit alábbhagyjon a hőség. Professzoruk azonban még mindig lelkesen kapirgált a kövek között, és lapátolta a lefejtett homokot egy vödörbe.

– Az ember belerázódik egy ritmusba – magyarázta Quigley. – Ez szerintem az ásatás igazi művészete. Ezek a fiatalok rettenetes izgalommal és teljes erőbevetéssel esnek neki a dolognak. Azt hiszik, valamiféle kincsvadászaton vannak, és igyekezniük kell, hogy mindenki más előtt megtalálják az aranyat. De legalábbis a szemeszter vége előtt. Úgyhogy vagy teljesen kipurcantják magukat, vagy pedig, mivel csak homokot és köveket találnak, elmegy a kedvük az egésztől. Így vagy úgy, de elszáll a lelkesedésük. Azért akad köztük néhány komoly is. Ez elég ritka fajta, de ők kitartóak, és megértik, hogy a történelemhez képest egy ember élete csak egy villanás, és egy

egész ásatási szezon kevés ahhoz, hogy az ember feltárja azt, ami évszázadok alatt gyülemlett fel.

Frost letörölte az izzadságot a homlokáról.

– És most minek a feltárásával foglalkozik, professzor úr?

– Szemétével.

– Tessék?

– Ez egy szemétdomb. Az a terület, ahová azt dobták, ami már nem kellett. Eltört agyagedényeket és állati csontokat keresünk. Az ember nagyon sokat tanulhat egy közösségről, ha megvizsgálja azt, hogy mit dobtak ki annak idején. És ez egy nagyon izgalmas emberi közösség volt valaha – állt lel a földről nagy nyögések közepette a professzor. – Azt hiszem, a térdemet már ki kellene cserélni. Ebben a szakmában először ez megy tropára, az átkozott térd.

Felkapaszkodott az árok oldalának támasztott létrára, és kimászott a gödörből.

– Hát nem csodálatos hely? – kérdezte miközben a körülöttük elterülő völgyre mutatott, amelyben mindenfelé ősi romok színesítették a látványt. – Ez a kanyon egy ősi kultikus helyszín volt egykoron, ahol valaha különös rítusokat folytattak. Volt már idejük egy kicsit körülnézni a parkban?

– Sajnos még nem – felelte Jane. – Nemrég érkeztünk Albuquerque-be.

– Bostonból elrepültek ide, és még csak egy pillantást se vetettek magára a Chaco-kanyonra? Az ország egyik legnagyszerűbb régészeti emlékére?

– Nagyon be vagyunk szorítva időben, professzor úr, ami azt illeti. Mi magával akartunk találkozni.

– Azért nézzenek egy kicsit körül – unszolta őket elégedetlenül az idős ember –, mert amit itt látnak, az lényegében az életem. Negyven ásatási szezont töltöttem ebben a kanyonban. És most, hogy már nyugdíjba mentem, most is minden percemet az ásatásnak szentelhetem.

– Egy szemétdombon – jegyezte meg Jane.

– Igen – nevetett fel Quigley. – Így is lehet mondani.

– Ez ugyanaz a hely, ahol annak idején Lorraine Edgerton is dolgozott?

– Nem. Akkor még ott voltunk, a kanyon másik oldalán – mutatott a távolban álló romokra. – Volt velem egy csapat egyetemista, alsó és felső évesek egyaránt. Akadtak köztük olyanok, akiket tényleg érdekelt a régészet, meg olyanok is, akik csak a kreditek miatt jöttek. És persze olyanok is, akik a buli miatt voltak itt, meg hogy esetleg szexeljenek.

Ez az utolsó megjegyzés kissé furcsán hangzott egy hetvennyolc éves tudós szájából, de végül is nem olyan meglepő olyasvalakitől, aki egész életét hangos és türelmetlen egyetemisták között töltötte.

– Emlékszik Lorraine Edgertonra? – kérdezte Frost.

– Hát persze. Azután, ami történt, hogyne emlékeznék rá. A diákom volt. Azok közé tartozott, akik valóban elkötelezettek voltak a régészet iránt, és nagyon okos volt. Bár akadtak, akik a történtek miatt felelősnek tartottak, Lorraine olyan lány volt, aki nagyon is tudta, hogyan vigyázzon magára.

– Ki tartotta felelősnek?

– A szülei. Az egyetlen gyerekük volt, és beleroppantak az eltűnésébe. Azt gondolták, hogy mivel én vezettem az ásatást, én

vagyok azért is felelős, ami történt. Be is perelték az egyetemet, de ettől a lányuk még nem került elő. Szomorú történet. Az átélt izgalmak miatt végül az apja szívrohamot kapott, és az anyja is meghalt néhány évvel később – mesélte a fejét csóválva. – Egészen különös dolog, hogy a sivatag így elnyeljen valakit. Elbúcsúzott egy délután, felpattant a motorjára, elhajtott, és örökre eltűnt.

Ránézett Jane-re.

– És azt mondja, hogy most Bostonban került elő a holtteste?

– Igen. De azt feltételezzük, hogy itt gyilkolták meg Új-Mexikóban.

– Milyen hosszú ideje ennek. De most legalább kiderül az igazság.

– Nos, nem teljesen. Éppen ezért vagyunk itt.

– Annak idején járt itt többször is egy nyomozó, aki kihallgatott bennünket. Azt hiszem, McDonaldnak hívták, vagy valami hasonló neve volt. Beszéltek már vele?

– McDowellnek hívták, és két éve meghalt. Viszont megmaradtak a feljegyzései.

– Ó, szegény. Pedig fiatalabb volt nálam, ha jól emlékszem. Mindenki fiatalabb volt nálam, Lorraine meg a szülei is. Mostanra viszont mindenki halott – szólt elgondolkodva, aztán Jane-re pillantott. – Én meg itt állok még mindig, makkegészségesen. Az élet furcsa tréfája, nem?

– Tudom, hogy sok idő eltelt azóta, professzor úr, de szeretnénk, ha megpróbálna visszaemlékezni arra a nyárra. Meséljen a napról, amelyen Lorraine eltűnt! Meg azokról a diákokról, akik akkor itt dolgoztak magával az ásatáson.

– McDowell nyomozó mindenkit kifaggatott, aki akkoriban itt volt. Mindenképpen át kell nézniük a jegyzeteit.

– Maga ismerte is ezeket a hallgatókat. Biztos önnek is vannak valamiféle feljegyzései róluk.

Quigley professzor aggódva Frostra pillantott, akinek az arca ekkorra egészen bíborvörös lett a tikkasztó hőségtől.

– Fiatalember, úgy látom, maga hamarosan rosszul lesz ebben a melegben. Mi lenne, ha bemennénk inkább az irodámba, és ott folytatnánk? Ott van légkondicionálás.

Lorraine Edgerton a csoportkép hátsó sorában állt, mellette jobbról is, balról is egy-egy fiatal férfi volt látható. A lány fekete haját lófarokba fogta, így aztán még hangsúlyosabbá vált kicsit szögletes állkapcsa és napbarnított arca.

– Az volt a beceneve, hogy Amazon – mesélte Quigley professzor. – Nem azért, mintha különösebben erős lett volna, sokkal inkább azért, mert – hogy úgy mondjam – rettenthetetlen volt. És nem csupán a szó fizikai értelmében. Lorraine mindig latolgatás nélkül kimondta, amit gondolt, és nem törődött azzal, mi lesz a következménye.

– És támadt ebből bármilyen gondja? – kérdezte Frost.

Quigley mosolyogva tanulmányozta az egykori hallgatóiról készült fotót. Azok a fiatalok mára mind középkorú emberek lettek. Már aki életben maradt.

– Velem nem, nyomozó. Kimondottan felvillanyozónak tartottam az őszinteségét.

– És másokkal?

– Tudja, milyenek a fiatalok. Mindig vannak konfliktusok és mindig vannak klikkek meg ideig-óráig tartó kis szövetségek. És ne feledje, ezek nagyon fiatal emberek, a húszas éveik elején, úgyhogy még a hormonok is tombolnak bennük.

Jane a képet nézegette. Valamikor az ásatási szezon közepén készülhetett. Kétsornyi egyetemista látszott rajta, mindenki nagyon jól fésült és napbarnított volt a felvételen, és valamennyien pólót és rövidnadrágot viseltek. A professzor a csoport mellett állt: az arca kicsit pufókabb volt, de lényegében nem sokban különbözött attól a valakitől, aki most itt állt velük.

– Sokkal több lány van a csoportban, mint fiú – jegyezte meg Frost.

– Rendszerint ez a helyzet – bólintott Quigley. – A lányokat jobban vonzza valami miatt a régészet, mint a fiúkat. És tapasztalatom szerint inkább hajlamosak ezzel a fárasztó, kicsit talán unalmasnak tűnő munkával komolyan foglalkozni. Tudják, a kapirgálással meg a tisztogatással.

– Emlékszik erre a három srácra a képen? – kérdezte Jane. – Tudna egy kicsit mesélni róluk?

– Arra gondol, hogy talán az egyikük ölte volna meg?

– Röviden szólva: igen.

– McDowell nyomozó mindhármukat kikérdezte. És semmit sem talált, ami a hallgatóimat gyanússá tette volna.

– Ennek ellenére azért érdekelne, mennyire emlékszik rájuk.

Quigley egy kicsit elgondolkodott, aztán rámutatott a közvetlenül Lorraine mellett álló ázsiai fiatalemberre.

– Jeff Chu orvostanhallgató volt. Igen eszes, ugyanakkor türelmetlen srác volt. Azt hiszem, nagyon unatkozott akkoriban.

Ma orvos valahol Los Angelesben. Ezt a fiút meg Carlnak hívták, a vezetéknevére már nem emlékszem. Rettentő tohonya volt és lusta. Mindig a lányoknak kellett befejezni a munkát helyette. Ez a harmadik pedig, ő Adam Stancioff. Zenét tanult. A régészethez nem volt nagy tehetsége, de arra emlékszem, hogy jól gitározott. A lányok roppantul kedvelték őt is, a zenéjét is.

– Lorraine is? – kérdezte Jane.

– Adamet mindenki szerette.

– Úgy értem, hogy valamiféle romantikus módon. Volt bármi Lorraine és valamelyik fiú között?

– Lorraine egyáltalán nem volt nyitott az efféle romantikára. Őt egyértelműen csak a jövendő hivatása érdekelte. Ez az, ami annyira tetszett benne. Ez az, amit az ember szeretne minél több hallgatójánál tapasztalni. Ezzel szemben a valóság az, hogy a gyerekek többségének a szeme előtt Lara Croft és Indiana Jones lebeg. Szóval a türelmes kapirgálásról meg a lapátolásról fogalmuk sincs – magyarázta kicsit szomorúan, aztán elhallgatott, és Jane-re nézett. – Csalódottnak tűnik.

– Eddig sajna nem hallottam semmit, ami ne lett volna benne McDowell jegyzeteiben.

– Nem hiszem, hogy bármi hasznosat tudnék mondani. Akármi jutna is az eszembe, ennyi év távolából az se lenne megbízható.

– Azt mondta annak idején McDowellnek, kétli, hogy bármelyik hallgatójának köze lenne Lorraine eltűnéséhez. Még most is így gondolja?

– E tekintetben semmit sem változott a véleményem. Nézze, nyomozó! Ezek alapvetően rendes gyerekek voltak. Jó, akadt

köztük néhány lusta. Meg olyan is, aki szeretett kicsit többet inni a kelleténél, amikor bementek a városba.

– Ez milyen gyakran fordult elő?

– A városba menés? Három-négy naponta. Nem mintha sok mindent lehetne csinálni egy olyan helyen, mint Gallup. De hát nézzen körül ebben a kanyonban! Itt aztán nincs semmi, csak ez az épület, a romok és néhány, kempingezésre kijelölt hely. A turisták általában napközben jönnek, és leginkább csak kizökkentik az embert a munkából, mert itt lődörögnek, és kérdéseket tesznek fel. Úgyhogy nem marad más kikapcsolódás, mint időről időre bemenni a városba.

– Azt mondja, turisták? – kérdezte Frost.

– McDowell nyomozó ezzel is behatóan foglalkozott. Sajnos nem emlékszem egyetlen pszichopata gyilkosra sem közülük. Sőt negyed század elteltével már az arcukat se tudom felidézni.

Igen, ez a leglényegesebb ebben az egészben, gondolta Jane. Hogy huszonöt év után megfakulnak az emlékek, vagy ami talán még rosszabb, átalakulnak vagy összekeverednek. Az elképzeléseinkről hisszük azt, hogy valóságosak. Kipillantott az ablakon az útra, amely a kanyonból kifelé vezetett. Lényegében nem volt több, mint egy kicsit karbantartott földút. Lorraine Edgerton számára egyenesen a halálba vezetett. *Mi történhetett veled ott kint, a sivatagban?* – töprengett magában Jane. *Felszálltál a robogódra, kigördültél innen a kanyonból, aztán elnyelt valami időalagút, ahonnan huszonöt évvel később bukkantál elő egy bostoni múzeum raktárában? A* sivatag réges-rég belepte annak az útnak minden nyomát.

– Elvihetnénk magunkkal ezt a fényképet, professzor úr? – kérdezte közben Frost.

– De egyszer visszajuttatják, ugye?

– Vigyázunk rá, és igen.

– Mert ez az egyetlen csoportképem abból az ásatási szezonból. És ezek nélkül a képek nélkül nehezen idézem fel egykori hallgatóimat. Ha az ember évről évre tíz hallgatót fogad, akkor a nevek könnyen összekeverednek vagy elhomályosulnak. Főleg ha valaki ilyen hosszú ideje csinálja, mint én.

– Minden évben tíz hallgató dolgozik itt? – kérdezte visszafordulva az ablak felől Jane.

– Igen, szervezési okokból tízben húztam meg a határt. Mindig sokkal több a jelentkező, mint ahány helyünk van.

– De ezen a képen csak kilenc fiatal látható – mutatott Jane a képre.

A professzor összeráncolta a homlokát, és elgondolkodott.

– Jaj, igen. Volt egy tizedik is, de ő már korábban elment innen. Nem volt itt, amikor Lorraine eltűnt.

Ez volt tehát a magyarázat arra, hogy a McDowell-féle aktában miért volt Lorraine-nek csak nyolc egyetemista társáról feljegyzés.

– És ki volt az a hallgató? Amelyik elment – kérdezte Jane.

– Egy másodéves fiú. Nagyon okos srác volt, csak rettentő halk és zárkózott. Elég fura szerzet volt. Nemigen jött ki a többiekkel. Az egyetlen ok, ami miatt elhoztam, az apja volt. De egyáltalán nem érezte itt jól magát, úgyhogy pár hét elteltével összecsomagolt, és itt hagyta az ásatást. Valahol másutt folytatta le a gyakorlatát.

– Emlékszik esetleg a nevére?

– A vezetéknevére mindenképpen, mert az apja Kimball Rose.

– Kellene ismernem ezt a nevet?

– Ha a régészet területén dolgozna, akkor igen. Ő napjaink Lord Carnarvonja.

– Ez mit jelent? – kérdezte Jane.

– Hogy sok a pénze – felelte Frost vigyorogva.

– Pontosan – bólintott Quigley. – Mr. Rose vagyona főleg olajból és földgázból származik. Amúgy nem szakképzett régész, hanem egy nagyon tehetséges és lelkes amatőr, aki a világ minden pontján anyagilag támogat ásatásokat. És amikor támogatásról beszélek, akkor több tízmillió dollárról van szó. Ha nem lennének ilyen emberek, mint ő, nem lennének ösztöndíjak és pályázatok arra, hogy feltárjuk a múltunkat.

– Több tízmillió? És mit kap cserébe ezért a rengeteg pénzért? – csodálkozott hangosan Jane.

– Hogy mit kap? Egyrészt a feltárás izgalmát. Nem szeretne maga lenni az első, aki belép, mondjuk, egy frissen feltárt ősi sírba? Vagy az, aki elsőnek pillanthat bele egy több ezer éve lezárt szarkofágba? Neki szüksége van ránk, nekünk meg szükségünk van őrá. Egy egészséges szövetség azok között, akiknek pénzük van, és azok között, akiknek meg tudása.

– A fia nevére nem emlékszik esetleg?

– Valahová fel van írva biztosan – felelte.

Elővette a régi ásatási naplót, és lapozgatni kezdte. Egyszer csak néhány fénykép esett ki a lapok közül, és a professzor rámutatott az egyikre.

– Ez ő. És már emlékszem a nevére: Bradley-nek hívták. Ő az a srác ott, középen.

Bradley Rose egy asztalnál ült, amelyen agyagcserepek voltak szétterítve. A fotón látható másik két egyetemista valamivel foglalatoskodott éppen, de Bradley egyenesen a kamerába nézett, mintha valami érdekes, új dolgot tanulmányozna, amilyet korábban még nem látott. Szinte minden tekintetben átlagosnak tűnt: átlagos testalkat, átlagos arc, átlagos tekintet. Szóval olyan volt, aki feltűnés nélkül elvegyülhetne bármilyen tömegben. A szemében azonban volt valami. Jane-nek eszébe jutott az a nap, amikor az állatkertben járt, és a kerítésen átpillantva találkozott a tekintete egy szürke farkaséval. Bradley világos szeme annak a farkasnak a tekintetére emlékeztette.

– A rendőrség kihallgatta őt is annak idején? – kérdezte, ránézve a professzorra.

– Két héttel korábban ment el innen, mint ahogy Lorraine eltűnt. Nem volt rá okuk.

– Viszont ismerte Lorraine-t. Együtt dolgoztak az ásatáson.

– Igen.

– Akkor nem lett volna mégis érdemes vele is beszélni?

– Akkor nem tűnt fontosnak. A szülei azt mondták, abban az időben otthon volt velük, Texasban. Azt hiszem, ez elég alibit jelentett számára.

– Arra is emlékszik, miért ment el az ásatásról? – kérdezte Frost. – Történt esetleg valami? Vagy talán nem jött ki jól a többi hallgatóval?

– Nem. Azt hiszem, azért ment el, mert unatkozott itt. Ezért ment aztán inkább Bostonba gyakorlatra. Még bosszankodtam is, mert ha tudtam volna előre, hogy Bradley nem fogja hosszan kibírni itt, akkor elhozhattam volna nyugodtan egy másik gyereket.

– Bostonba? – vágott közbe Jane.

– Igen.

– Hol volt ott gyakorlaton?

– Valami magánmúzeumban. Biztos az apja intézte el neki valahogy.

– Nem lehet, hogy a Crispin Múzeum volt az?

Quigley professzor elgondolkodott egy kicsit, aztán bólintott:

– De, meglehet, hogy az volt.

Tizennyolcadik fejezet

Jane már hallott arról, hogy Texas állam nagy, de mint született új-angliai lány, azt azért elképzelni se tudta volna, hogy a nagy *ekkorát* is jelenthet. Ahogy az is meglepte, milyen vakítóan ragyog ott a nap, és hogy a levegő olyan forró, mint egy tűzokádó sárkány lehelete. Három órája szálltak le a repülőről, és azóta megállás nélkül autóztak a sivatagos-bozótos tájon. Itt mintha még a kiégett mezőkön legelésző tehenek is mások lettek volna, mint az otthoni barna-fehér Guernsey marhák. Jane idegennek érezte magát. Mintha egy másik országban lennék, gondolta magában, ami száraz és szomjas. Biztos volt abban, hogy úti céljuk, a Rose család birtoka is ugyanolyan lesz, mint azok a ranchok, amelyek mellett elszáguldottak: hosszan elnyúló, földszintes épületek fehérre meszelt léckerítésekkel szegélyezve, száraz legelőkkel körbevéve.

Nem csoda hát, hogy leesett az álla, amikor a távolban megpillantotta, hová igyekeznek.

A végtelen, szürkésbarna, kiszáradt tájból egyszer csak előragyogott egy zöldellő domb, a tetején egy hatalmas épülettel. A dombot úgy borította be a zöld gyep, mint valami szőnyeg. Egy elkerített, tágas mezőn vagy fél tucat fényes szőrű ló legelészett. Ami azonban igazán lenyűgözte Jane-t, az maga az épület volt. Nem számított ekkorára, és főleg nem ilyen tornyocskákkal csipkézett kastélyszerűségre.

Odakanyarodtak a hatalmas, kovácsoltvas kapu elé, és csodálkozva összenéztek.

– Szerinted mennyit érhet? – kérdezte Jane.

– Olyan harmincmillára taksálom – felelte Frost.

– Csak? De hát van körülötte vagy húszezer hektárnyi föld is.

– Ja, de Texasban. Itt jóval olcsóbb a föld, mint otthon.

Ha az ember olyan helyre keveredik, gondolta magában Jane, ahol a harmincmillió olcsónak számít, ott az ember kénytelen az élet egy másik dimenziójával megbarátkozni.

A kapun lévő hangszóróból hirtelen egy hang hallatszott:

– Kit keresnek?

– Rizzoli és Frost nyomozó vagyunk a bostoni rendőrségtől. Mr. Rose-t és a feleségét keressük.

– Várják magukat?

– Igen, reggel beszéltem Mr. Rose-zal, azt mondta, fogad bennünket.

Hosszú csönd következett, aztán a kapu lassan nyílni kezdett.

– Kérem, hajtsanak be!

Kanyargós út vezetett a házhoz, mellette pedig egy ciprusfasor látszott, római márványszobrokkal. Elhaladtak egy kőterasz mellett, amelyen, mintha félig romos ókori templom lenne, márványoszlopok magasodtak félkörívben.

– Honnan a csudából van vizük ezeknek a növényeknek az öntözéséhez? – kérdezte Frost, de hirtelen el is hallgatott, mert meglátta egy márványkolosszus töredezett fejét, és meg sem tudott szólalni a meglepődéstől. A fűben feküdt, és épen maradt

szemével mintha a nyomozóra nézett volna. – Gondolod, hogy ez eredeti?

– Ha az ember ilyen gazdag, akkor nem vesződik holmi másolatokkal. Le merném fogadni, hogy ez a Lord Carnivoron-szerű alak...

– Úgy érted, Lord Carnarvon?

– Úgy, úgy. Szóval az tuti, hogy csak valódi dolgokkal veszi körül magát.

– De ma már vannak törvények, hogy ilyet nem lehet. Nem lehet csak úgy összeszedni műkincseket egy másik országban, és hazahozni.

– A törvények rád és rám vonatkoznak, Frost. Nem az olyanokra, mint *ők.*

– Meglehet. Viszont az ilyen emberek, mint Rose-ék, egyáltalán nem lesznek boldogok akkor, amikor végül rájönnek, hogy mi miért is kérdezősködünk. Öt perc se telik bele, és ki fognak dobni minket.

– Akkor ez lesz a legszebb hely, ahonnan valaha is kidobtak bennünket.

Az épület bejárata előtti kocsifelhajtón álltak meg. Egy férfi várta őket. Ez az ember nem úgy néz ki, mint aki a személyzethez tartozik, gondolta Jane. Ez biztos, hogy Kimball Rose maga. A férfin látszott, hogy már a hetvenes éveiben jár, de a tartása a korát meghazudtolóan egyenes volt. Khaki vászonnadrágot és galléros trikót viselt. Napbarnított színét nyilván nem golfozás közben szerezte. A domboldalban látott szobormaradványok sokasága jelezte, hogy ez a férfi jóval érdekesebb szenvedélynek hódol, mint a golflabda ütögetése.

Ahogy kiléptek a kocsiból, egyből megcsapta őket a forró levegő. A férfit azonban szemmel láthatóan egyáltalán nem zavarta a meleg, a kézfogása is hűvös volt és kemény.

– Köszönöm, hogy ilyen váratlanul fogadott bennünket – szólalt meg Jane.

– Csak azért egyeztem bele, hogy egyszer s mindenkorra elejét vegyem a további ostoba kérdezősködésnek. Nincs itt semmi, ami után szaglászhatnának, nyomozó.

– Akkor nem is fogjuk hosszan feltartani. Mindössze néhány dolgot szeretnénk megkérdezni öntől és a feleségétől.

– A feleségem nem tud beszélni önökkel. Nagyon beteg, és nem akarom, hogy felzaklassák.

– Csak a fiukról akarunk beszélni.

– Nem fog a Bradley-re vonatkozó semmilyen kérdésükre válaszolni. Krónikus limfoid leukémiája van már vagy tíz éve, és a legkisebb izgalom is rosszat tenne neki.

– És az, ha Bradley-ről beszélgetnénk vele, felizgatná?

– Ő az egyetlen gyerekünk, és a feleségem nagyon kötődik hozzá. Semmi szükség rá, hogy az az érzése támadjon, miszerint a rendőrség gyanúsítottként kezeli valamilyen ügyben.

– Soha nem állítottuk, uram, hogy gyanúsított lenne.

– Nem? – nézett Kimball Rose Jane szemébe egyszerre fürkésző és kicsit támadó pillantással. – Akkor mégis mit keresnek itt?

– Bradley valaha ismerte Lorraine Edgertont. Szeretnénk elvarrni az ügy összes szálát.

– Elég hosszú útra vállalkoztak, már ami ezt a szálelvarrást illeti – jegyezte meg a férfi, aztán a bejáratra mutatott. – Jöjjenek

be! Essünk túl rajta, de már most megmondhatom, hogy csak az idejüket vesztegetik.

A kinti perzselő forróság után Jane először élvezte, hogy a ház légkondicionált hűvössége veszi körül. A jó érzés azonban csak rövid ideig tartott, mert a márványburkolatos, óriási előcsarnok egyszerre volt nyomasztó és rideg. Annak ellenére, hogy egy üvegablakon át beáradt némi napfény, a falakon lévő sötét faburkolat teljesen elnyelte azt. Milyen nyomasztó, gondolta Jane. Ez nem egy otthon, sokkal inkább egy múzeum, amit azért hoztak létre, hogy a gyűjtőszenvedélynek hódoló házigazda eldicsekedhessen a kincseivel. Az előcsarnokban páncélzatok álltak, a falakon kardok lógtak, fölöttük pedig egy díszes zászló látszott a Rose család címerével. Tényleg minden ember arról álmodik, hogy nemesi család sarja? Jane eltöprengett, vajon milyen jellemző motívum állhatna az ő családja címerén: talán egy sörösdoboz meg egy tévé.

Kimball Rose nyomában haladva elhagyták az előcsarnokot, és beléptek a következő helyiségbe. Olyan volt, mintha egyik évezredből átjutottak volna egy másikba. Kis szökőkút állt a csodálatos mozaikkal burkolt terem közepén. A plafon felől áradt be a fény, jól megvilágítva a kút peremétől nem messze játszadozó márványnimfákat és -szatírokat. Jane szeretett volna megállni, elgyönyörködni a mozaikban, de házigazdájuk határozott léptekkel indult egy újabb szoba felé.

Kimball Rose a könyvtárba vezette őket. Ahogy a két nyomozó belépett az ajtón, földbe gyökerezett a lábuk a csodálkozástól. Akárhová néztek, mindenhol könyvek voltak, több ezer kötet, polcokon és üveges könyvszekrényekben.

Kisebb beugrókból egyiptomi halotti maszkok néztek rájuk hatalmas szemekkel. A boltíves plafont freskó díszítette: részben az éjszakai égbolt és a csillagképek látszottak rajta. A középső részén azonban, egy menet vonult: egyiptomi vitorlás hajók, nyomukban harci szekerek és udvaroncok, meg nők, akik hatalmas tálcákon ételeket vittek. A könyvtárban állt egy kandalló is, amelyben igazi tűz égett. Ahhoz képest, hogy odakint milyen forróság tombolt, ez első látásra energiapazarlásnak tűnhetett. A légkondicionálás produkálta hideg miatt azonban körülbelül így lett elviselhető és kellemes a hőmérséklet a helyiségben.

A kandalló közelében álló nagy, bőr karosszékekbe telepedtek le.

– Tudja, természetesen a legszívesebben Bradley-vel beszélgetnénk, Mr. Rose – kezdett bele Jane. – De nem tudjuk elérni.

– Az a gyerek sehol sem marad meg hosszabb ideig – felelte Kimball. – Ebben a pillanatban én se tudnám megmondani maguknak, hogy éppen hol van.

– Mikor látta legutoljára?

– Elég régen. Már nem is emlékszem, mikor.

– Olyan régen?

– Általában e-mailben tartjuk a kapcsolatot. Néhanapján igazi levélben. Tudják, hogy megy ez manapság egy ilyen elfoglalt családban. Amikor legutóbb hallottunk felőle, akkor éppen Londonban volt.

– Nem tudja véletlenül, Londonban pontosan hol?

– Nem. És ez is hónapokkal ezelőtt volt – felelte Kimball, és kicsit kihúzta magát a karosszékben. – De térjünk a lényegre, nyomozó, ami miatt valójában jöttek. Annak a lánynak az ügyére a Chaco-kanyonban.

– Igen, Lorraine Edgerton.

– Bármi legyen is a neve, Bradley-nek semmi köze ahhoz az esethez.

– Úgy tűnik, maga nagyon biztos ebben.

– Igen, mert éppen itthon volt velünk, amikor az történt. A rendőrség meg se próbált beszélni Bradley-vel, annyira nem tartották fontos szereplőnek a dologban. De, gondolom, erről Quigley professzor már tájékoztatta magukat.

– Igen, valóban elmondta.

– Akkor miért hozakodnak elő mégis ezzel? Huszonöt évvel ezelőtt történt.

– Úgy tűnik, mégis nagyon jól emlékszik a részletekre.

– Mert vettem a fáradságot, hogy egy kicsit utánanézzek magának, Rizzoli nyomozó. Meg az eltűnt Edgerton lánynak, és annak is, vajon hogyan keveredik bele a bostoni rendőrség egy olyan ügybe, amely Új-Mexikóban történt.

– Akkor azt is tudja, hogy nemrégiben előkerült Lorraine Edgerton holtteste.

– Igen – bólintott a férfi. – Bostonban.

– Azt is tudja, hogy Bostonon belül hol?

– A Crispin Múzeumban. Olvastam az újságban.

– A kérdéses nyáron a maga fia is a Crispin Múzeumban dolgozott.

– Igen. Én intéztem el neki.

– Maga szerezte neki azt a munkát? – csodálkozott el Jane.

– A Crispin Múzeum mindig pénzszűkében van. Simon rettentő rossz üzletember, állandóan csődközeibe viszi azt a helyet. Felajánlottam egy nagyobb adományt, és ezzel szereztem Bradley-nek is munkát. Azt hiszem, jól jártak vele.

– Miért jött el a fia a Chaco-kanyonból?

– Nem érezte jól magát ott, összezárva egy csomó igazi amatőrrel. Bradley rettentő komolyan veszi a régészetet. Csak vesztegette az idejét, mert olyan munkát kellett végeznie, amit bárki meg tud csinálni. Nap mint nap csak lapátolta a homokot és a port.

– Azt hittem, hogy ez a régészet egyik legfontosabb része.

– Ez a régészetnek az a része, aminek az elvégzéséért én hajlandó vagyok *fizetni* az embereknek. Azt hiszi, hogy én kapirgálással töltöm az időmet? Dehogy. Kitöltöm a csekket, és én vezetem a projektet. Meghatározom, hol kell ásni. Bradley-nek semmi szüksége sem volt arra, hogy ott görnyedjen Chacóban. Nagyon is jól tudja, hogyan kell kapirgálni az ásóval meg a lapáttal. Elég időt töltött ahhoz velem Egyiptomban egy olyan ásatáson, ahol több százan dolgoztak egyszerre. De neki érzéke van ahhoz, hogy ha végignéz egy területen, akkor pontosan tudja, hol érdemes ásni. És ezt nem csupán azért mondom, mert a fiam.

– Szóval járt Egyiptomban is – nyugtázta Jane, miközben a kártusba vésett feliratra gondolt:

MEGLÁTOGATTAM A PIRAMISOKAT.

KAIRÓ, EGYIPTOM

– Nagyon szeret ott lenni – magyarázta Kimball. – Remélem, egyszer majd visszatér oda, és megtalálja azt, amit nekem nem sikerült.

– Mit?

– Kambüszész elveszett hadseregét.

Jane Frostra pillantott, de a férfi üres tekintete egyértelművé tette, hogy halvány fogalma sincs arról, a házigazdájuk miről beszélhet.

Kimball arcára kiült valami furcsa, kicsit lenéző mosoly.

– Gondolom, jobb, ha megmagyarázom, miről van szó. Kétezer-ötszáz évvel ezelőtt egy perzsa uralkodó, Kambüszész egy egész hadsereget küldött az egyiptomi Nyugati sivatagba, hogy lerombolják a Siva oázisban található szent helyet. Ötvenezer harcos indult útnak, és többé a színüket se látták. Elnyelte őket a homoksivatag, és senki se tudja, mi lett velük.

– Ötvenezer katona? – hitetlenkedett Jane.

– Igen, ez a régészet egyik nagy rejtélye – bólintott Kimball. Két szezont töltöttem azzal, hogy a hadsereg maradványai után kutattam. Sajnos csak egy kevés fém- és csontmaradványt tudtunk feltárni, úgyhogy abbahagytam. Olyan jelentéktelen volt, amit találtunk, hogy még az egyiptomi kormányzat sem tartott igényt semmire se belőle. Az az ásatás volt életem legnagyobb csalódása. A kevés számú kudarcaim egyike – jegyezte meg, aztán egy kicsit elhallgatott, és a tüzet bámulta. – De egy nap majd visszamegyek. És meg fogom találni.

– Mi lenne, ha addig is segítene nekünk a fia megtalálásában?

Kimball – nem éppen barátságosan – Jane-re nézett.

– Mi lenne, ha befejeznénk ezt a beszélgetést? Azt hiszem, nincs semmi, amivel a segítségükre lehetnék – azzal felállt.

– Mi csak beszélni szeretnénk vele. Miss Edgertonról.

– Mégis mit? *Hogy ő gyilkolta-e meg?* Mert ugye erről van szó? Hogy találniuk kell valakit, akire rákenhetik a dolgot.

– Ismerte az áldozatot.

– Feltehetően még nagyon sokan mások is.

– A fia a Crispin Múzeumban dolgozott azon a nyáron. Ugyanazon a helyen, ahol utóbb a holttest előkerült. Azért ez elég figyelemreméltó egybeesés.

– Megkérem magukat arra, hogy távozzanak! – szólította fel őket a házigazda, és az ajtó felé mutatott.

Jane azonban nem mozdult a karosszékből. Ha Kimball nem hajlandó együttműködni velük, akkor eljött az idő, hogy másik stratégiát alkalmazzanak. Olyat, amely biztosan kizökkenti a nyugalmából.

– Meg aztán ott volt az a másik eset is, a Stanford Egyetem campusán – szólalt meg váratlanul. – Amiről ön is tudott, hiszen a maga ügyvédje járt el annak érdekében, hogy Bradley-t szabadon engedjék.

Kimball Rose hirtelen megfordult, és olyan gyors léptekkel igyekezett Jane felé, hogy Frost ösztönösen felpattant, hogy közbeavatkozzék. Kimball azonban az utolsó pillanatban megállt Jane előtt.

– Soha nem emeltek vádat ellene!

– De letartóztatták. Kétszer is. Mert árnyékként követett, zaklatott egy lányt a campuson. És mert behatolt a kollégiumi

szobájába, miközben a lány ott aludt. Hányszor kellett pénz segítségével kihúzni őt a bajból? Hány csekket kellett kitöltenie, hogy a fia valahogy elkerülje a börtönt?

– Most már valóban ideje, hogy távozzanak!

– *Hol van a fia most?*

Még mielőtt Kimball Rose bármit is válaszolhatott volna, kinyílt az ajtó. Az erőtlen hang hallatán a férfi megdermedt.

– Kimball? Bradley miatt van itt valaki?

A férfi arcán látható düh egy pillanat alatt átalakult ijedtséggé. Odafordult az asszony felé.

– Cynthia! Nem lett volna szabad felkelned. Kérlek, menj vissza, drágám!

– Rosa mondta, hogy két rendőr jött. Ugye Bradley miatt? – kérdezte a nő, és lassú, bizonytalan léptekkel beljebb jött a szobába.

Beesett szeme a két látogatót fürkészte. Bár az arcán számos plasztikai beavatkozás hagyott jótékony nyomot, a tartása azért elárulta a korát. A legszembetűnőbb a nagyon megritkult, piheszerű haj volt a fején. Ahhoz képest, hogy Kimball Rose milyen gazdag volt, mégse cserélte le a feleségét egy feleannyi idős modellre, állapította meg magában Jane. És lám, hiába a rengeteg pénz, a kiváltságosok élete, attól még Cynthia Rose szemmel láthatóan súlyosan beteg.

A törékeny asszony egy botra támaszkodva csak állt, és a két nyomozóra szegezte a tekintetét.

– Tudják, hol van az én Bradley-m? – kérdezte hirtelen.

– Nem, asszonyom – felelte Jane. – Azt reméltük, majd maga megmondja nekünk.

– Visszakísérlek a szobádba – karolt bele Kimball a feleségébe.

Cynthia Rose azonban ingerülten elhessentette, és továbbra is kitartóan Jane-t nézte.

– Miért keresik?

– Cynthia! Olyasmi miatt vannak itt, amihez nincs semmi közöd – szólt rá Kimball.

– Mindenhez közöm van – torkollta le a nő. – Szólnod kellett volna, hogy itt vannak. Miért titkolsz el előlem bizonyos dolgokat, Kimball? Jogom van mindent tudni a fiamról!

A heves kirohanástól egészen elgyengült, úgyhogy odatámolygott egy székhez, és lerogyott rá. Egy kis ideig csak ült szótlanul. Olyan, mintha ő maga is egy berendezési tárgy lenne ebben a helyiségben, gondolta Jane.

– A miatt a lány miatt jöttek, arról kérdezősködtek – válaszolta közben Kimball a feleségének. – Tudod, aki eltűnt Új-Mexikóban. Csak ezért vannak itt.

– De hát az olyan régen történt – motyogta Cynthia.

– Nemrég került elő a holtteste – jegyezte meg Jane. – Bostonban. Szeretnénk beszélni a fiával, de nem tudjuk, hol van.

Cynthia egészen magába roskadt a karosszékben.

– Én sem tudom – suttogta halkan.

– Nem szokott írni magának?

– Néha. Időről időre jön tőle egy levél, egészen furcsa helyekről. Meg persze e-mailek, amelyekben biztosít arról, hogy gondol rám és szeret. De csak távolról. Ide nem jön.

– Miért, Mrs. Rose?

Az asszony fölemelte a fejét, és a férjére nézett.

– Erről talán Kimballt kellene megkérdezniük.

– Bradley soha nem szeretett itthon ülni velünk.

– Addig szeretett, amíg te el nem küldted.

– Annak ehhez semmi köze!

– Nem akart elmenni. Te kényszerítetted.

– Hová kellett mennie? – kérdezte Jane.

– Nem érdekes – mordult rá Kimball.

– Mindig is magamat fogom hibáztatni emiatt. Hogy nem álltam a sarkamra – közölte Cynthia.

– Hová küldte Bradley-t? – nézett Jane Kimball Rose-ra.

– Mondd csak meg neki! – szólt a férjére Cynthia. – Mondd csak el, hogy kergetted el innen!

Kimball felsóhajtott.

– Amikor tizenhat éves lett, beírattuk egy bentlakásos iskolába Maine-ben. Nem akaródzott mennie, de jót tett neki.

– Még hogy iskola! – nevetett fel keserűen az asszony. – Az egy zárt elmegyógyintézet volt.

– Valóban az volt, Mr. Rose? – kérdezte Jane a férfitól.

– Nem. A legjobb ilyen típusú intézmény volt az országban, és hogy valóban az volt, azt az árai is tökéletesen tükrözték. Csak azt tettem, ami érzésem szerint a legjobb volt Bradley-nek. Terápiás bentlakásos közösség volt a pontos elnevezése. Olyan fiúk számára hozták létre, akik nem voltak képesek uralkodni bizonyos… problémáikon.

– Nem lett volna szabad elküldenünk – jelentette ki Cynthia. – Nem lett volna szabad *elküldenéd.*

– Nem volt más választásunk. Szüksége volt rá.

– Sokkal jobb lett volna neki itt, *velem.* Nem pedig valami rettenetes túlélőtáborban, az istenverte vadonban.

– Túlélőtábor? – horkant fel dühösen Kimball. – Inkább valami elegáns vidéki klub volt az.

Odafordult Jane-hez.

– Volt saját tavuk, jelzett turistautak. Az ördögbe is! Ha én bekattannék, szeretném, ha egy ilyen helyre utalnának be.

– Szóval ez történt Bradley-vel, Mr. Rose? – kérdezte Frost. – Bekattant?

– Ne beszéljen úgy róla, mint egy bolondról – szólt rá Cynthia. – Nem volt bolond.

– Akkor mégis miért került oda, Mrs. Rose?

– Mert azt gondoltuk… Mert Kimball azt gondolta…

– Mert azt gondoltuk, hogy ott képesek nagyobb önuralomra nevelni, mint mi – fejezte be a felesége helyett Kimball Hőse. – Nagyon sok fiúnak van szigorúbb, keményebb szeretetre szüksége. Két évet volt ott, és egy jó magaviseletű, fegyelmezett, keményen dolgozó fiatalember tért vissza. Nagyon büszke voltam rá, el is vittem magammal Egyiptomba.

– Gyűlölt téged emiatt, Kimball – jegyezte meg Cynthia. – Nekem elárulta.

– Nézd, egy szülőnek néha kemény döntéseket kell hoznia. Én így döntöttem. Rá kellett ébreszteni bizonyos dolgokra, és szüksége volt arra, hogy megtalálja a helyes irányt.

– És most aztán nem hajlandó idejönni. Én vagyok az, akit megbüntet, azért a *kemény döntésért,* amit te hoztál – suttogta a nő, aztán lehorgasztotta a fejét, és sírni kezdett.

Senki sem szólt egy szót sem. Csak a tűz pattogása és az asszony felszakadó bánatának szívszorító hangja hallatszott.

A szomorú és nyomasztó csöndnek végül az vetett véget, hogy hirtelen megszólalt Jane telefonja. Kicsit arrébb ment, amikor végül felvette. Crowe nyomozó kereste.

– Van egy meglepetésem számodra – szólt bele a telefonba.

A könyvtár csendjéhez képest a hangja szinte bántóan vidám volt.

– Mi lenne az? – kérdezte Jane halkan.

– Az FBI rendszerében szerepel az ujjlenyomata.

– Josephine-é?

– Ja, hívják bárhogyan is valójában. Vettünk ujjlenyomatot a lakásában, és végigfuttattuk az adatbázisban.

– És?

– Most már tudjuk, miért lépett le. Kiderült, hogy az ujjlenyomatai azonosak egy elfekvő üggyel kapcsolatosan felvett lenyomattal. Tizenkét éve rögzítették egy bűnügyi helyszínen, San Diegóban.

– És mi történt ott?

– Gyilkosság.

Tizenkilencedik fejezet

Az áldozat egy harminchat éves fehér férfi, Jimmy Otto volt a neve – mondta Crowe nyomozó. – A holttestét San Diegóban fedezték fel. Egy kutya egy értékes falattal tért vissza a gazdájához: egy emberi ujjal. A gazda hívta a 911-et. A kutya aztán elvezette a rendőröket oda, ahol a tetem feküdt: az egyik szomszédos ház kertjében volt elásva, nem túl mélyen. Az áldozat jó néhány napja ott heverhetett, és az állatvilág, hogy úgy mondjam, rájárt a kilógó végtagokra, úgyhogy értékelhető ujjlenyomatra nem volt esély. Iratok sem voltak nála, de akárki vette is magához a dolgait, azt nem vette észre, hogy a farmerje zsebében ott maradt egy szállodai ajtókártya. Egy közeli Holiday Inn-é volt, a pasi ott lakott, James Otto néven jelentkezett be.

– Szállodai kártya? – kérdezett vissza Jane. – Tehát az áldozat nem San Diegóban élt?

– Nem. A lakcíme massachusettsi. A nővérével, Carrie Ottóval lakott együtt. Ő utazott San Diegóba, és azonosította a holttestet a ruházata meg a megmaradt testrészek alapján.

Jane elővett a táskájából egy doboz fejfájá-scsillapítót, és egy korty langyos kávéval bekapott két szemet. Hajnali kettőre értek vissza Frosttal Bostonba. Azt a kevéske időt, ami alvásra maradt volna, leginkább azzal töltötte, hogy a kislányát, az egyéves Reginát ölelgette és babusgatta, próbálva megértetni vele, hogy a mami valóban újra otthon van. Reggel aztán iszonyatos

fejfájással ébredt. A meglehetősen összetett és bonyolult nyomozás csak rontott a helyzeten. A tárgyalóhelyiség hidegfehéren világító neonjainak fényében úgy érezte, mintha tűkkel szurkálnák a szemgolyóját.

– Tudtok még követni? – nézett Crowe kérdően Jane-re és a mellette ásítozó Frostra, aki legalább olyan rossz állapotban volt, mint partnere.

– Igen – dünnyögte Jane. – És mi derült ki a boncolás során?

– A halál oka egyetlen pisztolylövés volt, ami a fej hátsó részét érte. A fegyver nem került elő.

– És kinek a hátsó kertjében volt eltemetve?

– A ház ki volt adva bérlőknek – folytatta Crowe. – Egy egyedülálló nő és a tizennégy éves lánya lakott ott, de addigra már kiköltöztek és eltűntek. Amikor a rendőrök alaposan átvizsgálták a kislány szobáját, mindenhol voltak vérnyomok, a falon, a padlón, a bútorokon. Igaz, megpróbálták lemosni, de kimutatható volt. Úgyhogy ezt a Jimmy Ottót ott ölték meg, a kislány szobájában.

– És ez tizenkét évvel ezelőtt történt?

– Josephine körülbelül tizennégy éves lehetett akkor – jegyezte meg Frost.

– Igen – bólintott Crowe. – Eltekintve attól, hogy akkor nem Josephine-nek hívták, hanem Susan Cooknak. Azt már mondanom sem kell, hogy az igazi Susan Cook még csecsemőként meghalt a New York állambeli Syracuse-ban.

– Tehát már akkor is hamis személyazonossága volt? – kérdezte Jane.

– Ahogy az anyjának is, aki Lydia Newhouse névre hallgatott. A San Diegó-i rendőrség anyaga szerint anya és lánya három éven át bérelte a házat. Elég maguknak való életet éltek. A gyilkosság idején a gyerek éppen a nyolcadik osztályt fejezte be a helyi középiskolában. A tanárai szerint nagyon értelmes volt, azt mondták, hogy „korát messze meghaladóan” okos.

– És az anyja?

– Lydia Newhouse? Nyilván nem ez az igazi neve, de mindegy. Na szóval, ő a Balboa Parkban, az Antropológiai Múzeumban dolgozott.

– Mit csinált?

– Eladó volt a múzeum ajándékboltjában. De önkénteseként tárlatot is vezetett. A múzeumban dolgozókat nagyon meglepte, hogy milyen alapos régészeti tudással rendelkezett, noha azt állította, hogy nincs ilyen irányú végzettsége.

– Már megint a régészet – ráncolta a homlokát Jane.

– Igen, ez valóban visszatérő motívum ebben a történetben – bólintott Crowe. – És a két nő esetében öröklődik.

– Biztosak vagyunk abban, hogy közük volt Jimmy Otto halálához? – kérdezte Frost.

– Nézd, az biztos, hogy úgy viselkedtek, mintha közük lett volna. Nagyon gyorsan elhagyták a várost – azután persze, hogy feltakarították a padlót, lemosták a falakat és elásták a fickót a házuk mögötti kertben. Azért ez így, összességében, elég rosszul hangzik szerintem. Az egyetlen hiba, amit elkövettek, az volt, hogy nem ásták a pasit elég mélyre, úgyhogy a környékbeli kutyák hamar kiszagolták és előkaparták.

– Nagy bűnt nem követtek el. A pofa azt kapta, amit megérdemelt – szólt közbe Tripp.

– Ezt hogy érted? – nézett rá elképedve Frost.

– Mert ez a Jimmy Otto egy beteg állat volt.

Crowe kinyitotta a noteszét.

– Potrero nyomozó majd küldi az aktákat, de addig megosztom, hogy mit mesélt telefonon. Tizenhárom évesen Jimmy Otto betört egy nő hálószobájába, megrohamozta a fehérneműs komódot, és egy késsel felhasogatta a nő bugyijait. Néhány hónappal később egy lány otthonába tört be, és egy késsel a kezében ácsorgott az alvó lány ágya mellett.

– Jézusom! Tizenhárom évesen? – szörnyedt el Jane. – Elég korán bekattant.

– Tizennégy évesen kicsapták az iskolából, Connecticutban. Potrero nem tudta rávenni az iskolát, hogy adják át az ezzel kapcsolatos papírokat, annyit azonban sikerült kihámoznia, hogy egy lány osztálytárssal kapcsolatos szexuális erőszak volt a dolog mögött. És egy seprűnyél. A lány kórházba került – nézett fel Crowe a jegyzeteiből. – És ezek persze csak azok az ügyek, amelyeknél lebukott.

– Már a második eset után javító-nevelő intézetbe kellett volna dugni.

– Kellett volna. De ha az embernek gazdag az apja, akkor sokan szívesen segítenek a dolgok elsikálásában.

– Még a seprűnyeles ügy után is?

– Nem, az már a szüleit is rádöbbentette, hogy valami nem stimmel a fiacskájukkal. Akkor már ők is berezeltek, és rájöttek, hogy a gyerek kezelésre szorul. Nagyon is. Vagyonokat fizettek

egy ügyvédnek, akinek sikerült elérnie, hogy csak enyhébb megítélés alá eső vádak miatt kerüljön bíróság elé. Így Jimmy egy speciális, bentlakásos intézetbe került kezelésre.

– Úgy érted, elmegyógyintézetbe? – kérdezte Frost.

– Nem egészen. Egy elég spéci és nagyon drága magániskolába, amit, hogy úgy mondjam, problémás srácoknak tartottak fenn valahol az isten háta mögött. Három évig volt ott. A kölyköt imádó szülők még egy házat is vettek a környéken, hogy a közelében legyenek. Amúgy azóta meghaltak, lezuhant a magánrepülőjük, amikor éppen látogatóba mentek hozzá. Úgyhogy Jimmy és a nővére komoly vagyont örökölt.

– Így lett aztán a kis Jimmy nemcsak beteg, hanem nagyon gazdag perverz állat – kommentálta az elhangzottakat Tripp.

Speciális, bentlakásos kezelés. Az isten háta mögött.

Jane-nek eszébe jutott a beszélgetés, amelyet alig egy napja Kimball Rose-zal folytatott.

– Ez a spéci magániskola nem Maine-ben volt véletlenül? – kérdezte Crowe-ra nézve.

A nyomozó csodálkozva nézett vissza.

– Ezt meg hogy találtad ki?

– Mert tudunk egy másik fiúról, aki szintén egy ilyen intézetbe került Maine-ben. Ahol *problémás* srácok voltak.

– Mégis kiről beszélsz?

– Bradley Rose-ról.

Csend telepedett a szobára, Crowe és Tripp próbálta megemészteni a meglepő információt.

– A fenébe! – szólalt meg végül Tripp. – Ez biztos, hogy nem lehet véletlen. Ha ez a két fiú ugyanabban az időben volt ott, akkor tuti, hogy ismerték is egymást.

– Mesélj még erről az iskoláról – kérte Jane Crowe-t, aki egy kicsit lapozgatott a jegyzeteiben, aztán komor arccal belekezdett.

– A neve Hilzbrich Intézet. Nagyon exkluzív és nagyon drága hely volt. És nagyon speciális. Lényegében egy zárt intézet mindentől távol, egy erdő közepén. Ami, ha belegondolunk, hogy miféle betegeket kezeltek ott, tulajdonképpen elég jó ötlet volt.

– Pszichopatákat?

– Szexuális ragadozókat. Mindenfélét, az épp csak öntudatra ébredő pedofiloktól az erőszaktevőkig. Végül is nem meglepő, hogy a gazdag emberek családjaiban is éppen annyi perverz van, mint a társadalom más rétegeiben. Viszont ezeknek a családoknak vannak ügyvédei is, akik rafinál tan elérik, hogy ezekre a srácokra ne tudjon lesújtani az igazságszolgáltatás. Ez az intézet a gazdag családok kibúvója volt. Olyan hely, ahol jól tartják a csemetét, miközben terapeuták és szakemberek serege próbálja meggyőzni arról, hogy mégsem szép dolog kislányokat kínozni. Az elképzeléssel csak az volt a gond, hogy nem működött tökéletesen. Tizenöt évvel ezelőtt az egyik, izé, „végzettjük”, elrabolt és megcsonkított két lányt. És tette mindezt pár hónappal az után, hogy az intézet gyógyultnak nyilvánította, azaz olyannak, aki gond nélkül visszatérhet a társadalomba. Egy meglehetősen nagy per következett, aminek a végén az iskola kénytelen volt bezárni. Nem is nyitott ki soha többé.

– És mi van Jimmy Ottóval? Mi lett vele azután, hogy távozott onnan?

– Tizennyolc évesen szabad emberként sétált ki az intézetből. De nem telt sok időbe, hogy visszataláljon a régi formájához. Néhány évvel később letartóztatták, mert zaklatott, követett és fenyegetett egy nőt Kaliforniában. Aztán itt, Brookline-ban is elkapták és kihallgatták egy fiatal nő eltűnésével kapcsolatban. Sajnos a rendőröknek nem volt elég bizonyítékuk, úgyhogy szabadon kellett engedniük. Aztán tizenhárom éve ugyanez még egyszer: kihallgatták egy másik massachusettsi nő eltűnése ügyében. Mielőtt azonban a rendőrség össze tudta volna lapátolni az ügyet ellene, elpárolgott. És senki se tudta, hová lett, míg aztán egy évvel később kiderült, hogy egy San Diegó-i hátsó kertben volt elhantolva.

– Teljesen igazad volt, Tripp – jelentette ki Jane, kihúzva magát a széken. – Valóban azt kapta, amit megérdemelt. Csak azt nem értem, hogy ez az anya meg a lánya miért menekült el. Ha ők ölték meg, ha önvédelemből történt a dolog, miért pakoltak össze és hagyták el a várost, mint holmi bűnözők?

– Talán mert azok? – kérdezte elgondolkodva Crowe. – Ne felejtsük el, hogy már akkor is hamis neveket használtak. Fogalmunk sincs, kik ők valójában, ahogy azt se tudjuk, mi elől menekülhettek.

Jane a kezébe temette az arcát, aztán megdörzsölte a halántékát, hogy megpróbálja valahogy kimasszírozni a fejfájását.

– Ez az egész ügy egyre bonyolultabb – motyogta maga elé. – Képtelen vagyok észben tartani az összes szálát. Van egy

meggyilkolt pasas San Diegóban. És van a Gyilkos Régészünk itt, Bostonban.

– És a kapcsolat a kettő között feltehetően ez a fiatal nő, akinek még csak a nevét se tudjuk.

– Oké – sóhajtott fel Jane. – Mi mást tudunk még erről a Jimmy Ottóról? Van bármilyen más letartóztatás, vagy akármi, ami ehhez a mostani nyomozásunkhoz köthetné?

Crowe a noteszét lapozgatta.

– Csak apróbb dolgok. Betörés és behatolás itt, Brookline-ban. Ittas vezetés és gyorshajtás San Diegóban. Aztán még egy ittas vezetés és gyorshajtás Durangóban… – olvasta, aztán elhallgatott, mint aki éppen abban a pillanatban fogja fel valaminek a jelentőségét. – Durango. Ez Coloradóban van. Új-Mexikó közelében, nem igaz?

Jane fölemelte a fejét.

– De, pont a két állam határánál. Miért?

– Mert ez júliusban történt. Ugyanabban az évben, amikor Lorraine Edgerton eltűnt.

Jane az információ hallatán meglepetten hátradőlt a székén.

Mindketten, Jimmy és Bradley is ott volt a Chaco-kanyon környékén ugyanabban az időben.

– Ez az – szólalt meg csöndesen.

– Úgy gondolod, hogy együtt vadásztak?

– Míg Jimmyt meg nem gyilkolták San Diegóban – mondta, és Frostra nézett. – Na, végre kezd összeállni a kép. Megvan a kapcsolat. Jimmy Otto és Bradley Rose.

Frost bólintott.

– És Josephine – tette hozzá csendesen.

Huszadik fejezet

JOSEPHINE NAGYON NEHEZEN tért magához zaklatott álmából. Erezte, hogy a hálóinge csupa izzadság, és a szíve hevesen dobog. A függönyök kísértetiesen lebegtek a telihold megvilágította ablak előtt, és a Gemma háza körüli erdőből lehulló ágak reccsenése hallatszott be a szobába. Lerúgta magáról az átizzadt takarót, és belebámult a sötétségbe. Figyelte, ahogy a szíve visszatér a normális kerékvágásba. Még csak egy hete volt Gemmánál, és a rémálma máris visszatért. Az álom a pisztolylövéssel és a vérrel telefröccsent falakkal.

Mindig figyelj oda az álmaidra, mondogatta neki az anyja. *Mert az álmod hangjai azt mondják el, amit már amúgy is tudsz, de hozzásúgják azt a tanácsukat is, amire addig nem figyeltél oda.*

Josephine tudta, hogy mit jelent az álma: azt, hogy ideje továbbállnia. Ideje tovább menekülni. Már így is hosszabb ideig maradt Gemma otthonában, mint szabad lett volna. Eszébe jutott, hogy a bezárt kisbolt előtt, egyszer, egyetlenegyszer ugyan, de mégiscsak használta a mobiltelefonját. És eszébe jutott az a fiatal rendőrjárőr is, akivel azon az éjszakán beszélgetett a parkolóban. Meg a taxisofőr, aki elhozta majdnem idáig. Annyiféleképpen lehet a nyomába eredni. És ki tudja, még hány apró hibát követett el, aminek tudatában sincs?

Eszébe jutott, amit ugyancsak az anyja mondott egyszer: *Ha valaki tényleg meg akar találni téged, akkor csak arra kell türelmesen várnia, hogy elkövess egy hibát.*

És tessék, az elmúlt időben milyen sokat követett el.

Valahogy furcsán csöndes volt az éjszaka.

Csak egy pillanatba telt, és ráébredt, hogy milyen félelmetes nyugalom van. Úgy aludt el, hogy a tücskök vidám cirpelése betöltötte a szobáját. Most azonban nem hallott semmit. Olyan tökéletes csönd vette körül, amiben még a saját lélegzése is hangosnak tűnt.

Fölkelt az ágyból, és odalépett az ablakhoz. Odakint a hold sápadt fényével beragyogta az egész kertet. Kibámult, de nem észlelt semmit, ami bármi veszélyre figyelmeztette volna. Viszont ahogy ott állt a nyitott ablaknál, egyszerre ráébredt, hogy az éjszaka mégsem teljesen néma. A saját, egyre erősödő szívdobogásának hangján is keresztülszűrődött egy halvány, gyenge elektromos csipogás zaja. Kintről hallatszik be, vagy itt szól, valahol a házon belül? Most, hogy már tudta, mire kell odafigyelnie, az volt az érzése, hogy a hang fokozatosan erősödik. És ahogy egyre hangosabbnak tűnt, úgy uralkodott el Josephine-en valami megmagyarázhatatlan rossz érzés.

Vajon Gemma is hallja?

Odament az ajtóhoz, és kikukucskált a sötét folyosóra. Itt állva a hang még erősebbnek tűnt, sokkal élesebbnek.

Óvatosan haladt előre a folyosón, szinte nesztelenül lépkedett mezítláb az öreg padlódeszkákon. A pittyegő hang minden lépéssel egyre erősebb lett. Odaért Gemma hálószobájához, aminek az ajtaja résnyire nyitva volt. Egy kicsit

meglökte, és az ajtó hangtalanul kitárult. Ebbe a szobába is beragyogott a hold, és a fényénél meglátta a különös hang forrását: a telefonból jött. A vonal megszakadását jelző hang volt az a félretett kagylóból. De nem a telefon volt az, amin megakadt a szeme, hanem azon a sötét, olajos ragyogású folton a padlón. Nem messze tőle pedig mintha egy alak guggolt volna: Josephine elsőre azt gondolta, Gemma az. De aztán az illető fölegyenesedett, és a holdfényben kirajzolódott a sziluettje.

Egy férfi.

Az a kis hang, a döbbenet kiváltotta kis, sóhajszerű hang elég volt ahhoz, hogy a férfi hirtelen felé forduljon. Egy pillanatig szemben álltak egymással, vonásaikat elrejtette az éjszaka sötétje. Mindketten mozdulatlanságba merevedtek. Ez volt az a bizonyos utolsó, feszült pillanat, még azelőtt, hogy a ragadozó rávetné magát a zsákmányára.

Josephine mozdult elsőnek.

Megfordult, és leszáguldott a lépcsőn. Futó lépések dübörögtek mögötte. Először kettesével vette a lépcsőfokokat, a végén már ugrott, úgyhogy két lábbal egyszerre érkezett le a földszintre. Ott volt előtte a bejárati ajtó tárva-nyitva. Kirohant, megbotlott a verandán, de azt már szinte észre se vette, hogy a betört ablaküveg cserepei belehasítanak a talpába. Csak az előtte lévő kocsibehajtóra összpontosította a figyelmét. Meg a háta mögött közeledő léptek zajára.

A verandáról levezető lépcsőt egyszerűen átugrotta. A hálóinge ott lobogott körülötte a meleg nyári éjszakában. Eszébe jutott, hogy a telihold fényében, ezen a murvával felszórt úton olyan lehet a hálóinge, mint egy jól látható nagy, fehér zászló. De

nem kanyarodott be a fák közé, és nem keresett az erdő sötétjében menedéket. Arra koncentrált, hogy nem messze ott van előtte az út és a házak. *Ha dörömbölni kezdek egy ajtón, ha hangosan sikoltozom, akkor valaki biztosan segíteni fog.* Már nem hallotta üldözője lépéseit, csak a saját elfúló lihegése és az éjszaka csendje vette körül.

Aztán egy hangos csattanás.

A golyó iszonyatos erővel csapódott be a vádlijába. Előrezuhant, mindkét tenyerét végigsértette az éles murva. Megpróbált valahogy lábra állni. Erezte, hogy meleg vér csurog lefelé a lábán, és azt is, hogy a testéből eltűnik az erő. Fájdalmat érzett, és térdre rogyott.

Az út. Az út olyan közel van.

Csak kapkodott levegő után, és próbált valahogy előremászni. Már látta az egyik szomszédos ház verandáján égő lámpa fényét, ott volt, a fákon túl, és most csak erre a látványra koncentrált. Nem érdekelte a közeledő lépések alatt megcsikorduló murva hangja, sőt az se, hogy az apró kövek belevágnak a tenyerébe. A túlélés lehetősége ott volt előtte, ott pislogott a fénye az ágakon túl, úgyhogy csak vonszolta magát kitartóan előre, sérült lába pedig látványos vércsíkot hagyott maga után.

Egyszer csak egy árny jelent meg előtte, és eltakarta a remény fényeit.

Lassan fölnézett. Ott magasodott előtte, és az útját állta. Az arcából nem látszott szinte semmi, csak az, hogy ovális, és a szemét is elrejtette a sötétség. Ahogy fölé hajolt, Josephine behunyta a szemét, és várta a pisztoly elsülését, az újabb golyó

fájdalmas becsapódását. Még soha nem volt ennyire tudatában annak, hogy milyen hangosan ver a szíve, hogy milyen intenzitással szívja be és aztán fújja ki a tüdejéből a levegőt, mint most, ebben az utolsó, csöndes pillanatban. És ez a pillanat egy örökkévalóságnak tűnt, mintha a férfi ki akarná élvezni győzelme minden másodpercét, ezzel is kínozva szerencsétlen áldozatát.

Lehunyt szempilláin egyszerre éles fénynyaláb futott végig.

Kinyitotta a szemét. A fák mögött villogó kék fény látszott. Egy kocsi reflektora vakította el: ott térdelt bénultan a fénycsóvában, szánalomra méltó hálóingében. Fékező gumikerekek csikorgása hallatszott. Egy ajtó csapódása, aztán egy rendőrségi rádió recsegése.

– Kisasszony! Jól van, kisasszony?

Josephine pislogott, próbálta kivenni, hogy ki beszél hozzá. De aztán elhalkultak a hangok és elhalványultak a fények is. Az utolsó dolog, amit még érzékelt, az volt, hogy arccal rázuhan a murvára. Elvesztette az eszméletét.

Frost és Jane ott ácsorgott a Gemma Hamerton házához vezető kocsibehajtón, és mindketten azt a megalvadt vércsíkot bámulták, amely Josephine nyomában maradt, miközben a lány az éjszaka sötétjében elkeseredetten kúszott az út felé. Körülöttük mindenütt madarak csiripeltek, a fák levelei között pedig át-átragyogott a nyári nap fénye.

Jane megfordult, és szemügyre vette a házat. Teljesen jellegtelen épület volt, kívülről fehérre festett lécek takarták, előtte pedig fedett veranda látszott. Ugyanolyan volt, mint

számtalan másik, amit idefelé jövet az út mentén látott. De még innen, a kocsibehajtó egy távolabbi pontjáról is jól kivehető volt, hogy a veranda egyik ablaka be van törve. A csillogó üvegszilánkok arra figyelmeztettek, hogy *itt valami borzasztó dolog történt. Valami, amit még nem láttál.*

– Ez az a pont, ahol először elesett – szólalt meg mellettük Mike Abbott nyomozó, és rábökött a vércsík kezdőpontjára. – Már elég messzire jutott ezen az úton, amikor meglőtték. Itt zuhant a földre, és innen kezdett kúszni. Nagyon komoly elszántság és erő kellett ahhoz, hogy képes legyen eljutni olyan messzire, mint az a pont ott – mutatott Abbott a véres csík másik vége felé. – Ott vették észre a járőrök.

– És ez a csoda hogy jött össze? – kérdezte Jane. – Mármint a járőrök.

– Egy segélyhívásra érkeztek.

– Josephine-től? – nézett rá Frost.

– Nem. Feltételezésünk szerint a ház tulajdonosa. Gemma Hamerton telefonált. A készülék a hálószobájában volt. Akárki kezdeményezte is a hívást, arra már nem volt ideje, hogy beszéljen is, mert a vonal megszakadt. És amikor a diszpécser megpróbálta visszahívni, foglaltat jelzett a telefon. Úgyhogy inkább ideküldte a járőrt, azért voltak itt három percen belül.

Frost végigpillantott a vérfoltos kocsibehajtón.

– Elég sok a vér.

Abbott bólintott.

– A fiatal hölgy három órán át volt a műtőben. Ami nagy szerencse nekünk, mert hajnalig fogalmunk sem volt arról, hogy a bostoni rendőrség körözést adott ki ellene. Egyébként még

talán arra is képes lett volna, hogy lelépjen – magyarázta, aztán a ház felé mutatott. – Ha még több vért akarnak látni, akkor jöjjenek velem!

Odavezette őket a verandához, amelyen törött üvegszilánkok hevertek. Miközben felhúzták a műanyag cipővédőt, Jane Abbott előzetes figyelmeztetésére gondolt, és megpróbálta magát felvértezni az odabent rájuk váró borzalmakra.

De amikor beléptek, semmi ijesztőt vagy félelmetest nem látott. A nappali békés volt és érintetlen. A falakat bekeretezett fényképek tucatjai díszítették, a többségükön ugyanaz a szőke hajú nő látszott, különböző emberek társaságában. Egy hatalmas könyvespolc is állt az egyik fal mellett, rajta történelemmel, művészetekkel, ősi nyelvekkel és néprajzzal foglalkozó kötetek sorakoztak.

– Ő a ház tulajdonosa? – tudakolta Frost, és rábökött a képeken látható szőke nőre.

– Gemma Hamerton – bólintott Abbott. – Régészetet tanított az egyik környékbeli főiskolán.

– Régészetet? – nézett Frost Jane-re azzal a „na, ez aztán érdekes” típusú pillantásával. – Még mit lehet tudni róla?

– Amennyire tudom, törvénytisztelő állampolgár. Soha nem volt férjnél. Minden nyarát külföldön töltötte, és ott azt csinálta, amit a régészek szoktak. Nem tudom pontosan, mit.

– Akkor most miért nem volt külföldön?

– Nem tudom. Egy héttel ezelőtt jött haza Peruból, valami ásatásról. Ha ott maradt volna, még életben lehetne – tette hozzá Abbott, aztán egy pillantást vetett a lépcsőre, és az arca elkomorult. – Azt hiszem, ideje megmutatnom az emeletet.

Előrement, de közben egy ponton megállt, és a falépcsőn látható véres cipőnyomra mutatott.

– Edzőcipő, 42-es vagy 43-as – magyarázta. – Tudjuk, hogy a gyilkosé, mert Miss Pulcillo mezítláb volt.

– Úgy tűnik, elég gyorsan ment – jegyezte meg Jane az elmosódott lábnyomra pillantva.

– Igen. De a lány gyorsabb volt.

Jane egy ideig még tanulmányozta a lefelé vezető lábnyomokat. Bár a vér már megalvadt, és a lépcsőt most megvilágította az ablakon beáradó napfény, az éjszakai üldözés rémülete valahogy továbbra is ott lebegett körülöttük. Megborzongott, aztán felnézett az emelet irányába, ahol még ennél is rémesebb látvány várta őket.

– Odafent történt? – kérdezte csendesen.

– Igen, Miss Hamerton hálószobájában – felelte Abbott.

Komótosan haladt tovább a lépcsőn, mintha vonakodna ismét felkeresni azt a helyet, ahol már korábban járt. A nyomok egyre sötétebbek és erősebbek voltak: láthatóan olyan cipő után maradtak, amelyen még friss volt a vér. Amikor felértek, Abbott rámutatott az első, nyitott ajtóra.

– Ez a vendégszoba. Ebben aludt Miss Pulcillo.

– De hát ez közelebb van a lépcsőhöz – nézett rá meglepetten Jane.

– Igen. Ezt én is különösnek tartottam. A gyilkos elsétál Miss Pulcillo szobája előtt, és egyenesen a folyosó végére megy, Miss Hamertonéba. Lehet, hogy nem tudta, hogy vendég is van a házban.

– Vagy ez a szoba kulcsra volt zárva – töprengett Frost.

– Nem, az nem lehet. Ezen az ajtón ugyanis nincs zár. Valami okból elment mellette, és Miss Hamerton szobájába igyekezett először – magyarázta Abbott, aztán nagy levegőt vett, és továbbindult a folyosó végén lévő hálószoba felé.

A küszöb előtt megállt, és szemmel láthatóan habozott, hogy bemenjen-e.

Amikor Jane a férfi válla fölött bepillantott, egyből értette, hogy miért.

Bár Gemma Hamerton holttestét rég elszállították, életének utolsó percei még most is jól láthatóak voltak a szobában: hatalmas vérfoltok a falon, az ágyneműn és mindenfelé a bútorokon. Jane belépett. Szinte érezte a bőrén, hogy elsuhan mellette egy kísértet. Igen, az erőszaknak nyoma marad, gondolta. Nemcsak vérfoltok képében, hanem a levegőben is.

– Abban a távolabbi sarokban találtunk rá a holttestre, ott rogyott össze – mutatott a szoba belseje felé Abbott. – De láthatják a vérnyomokból, hogy az első sebet valahol itt kaphatta, az ágy közelében. Artériás vérnyomok vannak itt, az ágy végénél – bökött a jobb kezével a falra. – Azok ott, azt hiszem, már másodlagos vérfoltok.

Jane próbálta levenni a szemét a véráztatta matracról, és inkább azokra a félkörívben látható vércseppekre koncentrált, amelyek valószínűleg a kirántott késből hullhattak a földre.

– Jobbkezes – állapította meg.

Abbott bólintott.

– A seb alapján az orvos szakértő azt mondja, hogy a tettes nem tétovázott. Nincsenek szurkálásnyomok. Egyetlen jól irányzott szúrás, amellyel a nyaki ereket elvágta. A nő egy,

maximum két percen belül eszméletét vesztette. Ami ahhoz elég volt, hogy még megragadja a telefont, és elvonszolja magát abba a sarokba. A kagylón megtaláltuk a véres ujjlenyomatait, úgyhogy nyilván már sérülten próbált tárcsázni.

– És akkor a gyilkosa tette le a telefont? – kérdezte Frost.

– Feltehetően.

– De mintha azt mondta volna, hogy a központ megpróbálta visszahívni, és foglaltat jelzett.

Abbott egy kicsit elgondolkodva hallgatott.

– Igen, most hogy így mondja, ez valóban egy kicsit furcsa. Először leteszi, de aztán megint felveszi, és félreteszi. Kíváncsi lennék, vajon miért.

– Mert nem akarta, hogy csöngjön – felelte Jane.

– A zaj miatt? – nézett rá Frost.

– Igen – bólintott Jane. – És ez azt is megmagyarázza, hogy miért nem a pisztolyát használta ennél az áldozatnál. Mert tudta, hogy van még más is a házban, és nem akarta felébreszteni.

– De felébredt – mondta Abbott. – Lehet, hogy meghallotta, amikor Mrs. Hamerton összeesett. Vagy az is lehet, hogy sikerült kiáltania. Végül is mindegy, hogy miért, de Miss Pulcillo valahogy felébredt, mert bejött ebbe a szobába. Aztán elrohant.

Jane odapillantott a sarokba, ahol Gemma Hamerton, beleroskadva a hatalmas vértócsába, meghalt.

Kiment a szobából, és elindult visszafelé a folyosón. A Josephine hálószobájába vezető ajtónál megállt, és benézett. Ott volt a lány ágya. A gyilkos habozás nélkül elment e mellett a szoba mellett, gondolta magában. Odabent egy fiatal nő alszik, és a szoba nincs bezárva, hiszen nincs is rajta zár. Az elkövető

mégis továbbment, és inkább a másik hálószobába igyekezett. Tényleg nem tudta volna, hogy van egy vendég a háznál? Lehet, hogy valóban nem jött rá arra, hogy egy másik nő is tartózkodik itt?

Nem. Az nem lehet. Tudta. Hiszen pont ezért tette félre a telefont. És emiatt használta a fegyvere helyett a kését. Szerette volna, ha az első gyilkosság csendben történik meg.

Mert persze azt tervezte, hogy utána Josephine szobájába megy.

Jane lesétált a lépcsőn, és kiment a ház elé. Napos délután volt, mindenfelé bogarak és rovarok döngicséltek békésen. Jane azonban a hátában érezte a házból kiáramló hűvösséget, úgyhogy továbbment, lefelé a veranda lépcsőin.

És üldözted, kitartóan, idáig, le a lépcsőkön, ki a házból. Egy holdvilágos éjszakán végül is nagyon könnyű volt a nyomában maradni. Hiszen csak egy magányos nő volt egy szál hálóingben.

Elindult a kocsibehajtón, követve azt az útvonalat, amelyen Josephine haladt, mezítláb, üvegszilánkokkal a talpában. Valóban, a főút már látszott is a fákon túl, úgyhogy a menekülő lánynak csak a szomszédok házáig kellett valahogy eljutnia. Sikoltozni és dörömbölni az ajtajukon.

Jane megállt, és a vérfoltos murvát bámulta.

De itt, ezen a ponton eltalálta a golyó, és a földre esett.

Lassan követte az elmázolódott vércsíkot, amely Josephine nyomában maradt a köveken. Igen, itt már erőlködve, valahogy négykézláb csúszva-mászva küzdötte magát előre. És közben végig tudatában kellett lennie annak, hogy az a pasas a nyomában van, egyre közelebb kerül hozzá, és meg akarja ölni. A vércsík közben egyre előbbre jutott az úton, egészen addig,

amíg meg nem szakadt. Hosszan és elkeseredetten vergődött el idáig. Elég időt adva a gyilkosnak ahhoz, hogy utolérje. És biztos, hogy arra is maradt még ideje, hogy legalább egyszer meghúzza a ravaszt, és utána elmeneküljön.

De mégsem tüzelt. Mégsem lőtte le.

Jane megállt, és azt a pontot bámulta, ahol Josephine térdelt, amikor a rendőrök rátaláltak. Amikor a járőrök odaértek, már nem láttak ott senkit, csak a súlyosan sérült fiatal nőt. Egy fiatal nőt, akinek halottnak kellett volna lennie.

És Jane számára hirtelen minden világos lett:

A gyilkosnak élve kellett.

Huszonegyedik fejezet

MINDENKI HAZUDIK, gondolta Jane, de kevesen képesek olyan sikeresen, komplett és hihető rendszerré összeálló módon hazudni, mint Josephine Pulcillo.

A kórház felé autóztak éppen. Frost csendben ült, Jane pedig azon töprengett, Josephine ma milyen mesével áll majd elő. Mivel próbálja megmagyarázni mindazt a letagadhatatlan tényt, amit az eltelt időben kiderítettek róla. Meg persze azon is elgondolkodott, vajon Frost ismét vevő lesz-e a lány meséire.

– Arra gondoltam, talán most jobb lenne, ha rám hagynád a beszélgetés irányítását – szólalt meg végül hangosan, és Frost felé pillantott.

– Miért?

– Csak szeretném én vezetni a kihallgatást.

Frost ránézett.

– Van bármi különösebb okod arra, hogy így érezz? Jane-nek beletelt némi időbe, amíg megfogalmazta a válaszát. Az, hogy őszintén feleljen, szóba se jöhetett, hiszen nem akarta tovább mélyíteni a köztük keletkezett szakadékot.

– Úgy érzem, hogy nekem kell beszélnem vele. Mert kezdettől fogva jól működtek vele kapcsolatban a megérzéseim.

– A megérzéseid? Szóval ezt így mondják elegánsan felétek?

– Te megbíztál benne. Én nem. És nekem volt igazam, igaz?

Frost elfordult, és kibámult az ablakon.

– Vagy csak féltékeny voltál.

– Mi? – kérdezte Jane meglepetten, miközben bekanyarodott a kórház elé, és leállította a motort. – Szóval ezt gondolod?

– Nem érdekes – sóhajtott fel a férfi.

– Dehogynem. Nagyon is érdekes. Mégis, hogy értetted ezt?

– Sehogy – felelte Frost, és kinyitotta az ajtót. – Menjünk!

Jane is kiszállt, és becsapta maga mögött az ajtót. Elgondolkodott, hogy van-e a leghalványabb igazság is abban, amit Frost az imént mondott. Vajon amiatt, hogy ő maga nem olyan szép, kialakult-e benne valami irigység azzal kapcsolatban, hogy a szép nők milyen könnyedén lavíroznak a világban? A férfiak istenítik a szép nőket, a kedvükben járnak, és ami talán még fontosabb, odafigyelnek rájuk. *Míg a többségünk, az átlagosak, éppen csak elboldogulunk valahogy.* Mindegy, gondolta, még ha esetleg kicsit féltékeny lennék is, ez akkor sem változtat azon az alapvető *tényen,* hogy az ösztöneim jól működtek.

Josephinc Pulcillo egy csaló.

Néma csend telepedett közéjük, miközben a kórház felé közeledtek, és a liftben sem szóltak egymáshoz, amely felvitte őket a sebészetre. Jane soha nem érzett még ekkora távolságot maguk közt. Hiába álltak egymás mellett, mintha egy óceán választotta volna el őket egymástól. Rá se nézett Frostra, míg a folyosón mentek, aztán amikor odaértek a 216-os szobához, csak zordon arccal kinyitotta az ajtót, és bement.

A fiatal nő, akit ők eddig Josephine néven ismertek, az ágyban feküdt. Kórházi hálóinget viselt, és bánatos őzike szemével olyan sebzettnek és törékenynek tűnt, mint akit azonnal meg kell menteni. Hogy a csudába csinálja? – kérdezte magában Jane. Azt is meg kellett állapítania, hogy bár a haja

csapzott volt, a lába pedig nagy, bumszli kötésben feküdt, Josephine még így is nagyon szép volt.

Jane inkább nem is vesztegette az időt. Egyenesen odatrappolt az ágyhoz, és nekiszegezte a lánynak a kérdést:

– Lenne szíves mesélni nekünk San Diegóról?

Josephine próbálta kerülni jane tekintetét, és inkább lepillantott az ágyneműjére.

– Nem tudom, miről beszél.

– Legalább tizennégy éves volt akkoriban. Elég idős tehát ahhoz, hogy emlékezzen rá, mi történt azon az éjszakán.

Josephine megrázta a fejét.

– Biztos összetéveszt valakivel.

– Abban az időben Susan Cooknak hívták. A William Howard Taft Középiskolába járt, az édesanyjával élt, aki Lydia Newhouse-nak nevezte magát. Egy reggel szó nélkül összepakoltak, és ripsz-ropsz, elmentek a városból. Ez volt az utolsó alkalom, hogy bárki is hallott Susanről és az anyjáról.

– Gondolom, az nem törvénybe ütköző, ha valaki váratlanul elhagy egy várost? – kérdezte kicsit élesen Josephine.

Hirtelen mégis Jane-re nézett, és a tekintetéből csak úgy sütött az idegesség.

– Nem. Az nem.

– Akkor meg miért kérdezget engem erről?

– Mert az viszont nagyon is törvénybe ütköző, ha egy férfit tarkón lőnek.

Josephine arcán nyoma se látszott a meglepetésnek.

– Milyen férfit? – kérdezte nyugodtan.

– A férfit, aki ott halt meg annak idején a maga szobájában.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

A két nő egy kis ideig farkasszemet nézett. Közben Jane arra gondolt: „Lehet, hogy Frost nem lát át rajtad, de rajtam nem fogsz ki, az biztos.”

– Hallott valaha is a luminol nevű vegyi anyagról? – kérdezte váratlanul.

– Kellett volna? – kérdezett vissza Josephine, és megrándította a vállát.

– A vérben lévő vasra reagál. Ha olyan felületre fújják, ahol valaha vér volt, az felragyog a sötétben, mint a neon. Teljesen mindegy, milyen alaposan próbálja valaki feltakarítani a vért, nem lehet teljesen eltüntetni. Mindig marad valami nyoma. Még azután is, hogy maga és az édesanyja lemosta a falakat, felsuvickolta a padlót, a repedésekben, a szegélylécen megmaradt.

Josephine most nem szólt egy szót se.

– Amikor a San Diegó-i rendőrség átkutatta egykori otthonukat, luminolt is használtak. Amikor befújták a maga szobáját, az szabályosan felragyogott. Az volt a maga gyerekszobája. Úgyhogy ne próbálja elhitetni velem, hogy semmit se tud a dologról. Biztos, hogy ott volt. És pontosan tudnia kell, hogy mi történt.

Josephine elsápadt.

– Tizennégy éves voltam – jelentette ki végül halkan. – Nagyon régen volt.

– A gyilkossági ügyek azonban a törvény szerint nem évülnek el.

– *Gyilkosság?* Maga azt gondolja, hogy az az volt?

– Mi történt azon az éjszakán?

– Nem gyilkosság történt.

– Akkor mi?

– Önvédelem.

Jane elégedetten bólintott. Egy lépéssel előrébb jutottak. Legalább annyit már elismert, hogy egy férfi meghalt a szobájában.

– Hogy történt? – kérdezte végül.

Josephine odapillantott Frostra, mintha valami segítségre számítana. Az ajtó közelében álló nyomozó azonban olyan kifürkészhetetlen, érzelemmentes tekintettel nézett rá, amiből világosan látszott, hogy a lány se támogatásra, se együttérzésre nem számíthat.

– Ideje lenne mindent tisztázni – biztatta Jane. – Már csak Gemma Hamerton miatt is. Nem gondolja, hogy ennyit azért mégiscsak megérdemelne? Gondolom, ő jó barátja volt.

Gemma nevének említésére Josephine szeme megtelt könnyel.

– Igen – suttogta elhalóan. – Több is, mint barát.

– Gondolom, tudja, hogy meghalt.

– Igen, Abbott nyomozó elmondta. De már amúgy is tudtam – motyogta. – Láttam, ahogy a földön feküdt…

– Azt hiszem, ez a két dolog valamiképp összefügg. Miss Hamerton halála és az a San Diegó-i lövés. Ha igazságot szeretne szolgáltatni a barátjának, akkor jó lenne, ha felelne a kérdéseimre, Josephine. Vagy jobban szeretné, ha inkább Susan Cooknak szólítanám? Mert ezen a néven ismerték annak idején San Diegóban.

– Most Josephine-nek hívnak – közölte, és megkönnyebbülten felsóhajtott, hogy nem kell tovább tettetnie. – Elég hosszú ideje használom már ezt a nevet, egészen hozzászoktam.

– Hány neve volt?

– Négy. Nem, öt – rázta meg a fejét. – Van, amelyikre már nem is emlékszem. Minden alkalommal, amikor költözködtünk, lett egy újabb. Azt hittem, a Josephine már egy életre szól.

– És mi az igazi neve?

– Számít az egyáltalán?

– Igen, határozottan. Mi volt a neve, amikor megszületett? Jobb lenne, ha megmondaná az igazságot, mert afelől egészen biztos lehet, hogy végül úgyis kiderítem.

Josephine a megadás jeleként lehajtotta a fejét.

– A vezetéknevem Sommer volt – mondta végül halkan.

– És a keresztneve?

– Nofertari.

– Elég szokatlan név.

Josephine fáradtan felnevetett.

– Az anyám mindig és mindenben kerülte a megszokott dolgokat.

– Ez nem valami egyiptomi uralkodó neve volt?

– De igen. II. Ramszesz felesége volt. *Nofertari, akinek a kedvéért ragyog a nap.*

– Tessék?

– Ezt az anyám szokta mondogatni nekem. Imádta Egyiptomot. Mindig arról beszélt, hogy vissza szeretne menni oda.

– És hol van most az édesanyja?

– Meghalt – felelte Josephine halkan. – Három évvel ezelőtt, Mexikóban. Elütötte egy autó. Amikor történt, éppen végzős hallgató voltam Kaliforniában, úgyhogy nagyon sokkal többet nem tudok mondani erről…

Jane megfogott egy széket, odahúzta az ágyhoz, és leült.

– Akkor most már nyugodtan beszélhet San Diegóról. Mi történt azon az éjjelen?

Josephine csak ült, egészen magába roskadtan. Jane sarokba szorította, és ezt láthatóan a lány is pontosan tudta.

– Nyár volt – fogott bele –, meleg nyári éjszaka. Az anyám mindig ragaszkodott ahhoz, hogy éjszakára zárjuk be az ablakokat, de aznap este nálam nyitva maradt. Így tudott bejutni a házba.

– A maga szobájának az ablakán át?

– Az anyám meghallotta a zajt, és bejött. A férfi rátámadt, úgyhogy védekeznie kellett. És engem is meg kellett védenie – azzal a lány ránézett Jane-re. – Nem volt más választása.

– Látta, hogyan történt?

– Aludtam. A lövésre ébredtem fel.

– Emlékszik arra, hogy hol állt az anyja, amikor a dolog történt?

– Nem láttam. Mondtam, hogy aludtam.

– Akkor honnan tudja biztosan, hogy önvédelem volt?

– Ott volt a házunkban, a szobámban. Gondolom, ilyen esetben azért jogos, nem? Ha valaki betör az ember házába, akkor talán nincs jogunk lelőni?

– A tarkóján?

– Megfordult. Megütötte az anyámat, és elfordult. Akkor lőtte le.

– Azt hittem, hogy nem látta.

– Anyám utána elmesélte.

Jane hátradőlt a széken, de közben továbbra is egyenesen a fiatal nő szemébe nézett. Hagyta, hogy teljen az idő, hogy a csönd megtegye hatását, és közben tüzetesen tanulmányozta Josephine arcát, annak minden egyes négyzetcentiméterét.

– Tehát akkor ott tartunk, hogy ott van maga, az édesanyja meg egy halott a szobájában – foglalta össze tárgyilagosan. – Mi történt ezután?

Josephine nagy levegőt vett.

– Az anyám mindent elrendezett.

– Már úgy érti, hogy feltakarította a vérfoltokat?

– Igen.

– És eltemette a holttestet?

– Igen.

– Felhívta a rendőrséget?

Josephine keze ökölbe szorult.

– Nem – suttogta.

– És másnap reggel elmentek abból a városból.

– Igen.

– Na, ez az a pont, amit nem értek – közölte Jane. – Szerintem a maga édesanyja elég furcsa döntést hozott. Maga azt állítja, hogy önvédelemből ölte meg azt a férfit.

– Betört a házunkba. Ott volt a szobámban.

– Igen, de gondoljuk csak végig! Ha valaki betör az ember házába, és megtámadja az illetőt, akkor jogában áll megvédenie

magát, akár halált okozó eszközzel is. Egy zsaru még esetleg vállon is veregeti érte. De a maga édesanyja nem hívta a rendőröket. Ehelyett kivonszolta a holttestet a hátsó kertbe, és elásta. Feltakarította a vérnyomokat, felpakolta a lányát, és elment a városból. Maga szerint mi ebben a ráció? Mert itt eszem meg a kalapom, hogyha van – hajolt hirtelen előre Jane úgy, hogy azzal durván behatolt a fiatal nő komfortzónájába. – A maga anyjáról van szó. Valamit csak kellett hogy mondjon, hogy miért teszi ezt?

– Nagyon féltem. Nem mertem semmit se kérdezni.

– És ő soha nem is adott magyarázatot erre?

– Menekültünk, ennyi az egész. Tudom, hogy a mából nézve az egésznek nincs semmi értelme. Teljes pánikban indultunk el a városból. És ha már az ember egyszer elmenekült, utána mégsem hívhatja a rendőröket.

– Ebben igaza van, Josephine. Az édesanyja elég bűnösnek néz ki ebben az ügyben. A férfit, akit az anyja megölt, a tarkóján érte a lövés. És a San Diegó-i rendőrség szerint egyáltalán nem önvédelemből leadott lövésnek nézett ki. Sokkal inkább hidegvérű gyilkosságnak.

– Azért csinálta, hogy megvédjen.

– Akkor miért nem hívta a rendőrséget? Mi elől menekült el? – kérdezte Jane, és még közelebb hajolt, immár csak centiméterek választották el a lány arcától. – Hallani akarom *az igazságot,* Josephine!

Hatalmas sóhaj szakadt ki Josephine-ből. Egészen előregörnyedt, és a fejét is lehorgasztotta.

– A börtön elől – suttogta. – Az anyám a börtön elől menekült.

Hát ez volt az, amire vártak. Ez volt a magyarázat. Jane pontosan látta a fiatal nő testtartásából, legyőzött hangjából, hogy ez volt a magyarázat. Josephine tudta, hogy ezt a csatát elvesztette, úgyhogy végül mégiscsak beadta a derekát, és bevallotta az igazságot.

– Mit követett el? – kérdezte végül.

– Nem tudom pontosan. Csak annyit mondott, hogy még kisbaba voltam, amikor történt.

– Ellopott valamit? Vagy gyilkosságot követett el?

– Erről soha nem beszélt. Addig az éjszakáig, ott, San Diegóban, nem is tudtam róla. Csak akkor mondta el, magyarázatképp, hogy miért nem akarja felhívni a rendőröket.

– Maga pedig, mivel jó kislány volt, szó nélkül összepakolt, és elmenekült vele a városból?

– Mégis, mi mást várt volna el tőlem? – nézett rá Josephine, és a szeméből megint sütött az indulat. – Gyerek voltam, ő meg az anyám, és nagyon szerettem.

– Annak ellenére, hogy elmondta magának, hogy bűnt követett el.

– Vannak olyan bűnök, amelyek bocsánatosak. Van olyan is, hogy az embernek nincs más választása. Bármit is követett el, biztos megvolt rá az oka. Az anyám nagyon jó ember volt.

– Miközben menekült a törvény elől.

– Akkor minden bizonnyal a törvényben volt a hiba – nézett Jane-re, és látszott, hogy ebben a véleményében megingathatatlan.

Határozottan visszautasította azt a feltételezést, hogy az anyja valami rosszat követett volna el. Elvárhat-e egy szülő ennél nagyobb fokú lojalitást? Jane azt érezte, hogy nemcsak elcsodálkozik ezen, hanem – titokban – valami ilyesmit várna el a saját lányától is.

– Szóval az anyja városról városra hurcolta magát, és minden alkalommal újabb és újabb nevet kapott – szólalt meg végül. – És hol volt mindeközben az apja?

– Az apám meghalt Egyiptomban, még mielőtt megszülettem volna.

– Egyiptomban? – hajolt érdeklődve előre Jane. Összeszűkülő szemmel nézte a fiatal nőt. – Meséljen kicsit róla!

– Francia volt és régész – kezdett bele Josephine, és keserűen elmosolyodott. – Az anyám azt mesélte, nagyon okos volt és rettentő vicces. Meg nagyon rendes ember. Talán ezt szerette benne a legjobban, hogy nagyon jólelkű volt. Azt tervezték, hogy összeházasodnak, de aztán történt egy rémes baleset. Tűz ütött ki – sóhajtott. – Gemma is ott égett össze.

– Gemma Hamerton is ott volt Egyiptomban?

– Igen.

Gemma említésére Josephine szeme megtelt könnyel.

– Az én hibám, ugye? Az, hogy meghalt.

Jane Frostra pillantott. A nyomozó maga is eléggé meglepődött mindazon, amit hallott. Mind ez ideig némán figyelte a kihallgatást, de most közbekérdezett.

– Ez az ásatás, amiről beszél, amelyen a szülei találkoztak… Egyiptomon belül hol volt?

– A Siva oázis közelében, a Nyugati sivatagban.

– És mit kerestek?

– Nem találták meg – vonta meg a vállát Josephine.

– Mégis mit?

– Kambüszész elveszett hadseregét.

A hirtelen támadt csendben Jane szinte hallotta, ahogy az agyában a rejtély darabkái szépen egyetlen egésszé állnak össze.

Egyiptom. Kambüszész. Bradley Rose.

Odafordult Frosthoz.

– Mutasd meg neki a képét!

Frost elővette a kezében tartott dossziéból a fényképet, és odaadta Josephine-nek. Az a fotó volt, amelyet Quigley professzortól hoztak el a Chaco-kanyonból, amelyen a fiatal Bradley látható, amint egyenesen belenéz a kamerába.

– Felismeri ezt az embert? – kérdezte Frost a lányra nézve. – Elég régi felvétel, manapság 40-45 éves lehet.

Josephine megrázta a fejét.

– Ki ez?

– Bradley Rose-nak hívják. Huszonhét évvel ezelőtt ő is ott volt Egyiptomban. Ugyanazon az ásatáson, ahol a maga anyja is dolgozott. Biztos, hogy ismerték egymást.

Josephine összeráncolta a homlokát, miközben a képet nézegette. Látszott, hogy próbál emlékeket felidézni, hátha eszébe jut valami, ami kapcsolatba hozható a fotóval.

– Soha nem hallottam ezt a nevet. Anyám nem említette.

– Nézze, Josephine – vágott bele a nehezébe Frost. – Az a feltételezésünk, hogy ez az ember szegődött a maga nyomába, ő az, aki követi. Ő az, aki megtámadta két nappal ezelőtt. És azt

hiszem, okkal feltételezzük, hogy ő az úgynevezett Gyilkos Régész.

– És ismerte az anyámat? – nézett fel Josephine döbbenten.

– Ott voltak mindketten, ugyanazon az ásatáson. Ismerniük kellett egymást. Ez egyben megmagyarázná azt is, hogy miért eredt most a maga nyomába. Ugye emlékszik, hogy kétszer is közölt a *Boston Globe* olyan képet, amelyen maga is jól látható? Egyszer még márciusban, amikor elkezdett dolgozni a múzeumban. És még egyszer, pár héttel ezelőtt, nem sokkal Madam X CT-vizsgálata előtt. Lehet, hogy Bradley észrevette a hasonlóságot. Ránézett a maga képére, és felidéződött az édesanyja emléke. Gondolom, hasonlít rá, nem?

Josephine bólintott.

– Gemma azt mondta, teljesen úgy nézek ki, mint ő.

– Hogy hívták az édesanyját? – kérdezte Jane.

Egy pillanatra csönd támadt. Josephine nem válaszolt egyből. A két nyomozónak az volt az érzése, hogy ez is egy titok, egy olyan mélyen eltemetett titok, amire a lány esetleg már nem is emlékszik. De aztán megszólalt.

– Medea. Medeának hívták.

– Ez a név volt a kártuson – bólintott Frost.

Josephine lepillantott a fényképre.

– Miért nem beszélt nekem soha róla? Miért nem hallottam még a nevét?

– Az édesanyja kulcsfontosságú ebben az ügyben – jegyezte meg Jane. – Ő lehet a nyitja annak, hogy mi hajtja ezt a férfit a gyilkolásra. Lehet, hogy maga nem tud róla, de az biztos, hogy ő nagyon is sokat tud magáról. Valószínűleg már ott ólálkodik egy

ideje maga körül, és tisztes távolságból figyeli. Lehet, hogy elhajtott kocsival a ház előtt. Vagy ott ült a buszon, amivel munkába ment. Csak maga észre se vette. Amikor majd visszamegyünk Bostonba, szükségünk lenne egy listára mindazokról a helyekről, ahol gyakrabban előfordult. Kávézókra, könyvesboltokra gondolok.

– De én nem megyek vissza Bostonba.

– Vissza kell jönnie. Másként nem tudjuk megvédeni.

Josephine megrázta a fejét.

– Jobban érezném magam valahol máshol. Bárhol máshol.

– Ez a férfi képes volt ide is eljönni a maga nyomában. Gondolja, hogy nem lenne képes bárhová máshová is eljutni? – kérdezte Jane nyugodt, de eltökélt hangon. – Hadd mondjam el, hogy mit tesz Bradley Rose az áldozataival. Először megnyomorítja őket, hogy ne tudjanak elmenekülni. Pontosan úgy, ahogy magával is tette. Vagy ahogy Madam X-szel. Aztán egy ideig még életben tartja az áldozatait. Hetekig tart a fogság, és hogy ezalatt mit tesz a nőkkel, arról fogalmunk sincs – elhallgatott, és csak kis szünet után folytatta. – A halál után sincs szabadulás a karmaiból. Konzerválja az áldozatait, mint valamiféle emléktárgyat. Madam X is része volt ennek a holt lelkekből álló háremnek. – Aztán hozzátette: – És maga a következő áldozata.

Josephine felsírt.

– Miért csinálja ezt? Azt hiszi, nem vagyok már így is eléggé megrémülve?

– Mi szavatolni tudjuk a biztonságát – nyugtatta meg Frost. – A lakásán lecseréltük az összes zárat, és megszervezzük, hogy ha

elhagyja az épületet, akkor mindig legyen kísérete. Akárhová is kell mennie, mindig lesz magával valaki.

– Ó, istenem – roskadt magába Josephine, és megborzongott. – Fogalmam sincs, hogy mit tegyek.

– Tudjuk, hogy ki a gyilkos – tette hozzá Jane. – Tudjuk, mire készül, hogy mit csinál, úgyhogy van egy kis előnyünk.

Josephine csendben ült, időnként egy kicsit megremegett, és latolgatta a lehetőségeket. Elmeneküljön vagy harcba szálljon? Más lehetőség lényegében nem is volt.

– Jöjjön vissza Bostonba! – kérte újra Jane. – Segítsen nekünk, hogy a végére járjunk a dolognak!

– Ha a helyemben lenne, *valóban* maga is ezt tenné? – kérdezte halkan Josephine, és Jane szemébe nézett.

Jane viszonozta a pillantást, aztán megszólalt:

– Igen, pontosan ezt tenném.

Huszonkettedik fejezet

A LAKÁS AJTAJÁN egy sereg vadonatúj zár pompázott.

Josephine az összes kulcsot ráfordította, a láncot is beakasztotta, sőt egy reteszt is eltolt, azután, hogy még nyugodtabb legyen, egy támlás széket is beékelt a kilincs alá. Igaz, ez utóbbi nem sok védelmet nyújtott volna, de arra gondolt, hogy zajkeltésre csak jó lesz.

A járógipszben elég nehézkesen mozgott, a mankókra támaszkodva lendülgetett előre az ablakig, és onnan lepillantott az utcára. Látta, ahogy Frost nyomozó kilép az épületből, és beszáll a kocsijába. Régebben biztos felnézett volna biztatóan mosolyogva, és talán barátságosan intett is volna egyet. De ezek az idők elmúltak. Most ugyanolyan rideg és hivatalos volt vele, mint a kollégája, Rizzoli nyomozó. Ez a következménye annak, ha hazudozik az ember, gondolta magában Josephine. Nem voltam őszinte vele, és most már nem bízik bennem. És milyen igaza van, hogy nem bízik.

Hiszen a legnagyobb titkot még mindig nem mondtam el nekik.

Mielőtt visszaértek Bostonba, Frost már alaposan ellenőrizte a lakást. Josephine azonban úgy érezte, neki is mindent tüzetesen szemügyre kell vennie. Megvizsgálta a hálószobát, bekukkantott a fürdőszobába, aztán kiment a konyhába. Az egész lakás nem volt valami nagy, viszont csak és kizárólag az

övé. Mindent úgy talált, ahogy egy héttel ezelőtt hagyta. Minden otthonosan ismerős volt. Mintha helyreállt volna a rend.

De aztán később, amikor a tűzhely előtt állt, és a chilit kevergette egy lábosban, hirtelen eszébe jutott Gemma. Gemma már soha nem fog jóízűen megenni egy finom vacsorát, nem szippant bele a fűszerekbe, nem kortyol bele egy pohár vörösborba.

Amikor végül letelepedett az asztal mellé, hogy megvacsorázzon, az étvágya mintha elpárolgott volna: mindössze néhány falat ételt tudott nagy nehezen a szájába erőszakolni. Csak ült, és bámulta a szemben lévő falat, és annak egyetlen díszét, egy naptárt. Jól jelezte ez, mennyire bizonytalan volt ebben a bostoni otthonteremtésben. Soha nem jutott el odáig, hogy tényleg otthonossá varázsolja a lakását. Na majd most, gondolta magában. Rizzoli nyomozónak igaza volt: ideje kézbe vennie a dolgokat, és végre valóban otthon éreznie magát a városban. Elég volt az állandó menekülésből. Mindez persze Gemmának köszönhető, aki feláldozta magát, az életét adta azért, hogy én élhessek. Úgyhogy most valóban élni fogok. Lesz egy otthonom, lesznek barátaim, ki tudja, még az is lehet, hogy beleszeretek valakibe.

Új életet kezdek – most.

Odakint a forró délutánt felváltotta a kellemes, nyári alkony.

A gipsszel és a mankókkal a szokásos esti séta szóba se jöhetett, még a lakáson belüli közlekedés is elég körülményes volt. Felbontott hát egy üveg bort, elbotorkált vele a kanapéhoz, és a távirányítót nyomkodva végigpásztázta a tévécsatornákat. Két dolog is meglepte: egyrészt sokkal több csatornája volt, mint

gondolta, másrészt mindegyiken szinte ugyanaz volt látható. Kisminkelt arcok. Férfiak fegyverrel. Még több kisimult arc. Férfiak golfütőkkel.

Aztán végre feltűnt valami más is a képernyőn. Valami olyan, aminek láttán letette a távirányítót, mert nem akart elkapcsolni. A híradó ment, és egy szép, sötét hajú, fiatal nőről készült kép volt látható.

– „Azonosították a Crispin Múzeumban talált mumifikált holttestet. Lorraine Edgerton huszonhat évvel ezelőtt tűnt el Új-Mexikó gyéren lakott…”

Szóval ő volt Madam X.

Ugyanúgy néz ki, mint az anyám. Ugyanúgy néz ki, mint én.

Kikapcsolta a tévét. A lakás hirtelen nem otthonnak, inkább valami kalitkának tűnt. Josephine úgy érezte, hogy csak riadtan röpköd benne, akár egy rabul ejtett madár, amely próbálja visszanyerni a szabadságát.

Vissza akarom kapni az életemet.

Megivott három pohár bort, aztán elaludt.

Épphogy csak szürkült, amikor felébredt. Odaült az ablak elé, és nézte, ahogy felkel a nap. Az járt a fejében, hogy még meddig lesz a foglya ennek a lakásnak. Végül is ez is a halál egyik formája, hogy vár az ember egy újabb támadásra, vár egy újabb fenyegető üzenetre. Mesélt a két nyomozónak a Josephine Sommernek címzett levelekről, a bizonyítékokról, amelyeket sajnos darabokra szaggatott és lehúzott a vécén.

Úgyhogy a rendőrség most nemcsak a lakását, hanem a postáját is megfigyeli.

A következő lépést azonban ennek a Bradley Rose-nak kell megtennie.

Odakint egyre világosabb lett. Buszok húztak el a ház előtt, futók rótták köreiket a tömb körül, és egyre többen indultak munkába. Nem volt más tennivalója, tehát figyelte, ahogy telik a nap, mint népesedik be a játszótér, és aztán hogyan alakul ki a délutáni csúcsforgalom.

Estére már elviselhetetlennek érzett mindent. Mindenkinek megvan a saját élete, gondolta.

Mindenkinek, kivéve nekem.

Előkapta a mobilját, és felhívta Nick Robinsont.

– Vissza akarok menni dolgozni – mondta.

Jane kitartóan bámulta annak a nőnek az arcát, aki az első áldozat kellett volna hogy legyen. Azét, aki el tudott menekülni.

A Medea Sommerről készült kép a Stanford Egyetem évkönyvében volt – huszonhét évvel ezelőtt volt ott hallgató. Sötét hajú, sötét szemű, gyönyörű lány volt. Döbbenetesen hasonlított a lányára, Josephine-re.

Szóval te voltál az, akit Bradley Rose magának akart, gondolta Jane. Az a lány, akit Bradley és a vadásztársa, Jimmy Otto soha nem tudott elkapni. Így aztán kénytelenek voltak olyan nőket levadászni, akik hasonlítottak Medeára. De persze egyik áldozatuk se volt maga Medea, senki nem ért fel az eredetivel. Kitartóan vadásztak, kitartóan keresgéltek ugyan, de Medeának és a lányának mindig sikerült egy lépés előnyre szert tennie.

Egészen San Diegóig.

Hirtelen egy kéz nehezedett a vállára: Jane ijedtében szinte felugrott a székből.

– Húha! – nevetett fel Gabriel, a férje. – Még jó, hogy nincs fegyver a közeledben, mert talán le is lőttél volna.

Óvatosan letette Reginát a földre, és a kislány négykézláb egyből el is indult kedvenc játékai, a konyhai fedők irányába.

– Nem hallottam, hogy megjöttetek – adott magyarázatot Jane. – Nem volt hosszú a mai játszóterezés.

– Nem valami barátságos az idő. Bármelyik percben eleredhet az eső – felelte Gabriel, és közben Jane feje fölött áthajolva rápillantott a fényképre. – Ez ő? Az anyja?

– Azt kell hogy mondjam, ez a nő egy *igazi* Madam X. Semmit nem találok róla az egyetemi anyagán kívül.

Gabriel letelepedett, és kezdte átfutni azt a kevéske iratot, amelyet a bostoni rendőrség eddig képes volt előállítani Medeáról. Még egy halvány vázlathoz se nagyon lett volna elég, nemhogy egy komplett portréhoz. Gábriel feltette a szemüvegét, és belemélyedt a Stanford Egyetemről származó dokumentumokba. Az olvasószemüveg új volt, és ha viselte, akkor inkább nézett ki jól szituált bankárnak, mint fegyverhasználatban is jártas FBI-ügynöknek. Másfél éve voltak házasok, és Jane még mindig bele tudott feledkezni a férfi látványába: egyszerűen gyönyörködött benne. Gabriel mit sem törődött az odakintről behallatszó mennydörgéssel, ügyet sem vetett a konyha felől érkező, Regina önfeledt matatását bizonyító fedőcsörömpöléssel, egyre elmélyültebben olvasott.

Jane viszont kiment a konyhába, felkapta Reginát, aki persze ide-oda tekergett és rángatózott, és mindenképpen szabadulni

szeretett volna a szerető anyai ölelésből. Vajon soha nem lesz nyugodt és boldog attól, hogy a karjaimban lehet? – töprengett Jane, miközben magához szorította ficánkoló gyermekét. Beszippantotta a babaillatot, aminél jobbat a világon nem tudott volna elképzelni. Úgy érezte, a lánya mindennap egy kicsit jobban emlékeztet rá. Ha ránézett, szinte önmagát látta a kislány sötét szemében, göndör hajában és persze makacs és akaratos természetében. A lánya igazi harcos volt, és Jane már előre reszketett attól, hogy majd milyen összecsapásaik lesznek. De ahogy belepillantott csillogó, fekete szemébe, azt is pontosan érezte, hogy hihetetlenül erős kötelék fűzi őket össze. Olyan, amit semmi sem téphet szét. És Jane tudta, bármit megtenne azért, hogy a lánya biztonságban legyen, azért akármit képes lenne elviselni.

Ahogy Josephine is bármit elviselt az anyjáért.

– Elég elgondolkodtató egy élettörténet ez – szólalt meg váratlanul Gabriel.

Jane letette Reginát a padlóra, és a férjére nézett.

– Mármint Medeáé?

– Igen. A kaliforniai Indióban született és nőtt fel. Kiemelkedő eredmények a Stanfordon. Aztán az utolsó évben kimarad, hogy megszülje a gyerekét.

– Kis idő elteltével mindketten eltűnnek szem elől.

– És személyazonosságot váltanak.

– Többször is – tette hozzá Jane. Visszaült az asztalhoz. – Legalább ötször, Josephine emlékei szerint.

Gabriel egy rendőri jelentésre bökött.

– Ez is érdekes. Indióban feljelentést tett Bradley Rose és Jimmy Otto ellen. Már akkor is csapatban vadásztak. Mint a farkasok, együtt támadtak az áldozatukra.

– Van, ami ennél is érdekesebb – sorolta tovább az információkat Jane. – Medea váratlanul visszavonta a Bradley Rose elleni feljelentését, és elhagyta Indiót. És mivel nem volt jelen, hogy tanúskodjon Jimmy Otto ellen, az a feljelentés sem vezetett sehová.

– De miért vonta vissza a Bradley Rose elleni vádakat? – kérdezte Gabriel.

– Azt soha nem fogjuk megtudni.

Gabriel letette a jelentést.

– Mondjuk, ha az embert ilyen figurák zaklatják és követik, az elég indok ahhoz, hogy elmeneküljön, és megpróbáljon elrejtőzni valahol. És azt is megmagyarázza, miért változtatta a nevét. Csak biztonságban szeretett volna lenni.

– De a saját lánya nem így emlékezik erre. Josephine szerint Medea azt mondta, hogy a törvény elől menekül – sóhajtott fel Jane. – Ami egy újabb rejtély kiindulópontja, persze.

– Merthogy?

– Nincs semmi nyoma körözésnek Medea Sommer-rel kapcsolatban. Ha el is követett valami bűntettet, akkor a jelek szerint arról senki sem tudott.

A szomszédok számára rendezett grillpartinak már vagy húszéves hagyománya volt, és sem gyülekező viharfelhők, sem valóban szakadó eső nem állhatott az útjába soha. Jane apja, Frank Rizzoli minden nyáron büszkén tüzet rakott a kerti

grillsütőben, és aztán egész nap bőszen forgatta a sistergő hússzeleteket a rácson. Az év többi napján be nem tette volna a lábát a konyhába.

Ma azonban nem Frank volt a barbecue-séf, hanem Vince Korsak, egy immár nyugdíjba vonult nyomozó. Ő pakolta a húsokat lelkesen a rácsra, és az ő termetes pocakját fedte az XL-es méretű kötény.

Jane furcsán érezte magát. Ez volt az első alkalom, hogy nem az apja, hanem egy másik férfi állt a hátsó kertben zajló esemény középpontjában. A látvány fájdalmasan emlékeztette arra a tényre, hogy semmi sem tart örökké, még a szülei házassága sem. Alig egy hónappal azután, hogy Frank Rizzoli kisétált a felesége életéből, már meg is érkezett Vince Korsak. És azzal, ahogy most ott pompázott a kötényben a grillsütő mellett, teljesen egyértelművé tette a szomszédok és az egész környék számára, hogy ő az új férfi Angéla Rizzoli életében.

És azt is, hogy a kerti grillparti új levezénylője a közeljövőben nem is szándékozik feladni ezen új pozícióját.

Körben szürke felhők gyülekeztek a fejük fölött, és a távolból már mennydörgés is hallatszott, úgyhogy a vendégek elég riadtan futkostak a ház felé a tányérjaikkal, menedéket keresve az eső és a várható villámok elől. De Korsak nem mozdult, rendíthetetlenül állt a grillsütő előtt.

– Nincs az az isten, hogy hagynám kárba veszni ezeket a mennyei steakeket – jelentette ki.

Jane felpillantott az égre, mert úgy érezte, már esik is.

– Mindenki bemenekült már. Gyere te is, és befejezzük odabent, a tűzhelyen!

– Ne bolondozz! Tudod, mennyi energiámba telt megtalálni a pont megfelelő marhahúst? Hogy mennyit bajlódtam ezekkel a szeletekkel, amíg rendesen megtűzdeltem őket a szalonnával? Ezt csak a grillen lehet jól megsütni.

– És ha közben beléd csap egy villám?

– Gondolod, hogy megijedek egy villámtól? – nevetett fel a férfi jóízűen. – Én egyszer már amúgy is meghaltam. Egy villámcsapástól csak még jobban ketyegne a szívem.

– Az lehet, de hogy ettől a zsíros szalonnától nem fog, az biztos – vágta rá Jane a lángokba csöpögő zsírra mutatva.

Két évvel ezelőtt Korsak egy szívinfarktus miatt kényszerült nyugdíjba, de ez is kevés volt ahhoz, hogy változtasson étkezési szokásain. Anya meg csak tovább rontja a helyzetet, gondolta magában Jane, miközben a kert felé pillantott, ahol az anyja, Angéla éppen rohanva egy hatalmas tál majonézes krumplit menekített meg.

Korsak nevetve intett is Angéla felé, aki mögött éppen becsapódott a szúnyoghálós ajtó.

– Tudod, az anyád teljesen megváltoztatta az életemet – fordult vissza Jane-hez. – Már majdnem éhen haltam azon az idióta hal- és salátadiétán. De anyád megtanított arra, hogyan élvezzem ki az élet apró örömeit.

– Ez nem valami sörreklámban szerepel?

– Hihetetlen, mennyi energia van benne – folytatta Korsak, ügyet se vetve a csipkelődő megjegyzésre. – Elképzelni se tudod, hogy mi mindenre rávett, mióta együtt vagyunk. Tegnap este például, életemben először, polipot ettem. Aztán a múlt héten, valamelyik este, elmentünk nudizni…

– Kímélj meg a részletektől!

– Olyan, mintha újjászülettem volna. Soha nem gondoltam, hogy valaha is találkozom egy ilyen nővel, mint az anyád – mondta lelkesen, miközben felkapta a fogóval a húst, és a másik oldalára fordította.

A hús sistergett, a tűz egy pillanatra fellobbant, és mennyei illat töltötte be a levegőt. Jane-nek eszébe jutottak a korábbi nyarak, amikor az apja állt a kerti grill mellett. De most már Korsak az, aki a sültekkel megrakott tálat felszolgálja és kinyitja a borosüvegeket.

Látod, erről mondtál le, apa. Ez az új barátnő tényleg annyira jó, hogy megérte? Vagy minden reggel arra ébredsz, hogy mi a szösz miatt hagytad el anyát?

– Meg kell mondanom – folytatta közben Korsak –, hogy az apád egy nagy hülye volt, amiért elhagyta. Velem viszont nagyon nagy jót tett – hirtelen elhallgatott. – Ó! Ez nem volt valami tapintatos kijelentés a részemről. Ne haragudj, nem tehetek róla. Csak annyira, de annyira boldog vagyok.

A ház felől megérkezett Angéla, aki egy tiszta tányért hozott a húsoknak.

– Mi miatt vagy te annyira boldog, Vince? – érdeklődött kíváncsian.

– A steak miatt – vágta rá Jane.

Az anyja felnevetett.

– Hát ennek a pasinak aztán van étvágya – mondta, és a csípőjével évődve megbökte a férfit. – Minden tekintetben.

Jane a legszívesebben a fülére tapasztotta volna mindkét kezét.

– Azt hiszem, ideje bemennem nekem is. Gabriel biztos szeretné már lepasszolni Reginát.

– Várj! – szólt oda Korsak, és kicsit lehalkítva a hangját folytatta. – Amíg itt vagyunk kint, miért nem mesélsz egy kicsit erről a legutóbbi esetedről? Tudod, arról a furáról, a Gyilkos Régészről. Aki valami gazdag texasi milliomos fia, ugye?

– Erről meg honnan tudsz? A részleteket nem hoztuk nyilvánosságra.

– Megvannak a forrásaim – felelte, és közben Angélára kacsintott. – Aki egyszer rendőr volt, az az is marad.

És valóban, Korsak az egyik legjobb nyomozó volt, akinek a szaktudására egyszer már Jane is rászorult.

– Ahogy hallom, ez a fickó igazi futóbolond – folytatta a férfi. – Rágerjed bizonyos nőkre, aztán a szó szoros értelmében kikészíti őket, mint valami emléktárgyat. Igaz?

Jane az anyjára pillantott, aki érdeklődve figyelt.

– Lehet, hogy talán máskor kellene erről beszélgetnünk. Nem szeretném, ha megviselné anyát.

– Ó, ne bolondozz már! – csattant fel Angéla. – Imádom azt is, amikor Vince a régi ügyeiről mesél. Annyi mindent tanultam tőle a rendőrségi dolgokról. Képzeld, lehet, hogy veszek egy olyan rendőrségi CB-rádiót – mosolygott Korsakra. – És azt ígérte, hogy megtanít lőni is.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet – nézett az anyjára Jane elképedve. – A fegyver veszélyes jószág, anya.

– Neked is van.

– De én tudom, hogyan kell használni.

– Én is fogom tudni – hajolt Angéla kicsit közelebb. – Na szóval, mi van ezzel az elkövetővel? Hogyan választja ki a nőket?

Te jó ég! Az anyám éppen most használta azt a szót, hogy *elkövető.*

– Mert kell hogy legyen valami közös ezekben a nőkben – beszélt közben Angéla megállás nélkül, majd Korsakra nézett. – Mi is volt az a szó, amit a múltkor használtál az áldozatok tanulmányozásával kapcsolatban?

– Viktimológia.

– Igen, ez az. Mit mond erről a viktimológia?

– Az azonos hajszín például – felelte Korsak. – Ha jól hallottam, mind a három áldozatnak fekete haja volt.

– Akkor, drágám, nagyon vigyázz magadra – nézett Angéla a lányára. – Tetszenek neki az ilyen fekete hajú nők.

– Anya, a világ tele van fekete hajú nőkkel.

– De te ott vagy, a szeme előtt. És ha figyeli a híreket…

– Akkor azokból megtudott már annyit, hogy jobb, ha nem keresztezi Jane útját – szakította félbe a férfi. – Már ha jót akar magának.

Korsak kezdte levenni a megsült húsokat a rácsról.

– Egy hete már, hogy visszahoztátok azt a lányt, nem? És nem történt semmi, ugye?

– Nem, nem bukkant elő.

– Akkor lehet, hogy elment a városból. Továbbállt, és valami biztonságosabb helyen vadászik.

– Vagy csak arra vár, hogy itt lenyugodjanak a kedélyek – válaszolta Jane.

– Meglehet, és ez persze csak gondot okoz, mi? A megfigyelés, a védőőrizet rengeteg forrást igényel. És az ember nem tudja, mikor lehet visszarendelni az embereket. Mikor van már végre biztonságban az a fiatal nő.

Soha, gondolta magában Jane. Josephine most már az idők végezetéig mindig riadtan fog a háta mögé pillantani.

– Gondolod, hogy még egyszer gyilkolni fog? – kérdezte Angéla.

– Hát persze – vágta rá Korsak. – Lehet, hogy nem Bostonban. De le merném fogadni, hogy valahol, ebben a percben is, éppen áldozatra vadászik.

– Honnan tudod?

Korsak óvatosan rátette az utolsó steaket is a tányérra, aztán lefedte a tüzet.

– Mert egy vadásznak ez az éltető eleme.

Huszonharmadik fejezet

A VIHAR EGÉSZ NAP ott keringett a város fölött, míg végre délután kitört. Még Josephine ablaktalan kis irodájába is behallatszott a villámcsapások és a nyomukban járó, szinte állandósult mennydörgés hangja. Az öreg múzeumépület kihalt folyosói csak felerősítették ezt a zajt, úgyhogy észre se vette, amikor Nicholas Robinson megjelent az ajtóban. Csak amikor a férfi megszólalt, akkor rezzent fel.

– Van valaki, aki hazavisz ma délután? – kérdezte a lányra nézve.

Kicsit tétovázva állt meg az ajtóban, mint aki fél belépni Josephine irodájába, mert nem biztos abban, hogy szabad-e beljebb kerülnie. Pár nappal korábban Frost nyomozó tájékoztatta a múzeum dolgozóit a biztonsági intézkedésekről, és megmutatta nekik Bradley Rose fényképét. Az eredeti fotót digitálisan „öregítették", hisz a kép vagy két és fél évtizeddel korábban készült. Mióta csak visszatért, Josephine-t úgy kezelték a múzeumban, mint valami értékes és törékeny műtárgyat. Ráadásul mindenki mintha két lépés távolságot is tartott volna tőle. Senki sem szeret egy áldozat társaságában tartózkodni.

Én pedig nem szeretek áldozat lenni.

– Csak biztos akartam lenni, hogy valaki hazavisz – magyarázta Robinson. – Mert ha nincs senki, akkor nagyon szívesen elviszlek.

– Frost nyomozó értem jön este hatkor.

– Ó, hát persze – motyogta Nicholas, de nem mozdult az ajtóból. Úgy tűnt, szeretne valami mást is mondani, csak még nem szedte össze hozzá a bátorságát. – Örülök, hogy újra itt vagy – szólt, és készült elindulni.

– Nicholas!

– Tessék!

– Tartozom neked némi magyarázattal. Egy csomó mindennel kapcsolatban.

Noha a férfi csupán néhány lépésnyire volt, Josephine-nek mégis nehezére esett a szemébe néznie. Korábban soha nem érezte kényelmetlenül magát Nicholas társaságában. A férfi egyike volt azon keveseknek, akikkel felszabadultan tudott beszélni, hiszen mindketten elhivatott munkásai voltak az univerzum egy aprócska részlegének, és mindkettejükben azonos szenvedély lobogott mindenféle elfeledett tények és nevetségesnek tűnő furcsaságok iránt. Talán ezért is érezte azt, hogy – bár nagyon sok embert tévesztett meg – Nicholasszal szemben követte el a legsúlyosabb árulást. Hiszen a férfi mindenkinél őszintébben próbált meg barátként közeledni felé.

– Nem voltam őszinte veled – vágott bele Josephine, és kicsit megcsóválta a fejét. – Lényegében mindaz, amit tudsz rólam, valójában hazugság. Kezdve attól…

– …hogy a neved nem Josephine – fejezte be a férfi halkan.

A lány meglepetten nézett rá. Korábban, ha véletlenül találkozott a tekintetük, a férfi a legtöbbször riadtan elkapta a fejét, és zavarba jött. Most azonban egyenesen a szemébe nézett.

– Mikor jöttél rá? – kérdezte.

– Miután elutaztál Bostonból, és nem tudtalak sehogy sem elérni, aggódni kezdtem. Felhívtam Rizzoli nyomozót, és tőle tudtam meg az igazságot – felelte, és elpirult. – Szégyellem, de be kell vallanom, hogy még az egyetemedet is felhívtam. Mert felmerült bennem, hogy…

– Hogy az is csalás volt?

– Nagyon helytelen volt, hogy ilyen messzire mentem, tudom.

– Nem, dehogyis. Pontosan ez volt, amit tenned kellett, Nicholas. Minden okod megvolt rá, hogy ellenőrizd a végzettségemmel kapcsolatos állításaimat – Josephine felsóhajtott. – Ez volt az egyetlen dolog, amivel kapcsolatban nem hazudtam. Őszintén meglepett, amiért megengedted, hogy visszajöjjek dolgozni. És hogy nem hoztál szóba semmit.

– Gondoltam, kivárom a megfelelő pillanatot. Azt, hogy készen állj egy ilyen beszélgetésre. Tehát eljött az ideje?

– Úgy tűnik, már mindent tudsz.

– Hogy tudnék mindent, Josephine? Olyan érzésem van, mintha csak most kezdenélek megismerni. Mindaz, amit eddig meséltél a gyerekkorodról meg a szüleidről…

– Hazudtam, oké? – fejezte be a lány a mondatot szándékai ellenére valahogy kurtán-furcsán. Látta, hogy a férfi elvörösödik. – Nem volt más választásom – tette hozzá kicsit bocsánatkérőn.

Nicholas belépett az irodába, és leült. Korábban sokszor előfordult, hogy a reggeli kávéjával a kezében bejött, és leült ugyanarra a székre, mint most is. Boldogan beszélgettek azokról a műtárgyakról, amelyeket nemrégiben bányásztak elő az alagsori raktárból, vagy azokról a semmitmondó, apró

részletekről, amiket kiderítettek ezekről. Ez a mostani beszélgetés azonban nem ígérkezett ilyen jó hangulatúnak.

– Elképzelni sem tudom, mennyire rosszul eshetett, hogy így becsaptalak – mondta a lány.

– Nem olyan vészes a helyzet.

– De csalódott vagy.

Fájdalmas volt látni az apró kis bólintást. Mintha a természet is meg akarta volna erősíteni a lány rossz érzését, abban a pillanatban hatalmas villámcsapás hallatszott.

Josephine a könnyeivel küszködött.

– Nagyon sajnálom – szólt halkan.

– A legnagyobb csalódást az okozta, hogy nem bíztál meg bennem. Elmondhattad volna az igazságot, Josie. És én kiálltam volna melletted.

– Hogy tehetnél ilyet, amikor nem is tudsz mindent rólam?

– De ismerlek. Nem olyan felületes dolgokra gondolok, mint egy név, amin nevezed magad, vagy egy város, amiről azt állítod, hogy ott éltél. Hanem arra, hogy tudom, mi érdekel és mi fontos neked. És az sokkal többet számít az embernek, mint az például, hogy valóban Josephine-e a neved vagy sem. Ezt akartam elmondani – magyarázta, aztán nagyot sóhajtott. – És… még van valami.

– Mi?

Nicholas lenézett ölében nyugvó kezére.

– Azon töprengtem, hogy vajon… szereted-e a filmeket?

– Igen. Hát persze.

– Ez jó. Szóval ez nagyszerű. Attól tartok, nem vagyok igazán naprakész abban, hogy éppen mi megy a mozikban, de

biztos, hogy játszanak valami jó filmet ezen a héten is. Vagy a jövő héten – tette hozzá, és megköszörülte a torkát. – És persze számíthatsz arra is, hogy utána biztonságban hazaviszlek, meg hogy…

– Hát itt vagy, Nicholas! – jelent meg váratlanul Debbie Duke az ajtóban. – Égre-földre kerestelek! El kell indulnunk, különben bezár a posta.

– Tessék? – nézett rá meglepve a férfi.

– Megígérted, hogy segítesz levinni azt a ládát a revere-i postára, hogy feladjuk. Elintézném egyedül, de legalább huszonöt kiló.

– Frost nyomozó még nem ért ide Josephine-ért. Nem szeretném egyedül hagyni.

– Simon és Mrs. Willebrandt még itt van, és az ajtók is zárva.

Nicholas Josephine-re nézett.

– Azt mondtad, hogy hatkor jön? Addig még van egy óra.

– Nem lesz semmi gond – mondta Josephine.

– Gyere, Nick! – szólt rá Debbie. – Ebben a viharban úgyis dugó lesz, jobb, ha igyekszünk.

Robinson felállt, és engedelmesen követte Debbie-t. Josephine csak ült maga elé meredve az asztalánál, még mindig döbbenten attól, ami történt.

Csak nem randevúra hívta Nicholas Robinson az imént?

Újabb mennydörgés rázta meg az épületet, és egy pillanatra a lámpák is elsötétültek, mintha csak a természeti erők válaszoltak volna.

Igen, randevúra hívott.

Csodálkozva csóválta meg a fejét, miközben a pillantása egy kupac régi gyarapodási naplóra esett az asztalán. Ezekben volt azoknak a tárgyaknak a kézírásos feljegyzése, amelyek az elmúlt évtizedek során bekerültek a múzeumba. Josephine szép lassan haladt előre a lista ellenőrzésével: megkereste, hol van a tárgy, és felmérte az állapotát. Szeretett volna az előtte álló munkára koncentrálni, de a gondolatai állandóan visszakanyarodtak Nicholashoz.

Szereted a filmeket?

Elmosolyodott.

Igen. Es téged is. Mindig is szerettelek.

Kinyitotta a következő naplót, és egyből felismerte dr. William Scott-Kerr apró gyöngybetűit. Ezek a kötetek örök dokumentumai voltak egy-egy kurátor munkásságának, és Josephine a kézírások változásán látta, mikor távozott egy régi kurátor és mikor érkezett egy újabb. Egy olyan ember, mint dr. Scott-Kerr, évtizedekig dolgozott a múzeumban. Josephine elképzelte, ahogy együtt öregedett a gyűjteménnyel, ahogy elsétálgatott a nyikorgó padlón a kiállított tárgyak mellett, amelyek idővel olyan ismerősnek tűnhettek, mintha régi barátai lettek volna. Ott feküdt előtte a kinyitott oldalon Scott-Kerr életműve, igaz, néha csak nehezen kibogarászható, szinte „titkos" írással.

– Megalodonfog, részletek nem ism. Mr. Gerald De Witt adománya.

– Agyagkorsó-fogantyúk, szárnyas napkoronggal díszítve. Vaskor. Neki Samwilben gyűjtötte dr. C. Andrews.

– Ezüstérme, feltehetőleg Kr. e. 3. sz. Előlapon Parthenope, a hátlapján férfifejű bika. Nápoly, dr. M. Elgar magángyűjteményéből vásárolva.

Ez az ezüstérme most éppen ki volt állítva az egyik földszinti tárlóban, de arról fogalma sem volt, hogy az agyagkancsó-fogantyúk éppen hol lehettek. Felírta egy papírra, hogy ezeket meg kell keresni, aztán újra belemerült a napló tanulmányozásába.

– Különböző csontok, emberi, ló, vegyesen.
– Fémtöredékek, feltehetően állatok befogására szolgáló hámról.
– Egy tőr pengetöredéke, feltehetően perzsa. Kr. e. 3. sz. Gyűjtötte S. Crispin, Siva oázis, Egyiptom.

Ránézett a dátumra, és megdermedt a csodálkozástól. Bár odakint továbbra is zengett az ég, érezte, hogy a szíve hangosabban dobog minden mennydörgésnél.

Siva oázis.

Simon is járt a Nyugati sivatagban, döbbent rá. *Ugyanabban az évben, mint amikor az anyám.*

Felkapta a mankóit, és elindult a folyosón, Simon irodája felé.

Az ajtót nyitva találta, de odabent nem égtek a lámpák. Josephine bekémlelt, és észrevette, hogy a férfi az ablak előtti karosszékben ül. A vihar látványosan tombolt odakint, és Simon Crispin a villámlást bámulta. Fleves szélrohamok rázták az

ablakokat, és az eső úgy verdeste az üvegeket, mintha valami haragos esőisten szeretett volna bejönni.

– Simon? – szólt be a lány.

A férfi odanézett.

– Ó, Josephine! Jöjjön be, és nézze! Az anyatermészet nagyszerű látványossággal örvendeztetett meg bennünket ma este.

– Kérdezhetek valamit? Egy bejegyzéssel kapcsolatban, ami ebben a gyarapodási naplóban szerepel.

– Hadd lássam!

Josephine odabicegett, és átnyújtotta a kötetet. A férfi szemét meregetve tanulmányozni kezdte a félhomályban.

– Különböző csontok. Egy tőr pengetöredéke – olvasta alig hallhatóan, aztán felnézett. – És mi a kérdés?

– A maga neve szerepel itt gyűjtőként. Emlékszik arra, hogy ilyesmit valaha hazahozott?

– Igen, de már évek óta nem láttam őket.

– Simon, ezek a Nyugati sivatagból származó darabok. A pengetöredék a leírás szerint feltehetően perzsa, az időszámításunk előtti 3. századból.

– Ja, hát persze. Maga is szeretné megvizsgálni – azzal megfogta a botját, rátámaszkodott, és felállt. – Jól van, menjünk, és nézzük meg! Lássuk, jóváhagyja-e az én egykori feltételezésemet.

– Tudja, hogy merrefelé vannak ezek a tárgyak?

– Azt tudom, hogy hol kellene lenniük. Hacsak valaki nem pakolta el őket máshová, mióta utoljára kézbe vettem őket.

Josephine követte a férfit végig a folyosón, egészen az ősöreg liftig. Sohasem bízott benne, és amikor csak tehette, elkerülte. Most azonban, hogy mankóra szorult, nem volt más választása, mint Simon nyomában belépni a fülkébe. Ahogy a férfi behúzta maga mögött a fekete rácsokat, a lánynak az volt az érzése, mintha hirtelen egy csapda éles fogai csapódnának rájuk. A lift ijesztő módon megrázkódott, aztán nehézkesen és recsegve-ropogva elindult lefelé, az alagsor felé. A lány nagy megkönnyebbülést érzett, amikor végre kiszálltak.

Simon kinyitotta a raktár ajtaját.

– Ha jól emlékszem – jegyezte meg közben –, a hátsó polcon kell lenniük.

Előrement a dobozok és ládák labirintusában. A bostoni rendőrök már végeztek a helyiség ellenőrzésével, de a padlót még mindig faforgács borította. Elhaladtak nagyobb ládák mellett, amelyek oldalán egzotikusan csengő helynevek szerepeltek: Jáva, Mandzsúria, India. Végül odaértek egy hatalmas polchoz, amelyen dobozok tucatjai álltak.

– Ó, de jó! – sóhajtott fel Simon, és rámutatott egy közepes méretű dobozra, amelynek dátumozása és jelzése megegyezett a gyarapodási naplóban szereplő bejegyzésével. – Egész könnyen elérhető – és egyből le is vette, majd ráhelyezte egy nagyobb ládára. – Olyan, mint valami karácsonyi ajándék. Az ember belekukucskál valamibe, amit vagy egy negyed százada senki se nyitott ki. Nézze csak, mi van itt!

Benyúlt a dobozba, és kivett belőle egy kisebb tálat, benne csontokkal. A legtöbb éppen csak töredék volt, de azért volt közöttük néhány nagyobb és épebben megmaradt darab is,

amely túlélte a századokat. A csontváz többi része elenyészett az idők során. Miközben Josephine kivett egy ilyen nagyobb csontmaradványt, az volt az érzése, hogy valami hűvös szellő megérinti a nyakát.

– Csuklócsont – suttogta. – *Emberi.*

– Feltételezésem szerint ugyanannak az embernek a maradványai. Igen, most, hogy így újra látom, fölelevenednek az emlékeim. A forróság és a por. Az izgalom, hogy az ember ott lehet a dolgok sűrűjében, hogy az jár a fejében, lehet, hogy a következő pillanatban az ásója beleütközik a nagybetűs történelembe. Még mielőtt ezek a rozoga ízületek feladnák. Mielőtt az ember megöregedne. Igaziból sohasem gondoltam volna, hogy egyszer csak megvénülök. Titokban talán abban reménykedtem, hogy halhatatlan vagyok – mondta, és szomorkásan felnevetett. Benne volt ebben a nevetésben a bánat, hogy az évek, évtizedek milyen gyorsan elrepültek, és hogy itt hagyták őt roskatag öregemberként. Lepillantott a csontokat tartalmazó tálkára. – Ez a szerencsétlen is biztosan azt hitte, hogy halhatatlan. Egészen addig, amíg meg nem értette, hogy a társai beleőrülnek a szomjúságba. Hogy egy egész hadsereg pusztul el körülötte. Bizony a múló évszázadok alatt megtörténik ez a legnagyszerűbb birodalmakkal is. Hogy legyőzi őket a sivatag és a homok.

Josephine óvatosan visszahelyezte a csuklócsontocskát a tálkába. Végül is nem más, mint némi kalcium és foszfát. A csontok elvégezték a dolgukat, „tulajdonosaik” meghaltak és sorsukra hagyták őket, körülbelül úgy, ahogy valaki otthagy maga után egy sétapálcát vagy egy mankót. Ennyi maradt egy

perzsa katonából, akinek idegen tájon, egy sivatagban kellett elpusztulnia.

– Az elveszett hadsereg tagja volt? – kérdezte halkan.

– Szinte biztos vagyok benne. Kambüszész egyik elátkozott katonája.

– Maga is ott volt Kimball Rose-zal? – nézett Josephine a férfira.

– Ó, igen, az az ő ásatása volt. Elég komoly pénzébe került. Látnia kellett volna azt a csapatot, amit összeverbuvált. Több tucat régész volt ott és több száz ásatási dolgozó. Azért mentünk, hogy ráleljünk a régészet egyik Szent Gráljára, ami legalább annyira illuzórikus cél volt, mint az elveszett frigyláda vagy Nagy Sándor sírjának megtalálása. Ötvenezer perzsa katona, aki csak úgy eltűnt a sivatagban… Hát persze hogy én is ott szerettem volna lenni, amikor megtalálják őket.

– De nem találták meg.

Simon megrázta a fejét.

– Két évadon át folyt a feltárás, de csupán ilyen csontmaradványokat találtunk. Valószínűleg azokét, akik menet közben lemaradtak. Annyira semmitmondó és értéktelen volt az, amit találtunk, hogy végül se az egyiptomi hatóságok, se Kimball nem tartott rá igényt. Így kerültek ezek ide.

– Nem tudtam, hogy együtt dolgozott Kimball Rose-zal. Sohasem említette.

– Elég jó régész. És igen nagyvonalú ember.

– És a fia? – kérdezte a lány halkan. – Őt is jól ismerte?

– Ó, Bradley – sóhajtott egy mélyet Simon, miközben visszatette a dobozt a polcra. – Mindenkit csak ő érdekel. A

rendőröket. Magát. Az igazság az, hogy alig emlékszem arra a fiúra. És nem hiszem, hogy Kimball fia bármilyen veszélyt jelenthetne magára nézve. Ez az egész nyomozás nagyon méltánytalan a Rose családdal szemben – fordult Josephine felé. A pillantása láttán a lányon erőt vett valami rossz érzés. – Csak a maga érdekeit tartotta szem előtt.

– Ezt hogy érti?

– Az összes jelentkező közül bárkit felvehettem volna az állásra, de magát választottam. Mert magát javasolta. Odafigyelt magára.

Josephine döbbenten hátrébb lépett.

– Tényleg nem is tudott róla? – kérdezte Simon közelebb hajolva. – Mindvégig titokban támogatta magát. Megkért rá, hogy magának ne szóljak egy szót se erről, de azt hiszem, ideje, hogy tudjon róla. Nem árt, ha tudja az ember, hogy ki a barátja, főleg ha az illető olyan nagyvonalú.

– A barátai nem akarják megölni az embert – közölte Josephine, azzal megfordult, és a mankóin elindult kifelé a ládák között.

– Mégis miről beszél? – kiáltott utána a férfi.

Josephine eltökélten bicegett tovább a labirintusban, és csak arra vágyott, hogy mielőbb elérje az ajtót. Hallotta, hogy Simon jön mögötte, kopogott a botja a padlón.

– Josephine! A rendőrség teljesen félreismerte őt!

Már majdnem kiért a ládalabirintusból, és látta az ajtót is, ami tárva-nyitva volt. *Nem zártuk volna be magunk mögött? Biztos vagyok abban, hogy becsuktuk.*

Simon botjának kopogása egyre közelebbről hallatszott.

– Már bánom, hogy elmondtam magának. De mégiscsak tudnia kell arról, hogy Kimball milyen nagylelkű volt magával kapcsolatban.

Kimball?

Josephine megfordult.

– Honnan tud egyáltalán rólam? – kérdezte.

Ebben a pillanatban kialudtak a lámpák, és sötétség borult a raktárra.

Huszonnegyedik fejezet

Este volt, amikor Jane kiszállt a kocsiból, és a szakadó esőben rohanni kezdett a Crispin Múzeum bejárata felé. Az ajtó nem volt zárva, úgyhogy szinte beesett az épületbe, a nyomában érkező viharos szél pedig lefújta a recepciópulton lévő szórólapokat és szétterítette azokat a földön.

– Ideje elkezdeni építeni egy bárkát, mi? – nézett rá a pult mellett posztoló járőr.

– Olyan, akár az özönvíz – felelte Jane komoran, miközben kibontakozott csuromvíz esőkabátjából.

– Még soha nem láttam egyetlen nyáron ennyi esőt, mint idén. Azt mondják, a globális felmelegedés miatt van.

– Hol vannak a többiek? – nézett rá Jane, és kérdésével határozottan véget is vetett a csevegésnek.

A járőr arcáról egyből eltűnt minden kedvesség. Annak fényében azonban, ami történt, Jane érthetően nem volt a megfelelő hangulatban a globális felmelegedésről szóló csevejhez. Megértve a helyzetet, a járőr azonnal válaszolt:

– Young nyomozó az alagsorban van, a kollégái pedig az emeleten beszélgetnek a kurátorral.

– Akkor az alagsorba megyek.

Kesztyűt húzott és a cipőjére is felcibálta a műanyag védőpapucsot, aztán elindult a lépcső felé. Minden lépéssel csak nőtt benne a feszültség amiatt, ami várt rá. Amikor leért az

alagsorba, egyből észrevette a baljós jeleket. A kövön véres cipőnyomok látszottak: körülbelül 42-es vagy 43-as férficipőé. A raktár bejáratától a liftig vezettek, a folyosó teljes hosszában. És a világosan kivehető cipőnyomok mellett a földön elmosódott folt is látszott, amit valami olyasmi hagyhatott maga után, amit ez a férfi vonszolt.

– Rizzoli! – köszönt rá Young nyomozó, aki éppen kifelé igyekezett a raktárból.

– Megtaláltátok? – kérdezte Jane egyből.

– Attól tartok, nincs az épületben.

– A francba! – robbant ki Jane-ből, és lepillantott az elmosódottabb nyomra a földön. – Magával vitte.

– Minden jel arra mutat, hogy igen. Végigvonszolta ezen a folyosón, aztán bepakolta a liftbe, és felvitte a földszintre.

– És aztán?

– Kivitte a hátsó kijáraton, ami a rakodórámpához vezet. Van az épület mögött egy udvar, valószínűleg ott parkolt le a kocsijával. Senki sem láthatott semmit a sötétben, pláne hogy még az eső is szakadt. Csak be kellett pakolnia a lányt a kocsijába, és elhajtani.

– Hogy az ördögbe jutott be az épületbe? Nem voltak bezárva a bejáratok?

– Az az öreg önkéntes, talán Mrs. Willebrandt a neve, azt mondta, hogy negyed hatkor ment el, és megesküdött, hogy előtte bezárta az összes kaput. De hát az ő korában már az se lenne meglepő, ha nem emlékezne egészen pontosan arra, mit csinált meg és mit nem.

– És a többiek? Hol volt dr. Robinson?

– Robinson és Miss Duke Revere-be mentek feladni valami szállítmányt. A pasas azt mondta, este hét körül ért vissza a múzeumba, hogy megcsináljon valami elmaradt melót, de nem látott már senkit sem itt. Azt hitte, Miss Pulcillo is hazament, úgyhogy kezdetben neki sem tűnt fel semmi. Csak amikor később bepillantott a lány irodájába, és észrevette, hogy még ott van a táskája, akkor fogott gyanút, és egyből hívta a rendőrséget.

– Úgy volt, hogy Frost viszi ma haza Josephine-t.

– Igen – bólintott Young. – Ő is ezt mondta nekünk.

– Hát akkor?

– Nem sokkal utánunk ért ide. Fent van az emeleten – aztán kis szünetet tartva Young még hozzátette: – Bánj finoman vele!

– Talán még meg is dicsérjem azért, hogy így elcseszte?

– Majd ő elmeséli, mi történt. De először – bökött ujjával az ajtó felé – hadd mutassam meg ezt.

Jane engedelmesen követte a nyomozót a raktárba.

A cipőnyomok itt, ha lehet, még feltűnőbbek voltak. A gyilkos cipőtalpán egészen friss volt a vér. Young előrement a ládák és dobozok labirintusában, és az egyik mögé mutatott. Még nem látszott, hogy mi az, Jane csak az agyával érzékelte, hogy valószínűleg két láda között lehet, a földön.

– Az arcából nem sok maradt – mondta Young.

Valóban nem sok, gondolta Jane, de ahhoz éppen elég, hogy felismerjem. A ládák mögött Simon Crispin holtteste hevert. Az ütés a bal halántékát érte, szétroncsolva a csontokat, hatalmas krátert hozva létre a koponya bal oldalán. A vér szabályos tócsába gyűlt a betonpadlón. Az ütés után Simon feltehetően egy ideig még életben volt: a szíve vert, és minden dobbanásával

kitartóan pumpálta a vért, amely aztán a sebből fröcskölt és ömlött a földre.

– A gyilkosnak valahogy sikerült tökéletesen időzítenie a dolgokat – szólalt meg Young. – Biztos, hogy figyelte az épületet. Látta, hogy Mrs. Willebrandt elmegy, és pontosan tudta, hogy csak két ember maradt itt: dr. Pulcillo meg ez a nyolcvankét éves öregember – foglalta össze Young, aztán Jane-re nézett. – És ahogy hallom, dr. Pulcillo lába is gipszben volt, úgyhogy nem tudott elfutni. Ahogy valószínűleg arra se volt képes, hogy felvegye a harcot a támadójukkal.

Jane lenézett a földre, ahol az elmaszatolódott nyom egyértelműen jelezte, hogy a tettes kivonszolta Josephine-t.

Azt mondtuk neki, hogy biztonságban lesz. Ezért jött vissza végül Bostonba. Bízott bennünk.

– Van még valami, amit meg kellene nézned – jegyezte meg Young kicsit izgatottan.

– Mi? – nézett fel Jane.

– Gyere! Megmutatom – indult el Young vissza, a kijárat felé. Amikor előbukkantak a ládarengetegből, előremutatott. – Azt – és a zárt ajtó felé bökött.

Két szó volt ráírva – vérrel.

TALÁLJ MEG

Jane gyalog ment fel az emeletre. Közben megérkezett az orvos szakértő, sőt a bűnügyi helyszínelők népes csapata is, úgyhogy a máskor oly csöndes épületet emberek hangos beszélgetése, lépések zaja töltötte be. Amikor felért az emeletre, Jane megállt

egy pillanatra. Úgy érezte, elege van a vérből, a halálból és persze a kudarcból.

Leginkább ebből az utóbbiból.

Úgy érezte, az a bizonyos tökéletesen átsült marhaszelet, amelyet pár órája fogyasztott el az anyja grillpartiján, most hatalmas téglaként üldögél a hasában. Milyen furcsa, gondolta, hogy egy kellemes, nyári nap ilyen könnyedén, egyik pillanatról a másikra rémálommá tud válni.

Végigment a kiállított emberi maradványok között, az irodák irányába. Az egyik nyitott ajtó mögött megpillantotta Barry Frostot: magányosan ült a helyiségben, tenyerébe temetve az arcát.

– Frost! – szólt rá a folyosóról.

A férfi kényszeredetten kihúzta magát, és odafordult. Jane megdöbbent a látványtól: a nyomozó szeme karikás volt és beesett. Frost egyből el is fordult, mint aki hirtelen zavarba jött attól, hogy a nő meglátta a fájdalmát, és a kézfejével végigsimította az arcát.

– Jézusom – nyögte ki Jane döbbenten. – Hát veled meg mi történt?

– Nem tudom ezt csinálni – rázta meg elkeseredetten a fejét Frost. – Vegyél le erről az ügyről!

– Nem akarnád előbb elmondani, mi a baj?

– Elbasztam. Ez a baj.

Jane még sohasem hallotta Frostot durván beszélni, úgyhogy nemcsak a hiba elismerése, hanem a kifejezésmódja is megdöbbentette. Bement az irodába, és gondosan becsukta maga

mögött az ajtót. Aztán odahúzott egy széket az asztalhoz, és úgy ült le a nyomozóval szemben, hogy az kénytelen volt ránézni.

– Neked kellett volna ma este hazavinned, nem?

– Igen, én voltam a soros – bólintott a férfi.

– És miért nem vitted haza?

– Kiment a fejemből – felelte alig hallhatóan.

– *Elfelejtetted?*

A férfi fájdalmasan felsóhajtott.

– Igen, *elfelejtettem.* Itt kellett volna lennem hatra, de valahogy nem jött össze. Ezért nem dolgozhatom tovább ezen az ügyön. El kell mennem fizetés nélküli szabadságra.

– Oké, ezt elcseszted. De ettől még van egy eltűnt nőnk, úgyhogy most nem tudlak nélkülözni.

– Semmi hasznomat nem vennéd. Mindent elcseszek.

– Mégis mi a fene bajod van? Most esel szét, amikor a legnagyobb szükségem lenne rád?

– Alice el akar válni – közölte Frost.

Jane érezte, hogy egyetlen használható gondolat sem jut az eszébe. Ha volt valaha is olyan pillanat, amelyben a szavak helyett egy férfias ölelés segíthetett volna, akkor ez határozottan az volt. De még soha nem ölelte meg Frostot, és úgy érezte, nem ez az a helyzet, amiben el kell kezdenie. Úgyhogy végül csak annyit nyögött ki:

– Jó ég. Nagyon sajnálom.

– Ma délután hazarepült – folytatta Frost csendesen. – Ezért nem tudtam végül elmenni anyádhoz se, a sütögetésre. Hazajött, hogy személyesen közölje velem. Legalább volt benne annyi becsület, hogy a szemembe mondja, és nem intézte el egy

telefonhívással – magyarázta, és a kézfejével megint végigsimította az arcát. – Tudtam, hogy valami nem stimmel. Éreztem, hogy valami készülődik, azóta, hogy elkezdte a jogi tanulmányait. Mióta a jogra jár, akármit csináltam, nem volt jó neki. Én voltam a bunkó zsaru, akihez valami tévedés folytán férjhez ment, de már nagyon bánja a dolgot.

– Ezt így meg is mondta neked?

– Nem kellett mondania, kivettem a szavaiból – nevetett fel keserűen. – Kilenc évet csináltunk végig együtt, és tessék, egyszer csak nem vagyok már jó neki.

Jane-ből akaratlanul is kicsúszott a tapintatlan kérdés.

– És ki az új pasi?

– Változtat valamit is a dolgon, ha van egy új pasi? A lényeg az, hogy nem akar házas lenni. Legalábbis velem nem – jelentette ki Frost elkeseredetten, és az arca eltorzult a fájdalomtól meg attól, hogy igyekezett nem elsírni magát.

A könnyek azonban ennek ellenére feltartóztathatatlanul előtörtek, ezért a férfi megint a tenyerébe temette az arcát.

Jane még soha nem látta a partnerét ennyire összetörtnek. Meg volt rendülve, és fogalma se volt, hogyan kellene megvigasztalni. A legszívesebben valahol másutt lett volna inkább. Még egy nagyon véres bűnügyi helyszín is jobb lett volna, mint az, hogy össze van zárva egy síró férfival. Az is eszébe jutott közben, hogy el kellene venni tőle a fegyverét. Az álmoskönyv szerint egy elkeseredett férfi fegyverrel nem sok jót jelent. Viszont Frost biztos megsértődne, ha most előállna ezzel. Ezek kavarogtak a fejében, miközben ott állt, és nyugtatgatóan

veregette a férfi vállát, és mindenféle érthetetlen dolgot dünnyögött a fülébe.

Baszd meg, Alice. Amúgy sem kedveltelek soha. Fogod magad, és lelépsz, és az én életemet is tönkreteszed.

Frost hirtelen felállt a székből, és elindult az ajtó felé.

– Nem bírom tovább. El kell mennem.

– Mégis hová?

– Nem tudom. Haza.

– Figyelj! Felhívom Gabrielt. Gyere hozzánk, és aludj nálunk. A kanapén nyugodtan elalhatsz.

– Felejtős – rázta a fejét Frost. – Egyedül szeretnék lenni.

– Azt hiszem, ez nem valami jó ötlet.

– Nem akarok társaságban lenni, érted? Jobb, ha békén hagysz.

Jane ránézett, és azon töprengett, mennyire lehet erőszakos az ember egy ilyen helyzetben. Aztán rádöbbent, hogy ha ő lenne Frost helyében, maga is ezt csinálná. Szeretne egyedül lenni a vackában, és békésen nyalogatni a sebeit.

– Biztos?

– Igen – felelte a férfi, aztán kihúzta magát, úgy, mint aki megacélosítja a lelkét valami nehéz dolog előtt.

És valóban, kimenni az épületből kisírt szemekkel az ismerős kollégák kíváncsi tekintete közepette igényelt némi lelkierőt.

– Amúgy, ha engem kérdezel – nézett rá Jane –, nem érdemes sírni miatta.

– Lehet – válaszolta halkan Frost. – De szeretem.

Ezzel nagy levegőt véve kisétált az irodából.

Jane a nyomába eredt, elkísérte a lépcsőig, és ott állt végig, amíg a férfi lépéseinek hangját el nem nyelte a lépcsőház. Közben az járt a fejében, hogy mégis el kellett volna venni tőle a fegyverét.

Huszonötödik fejezet

JOSEPHINE ÚGY ÉREZTE, hogy a csöpögő vízcseppek apró kalapácsütésekként dobolnak sajgó koponyáján. Hangosan felnyögött. A hangja mintha visszhangzott volna. Mintha valami hatalmas barlangban lenne, amelyet betölt a penész és a rothadó föld szaga. Kinyitotta a szemét, de olyan sötétség vette körül, hogy az volt az érzése, ha kinyújtaná a kezét, meg tudná tapintani. Megemelte a karját, az arca elé tartotta, de még a mozgásból sem érzékelt semmit. Vaksötétség, gondolta magában. A gyomra eközben attól, hogy a szeme teljesen hiábavaló módon fókuszálni próbált a sötétben, felkavarodott.

Elkerülendő az émelygést, inkább behunyta a szemét, és az oldalára fordult. Az arca nekinyomódott valami nyirkos szövetnek. Az agya közben megpróbálta valahogy értelmezni a helyet. Apránként kibontakoztak a részletek. A csöpögő víz. A hideg. A matrac, ami penészszagú.

Miért nem emlékszem egyáltalán arra, hogy kerültem ide? Az utolsó emléke Simon Crispinnel kapcsolatos. Riadt hangja, ahogy az elsötétült múzeumi alagsorban kiabál.

De az a sötét nem ilyen volt, mint ez az itteni.

Megint kinyitotta a szemét, a gyomra most azonban nem émelygéssel reagált. Ezúttal a félelemtől összerándult. Josephine kábának érezte magát, úgyhogy felült. Hallotta saját hangos szívdobogását. Tapogatózva lenyúlt a matracról: hideg

betonpadlót érzett a keze alatt. Kicsit tovább mozdította, és felfedezte, hogy nem messze egy vizes kancsó áll. Meg egy vödör. Tovább tapogatott: a keze beleütközött valami műanyagba burkolt puha valamibe. Felemelte: az orrát megcsapta egy darab kenyér élesztős illata.

Egyre tovább és tovább merészkedett a sötét univerzum felfedezésében, egészen addig, amíg összeszedte már ahhoz is a bátorságot, hogy elhagyja a nyirkos matrac biztonságot jelentő szigetét. Négykézláb mászva indult neki, begipszelt lábát óvatosan húzva maga után. Alighogy elhagyta a matracot, egyből elfogta a pánik. Lehet, hogy soha többé nem talál vissza oda, és örökre arra lesz kárhoztatva, hogy négykézláb csússzon-másszon a hideg és kemény padlón, reménytelenül keresve a sötétben az egyetlen kényelmes pontot. De végül kiderült, hogy a sötét tér mégsem olyan hatalmas. Nem kellett sokat kúsznia ahhoz, hogy beleütközzön egy betonfalba.

Belekapaszkodva és időnként megtámaszkodva szép lassan felállt. Elég bizonytalanul állt a lábán. Behunyta a szemét, nekidőlt a falnak, és várta, hogy a gondolatai kitisztuljanak. Most már azt is felfogta, hogy hangokat is hall. Bogarak cirpelését. Időnként halk surranást a betonpadlón.

Elsántikált a fal mellett, próbálta feltérképezni börtöne tényleges határait. Néhány lépést követően elért az első sarokhoz. Maga is meglepődött azon, mennyire megnyugtatta az, hogy a sötétség egyáltalán nem végtelen. Vak botorkálása nem vezet az univerzum végét jelentő sötét szakadékba. Továbbindult, kezével tapogatva maga mellett az újabb falat. Talán egy tucat lépést tett meg, amikor elért a második sarokhoz.

Lassan elkezdte az agyában felvázolni börtönét.

Már a harmadik fal mellett botladozott, és eljutott egy újabb sarokhoz. Tizenkét lépés az egyik, nyolc lépés a másik, gondolta magában, tehát kábé tíz méterszer hétméteres lehet. Betonfalak és betonpadló. Egy pince.

Elindult az újabb fal mellett. A lába egyszer csak belerúgott valamibe, ami kopogva arrébb repült. Lehajolt, az ujjai tapogatva keresték, mi lehetett az. Végre megtalálta: az ujjai bőrt tapintottak, aztán strasszt, végül valami hegyeset. Tűsarok.

Egy női cipő.

Tehát volt egy másik rab is ebben a börtönben, gondolta magában. Egy másik nő is aludt azon a matracon, egy másik nő is ivott abból a kancsóból. Josephine magához ölelte a cipőt, az ujjaival próbálta felfedezni a legapróbb részleteit is, keresett rajta valamit, ami a tulajdonosára utalhat.

Testvérem a bajban. Bajtársam.

Elég kicsi cipő volt, 36-os vagy 37-es. A strassz miatt biztosan nem hétköznap viselték, inkább alkalmi darab. Elegáns ruhával, fülbevalóval, egy vacsorán, a megfelelő férfival.

Vagy éppen egy nem megfelelővel.

Hirtelen megborzongott. A hideg és az elkeseredettség egyesült erővel járta át. Még szorosabban magához ölelte a cipőt. Egy halott nő cipőjét. Mert afelől nem volt szemernyi kétsége sem, hogy a nő meghalt. És még hányakat tarthattak itt? Nagy levegőt vett és közben arra a félelemre és elkeseredettségre gondolt, amely átjárhatta őket ebben a sötétségben.

Beszívta a magához szorított cipő átnedvesedett bőrének szagát. Ha az ember elveszti a látását, gondolta magában,

hirtelen képes olyan láthatatlan részleteket is érzékelni, amelyek egyébként rejtve maradnának előtte. Olyan ez, mint a hold, amelyet csak azután veszünk észre, hogy lement a nap.

Úgy kapaszkodott a megtalált cipőbe, mint valami talizmánba, közben akörül jártak a gondolatai, hogy milyen más, a korábbi foglyokra utaló nyomokat rejthet még a sötétség. Kiképzői te, hogy a padló tele van halott nők mindenféle tárgyaival. Egy karóra itt, egy rúzs ott. És utánam mi marad vajon?, töprengett magában. A következő mit talál majd? Marad utánam egyáltalán bármi nyom, vagy én is egy leszek a sok eltűnt nő közül, akinek sorsa örök homályba vész?

A betonfalban hirtelen bemélyedés támadt, és keze a beton helyett fát tapintott. Josephine megállt.

Megtaláltam az ajtót.

Bár a kilincset könnyen le tudta nyomni, az ajtó nem nyílt ki. Kívülről volt bezárva, valószínűleg tolóretesszel, lakattal. Kiabált és az öklével verte az ajtót egy ideig, de az tömör fából volt, és nevetséges kísérlete csak arra volt jó, hogy összevissza verte mindkét kézfejét. Lerogyott, hátát az ajtónak vetve. A fülét betöltötte saját szívdobogása, de aztán ráébredt, hogy valami mást is hall. És ettől a hangtól hirtelen vad félelem fogta el.

A morgás halk volt és alattomos. Lelki szemei előtt hegyes fogak és éles karmok képe jelent meg, valamint egy élőlény, amely éppen most közeledik felé, arra készülve, hogy bármelyik pillanatban ráveti magát. Aztán meghallotta a lánc csörgését, és rájött, hogy a fémes súrlódó hang valahonnan a feje fölül jön.

Felpillantott. Most először végre észrevett egy kis fényt. Olyan halványka volt, hogy először nem is hitt a szemének. De

ahogy nézte, a rés egyre fényesebbnek tűnt. A hajnal első fényei látszottak, a felkelő nap fénye sütött be egy apró, bedeszkázott szellőzőnyíláson.

Hallotta, hogy odakint karmok karistolnak valami deszkát, és hogy egy kutya próbálkozik dühödten elszabadulni a láncáról. A morgásából ítélve elég nagy testű lehetett. Én tudom, hogy ő kint van, gondolta Josephine, amiképp ő is tudja, hogy én meg idebent. Az orrával kiszagolja, hogy mennyire félek, és a szájával nagyon szeretne megkóstolni.

Soha nem volt kutyája. Néha-néha elképzelte, hogy egyszer majd lesz: egy beagle vagy egy shetlandi juhászkutya. Szóval valami kedves és játékos fajta. De semmiképp nem egy ilyen fenevad, mint amelyik odakint áll őrt. Igen, a hangja alapján igazi fenevad lehet, amelyik képes lenne akár arra is, hogy elharapja a torkom.

A kutya ugatni kezdett. Josephine kerékcsikorgást hallott, utána azt, hogy valaki leállítja egy autó motorját.

Megdermedt. A szíve megint hevesen kalapált, miközben a kutya egyre tébolyodottabban ugatott. Felpillantott a plafon felé. Odafentről csikorgó lépések zaja hallatszott.

Elejtette a cipőt, és amilyen gyorsan csak tudott, elbicegett az ajtótól. Akkor állt meg, amikor már a betonfalat érezte ismét a háta mögött. Hallotta, hogy valaki elhúzza a reteszt. Az ajtó hangosan nyikorogva kinyílt. Egy zseblámpa fénye villant fel, és ahogy a férfi belépett, Josephine elfordította a fejét, mert most még ez a kis fény is úgy bántotta a szemét, mintha közvetlenül a napba nézett volna.

A férfi megállt, és csak nézte a lányt. Nem szólt egy szót se. A betonbörtön a legkisebb neszt is fölerősítette, úgyhogy Josephine jól hallotta a férfi lélegzését. Lassú volt és egyenletes. És közben a foglyát bámulta.

– Engedjen el – suttogta. – Kérem.

A férfi egyetlen szót sem szólt, és ez a némaság volt az, ami rémülettel töltötte el a lányt. De csak addig, amíg meg nem látta, hogy mi van a férfi kezében. Akkor ráébredt, hogy van sokkal rosszabb is a hallgatásánál.

Mert a kezében egy kést tartott.

Huszonhatodik fejezet

MÉG VAN IDEJÜK ARRA, hogy megtalálják – közölte dr. Zucker. – Tegyük fel, hogy a gyilkos folytatja a jól bevált gyakorlatot, és ugyanazt teszi vele is, amit Lorraine Edgertonnal meg a tőzeglápban konzervált áldozatával tett. Miss Pulcillót már megnyomorította annyira, hogy nem egykönnyen tud elmenekülni vagy ellenállni neki. Úgyhogy elég komoly az esély arra, hogy még jó néhány napig vagy akár hétig életben tartja. Elegendő ideje van azoknak a ki tudja, miféle rituáléknak az elvégzéséhez, amelyek megelőzik a következő fázist.

– A következő fázist? – nézett rá Tripp nyomozó.

– A konzerválást – mutatott Zucker az áldozatokról készült képekre, amelyek ott feküdtek előtte az asztalon. – Azt gondolom, hogy Miss Pulcillóval szeretné tovább gyarapítani a gyűjteményét. Ő lesz a következő emléktárgy. Csak az a kérdés… – állt meg a mondat közepén egy pillanatra, és felnézett a képekből Jane-re –, hogy vajon Miss Pulcillót milyen módszerrel akarja, hogy úgy mondjam, megőrizni.

Jane ránézett a három eddigi áldozatról készült képre, és latolgatta a meglehetősen hátborzongató lehetőségeket. Kibelezi, besózza, aztán szövetcsíkokba csomagolja, ír int Lorraine Edgertont? Vagy lefejezi, lehúzza a fejbőrét a koponyájáról, és babafej méretűre zsugorítja? Vagy egy tőzegláp gondjára bízza,

és elvégezteti a munkát a mocsár savas vizével? Hogy a haláltusa utolsó pillanatai örökre ráfagyjanak az arcára?

Esetleg van a gyilkosnak egy újabb, speciálisan Josephine számára tartogatott terve? Egy olyan technika, amelyről ők még csak nem is hallottak eddig?

A tárgyalóra feszült csend telepedett. Ahogy Jane körbenézett az asztal körül ülő nyomozók csoportján, látta a komor tekinteteket, és tudta, mindenkinek ugyanaz a felkavaró gondolat jár a fejében: hogy az áldozatuk lassan kifut az időből. Ott, ahol általában Barry Frost szokott ülni, most nem volt senki. Nélküle nem teljes a csapat, gondolta Jane. Önkéntelenül is az ajtóra pillantott, reménykedve, hogy a társa hirtelen besétál rajta, elfoglalva szokásos helyét az asztal mellett.

– Az, hogy képesek vagyunk-e megtalálni, lényegében egyetlen dolgon múlik: azon, mennyire jól tudjuk átvenni az elkövető gondolkodásmódját – folytatta Zucker. – Több információra van szükségünk Bradley Rose-ról.

Jane bólintott.

– Nyomon vagyunk. Próbáljuk kideríteni, hol dolgozott, hol élt, kik a barátai. Istenemre, még azt is szeretném tudni, hogy vannak-e pörsenések a fenekén!

– A szülei lennének a legjobb információforrások, nem?

– Velük nem voltunk valami szerencsések. Az anyja túlságosan beteg ahhoz, hogy beszélni tudott volna velünk. Ami pedig az apját illeti, nos, ő olyan, mint egy áthatolhatatlan kőfal.

– Még úgy is, hogy egy nő élete közvetlen veszélyben van? Nem hajlandó az együttműködésre?

– Kimball Rose nem átlagos férfi. Kezdjük azzal, hogy olyan gazdag, mint Midász király, ráadásul ügyvédek egész serege veszi körül. A hétköznapi szabályok őrá nem érvényesek. Ahogy a bekattant fiára se.

– Akkor talán erősebben kéne megszorongatni.

– Crowe és Tripp most ért vissza Texasból – felelte Jane. – Őket küldtem oda, mert azt gondoltam, egy kis férfias erődemonstráció jót tesz a dolognak.

Odapillantott Crowe-ra, akinek széles válla a mai napig sugallta, hogy valaha védőjátékos volt az országos egyetemi bajnokságon. Ha valaki képes volt a csapatból bármiféle erődemonstrációra, hát az ő volt.

– Nemhogy az ő közelébe, még az ajtóig se sikerült eljutnunk – szólalt meg Crowe. – Már a kapunál megállított valami ügyvéd és öt állig felfegyverzett biztonsági őr. A Rose család kompletten összezárt a fiú körül, és hétszentség, hogy egy szót se fogunk tudni kihúzni belőlük.

– Mégis mit tudunk ennek a Bradley-nek a tartózkodási helyéről?

Erre a kérdésre Tripp felelt.

– Elég hosszú ideje sikerül nyom nélkül megbújnia. Nem találtunk a közelmúltra vonatkozóan semmilyen bankkártya-tranzakcióra utaló nyomot, évek óta semmilyen összeg nem érkezett a társadalombiztosítási számlájára, ami arra utal, hogy nem volt állásban. Legalábbis legálisan nem.

– Mennyi ideje? – kérdezte Zucker.

– Tizenhárom éve. Nem mintha szüksége lenne munkából származó jövedelemre, a drágalátos édesapja nyilván állja a költségeit.

Zucker egy kis ideig hallgatott, szemmel láthatóan gondolkodott valamin.

– Honnan tudjuk, hogy egyáltalán életben van-e?

– Mert a szülei azt mondták, hogy szoktak levelet meg e-maileket kapni tőle – válaszolta Jane. – Az apja szerint Bradley jelenleg külföldön él. Ami, mondjuk, megmagyarázza, miért megy ilyen nehézkesen az, hogy a nyomára találjunk.

Zucker összeráncolta a homlokát.

– Vajon képes egy apa ilyen messzire menni? Hogy így védje és anyagilag támogassa a valóban veszélyes pszichopata gyerekét?

– Azt hiszem, dr. Zucker, hogy saját magát védi. A saját nevét és jó hírét. Nem szeretné, ha kiderülne, hogy a gyereke egy szörnyeteg.

– Ennek ellenére nehezen találom hihetőnek, hogy egy szülő ilyen messzire menjen a gyerekéért.

– Sosem lehet tudni – szólt közbe Tripp. – Lehet, hogy valóban szereti ezt a szörnyeteget.

– Azt hiszem, Kimball Rose a feleségét is védi mindeközben – tette hozzá Jane. – Az asszonynak leukémiája van, és valóban súlyos betegnek nézett ki. Szerintem az asszony a mai napig úgy érzi, hogy Bradley az ő édes, kicsi fiacskája.

– Úgy látom, ennek a családnak minden tagja súlyos patologikus tüneteket mutat – mondta Zucker a fejét csóválva.

– Akkor a pénzügyi vonal lehet a megoldás nyitja – folytatta Zucker. – Hogyan juttatja el Kimball Rose a fiához a pénzt?

– Ennek a kiderítése sajnos komoly problémába ütközik – felelte Tripp. – A családnak rengeteg bankszámlája van, köztük jó néhány adóparadicsomokban. És ott van az a pár tucat ügyvéd, aki őrködik mindezek felett. Még ha találnánk is egy barátságos bírót, akkor is jó időbe kerülne ennek kibogozása.

– Elsősorban Új-Anglia térségére koncentrálunk – tette hozzá Jane. – Hogy volt-e bármilyen tranzakció Boston vonzáskörzetében.

– És a barátai? Bármiféle kapcsolata?

– Azt tudjuk, hogy huszonöt évvel ezelőtt Bradley a Crispin Múzeumban dolgozott. Mrs. Willebrandt, az egyik önkéntes, úgy emlékszik, hogy a nyitvatartási idő után, inkább az esti és éjszakai órákban járt be. Tehát olyankor dolgozott, amikor a múzeum zárva volt. Ezért aztán nem sokan emlékeznek rá, nem hagyott mély nyomot senkiben, és barátokat se szerzett. Olyan volt, mint egy kísértet.

Jane magában azt is hozzátette: és most is csupán egy kísértet. Egy gyilkos, aki észrevétlenül képes belopózni egy épületbe, akinek az arca nem felismerhető a biztonsági kamerák képén. Aki úgy képes az áldozata nyomában maradni, hogy annak sejtelme sincs arról, hogy valaki követi.

– Azért egy fontos és gazdag információforrásunk még mindig van – szólalt meg közben Zucker. – Mégpedig egy olyan, amely a lehető legalaposabb és legszakszerűbb pszichológiai portrét tudná Bradley-ről adni: a Hilzbrich Intézet. Ha meg tudnánk szerezni az ő dokumentációjukat.

– Ja, igen! – nevetett fel kis felháborodással a hangjában Crowe. – A perverzek iskolája.

– Háromszor is felhívtam a korábbi igazgatót – jelentette Jane. – De dr. Hilzbrich az orvos és beteg közti bizalmi kapcsolatra hivatkozva visszautasította a dokumentumok átadását.

– Hiszen egy nő élete forog kockán! Ilyen esetben nem utasíthatja vissza.

– Bizony visszautasította. Holnap felmegyek Maine-be, és személyesen fogom megszorongatni. Aztán majd meglátjuk, sikerül-e valami mást is kifacsarnom belőle.

– Mire gondol?

– Jimmy Otto anyagára. Ő is ott volt diák. És mivel Jimmy már halott, talán a doktor az ő anyagát hajlandó átadni.

– És ez miben segíthetne nekünk?

– Mostanra elég biztosak vagyunk abban, hogy Jimmy és Bradley hosszú időn át vadászgattak együtt áldozatokra. Mindketten ott voltak a kérdéses időben a Chaco-kanyon környékén. Egy időben bukkantak fel Palo Altóban is. És az is teljesen nyilvánvaló, hogy mindketten rá voltak kattanva ugyanarra a lányra, Medea Sommerre.

– Akinek a lánya most eltűnt.

Jane bólintott.

– Lehet, hogy Bradley ezért választotta őt. Bosszúból. Azért, mert az anyja megölte Jimmyt.

Zucker gondterhelt arccal hátradőlt.

– Tudja, ez az a részlet, amelyik különösképpen aggaszt.

– Melyik részlet?

– A véletlen egybeesések. Maga nem tartja feltűnőnek? Tizenkét évvel ezelőtt Medea Sommer lelövi San Diegóban Jimmy Ottót. Aztán ennek a Medea Sommernek a lánya, Josephine egy évtizeddel később a Crispin Múzeumban köt ki, ugyanazon a helyen, ahol egykor Bradley dolgozott.

Ugyanazon a helyen, ahonnan az áldozatok közül kettőnek a holtteste előkerült. Hogy fordulhat ilyen elő?

– Igen, ez engem is elgondolkodtatott – ismerte el Jane.

– Tudja, hogy Josephine hogyan kapta meg ezt a munkát?

– Megkérdeztem tőle, és azt mesélte, hogy az állást nyilvánosan meghirdették egy egyiptológiával foglalkozó honlapon. Beadta a jelentkezését, aztán néhány héttel később felhívták telefonon, és közölték, hogy ő kapta meg. Azt ő is elismerte, hogy kissé meglepődött, amiért pont rá esett a választás.

– Ki hívta fel?

– Simon Crispin.

– Aki mostanra halott – jegyezte meg halkan Zucker.

Az ajtó felől kopogtatás hallatszott. Egy detektív dugta be a fejét.

– Rizzoli! Valami fennforgás van. Jó lenne, ha ki tudnál jönni egy kicsit.

– Mi történt? – kérdezte Jane.

– Valami texasi olajmilliárdos érkezett a városba.

– Kimball Rose itt van? – kiáltott fel Jane meglepetten, és felpattant a székéről.

– Egészen konkrétan Marquette irodájában. Hasznos lenne, ha odamennél.

– Lehet, hogy végül úgy döntött, együttműködik velünk.

– Ezt erősen kétlem. Leginkább a fejedet követeli, és ezt nem is rejti véka alá.

– Te jó ég! – sóhajtott fel Tripp. – Hát ezért egyáltalán nem irigyellek.

– Ne menjek veled, Rizzoli? – kérdezte Crowe, és fenyegetően morzsolgatta az öklét. – Csak a hatás kedvéért.

– Nem kell – felelte Jane. Összeszedte az előtte heverő aktákat, aztán elindult. – Elboldogulok vele.

Lehet, hogy szeretné a fejemet venni, de hogy a végén én fogom elkapni a fiát, az tuti.

Végigment a gyilkossági osztályon, aztán bekopogtatott Marquette hadnagy irodájának ajtaján. Főnöke az asztala mögött ült, és az arca nem árult el semmit. Ugyanez nem volt elmondható a vendégéről, akinek az arcára látványosan kiült az utálat, amint Jane belépett. A nyomozó, csupáncsak azzal, hogy a munkáját végezte, szembeszállt vele. Ez egy olyan tekintélyes ember szemében, mint Kimball Rose, nyilvánvalóan megbocsáthatatlan bűnnek számított.

– Gondolom, már ismerik egymást – szólalt meg először Marquette.

– Igen, persze – felelte Jane. – Kicsit meglep, hogy itt találom, Mr. Rose, azok után, hogy többször is kerestem telefonon, és soha nem vette fel.

– Nincs joga ahhoz – támadt rá Kimball Rose –, hogy hazugságokat terjesszen a fiamról, amikor nincs itt, hogy megvédhesse magát.

– Elnézést kérek, Mr. Rose – nézett rá Jane meglepetten. – Nem értem, milyen hazugságokról beszél.

– Ne nézzen teljesen hülyének! Ha csak szerencsés vagyok, soha nem jutottam volna sehová az életben. Vannak megbízható forrásaim. Pontosan tudom, milyen irányban folyik a maga nyomozása. Ez az idióta kitaláció, amiben rá akarja húzni Bradley-re a vizes lepedőt.

– Azt elfogadom, hogy az ügy valóban elég furcsa. Hadd szögezzek azonban le valamit: ez *nem az én nyomozásom és nem kitaláció:* mi csupán a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat és nyomokat követjük. És ebben a pillanatban minden bizonyíték és nyom a maga fia felé mutat.

– Ó, persze! Utánanéztem én is magának, Rizzoli nyomozó. Hírhedt az elkapkodott és felelőtlen döntéseiről. Mint annak a szerencsétlen fegyvertelen férfinak az esetében, akit pár éve lelőtt valami háztetőn.

Ennek a fájdalmas esetnek a váratlan fölelevenítése szíven ütötte Jane-t. Kimball észre is vette a nő zavarát, úgyhogy még mélyebbre döfte benne a kést.

– Adott egy szemernyi esélyt is annak a pasasnak arra, hogy megvédje magát? Vagy egyből bírónak képzelte magát, és habozás nélkül meghúzta a ravaszt? Ugyanúgy, mint most, Bradley esetében?

– Mr. Rose! – avatkozott közbe Marquette. – Ne keverje bele azt az ügyet a mostani helyzetbe.

– Már miért ne? Ugyanaz a nő nyomoz itt is, aki olyan, mint egy elszabadult hajóágyú. A fiam ártatlan. Nincs semmi köze ehhez az emberrabláshoz.

– Hogy lehet ebben ennyire biztos? – kérdezte Marquette. – Még azt sem tudja megmondani, hogy hol tartózkodik!

– Bradley képtelen lenne bármiféle erőszakra. Ha már erőszakról beszélünk, sokkal valószínűbb, hogy áldozatává válik bármiféle erőszaknak. Nagyon is jól ismerem a fiam.

– Valóban? – kérdezte Jane.

Kinyitotta az egyik aktát, amit magával hozott a megbeszélésről, kivett belőle egy fényképet, és letette Kimball Rose elé. A férfi rámeredt a zanzáról készült felvételre, az összevarrt szemhéjra, az összeöltött ajakra.

– Ugye tudja, Mr. Rose, hogy mit lát a képen? – nézett rá Jane.

A férfi nem válaszolt. Beszűrődött a folyosói beszélgetések hangja. A szobában azonban feszült csend honolt.

– Biztos vagyok abban, hogy már látott ilyet korábban is – folytatta Jane. – Egy olyan sokat tapasztalt régész, mint maga, biztosan eljutott Dél-Amerikába is.

– Ez egy zanza – szólalt meg végül Kimball Rose.

– Így van. A fia is pontosan tudná, hogy ez az, ugye? Mert felteszem, ő is utazgatott magával szerte a világban.

– Ez az, ami ellene szól? Hogy a fiam régész? – horkant fel dühösen Kimball. – Azért egy tárgyalóteremben ennél több bizonyítékra lesz szüksége.

– Mi van azzal a nővel, akit zaklatott? Medea Sommer feljelentést tett ellene zaklatás miatt Indióban.

– Na és aztán? Utóbb visszavonta a vádat.

– És mi van azzal a magánterápiával Maine-ben? Tudja, a Hilzbrich Intézetben. Ha jól értem, az pont az ilyen jómódú, de bekattant fiatalemberek kezelésére szakosodott.

– Honnan az ördögből tudja?… – nézett Kimball Rose döbbenten Jane-re.

– Én sem vagyok teljesen hülye, Mr. Rose. Én is kérdezősködöm. És természetesen megtudtam, hogy ez az intézet nagyon exkluzív és speciális hely volt. Ráadásul nagyon diszkrét. Gondolom, erre szükség is volt, tekintettel arra, hogy milyen páciensei voltak. Szóval mesélje már el, menynyire volt sikeres Bradley kezelése! Vagy csak annyit értek el vele, hogy jól összebarátkozott néhány hasonlóképpen eltorzult személyiségű sráccal?

Kimball Rose vörös arccal Marquette-re nézett.

– Azt akarom, hogy azonnal vegye el tőle ezt az ügyet. Különben meggyűlik a baja az ügyvédeimmel!

– Olyan srácokkal, mint Jimmy Otto – folytatta közben Jane tovább rendíthetetlenül. – Ugye emlékszik erre a névre: Jimmy Otto?

Kimball ügyet se vetett rá, és továbbra is kizárólag Marquette-tel volt hajlandó kommunikálni.

– Vagy el kell mennem a rendőrfőkapitányhoz? Mert ha kell, elmegyek. Minden követ megmozgatok, ha szükséges, és minden kapcsolatomat be fogom vetni, hadnagy, érti?

Marquette csak ült némán az asztalánál. Az irodára telepedő csendben Jane fokozatosan ráébred t arra, hogy Kimball Rose milyen nyomasztó fölénnyel rendelkezik. Nem a jelenléte miatt, sokkal inkább a körülötte összpontosuló hatalom miatt. Jane

pontosan értette, milyen iszonyatos nyomás nehezedik Marquette-re, és magában felkészült a legrosszabbra is.

Marquette azonban kellemes csalódást okozott.

– Nagyon sajnálom, Mr. Rose – felelte nyugodt és udvarias hangon. – Rizzoli nyomozó vezeti a vizsgálatot és ő irányítja az eseményeket.

Kimball Rose rámeredt. Látszott rajta, nehezen tudja felfogni, hogy két egyszerű közalkalmazott szembe mert szállni vele. Az arca egészen elvörösödött, miközben odafordult Jane-hez.

– A maga vizsgálata miatt a feleségem kórházba került. Három nappal azután, hogy ott járt és Bradley felől érdeklődött, rosszul lett és összeesett. Tegnap ide kellett szállíttatnom a Dana-Farber Rákkutató Intézetbe. Ha nem éli túl mindezt, akkor azért maga lesz a felelős. Oda fogok figyelni magára, nyomozó! Egy lépést sem fog tudni tenni úgy, hogy arról én ne tudnék!

– Ahogy maga se, és így talán megtalálom Bradley-t – jegyezte meg Jane. – A maga nyomát követve.

Kimball kirohant az irodából, hangosan bevágva az ajtót.

– Az utóbbi megjegyzése – szólalt meg Marquette – nem volt valami bölcs.

Jane felsóhajtott, aztán fölvette az asztalról a fényképet.

– Tudom – ismerte el szomorúan.

– Mennyire biztos abban, hogy Bradley Rose a mi emberünk?

– Kilencvenkilenc százalékig.

– Jobb lenne, ha kilencvenkilenc egész kilenc tized lenne a válasza. Mert maga is látta, kivel állunk szemben. És most, hogy a felesége kórházba került, úgy hiszem, teljesen elszabadult. Van

pénze és vannak kapcsolatai, vagyis képes arra, hogy pokollá tegye az életünket.

– Akkor tegye. Az se változtat a tényen, hogy a fia bűnös.

– Viszont nem engedhetjünk meg magunknak, Rizzoli, hogy még egyszer hibázzunk. A csapatának már volt egy súlyos hibája, aminek ez a szerencsétlen fiatal nő issza meg a levét.

Ha Marquette szándékosan akarta volna megalázni Jane-t, akkor se végezhetett volna jobb munkát. Csak állt ott, és úgy szorította magához az aktákat, mintha azok képesek lettek volna megvédeni őt a Josephine elrablása miatt érzett mar-dosó lelkiismeret-furdalásától.

– Persze ezt maga is pontosan tudja – tette hozzá Marquette csendesen.

– Igen, tudom – felelte halkan.

Es ennek a hibának az emléke egy életen át kísérteni fog.

Huszonhetedik fejezet

A HÁZ, AMELYBEN NICHOLAS ROBINSON ÉLT, Chelsea-ben volt. Ez a városrész nem messze terült el Revere-től, attól a negyedtől, ahol Jane felnőtt. A ház hasonló volt, mint Jane szüleié: a nem túl nagy épület előtt egy fedett veranda állt, elöl és hátul is kis kerttel. Az előkertben olyan hatalmas paradicsombokrok nőttek, hogy Jane elcsodálkozott a látványuktól.

Amikor Robinson ajtót nyitott, Jane egészen megdöbbent azon, hogy a férfi milyen rosszul néz ki, mennyire megviseltnek látszik. A haja összevissza állt, az inge olyan gyűrött volt, mintha napok óta abban aludt volna.

– Van bármi hír felőle? – kérdezte izgatottan, Jane arcát fürkészve.

– Sajnálom, de nincs semmi új. Bejöhetek, dr. Robinson? – Hát persze – felelte a férfi.

Jane szüleinek revere-i otthonában a nappali központi darabja a tévé volt, a dohányzóasztalon pedig mindig egy sereg távirányító hevert, amelyek az évek során mintha osztódással szaporodtak volna. Robinson nappalijában azonban nyoma sem volt televíziónak, és távirányítók sem voltak szanaszét. A falak előtt könyvespolcok álltak, telis-tele könyvekkel meg mindenféle apró tárgyakkal, kis szobrokkal, *cserépdarabokkal*, a falakon antik térképek lógtak. Egy tudós otthonában vagyok, gondolta magában Jane, egyben azt is megállapítva, hogy az

összevisszaságban van valami rend. Pontosan érezte, hogy ebben a szobában minden pontosan ott van, ahol lennie kell.

Robinson tétovázva állt mellette, mintha maga se tudná, hogy most éppen mit kellene tennie. Segítségkérőn széttárta a kezét.

– Bocsánat, gondolom, most illene megkínálnom valamivel, ugye? Attól tartok, nem vagyok túl gyakorlott házigazda.

– Nem kérek semmit, köszönöm. Inkább üljünk le, és beszélgessünk.

Kicsit leharcolt, de nagyon kényelmes székeken foglaltak helyet.

– Nem tudom, mihez is kéne fognom – szólalt meg a férfi.

– Hallom, hogy a múzeum hosszabb időre bezár.

– Nem a múzeumra gondoltam, hanem Josephine-re. Bármit megtennék, hogy segítsek magának megtalálni őt, de hát mit tudnék csinálni? – azzal a kezével körbemutatott a könyvekre és a térképekre. – Én csak ebben vagyok jó. A gyűjtögetésben és a rendszerezésben. Abban, hogy a múlt érdektelen dolgait értelmezzem. Ezzel nem tudok rajta segíteni, ugye? Josephine-en ilyesmi nem segíthet – hallgatott el szomorúan. – Ahogy Simonon sem.

– Talán mégiscsak segíthet nekünk.

A férfi ránézett a kimerültségtől karikás szemével.

– Kérdezzen! Bármit, aminek szükségét érzi.

– Kezdjük rögtön ezzel a kérdéssel: Milyen kapcsolatban volt Josephine-nel?

– Kapcsolatban? – csodálkozott el a férfi.

– Azt hiszem, azért több volt a maga számára, mint egy egyszerű kolléga, nem? – kérdezte Jane, és magában hozzátette, hogy a látványból ítélve sokkal több.

– Nézzen rám, nyomozó! – felelte Robinson, és szomorkásan megcsóválta a fejét. – Tizennégy évvel vagyok nála idősebb. Már kopaszodom is. Miért akarna egy olyan lány, mint ő, bármiféle kapcsolatot velem?

– Ezek szerint nem volt benne érdeklődés semmiféle romantikus kapcsolat iránt?

– El se tudom képzelni, hogy lett volna.

– Ezt úgy érti, hogy tudja, vagy csak feltételezi? Soha nem kérdezte meg?

Robinson zavartan elnevette magát.

– Soha nem volt bátorságom ahhoz, hogy ezt megkérdezzem. És nem is szerettem volna kellemetlen helyzetbe hozni. Tönkretette volna esetleg azt is, ami kialakult köztünk.

– Mi alakult ki?

– Ő is olyan, mint én – felelte mosolyogva. – Nagyon hasonlítunk abban, hogy ha odaad nekünk egy kis csontdarabkát vagy egy rozsdás pengét, rögtön érezzük bennük a történelem szellemét. Ez közös tulajdonságunk, a szenvedély a régi tárgyak iránt. És már az is nagyon sokat jelentett, hogy volt közös témánk – aztán lehajtott fejjel még hozzátette: – Ennél többet nem is mertem volna kérni tőle.

– Miért?

– Mert annyira gyönyörű – motyogta a férfi elhaló hangon.

– Ez volt az egyik oka annak, hogy őt vette fel?

Egyből látta, hogy a kérdése szíven ütötte dr. Robinsont. Az arca elkomorodott, és kihúzta magát a székében.

– Soha nem vennék fel valakit a külső megjelenése alapján. Csak és kizárólag a szakmai alkalmassága és a tapasztalata jöhet szóba ilyen esetben.

– A szakmai életrajza alapján viszont Josephine-nek alig volt tapasztalata. Éppen csak elvégezte az egyetemet. Mégis felvette tanácsadónak.

– Igaz, de én nem vagyok egyiptológus. Ezért is mondta Simon azt, hogy felvesz mellém egy tanácsadót. Nyilván meg kellett volna sértődnöm ezen. Őszintén szólva azonban pontosan tisztában voltam azzal, hogy nincs meg a megfelelő tudásom ahhoz, hogy a Madam X körüli kérdésekkel elboldoguljak. Jó, ha az ember ismeri a saját határait.

– Ugyanakkor kellettek hogy legyenek más egyiptológusok is, akik megfelelőbbek lettek volna a feladatra, mint Josephine, nem gondolja?

– Biztos, hogy lehettek.

– Lehettek vagy voltak?

– Simon döntött ebben a kérdésben. Miután meghirdettem az állást, tucatjával érkeztek be az életrajzok. Éppen azzal foglalkoztam, hogy kiválogassam a legmegfelelőbbeket és leszűkítsem a listát, amikor Simon bejelentette, hogy már meg is hozta a döntést. Az én listámra Josephine nem kerülhetett volna be, de Simon ragaszkodott ahhoz, hogy ő legyen. És még a megfelelő anyagi forrást is megszerezte valahogy ahhoz, hogy teljes munkaidőben felvehesse.

– Hogy érti, hogy megszerezte a megfelelő forrást?

– Beérkezett valahonnan egy jelentős pénzügyi adomány. Tudja, a múmiák néha szerencsét hoznak. Ha híre megy, hogy van egy múmiánk, az adományozók izgalomba jönnek, és hajlandók mélyen belenyúlni a zsebükbe.

– Mégis miért választotta Simon pont Josephine-t? Ez az a kérdés, ami nem hagy nyugodni. Először is az összes létező egyiptológus közül, másodszor pedig az összes, frissen végzett PhD-hallgató közül, aki jelentkezett, miért pont őt vette fel?

– Fogalmam sincs. Nem voltam valami lelkes a választása miatt, de nem láttam semmi értelmét, hogy vitatkozzam vele. Az volt a benyomásom, hogy ő ezt már eldöntötte, és nincs az az isten, aki rávenné a döntése megváltoztatására – magyarázta Robinson, aztán felsóhajtott, és kibámult az ablakon. Kis szünet után halkan folytatta: – Aztán meg találkoztunk. És rájöttem, hogy nincs senki, akivel jobban szeretnék együtt dolgozni, mint ő. Senki a világon…

Elhallgatott.

Az utca felől behallatszott a városi forgalom monoton zaja. A szerény kis házak sorából, úgy tűnt, ebben az egyben mintha sok-sok évtizeddel ezelőtt megállt volna az idő. Egy barátságosabb és nemesebb időszakban. Egy olyanban, amelyben egy ilyen kócos, fura bogár, mint Nicholas Robinson, békésen és nyugodtan megöregedhetett volna a könyvei és a térképei között. De szerelmes lett, és az arcán ettől nem az öröm, hanem inkább a szenvedés látszott.

– Életben van. Ezt kell hinnem. – Jane-re nézett. – Maga is hisz ebben, ugye?

– Igen – felelte a nyomozó, aztán gyorsan elfordította a fejét, hogy Robinson nehogy kiolvashassa a szeméből a gondolat folytatását.

Azt viszont nem tudom, hogy még akkor is életben lesz-e, amikor megtaláljuk.

Huszonnyolcadik fejezet

AZNAP ESTE Maura újfent egyedül evett.

Pedig romantikus kétszemélyes vacsorára készült, és előző nap lelkesen tologatta a bevásárlókocsit a boltban, marhalábszárat és Meyer citromot, petrezselymet és fokhagymát vadászva. Mindazt beszerezte, amire szüksége volt Dániel kedvence, az *osso buco* elkészítéséhez. De elég egy váratlan telefonhívás, és a titkos szerelmesek tervezett találkozója pillanatok alatt szertefoszlik. Alig pár órája Dániel sűrű bocsánatkérések közepette hozta a tudomására, hogy New Yorkból idelátogató püspökökkel kell hivatalos minőségében együtt vacsoráznia. A hívás a már megszokott módon fejeződött be: *„Nagyon sajnálom, hidd el. Szeretlek, Maura. Bárcsak kiszabadulhatnék az életemből."*

De sohasem tudott kiszabadulni.

Így aztán a marhalábszár bekerült a fagyasztóba, és az osso buco helyett Maura beérte sajtos szendviccsel és gin-tonikkal.

Maga elé képzelte, hol lehet most Daniel. Látta a komor feketébe öltözött férfiakat az asztal körül, ahogy az étkezés előtt, kicsit előrehajtott fejjel áldást mormolnak. Szinte hallotta, hogy míg az evőeszközök diszkréten összecsendülnek a porcelántányérok fölött, a társaság tagjai komolyan beszélgetnek az egyházat érintő égető problémákról: a papi szemináriumok fogyatkozó számú jelentkezőiről és az elöregedő papságról.

Minden szakma megrendezi a maga szakmai összejövetelét, de ennek a résztvevői a vacsora végeztével nem a feleségükhöz vagy a családjukhoz térnek haza, őket csak a magányos fekhelyük várja. Maura elgondolkodott. Vajon miközben belekortyolsz a borodba, vagy amikor körbepillantasz az asztal körül ülő kollégáidon, téged nem zavar a női arcok hiánya? Nem zavar, hogy nem hallasz női hangokat?

Gondolsz-e egyáltalán rám?

Hozzányomta a sajtos szendvicset a serpenyő forró aljához, és figyelte, ahogy felsistereg a vaj, és egyre jobban megpirul a kenyér. A rántotta mellett ez a grillezett sajtos szendvics volt a másik mentsvára, ha gyorsan enni akart valamit. A felforrósodó vaj illata emlékeket is felidézett: a tanulással töltött, elcsigázott éjszakákét, még orvostanhallgató korából. Meg azokét a fájdalmas estékét, nem sokkal a válása után, amikor egy vacsora elkészítése is leküzdhetetlen nehézséget tudott jelenteni. Igen, a sajtos szendvics illata egyet jelentett a vereséggel.

Odakint közben besötétedett, az éjszaka pedig tapintatosan eltakarta a szeme elől a végzetesen elhanyagolt konyhákért látványát. Pedig milyen lelkesedéssel látott neki tavasszal! Mostanra felverte a gaz, a saláták felmagzottak, a leszedetlen borsók pedig ott száradtak össze a töveken. Majd egyszer rendet csinálok, fogadkozott magában. Kiirtom az összes gazt, és rendet tartok benne. De ezen a nyáron ez már hiábavaló lenne. A kiskert végleg áldozatává vált a túlzott elvárásoknak, és annak a rengeteg dolognak, ami elvonja a figyelmét.

Mindenekelőtt Danielnek.

Megpillantotta magát az ablak üvegében: az ajka lefelé görbült, a szeme fáradt volt és karikás. A boldogtalan, szomorú ábrázat mélyen megdöbbentette – mintha egy idegen bámult volna befelé. Tíz vagy húsz év múlva is egy ilyen elgyötört nő képe fog visszanézni rá?

A serpenyő felől égett szag csapta meg az orrát: a kenyér odakozmált. Gyorsan lekapcsolta a gázt, és kinyitotta az ablakot, hogy kiszellőztessen. A megpirult szendvicset tányérra tette, aztán átvonult vele a konyhaasztalhoz. Gin és sajt, gondolta, miközben újratöltötte a poharát. Ezek a depressziós nők legfontosabb táplálékai. Az italát kortyolgatta, és nekilátott átnézni a leveleit, amelyeket még a hazaérkezésekor markolt fel a postaládából. A szórólapokat és katalógusokat egy kupacba gyűjtötte, egy másikba pedig a számlákat pakolta.

Amikor egy olyan boríték került a kezébe, amin géppel írva állt a neve és a lakcíme, elcsodálkozott. Nem számla, és nem is szórólap. Nem volt rajta feladó sem. Feltépte, és kivette belőle a kettéhajtott papírlapot. Aztán ijedten kiejtette a kezéből.

A papíron, tintával ugyanaz a két szó állt, amit vérrel írva már látott néhány napja a Crispin Múzeum alagsori bejáratán:

TALÁLJ MEG

Felpattant, és közben felborította a gines poharát. A jégkockák hangosan kopogva lepotyogtak a földre, ám most mit se törődött ezzel. Odarohant a telefonhoz.

Három csöngetés után zordon hang szólt bele a kagylóba:

– Rizzoli.

– Jane! Azt hiszem, írt nekem.

– Tessék?

– A postaládámban volt. Egy levél. Egyetlen papírlap az egész…

– Lassabban! Alig hallak ebben a rémes forgalomban.

Maura elhallgatott, próbálta összeszedni a gondolatait, aztán, immáron sokkal nyugodtabban, újrakezdte.

– A borítékot nekem címezték. Egy papírlap volt benne, rajta két szóval: *Találj meg.* – Nagy levegőt vett. – Ez biztos, hogy ő.

– Valami más nincs arra a papírra írva? Ennyi az egész?

Maura megfordította a lapot.

– A másik oldalán van két szám.

A telefonból behallatszott egy autó dudálása, meg az, hogy Jane átkozódik.

– Figyelj, itt vesztegelek a Colombus Avenue-n éppen. Otthon vagy?

– Igen.

– Akkor odamegyek hozzád. Be van kapcsolva a számítógéped?

– Nem. Miért?

– Kapcsold be! Meg kell néznem majd valamit. Azt hiszem, tudom, hogy mit jelent az a két szám.

– Várj!

Maura, kezében a papírral és a telefonnal, átviharzott a dolgozószobájába.

– Már be is kapcsoltam – jelentette. A monitor villogni kezdett, a számítógép kerregő hangokat hallatott. – Mit kell tudni ezekről a számokról? Mit jelentenek?

– Azt hiszem, földrajzi koordináták.

– Ezt meg honnan veszed?

– Mert Josephine elmondta, hogy ő is kapott egy ilyen üzenetet, mint amilyet most te, és a rajta szereplő számok a Blue Hill Reservation koordinátái voltak.

– Tehát ezért ment akkor oda?

– Igen, a gyilkos küldte.

A számítógép közben elcsendesedett.

– Oké, már működik. Mit csináljak?

– Menj fel a Google Earthre, és írd be ezeket a számokat hosszúsági és szélességi fokokként.

Maura a papírra pillantott, és hirtelen rádöbbent arra, hogy mi a jelentősége a ráírt két szónak.

– Te jó ég! – motyogta. – Azt üzente meg, hol találjuk a holttestet!

– Kurvára remélem, hogy ebben most tévedsz. Beírtad már azokat a számokat?

– Most írom.

Maura letette a kezéből a telefont, és beírta a számokat a hosszúsági és a szélességi fokoknak szánt rubrikákba. A képernyőn látható földgömb hirtelen nőni kezdett, és a kép egyre gyorsabban odaközelített ahhoz a ponthoz, amelyet a koordináták jelöltek. Kézbe vette a telefont.

– Elkezdett közelíteni felé.

– És mi látszik?

– Az Egyesült Államok északkeleti része. Már Massachusetts…

– Boston?

– Igen, annak néz ki… Nem, várj! – Maura döbbenten bámulta a képernyőt, amelyen egyre élesebb lett a kép. A torka kiszáradt, és alig tudott nyelni. – Ez Newton – mondta halkan.

– És Newtonon belül hol?

Maura odanyúlt az egérhez. A kép minden egyes klikkelésre egyre tisztább és kivehetőbb lett. Már látta az utcákat és a fákat. Aztán a házak tetejét. És hirtelen rádöbbent, melyik környéket látja maga előtt. A rémülettől szinte égnek állt a haja.

– Ez az én házam – suttogta.

– Tessék?

– A koordináták az én házamat jelölik.

– Jézusom! Figyelj! Azonnal odaküldök hozzád egy járőrt. Van riasztód? Azonnal ellenőrizd az összes ajtót! Igyekezz!

Maura felpattant a székről, és odarohant a bejárati ajtóhoz. Zárva volt. Aztán a garázsba vezető ajtóhoz száguldott – az is zárva. A konyha felé fordult, és megdermedt.

Nyitva hagytam az ablakot.

Lassan ment végig a folyosón, a tenyere izzadt az idegességtől, a szíve vadul kalapált. Belépett a konyhába, és felsóhajtott: az ablak ugyanúgy volt, ahogy hagyta, nem látszott nyoma, hogy bárki is behatolt volna a házba. A kiborult jégkockák közben csendben olvadoztak a földön, az asztal alatt. Újra odament az ajtóhoz, és ismét ellenőrizte, zárva van-e. Persze hogy zárva volt. Két éve valaki betört a lakásába, és azóta nagyon is odafigyelt arra, hogy kulcsra zárja az ajtókat és bekapcsolja a riasztót. Becsukta és bereteszelte a konyhaablakot, aztán csak állt, és mélyeket lélegzett, hogy lecsillapodjon. Nyugalom, gondolta, végül is csak egy egyszerű levélről volt

szó. Egy névtelen levél, amely a postájával érkezett. Megfordult, és ránézett az asztalon fekvő borítékra, amelyben a papírlap volt. Hirtelen rádöbbent arra, hogy noha van rajta bélyeg, a postai bélyegző nyoma nem látszik.

Saját maga hozta ide. Idejött az utcába, ahol lakom, és saját kezűleg dobta be a postaládámba.

Mi mást hozott még idei

Kinézett az ablakon az éjszakába, és azon töprengett, milyen titkokat rejthet a kinti sötétség. A keze ismét nyirkos lett az idegességtől. Odament a külső világítás kapcsolójához. Tartott attól, hogy mi tűnik majd fel a fényben. Talán maga Bradley Rose áll ott, pont az ablak előtt, és bámul befelé. Amikor végül rászánta magát, hogy felkapcsolja a kinti lámpákat, azok szerencsére semmilyen rémisztő dolgot nem világítottak meg. Látta a grillsütőt a teraszon, meg a fa ülőgarnitúrát, amit a múlt hónapban vett, de még nem volt ideje egyszer sem beleülni. A verandán túl, pont ameddig a fény kivetült, látszott a kert egy parányi szeletkéje is. Nem, nincs semmi ijesztő, nincs semmi változás odakint.

De aztán a szeme megakadt egy halvány valamin, kicsit távolabb. Valami fehér dolog lobogott a sötétben. Hunyorított, hogy jobban lássa, de messze volt. Kivette a zseblámpát a konyhafiókból, és belevilágított vele az éjszakába. A fénynyaláb a japán körtefán akadt meg, amelyet két évvel ezelőtt ültetett a kert távolabbi sarkába. Annak az egyik ágára volt felakasztva az a fehéres valami, ott lengedezett, ide-oda csapódott az esti szélben.

Megszólalt a csengő.

Megfordult, a szíve ismét kalapálni kezdett. Ahogy az ajtó felé igyekezett, a szeme öntudatlanul is észlelte, hogy a nappali felől bevetül a ház előtt álló járőrkocsi tetején lévő kék lámpák villogó fénye. Így már kissé nyugodtabban nyitotta ki a bejárati ajtót, ami előtt két newtoni rendőr álldogált.

– Minden rendben, dr. Isles? – kérdezte az egyikük. – Értesítést kaptunk, miszerint lehet, hogy behatolás történt.

– Én jól vagyok – felelte Maura, és megkönnyebbülten felsóhajtott. – De szeretném, ha velem jönnének. Szeretnék ellenőrizni valamit.

– Mit?

– Kint van a hátsó kertben.

A két járőr engedelmesen követte az előtéren át a konyháig. Maura megállt egy pillanatra, és az járt a fejében, nem csinál-e komplett hülyét magából. Nem az lesz-e a járőrök benyomása, hogy itt van egy magányos, hisztis tyúk, aki kísérteteket vizionál a japán körtefája köré. Persze mostanra, hogy két megtermett rendőr állt mellette, elpárolgott a félelme, és praktikusabb megfontolások is az eszébe jutottak. Mert ha a gyilkos valóban otthagyott valamit a hátsó kertjében, akkor azt a dolgot szakszerűen kell megközelítenie.

– Várjanak egy pillanatot! – szólt oda a két járőrnek, azzal kiment a folyosón lévő beépített szekrényhez, és kivett belőle egy doboznyi gumikesztyűt.

– Azért elmondaná közben, mégis mi történt? – szólt utána az egyik rendőr.

Maura éppen megjelent a konyhaajtóban a dobozzal, és odanyújtotta nekik is.

– Ha szükség lenne rá – mondta határozottan.

– Erre miért lenne szükség?

– Ha bizonyítékot vagy valami nyomot találnánk.

Megragadta a zseblámpát, és kinyitotta a teraszra vezető ajtót. A nyári éjszakát betöltötte a fenyőgyanta és a nedves fű illata. Ahogy haladtak, a lámpa fénye végigpásztázott a teraszon, a konyhakerten, a gyepen, keresve bármit, amit esetleg meglepetésként neki szántak. De csupán egyetlen dolog volt, ami nem tartozott mindig is a kerthez: az az ide-oda himbálózó fehéres valami a fán. Maura megállt a japán körtefa előtt, és a zseblámpa fényét az ágon lógó valamire irányította.

– Ez lenne az? – kérdezte a rendőr. – Ez egy nejlonszatyor.

És van benne valami.

Maura agyán végigcikáztak mindazok a borzalmak, amelyek elférhetnek egy ilyen műanyag zacskóban. Mi minden, az áldozatról származó vagy az áldozatra emlékeztető rettenetét tehet a gyilkos egy ilyenbe. Hirtelen úgy érezte, hogy inkább nem szeretné megtudni. Legyen ez Jane gondja, gondolta. Legyen valaki más, aki elsőnek megpillantja.

– Ez az, ami aggasztotta? – kérdezte az egyik rendőr.

– Ő hagyta itt. Idejött a kertembe, és felakasztotta erre a fára.

A rendőr felhúzta a kesztyűt.

– Na, akkor legalább nézzük meg, mi van benne.

– Ne! Várjon…

De a férfi addigra már felnyúlt, és levette az ágról a szatyrot. Belevilágított a saját zseblámpájával, és Maura még a sötétben is látta, hogy elfintorítja az arcát.

– Mi az? – kérdezte izgatottan.

– Elsőre úgy néz ki, mintha valami állat lenne – felelte, miközben szélesre nyitotta a szatyor száját, és odatartotta Maura elé.

Igen, első látásra valóban olyannak tűnik, gondolta Maura, mintha szőr lenne. Aztán rádöbbent, hogy valójában mit lát, és gumikesztyűs keze remegni kezdett.

Ránézett a járőrre.

– Ez haj – közölte halkan. – És azt hiszem, emberi haj.

Huszonkilencedik fejezet

JOSEPHINE-É – JELENTETTE KI JANE.

Maura a konyhaasztal mellett ült, és a bizonyítékgyűjtésre használt műanyag zacskót bámulta, amelyben egy nagy kupac fekete haj látszott.

– Ezt nem tudhatjuk biztosan – közölte határozottan.

– A színét tekintve azonos. És a hossza is pont megfelelő – felelte Jane, aztán rámutatott a szintén az asztalon heverő borítékra, amelyben az üzenet érkezett. – Az elkövető lényegében bejelentette, hogy ő az, aki küldte.

Maura kinézett a konyhaablakon. Az éjszaka sötétjében látta a bűnügyi technikusok zseblámpáinak ide-oda kaszáló fényét. Már vagy egy órát töltöttek azzal, hogy további nyomok után kutatva átfésüljék a hátsó kertjét. A ház előtt három járőr kocsi parkolt, villogó kék lámpákkal, és megszámlálhatatlan tévés közvetítőkocsi.

Na, a szomszédaim részesülnek egy kis ingyencirkuszban, gondolta magában. Biztos mindegyik az ablakban lóg. Az tuti, hogy nem én vagyok az a szomszéd, akiről álmodoztak. A legszívesebben fogta volna magát, és a bejárati ajtót feltépve kirohant volna az utcára, sikoltozva és kiabálva, hogy takarodjanak a riporterek és újságírók, és hagyják békén. Aztán az is eszébe jutott, hogy milyen jól nézne ki ez a késő esti híradókban. A megtébolyodott kórboncnok.

Dühének igazi kiváltója amúgy nem a tévéstábok ház előtt állomásozó csapata volt, hanem az a férfi, aki ezt az egészet okozta. Az, aki az üzenetet küldte, és aki otthagyta maga után a japán körtefára akasztva a zacskót, benne a meglepetéssel.

Ránézett Jane-re.

– Mi a fenének küldte ezt nekem? Én csupán egy kórboncnok vagyok. Nem vagyok lényeges szereplője a nyomozásnak.

– Igaz, de jelen voltál az összes eddigi holttest megtalálásánál. Sőt te voltál az első ember, aki kapcsolatba került ezzel az üggyel, hiszen jelen voltál Madam X CT-vizsgálatánál. És téged is láthatott a híradókban.

– Ahogy téged is, drága Jane. Ezzel az erővel elküldhette volna a levelet akár a bostoni rendőrségnek is. Miért jött pont az én házamhoz? Miért hagyta a csomagot pont az én hátsó kertemben?

Jane leült az asztalhoz, és ránézett Maurára.

– Ha ez a hajcsomó a bostoni rendőrségre érkezett volna, akkor azt bizalmasan, belső ügyként kezeltük volna. Tehát nem lenne ekkora felhajtás. Így viszont ideküldtem a járőröket, a fél bűnügyi helyszínelő csapat itt tanyázik a hátsó kertedben. Egy zacskónyi hajból elég látványos show-műsort kerített ez a mi elkövetőnk – magyarázta csendesen. – És azt hiszem, ez volt vele a célja.

– Szereti a feltűnést – sóhajtotta Maura.

– Igen, és meg is szerzi magának.

Odakint közben a helyszínelők bevégezték a munkát, és összecsomagoltak. Behallatszott a kocsik ajtajának csapódása és amint elhajtanak.

– Azt kérdezted az imént – folytatta Jane –, hogy miért pont te. Miért éppen a te otthonodnál hagyott a gyilkos egy ilyen csomagot, és miért nem a bostoni rendőrségre küldte, ugye?

– Igen, és te azt válaszoltad, hogy azért, mert szeretne feltűnést kelteni.

– Igen, de ha jobban belegondolok, lehetséges egy másik magyarázat is. Sajnos azonban ez a magyarázat még kevésbé fog tetszeni neked – mondta Jane, miközben bekapcsolta a laptopját, és felment a *The Boston Globe* honlapjára. – Ugye emlékszel erre a Madam X-ről szóló cikkre?

A képernyőn egy régebbi *Globe*-cikk látszott a hatalmas betűkkel szedett cím alatt:

A REJTÉLYES MÚMIA TITKA MINDJÁRT FELTÁRUL.

A cikkhez egy meglehetősen nagyméretű színes fotó is tartozott, amely Nicholas Robinsont és Josephine Pulcillót ábrázolta, amint Madam X tárolódoboza mellett állnak.

– Igen, ezt olvastam – felelte Maura.

– Ezt a cikket több hírügynökség átvette, úgyhogy nagyon sok másik újságban is megjelent. Ha nem kerülte el a gyilkosunk figyelmét, akkor pontosan tudhatta, hogy a múzeumban megtalálták Lorraine Edgerton holttestét. És persze azt is, hogy ha elvégzik a CT-vizsgálatot, bizony elég nagy balhé lesz. Na, akkor most nézd meg ezt!

Jane megnyitott egy dokumentumot a gépén, és a képernyőn egy újabb fotó jelent meg. Egy hosszú, fekete hajú, szépen ívelt szemöldökű fiatal nő arcképe látszott. A jellegzetes, beállított

pózból és a szakszerű megvilágításból egyértelmű volt, hogy nem egy véletlenszerűen elkapott pillanatot örökített meg a fotós. A kép valamilyen eseményre készülhetett, mondjuk egy főiskolai vagy egyetemi évkönyv számára.

– Ki ez? – kérdezte a képet bámulva Maura.

– Kelsey Thackernek hívták. Egyetemi hallgató volt, és huszonhat évvel ezelőtt látták utoljára, amikor éppen hazafelé indult egy bárból. A kaliforniai Indióban.

– Indio? – nézett rá Maura meglepetten.

Eszébe jutott az az összegyűrt újságpapír, amelyet nemrég az összezsugorított emberi fejből, a zanzából húzott ki. Azon az újságon is egy huszonhat évvel ezelőtti dátum szerepelt.

– Átnéztük, hogy abban az időszakban hány eltűnt személyt jelentettek be Indio környékéről. Kelsey Thacker neve volt a legelső. És amint megláttam a fényképét, egyből tudtam, hogy csak ő lehet – mutatott rá a képre. – Azt hiszem, így nézett ki Kelsey, mielőtt a gyilkos levágta volna a fejét. Mielőtt lefejtette volna az arcáról és a koponyájáról a bőrt. Mielőtt összezsugorította volna zanzává, és fel nem akasztotta volna egy szögre abban a befalazott helyiségben, mint valami perverz karácsonyfadíszt – magyarázta Jane őszinte felháborodással a hangjában. – Mivel nem áll a rendelkezésünkre a koponyája, lehetetlen azonosítani, de szinte száz százalékig biztos vagyok abban, hogy ő az áldozat.

Maura továbbra is a képernyőn látható női arcra meredt.

– Igencsak hasonlít Lorraine Edgertonra – mondta végül halkan.

– Meg Josephine Pulcillóra is. Nagyon sötét hajú és nagyon szép. Azt hiszem, egyértelmű, hogy ez az a nőtípus, amelyik a gyilkost izgalomba hozza. És afelől is biztosak lehetünk, hogy nézi a híradókat és olvassa az újságokat. Megtudja, hogy Madam X-et megtalálták a Crispin Múzeumban, és lehet, hogy az ezzel együtt járó nagy hírverés is felettébb tetszik neki. Vagy épp az ellenkezője: felbosszantja. A lényeg azonban az, hogy az egész valahogy *róla* szól. Aztán meglátja abban a múmiáról szóló cikkben Josephine fényképét. Szép arc, fekete haj. Pont úgy néz ki, mint vágyai nője, az a típus, amelyet újra és újra megpróbál megszerezni és meggyilkolni.

– És ez vonzotta most ide Bostonba?

– Holtbiztos, hogy látta ezt a cikket is – felelte Jane, és kis klikkelgetés után egy újabb *Boston Globe*-cikk jelent meg a képernyőn. Ez azonban már a tőzeglápban talált áldozattal volt kapcsolatos:

NŐI HOLTTEST A CSOMAGTARTÓBAN

A cím alatti cikkhez is tartozott egy kép: ezen az archívumból előbányászott fotón Maura látszott. A felirata így szólt:

Az igazságügyi orvos szakértő szerint
a halál oka még nem világos.

– Látod? Ez is egy szép, fekete haj ú nőről készült kép – nézett Jane egyenesen Maura szemébe. – Lehet, hogy neked fel

sem tűnt a hasonlóság, doki, de nekem igen. Már első alkalommal, amikor egymás társaságában láttalak titeket, megállapítottam magamban, hogy könnyedén elmennél Josephine nővérének. Ezért kértem meg a newtoni járőröket, hogy azonnal jöjjenek ide és tartsák szemmel a házadat. Talán az sem rossz ötlet, ha elmennél itthonról néhány napra. És lehet, hogy ideje lenne venned magadnak egy kutyát. Egy jó nagy kutyát.

– Van riasztóm, Jane.

– A kutyának meg van foga. Ráadásul még szórakoztató társaság is – jelentette ki Jane, és közben indulni készült. – Tudom, milyen fontos számodra a magánélet szentsége, de vannak időszakok, amikor jobb, ha egy nő nincs egyedül.

De én egyedül vagyok, gondolta magában Maura kicsit később, miközben azt figyelte, Jane hogyan kanyarodik ki a kocsijával és tűnik el az éjszaka sötétjében. Egyedül vagyok, tök egyedül egy magányos házban, és még egy kutyám sincs.

Bekapcsolta a riasztót, aztán idegesen fel-alá járkált a nappalijában, mint egy ketrecbe zárt vadállat. A tekintete időről időre a telefonra tévedt. Végül aztán nem bírt tovább ellenállni a kísértésnek. Miközben úgy érezte magát, mint egy drogos, aki épp lejövőben van a szerről, felkapta a kagylót, és remegő kézzel pötyögte be Daniel mobilszámát.

Kérlek, vedd fel! Kérlek, legyél most velem!

Csak az üzenetrögzítő jelentkezett.

Letette anélkül, hogy üzenetet hagyott volna. Aztán csak bámulta a telefont, és úgy érezte magát, mint akit elárultak. Ma éjjel szükségem lenne rád, gondolta Maura magában, de megint

elérhetetlen vagy a számomra. Mindig is elérhetetlen voltál, mert Isten az egyetlen, aki fontos neked. Te hozzá tartozol.

Az utcáról beszűrődő erős fény az ablakhoz vonzotta. Odakint egy járőrkocsi haladt el szép komótosan a háza előtt. Maura bizonytalanul intett felé, bár nem látta a benne ülők arcát. A lelke mélyén nagyon hálás volt nekik, hogy így odafigyelnek rá egy olyan éjszakán, amikor az a férfi, akit szeret, nem volt képes erre. Belegondolt, vajon mit lát, mit gondol az a járőr, miközben lassan elhúz a háza előtt. Egy nőt egy kényelmes, nagy házban, akit körülvesz a jólét minden szemmel látható jele. Egy nőt, aki magányosan áll az ablakban, aki egyedül van és sebzett.

Megszólalt a telefon.

Daniel! – ez volt az első gondolata, és amikor felkapta a kagylót, a szíve már hevesen vert.

– Minden rendben van magánál, Maura? – hallatszott a telefonból Anthony Sansone hangja.

A csalódottságtól Maura kurtábban felelt, mint illendő lett volna.

– Miért ne lenne?

– Mert ha jól hallottam, volt valami izgalomra okot adó esemény magánál.

Maurát cseppet sem lepte meg, hogy a férfi már tudott a dologról. Sansone-nak kifinomult radarja volt ahhoz, hogy a város legkisebb rezdülését is megérezze, és hírét vegye annak, ami történik.

– Már elmúlt – felelte Maura. – A rendőrök elmentek.

– Nem lenne szabad ma éjjel egyedül maradnia. Mi lenne, ha gyorsan összepakolna néhány dolgot, és elmennék magáért? Nyugodtan ellehetne itt, Beacon Hillen, ameddig csak akar.

Maura kinézett az ablakon az elhagyatott utcára, és belegondolt, hogy milyen éjszaka várna rá itt. Minden bizonnyal le se hunyná a szemét, egyfolytában a zajokat és neszeket fürkészné, ami a frászt hozná rá egész éjjel. Most viszont kapott egy ajánlatot, hogy átmenjen Sansone biztonságos házába, amely fel van szerelve minden létező biztonsági megoldással azokkal a veszélyekkel szemben, amelyek a férfi szerint leselkedhetnek az emberre. Igen, az ő erődjében, amely tele van antik bútorokkal és középkori portrékkal, biztonságban lenne. Ugyanakkor egy olyan ember adna neki menedéket, aki egy sötét és paranoid világban él, aki mindenhol összeesküvést szimatol maga körül. Sansone valahogy mindig nyugtalanságot ébresztett benne. Még most is, hónapokkal azután, hogy megismerkedtek, Maurának az volt az érzése, hogy a férfi egyszerűen kifürkészhetetlen: a gazdagság, és az a meggyőződés, hogy az emberiség sötét erői örökkön jelen vannak, úgy veszi körül, mint egy páncél. Meglehet, biztonságban lenne nála, de hogy jól nem érezné magát, az is biztos.

Az utca az ablak előtt kihalt volt. A járőrkocsi messze járt. Csak egyetlen embert szeretnék, ha ma éjjel itt lenne velem, gondolta magában. Az, aki nem tud itt lenni.

– Maura! Akkor menjek el magáért?

– Nem kell eljönnie – felelte a nő. – Odamegyek a saját kocsimmal.

Maura utoljára januárban lépte át Sansone Beacon Hill-i otthonának küszöbét. Akkor kellemes tűz pattogott a kandallóban, hogy távol tartsa a kinti tél hidegét. Annak ellenére, hogy most nyár volt és meleg, a ház mégis elég hűvösnek tűnt. Olyan, mintha örökre beköltözött volna ide a tél, ezek közé a sötét, faborítású falak közé, gondolta magában, miközben körbepillantott a komor és rosszalló tekintetű portrékon.

– Evett egyáltalán valamit vacsorára? – kérdezte a házigazda, mialatt odaadta a Maura által hozott kis táskát egy inasnak, aki szótlanul elvonult azzal. – Meg tudom kérni a szakácsot, hogy készítsen valamit magának.

Maurának eszébe jutott a grillezett sajtos szendvicse, és az, hogy végül abból is mindössze pár falatot tudott lenyelni. Vacsorának éppen nem volt mondható, viszont étvágya se volt különösebben, úgyhogy inkább csak egy pohár bort fogadott el.

– Nagyon hosszú ideje már annak, hogy itt járt – jegyezte meg Sansone, miközben letelepedtek. – Azért reménykedem, hogy egyszer mégis elfogadja a meghívásunkat a vacsoráinkra.

– Igen elfoglalt voltam mostanában, úgyhogy lehetetlen lett volna.

– Ez lenne az egyetlen ok? Hogy elfoglalt?

Maura a bort bámulta a kezében lévő pohárban.

– Nem – ismerte el végül.

– Tudom, hogy nem hisz a küldetésünkben. De még mindig azt gondolja, hogy futóbolondok gyülekezete vagyunk?

Maura ránézett: a férfi arcára halvány, ironikus mosoly ült ki.

– Azt hiszem, hogy a Mefisztó Társaság meglehetősen ijesztő világnézettel rendelkezik.

– És maga nem ért egyet ezzel? Maga ott áll a boncteremben, és csak nézi, ahogy egyik gyilkosság áldozata követi a másikat? Hiszen a bizonyíték ott hever maga előtt, minden egyes holttest a gonosz jelenlétéről beszél! Ne mondja, hogy ez nem ingatja meg az emberiségbe vetett hitét!

– Amit látok, pusztán azt bizonyítja, hogy vannak bizonyos emberek, akik nem tartoznak bele a civilizált társadalomba.

– Olyan emberek, akiket aligha lehetne embernek nevezni.

– Ennek ellenére emberek. Persze maga annak nevezi őket, aminek csak akarja. Ragadozónak, vadásznak vagy akár démonoknak. De a DNS-ük akkor is ugyanolyan, mint a miénk.

– Akkor mégis mi teszi őket mássá? Miért ölnek? – nézett rá a férfi. – Mitől lesz egy jó házból való elkényeztetett gyerek olyan szörnyeteg, mint Bradley Rose?

– Nem tudom.

– Hát ez a gond. Általában szeretjük a sérült gyerekkort, a brutális szülői magatartást vagy a környezetet hibáztatni. És igen, bizonyos bűnözői viselkedésformák talán magyarázhatóak is ezekkel. Ugyanakkor ott vannak a kirívó példák, azok a gyilkosok, akik egészen egyedülálló módon kegyetlenek. És hogy ezek honnan keverednek elő, azt senki se tudja. Mégis minden generáció, minden társadalom kitermeli valahogy a maga Bradley Rose-át és Jimmy Ottóját és még egy sor hozzájuk

hasonló vérengző fenevadat. Mindig itt vannak köztünk, és el kell fogadnunk, hogy léteznek.

Maura rosszalló pillantást vetett rá.

– Honnan tudott meg ennyi mindent erről az ügyről?

– Elég nagy a hírverés körülötte.

– De Jimmy Otto nevét soha nem említettük meg. Róla nem tud a közvélemény.

– A közvélemény nem teszi fel azokat a kérdéseket, amelyeket én felteszek – nyúlt Sansone a borosüvegért, és újra töltött Maurának. – A bűnüldöző szerveknél dolgozó forrásaim bíznak bennem, mert tudják, hogy diszkrét vagyok. Én pedig bízom abban, hogy az információik alaposak. Végül is ugyanazok a kérdések foglalkoztatnak mindnyájunkat, és a céljaink is azonosak. És ez igaz magára és rám is, Maura.

– Erről nem vagyok teljesen meggyőződve.

– Mindketten szeretnénk, ha az a fiatal nő túlélné ezt a dolgot. Ehhez pedig az kell, hogy pontosan értsük, hogy a gyilkos miért vitte magával.

– A rendőrség alkalmaz egy bűnügyi pszichológust ebben az ügyben. Ezzel a kérdéssel is behatóan foglalkoztak.

– Igen, és persze a hagyományos módszert alkalmazzák. *Így viselkedett korábban, tehát akkor most is, újra így fog viselkedni.* Ez a mostani emberrablás azonban teljesen más, mint a korábbiak, amelyekről eddig tudomással bírunk.

– Más? Mármint miben? Azzal kezdte, hogy mozgásképtelenné tette ezt a nőt is, és ez pontosan ugyanaz a módszer, amit eddig is alkalmazott.

– Ezt követően viszont eltért a módszertől.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy mindketten, Lorraine Edgerton és Kelsey Thacker is nyom nélkül tűnt el. Az elrablásukat nem követte ilyen fricska, mint ez a *találj meg.* Nem küldött üzenetet, és nem küldött meglepetést a rendőrségnek. Ez az áldozat más. Miss Pulcillo esetében a gyilkos szinte könyörög azért, hogy maguk figyeljenek oda rá.

– Lehet, hogy azt szeretné, ha elcsípnénk. Talán azért könyörög, hogy valaki végre állítsa meg.

– Vagy valami más oka van arra, hogy keresse a nagy nyilvánosságot. Gondolom, maga is elismeri, hogy valójában a hírverés az, ami miatt ezeket a látványos dolgokat elkövette. Például a tőzeglápi nő becsempészését a csomagtartóba, de akár a múzeumban elkövetett gyilkosságra és emberrablásra is gondolhatunk. Vagy a legutóbbi dologra, hogy a maga hátsó kertjében hagyott egy kis meglepetést. Észrevette, hogy a sajtó milyen hamar felbukkant a háza körül?

– Az újságírók gyakran figyelik a rendőrségi rádiókat.

– Tippet kaptak, Maura. Valaki értesítette őket.

Maura rámeredt a férfira.

– Azt gondolja, hogy ez a gyilkos elkeseredetten keresi a közfigyelmet?

– Az biztos, hogy megszerzi magának. Már csak az a kérdés, hogy kinek a figyelmét szeretné felkelteni. – Sansone itt egy kis szünetet tartott. – Attól félek, hogy a magáét.

Maura megrázta a fejét.

– Az enyémet már rég felkeltette, és ezt ő is tudja. Ha ez valóban figyelemfelkeltő magatartás, akkor egy sokkal nagyobb

közönséget célzott meg vele. Azt üzeni az egész világnak: *Nézzetek meg engem! Nézzétek, hogy mit tettem.*

– Vagy pont ellenkezőleg: csupán egyetlen emberét szeretné felkelteni. Lehet, hogy van valaki, akinek látnia kell ezeket a híreket, és reagálnia rájuk. Azt hiszem, valójában kommunikál valakivel, Maura. Lehet, hogy egy másik gyilkossal. Vagy esetleg egy következő áldozattal.

– A jelenlegi áldozat az, aki miatt aggódnunk kellene.

Sansone megrázta a fejét.

– Már három napja nála van. Nem hiszem, hogy most bármi is történne vele.

– A korábbi áldozatait ennél jóval hosszabb ideig tartotta életben.

– De nem vágta le a hajukat. Nem szórakozott a rendőrséggel meg a sajtóval. Ez az emberrablás a maga különleges, sajátos idővonalát követi – jelentette ki Sansone tárgyilagos hangon, és egy ehhez illő, nagyon is hideg és tárgyilagos pillantást vetett Maurára. – Mert ez a dolog most különleges. A gyilkos módszere megváltozott.

Harmincadik fejezet

Elég tehetős környék volt Portland Cape városának Elizabeth nevű negyede, ahol dr. Gavin Hilzbrich élt. Az utcában lévő, gondosan karbantartott házakhoz és kertekhez képest azonban Hilzbrich otthona elhanyagoltnak tűnt: az épület körül elburjánzottak a fák és bokrok, és árnyékukban csak haldoklott a napfény után sóvárgó egykori gyep. Jane a hatalmas, koloniális stílusú ház felé vezető kocsibehajtón állt. Látta, hogy a festék már mindenfelé lepattogzott, a tetőcserepeket sok helyütt belepte a moha. Az épület és a kert egyaránt arról tanúskodott, hogy a tulajdonos anyagi helyzete nem valami rózsás. A ház, akárcsak dr. Hilzbrich bankszámlája, bizonnyal látott szebb napokat is.

Az ősz hajú férfin, aki ajtót nyitott, elsőre nem volt semmi nyoma annak az enyészetnek, amely a környezetén. Annak ellenére, hogy a hatvanas évei végén járhatott, se a testtartása, se a viselkedése nem árulta el a korát. A meleg nyári nap ellenére tweedzakót viselt, és egészen úgy nézett ki, mint egy egyetemi professzor, aki épp órát tartani igyekszik. De ha az ember közelebb hajolt, ahogy Jane is tette, akkor már látszott, hogy a gallérok és kézelők kopottasak. Mégis olyan lenézéssel fogadta látogatóját, hogy abból nyilvánvaló volt: nincs semmi, amivel Jane fel tudná kelteni az érdeklődését.

– Dr. Hilzbrich? – nézett Jane a férfira. – Rizzoli nyomozó vagyok, korábban beszéltünk már telefonon.

– Nincs több mondanivalóm a maga számára.

– Nincs túl sok időnk arra, hogy megmentsük azt a nőt.

– Nem beszélhetek a korábbi pácienseimről.

– Tegnap este a maga korábbi páciense küldött nekünk egy kis ajándékot.

A férfi elcsodálkozott.

– Mit ért azon, hogy „kis ajándékot”?

– Az áldozat haját. Lemetszette a fejéről, és belegyömöszölte egy nejlonszatyorba, aztán mint valami trófeát, felakasztotta egy fára. Azt nem tudom, hogy egy pszichiáter, mint maga, miként értelmez egy ilyen tettet. Én csak egy zsaru vagyok. De abba belegondolni se szeretnék, hogy mit fog legközelebb levágni. Viszont ha esetleg valamelyik testrésze lesz az, amit majd így levágva megtalálunk, akkor azt kurvára megígérhetem, hogy visszajövök ide magához. És elhívok néhány tévéstábot is magammal – közölte Jane eltökélten, majd hagyott némi időt a gondolkodásra. – Na, most már jobban szeretne beszélgetni?

Dr. Hilzbrich összeszorította az ajkát, és dühösen nézett Janere, de aztán szó nélkül arrébb lépett, utat engedve befelé.

Odabent mindent átható cigarettaszag fogadta. Egy nyitott ajtó mellett elhaladva egy zsúfolt irodát látott. Az íróasztalon mindenfelé papírok hevertek, a hamutartó pedig tele volt csikkel.

Engedelmesen lépkedett dr. Hilzbrich nyomában a nappaliba. A ház előtt álló fák sűrűjén a napsugaraknak esélyük se volt átsütni: fényes nappal is komor félhomály ült a

helyiségen. Jane itt nyomokban érzékelte a rég elmúlt jobb időkből visszamaradt rendezettséget. Bár a bőrkanapé viseltes volt, látszott, hogy egykor drága holmi lehetett, jól bizonyítva, hogy a tulajdonosuk valaha jobb módú volt. Mindaz, amit látott, egyértelművé tette Jane számára, hogy dr. Hilzbrich életkörülményei nagyban megváltoztak. Ennek ellenére a pszichiáteren, aki vele szemben foglalt helyet, nyomát se látta semmiféle megroppanásnak. Szerénységnek vagy alázatnak meg aztán végképp nem.

– Honnan tudja, hogy a korábbi páciensem felelős ennek a nőnek az elrablásáért? – kérdezte egyből.

– Elég sok okunk van Bradley Rose-t gyanúsítani vele.

– Például mi?

– Ennek a részleteibe nem áll módomban belemenni.

– És közben azt szeretné, hogy mutassam meg magának az orvosi anyagát?

– Ha egy nő élete veszélyben van? Persze hogy azt szeretném. És maga is nagyon jól tudja, milyen kötelezettségei vannak ilyen esetben – jelentette ki Jane, és egy kis szünetet tartott. – Hiszen már volt ilyesmire példa, ugye?

A férfi arcára kiülő zavar ékesen bizonyította, hogy pontosan érti, Jane mire célzott.

– Már előfordult, hogy egy korábbi páciense bekattant – folytatta Jane. – Az áldozata szülei azonban nem voltak valami boldogok ezzel az egész orvos-beteg bizalomkérdéssel kapcsolatban, ugye? Persze ha az ember lányát miszlikbe aprítja valaki, akkor ez talán érthető is a család részéről. Először gyászolnak, majd egyre dühösebbek lesznek, és a végén

perelnek. És persze mindenről beszámolnak az újságok is – nézett körül a megkopott nappalin. – Mellesleg, foglalkozik még betegekkel?

– Pontosan tudja, hogy nem.

– Igen. Gondolom, nem könnyű egy pszichiáter élete, ha bevonják az engedélyét.

– Boszorkányüldözés volt. A szülőknek kellett valaki, akit felelőssé tehetnek a dologért.

– Pontosan tudták, ki a felelős: a maga dilis páciense. Akit viszont maga gyógyultnak nyilvánított.

– A pszichiátria nem igazán egzakt szakterület.

– De magának tudnia kellett, hogy az egykori kezeltje tette. Amikor azt a lányt megölték, fel kellett hogy ismerje a páciensére utaló jeleket.

– Nem volt bizonyítékom rá, hogy ő tette volna.

– Ugyan, ugyan. Maga csak szerette volna elmismásolni a problémát. Úgyhogy nem csinált semmit, és nem mondott semmit a rendőröknek sem. És most ugyanezt szeretné tenni Bradley Rose esetében is? Amikor pedig segíthetne nekünk megállítani az ámokfutását?

– Fogalmam sincs, hogyan tudnék segíteni.

– Adja át nekünk a rá vonatkozó anyagokat.

– Maga nem érti ezt. Ha odaadnám maguknak az anyagokat, akkor ő… – hirtelen elhallgatott.

– Ő? – nézett rá Jane, a férfi azonban zavarában elkapta a tekintetét, attól tartva, hogy a nyomozó olvasni tud a gondolataiban. – Maga most Bradley apjáról beszél, ugye?

Dr. Hilzbrich nagyon nyelt.

– Kimball Rose értesített, hogy maga keresni fog. És nyomatékosan figyelmeztetett arra, hogy a pszichiátriai dokumentáció szigorúan bizalmas jellegű.

– Még akkor is, ha egy nő élete veszélyben forog?

– Azt mondta, beperel, ha átadom maguknak az anyagot – közölte Hilzbrich, aztán körülnézett a nappaliban, és keserűen fölnevetett. – Mintha lenne bármi is, amit még el lehetne venni tőlem. A házon jelzálog van. Az intézet évek óta zárva, és hamarosan ráteszi a kezét az állam, mert még azt az átkozott ingatlanadót sem tudom kifizetni érte.

– Mikor hívta fel magát Kimball Rose?

– Körülbelül egy hete. Vagy tán előbb. Nem emlékszem pontosan.

Vagyis nem sokkal Jane és Frost texasi látogatása után. Kimball Rose az első pillanattól kezdve akadályokat gördített a nyomozás elé, csak azért, hogy a fiát megvédje valahogy.

– Amúgy sem tudnám odaadni magának a kérdéses anyagot – sóhajtott fel a férfi. – Mert nincs a birtokomban.

– Kinél van?

– Senkinél. Megsemmisült.

Jane hitetlenkedve meredt rá.

– Mennyit fizetett magának, hogy megsemmisítse? Ahogy elnézem magát, nem sokat.

A pszichiáter elvörösödött és felpattant.

– Nincs több mondanivalóm a maga számára.

– Nekem azonban van bőségesen. Először is: meg akarom mutatni, mit művel Bradley – azzal Jane benyúlt a táskájába, hogy kivegye az áldozatokról készült fényképeket. Egyenként

pakolta a dohányzóasztalkára az elborzasztó fotókat, egyre dühödtebben. – Ez az, amivel az egykori páciense foglalkozik.

– Meg kell kérnem, hogy távozzon!

– Nézze csak meg, hogy mit művel!

A férfi az ajtó felé fordult.

– Nincs semmi szükség arra, hogy megnézzem!

– A rohadt életbe, nézze már meg!

A pszichiáter megállt, és lassan visszafordult a dohányzóasztalka felé. Ahogy a pillantása ráesett a képekre, a szeme elkerekedett a borzalomtól. Jane felállt, és odalépett mellé.

– Nőket gyűjt, dr. Hilzbrich. És most Josephine Pulcillót készül hozzáadni a gyűjteményéhez. Nincs sok időnk arra, hogy megakadályozzuk, hogy megölje. Mielőtt valami *ilyesmivé* változtatná – mutatott a Lorraine Edgerton mumifikált holttestéről készült képre. – És ha sikerül neki, akkor az a maga lelkén is szárad.

Hilzbrich nem tudta levenni a szemét a képekről. Úgy tűnt, a lába felmondta a szolgálatot, mert szabályosan visszarogyott a karosszékbe, és magába roskadt.

– Tudta, hogy Bradley képes erre, ugye? – kérdezte Jane.

– Fogalmam se volt róla – rázta meg a fejét a férfi.

– De hát maga volt a pszichiátere.

– De az már harminc éve volt. Akkor mindössze tizenhat éves volt. És nagyon csendes, jó magaviseletű fiúnak tűnt.

– Szóval azért emlékszik rá.

Rövid ideig csend volt.

– Igen – ismerte el halkan. – Emlékszem Bradley-re. De nem értem, hogy bármi, amit el tudnék mondani róla, miként

segíthetne maguknak. Fogalmam sincs arról, hogy most hol lehet. És persze gőzöm sem volt róla, hogy képes lenne… – hallgatott el, majd lepillantott az asztalon lévő képekre – … *ilyesmire.*

– Azért, mert csendes volt és jól viselkedett? – kérdezte Jane, és önkéntelenül is fölnevetett. – Éppen magának kellene a legjobban tudnia, hogy mindig a csendesekre kell a leginkább odafigyelni. Látnia kellett a jeleket, akkor is, ha csupán tizenhat éves volt. Valamit, ami arra utalt már akkor is, hogy egyszer majd képes lesz *ilyesmit* tenni a nőkkel.

Dr. Hilzbrich kelletlenül ismét lepillantott az asztalon heverő elborzasztó képekre.

– Igen, rendelkezett az ezekhez szükséges tudással. És feltehetően a megfelelő ügyességgel is – ismerte el. – Teljesen bele volt bolondulva a régészetbe. Az apja küldött neki egy egész doboznyi egyiptológiával foglalkozó szakkönyvet, és Bradley újra meg újra elolvasta azokat. Megszállottan. Úgyhogy igen, tudhatta, miként kell egy holttestet mumifikálni. De hogy megtámadjon és elraboljon egy nőt? – tagadóan megrázta a fejét. – Bradley soha, semmiben nem volt kezdeményező típus, és gondot okozott neki bármilyen konfliktushelyzet. Jellegzetes követő típus, nem pedig vezető vagy irányító. Ezért amúgy nagymértékben az apja a felelős – tette hozzá, és Jane-re nézett. – Ugye találkozott Kimball Rose-zal?

– Igen.

– Akkor pontosan tudja, milyen lehengerlő személyiség. Abban a családban mindenről Kimball Rose dönt. Ő választja ki, mi a jó a feleségének, mi a jó a fiának. Minden esetben, ha

Bradley-nek valami döntést kellett hoznia, legyen az olyan primitív, egyszerű dolog, mint hogy mit egyen vacsorára, hosszú időn át képes volt tépelődni rajta, újra és újra végiggondolva a dolgot. Számára gondot okoznak a váratlan és gyors döntések, márpedig egy ember elrablásához ilyenekre lenne szükség, nem? Ilyenkor nincs idő a merengésre, hogy vajon megtegye-e az ember vagy sem.

– De ha lenne lehetősége a megtervezésére, akkor képes lenne?

– Lehetséges, hogy fantáziálna róla. De az a fiú, akit én ismertem, félne attól, hogy valóban szembekerül egy lánnyal.

– Akkor hogyan került ide, ebbe az intézetbe? Maguk nem olyan srácokra specializálódtak, akiknek problémás volt a szexuális viselkedése?

– A szexuális devianciák nagyon sokfélék.

– Bradley esetében mégis miről volt szó?

– Zaklatás. Rögeszme. Voyeurizmus.

– Azt akarja mondani, hogy lényegében csak kukkolgatott?

– Nos, azért ennél többről volt szó, az apja emiatt küldte végül az intézetbe.

– Mennyivel többről?

– Először többször is fülön csípték azon, hogy leskelődik az egyik tinédzser ablakánál. Aztán ez továbbfajult, akkor már követte is a lányt az iskoláig, és amikor az elég nagy nyilvánosság előtt és meglehetősen egyértelműen visszautasította, betört a házukba és felgyújtotta a lány ágyát. Ekkor adott a bíró Bradley szüleinek ultimátumot: vagy gondoskodnak valami terápiáról, vagy lecsukatja a fiút. A család

úgy döntött, hogy inkább száműzik egy másik államba, nehogy valami pletyka visszajusson a baráti körükhöz erről. Úgyhogy Bradley bekerült az intézetbe, és két évig volt itt.

– Elég hosszú idő, nem?

– Az apja kérése volt. Kimball azt akarta, hogy a fiú száz százalékig legyen kikúrálva, hogy többé ne okozzon semmi kellemetlenséget a családnak. Az anyja szerette volna, ha hamarabb hazakerül, de Kimball makacs volt. Amúgy meg úgy tűnt, hogy Bradley egészen jól érezte magát nálunk. Tudja, ott voltak erdők, túraösvények, még egy tó is, amiben lehetett horgászni. Élvezte, hogy kint lehet a természetben, sőt még barátokat is sikerült szereznie.

– Olyanokat, mint Jimmy Otto?

A név hallatán Hilzbrich elfintorította az arcát.

– Látom, Jimmyre is emlékszik – jegyezte meg Jane.

– Igen – felelte a pszichiáter halkan. – Jimmy… Finoman fogalmazva elég emlékezetes gyerek volt.

– Hallott róla, hogy meghalt? Tizenkét évvel ezelőtt lelőtték San Diegóban. Amikor betört egy nő házába.

– Igen – bólintott. – Egy nyomozó felhívott. Háttér-információkhoz szeretett volna jutni. Hogy mit gondolok, lehetséges-e, hogy Jimmy valami bűntettet követett éppen el, amikor lelőtték.

– Felteszem, hogy igenlő volt a válasza.

– Több száz szociopata fiút kezeltem az évek során, nyomozó. Fiatalembereket, akik gyújtogattak, állatokat kínoztak, megtámadták az osztálytársaikat. De csak kevés volt köztük,

akitől megrémültem – közölte, és Jane-re pillantott. – Jimmy Otto ezen kevesek közé tartozott. Igazi csúcsragadozó volt.

– Ami aztán részben ráragadt Bradley-re is.

– Tessék? – nézett rá csodálkozva dr. Hilzbrich.

– Maga nem is tudott az együttműködésükről? Együtt vadászgattak, Bradley és Jimmy. Itt ismerkedtek meg a maga intézetében. Ezt nem vette észre?

– Összesen harminc bentlakónk volt, úgyhogy természetes, hogy ismerték egymást. Feltehetően csoportterápiára is együtt jártak. De a két fiú két teljesen különböző személyiség volt.

– Lehet, hogy ezért is tudtak olyan jól együttműködni. Kiegészítették egymást. Egyikük volt a vezér, a másikuk pedig szépen követte. Nem tudjuk, ki választotta ki az áldozatokat, ahogy azt sem, ki volt az, aki a tényleges gyilkosságot elkövette, de az teljesen egyértelmű, hogy partnerek voltak. Együtt dolgoztak a gyűjtemény létrehozásán. Egészen addig az éjszakáig, amíg Jimmy Ottot le nem lőtték – vetett Jane kemény pillantást a férfira. – És most Bradley egyedül csinálja tovább.

– Akkor teljesen más személyiséggé vált, mint amilyenre én emlékszem. Nézze, azt tudtam, hogy Jimmy veszélyes. Mindössze tizenöt éves volt, de szabályosan féltem tőle. Mindenki félt tőle, beleértve a saját szüleit is. De Bradley? – tagadólag megrázta a fejét. – Igen, rá lehet venni arra, hogy bármit megtegyen, talán még egy gyilkosságot is elkövessen. De tipikus követő, semmiképpen sem vezető egyéniség. Neki szüksége van arra, hogy valaki irányítsa, hogy valaki meghozza helyette a döntéseket.

– Úgy érti, hogy egy másik társ, olyan, amilyen Jimmy volt?

Hilzbrich hirtelen megborzongott.

– Hála az égnek, azért olyan szörnyeteg, mint amilyen Jimmy Ottó volt, nem sok létezik. Bele se szeretnék gondolni abba, hogy Bradley mi mindent tanulhatott tőle.

Jane pillantása az asztalon heverő képekre esett.

Annyit mindenképpen megtanult, hogy már egyedül is képes megtenni. Eleget ahhoz, hogy lényegében ugyanolyan szörnyeteg legyen ő is, mint jimmy.

Ránézett dr. Hilzbrichre.

– Szóval azt állítja, hogy nem tudja nekem megmutatni Bradley anyagát?

– Már mondtam, megsemmisítettem az aktáját.

– Akkor adja ide Jimmy Ottóét.

A férfi habozott, láthatóan meglepte a kérés.

– Miért?

– Jimmy halott, úgyhogy nem tehet panaszt az orvosi titoktartás megszegése miatt.

– De mi haszna lenne az ő anyagából?

– Ő volt Bradley társa. Ha sikerül megértenem Jimmyt, az segíthet belelátnom abba, hogy mivé válhatott Bradley.

A pszichiáter végiggondolta a kérést, aztán szótlanul bólintott, és felállt.

– Meg kell keresnem az anyagot. Beletelik egy kis időbe – azzal kisétált a nappaliból.

Az elborzasztó képek a dohányzóasztalkán megtették hatásukat. Miközben Jane összepakolta őket, lelki szemei előtt megjelent egy negyedik áldozat felkavaró képe: egy gyönyörű, sötét hajú fiatal nőé, aki mintha ízekre lenne szedve. Jane

eltöprengett, nem lehetséges-e, hogy Josephine-t éppen most segíti át valaki a másvilágra.

Ekkor megszólalt a mobilja.

– Én vagyok – hallotta Barry Frost hangját.

Meglepődött: nem várta, hogy a társa jelentkezik. Lélekben már felkészült arra, hogy a válságba jutott házasság legfrissebb híreit meghallgassa, úgyhogy kedvesen megkérdezte:

– Hogy vagy?

– Most beszéltem dr. Welshsel.

Jane-nek hirtelen halvány fogalma sem volt arról, ki lehet ez a dr. Welsh.

– Ő az a házassági tanácsadó, akit fel akartatok keresni? Szerintem remek ötlet, hogy Alice-szal együtt elmentek hozzá, és kibeszélitek az egészet.

– Nem, még nem beszéltünk házassági tanácsadóval. Nem emiatt hívlak.

– Akkor ki ez a dr. Welsh?

– A biológus a Massachusettsi Egyetemről. Az, aki a lápokról és mocsarakról beszélgetett velem. Ma végre visszahívott, és gondoltam, azért erről szeretnél tudni.

Az, hogy lehet veled mocsarakról és lápokról beszélni, valóban nagy előrehaladás, gondolta Jane magában. *Legalább nem Alice miatt sírdogálsz.* Ránézett az órájára, és eltöprengett, hogy még mennyi időbe telhet Jimmy Otto anyagának megtalálása.

– …és valóban nagyon ritka. Ezért telt neki napokba az azonosítása. Még egy botanikussal is kellett konzultálnia a Harvardról, most kapta meg tőle a megerősítést.

– Bocsánat, ne haragudj. Pontosan miről beszélsz?

– Arról a növényi maradványról, amit a csomagtartóba tett nő hajában találtunk. Tudod, voltak levelek, meg valami termés. Dr. Welsh azt mondta, egy olyan növényből származik, amit úgy hívnak… – Kis ideig csend volt, és Jane hallotta, hogy Frost a jegyzetei között lapozgat. – *Carex oronensis.* Ez a tudományos neve. De orono sásnak is hívják. Az általunk küldött minta frissnek tűnt, úgyhogy dr. Welsh szerint akkor kerülhetett a halott hajába, amikor a holttestet kiemelték és szállították. Az orono sás ugyanis nem hoz termést júliusig.

Jane most már minden idegszálával Frost hangjára figyelt.

– Azt mondtad, hogy ez egy ritka növény? Mennyire?

– Annyira, hogy a világon csak egyetlen hely van, ahol megterem. A Penobscot folyó völgyében.

– Az meg hol van?

– Maine-ben. Valahol Bangor környékén.

Jane kinézett az ablak előtt dúsan burjánzó fákra, amelyek egészen körbevették dr. Hilzbrich házát.

Maine. Bradley Rose két évet töltött az életéből ezen a vidéken.

– Rizzoli! – mondta Frost. – Vissza akarok jönni.

– Tessék?

– Nem lett volna szabad cserbenhagynom téged. Szeretnék újra benne lenni a csapatban.

– Biztos vagy abban, hogy készen állsz erre?

– Úgy érzem, ezt kell tennem. Segíteni akarok.

– Már segítettél is – jelentette ki Jane elégedetten. – Üdv a csapatban.

Éppen letette, amikor dr. Hilzbrich visszatért a nappaliba, három vaskos dossziét cipelve magával.

– Itt van Jimmy anyaga – azzal odanyújtotta az egészet Janenek.

– Még egy dolgot szeretnék megkérdezni, doktor úr.

– Mit?

– Említette, hogy az intézetet be kellett zárni. Mi van most vele?

A pszichiáter szomorúan megcsóválta a fejét.

– Évekig meg volt hirdetve az ingatlanpiacon, de nem jött rá vevő. Túlságosan az isten háta mögött van ahhoz, hogy egy befektető fantáziát lásson benne. Én meg egyszerűen nem tudtam tovább fizetni a közterheit, úgyhogy hamarosan el fogom veszíteni a birtokot.

– És most nincs ott semmi?

– Évek óta zárva van.

Jane megint rápillantott az órájára. Próbálta végiggondolni, hogy még mennyi ideig lesz világos. Aztán elszántan ránézett dr. Hilzbrichre.

– Elmagyarázná, hogyan jutok oda?

Harmincegyedik fejezet

JOSEPHINE ÉBREN VOLT, a nyirkos és penészes matracon feküdt, és belebámult börtöne fekete sötétjébe. Arra a tizenkét évvel ezelőtti napra gondolt, amikor az anyjával együtt elmenekült San Diegóból. Reggel indultak, azután, hogy Medea felmosta a padlóról és lemosta a falakról az összes vérnyomot és eltüntette az otthonukba behatoló férfi holttestét. Azét, aki örökre megváltoztatta az életüket.

Átkeltek a mexikói határon, maguk mögött hagyták az Egyesült Államokat, de Josephine még akkor is reszketett a félelemtől, amikor már a száraz, bozóttal benőtt tájon száguldottak a kocsijukkal. Medea viszont hátborzongatóan nyugodt és határozott volt. Josephine nem is értette, hogy az anyja hogy tud ilyen összeszedett lenni. Persze nem csak ezt nem értette. Viszont ez volt az a nap, amikor először látta az anyját olyannak, amilyen valójában volt.

Ez volt az a nap, amikor rádöbbent, hogy Medea egy igazi anyatigris.

– Mindent, amit csináltam, csakis érted tettem – szólalt meg Medea, miközben az autó feltartóztathatatlanul száguldott előre a tűző nap melegében szinte izzó aszfalton. – Azért tettem, hogy együtt maradhassunk. Család vagyunk, és egy családnak össze kell tartania – magyarázta, és odapillantott a mellette ülő, szemlátomást még mindig az események hatása alatt lévő

lányára. – Emlékszel, mit meséltem neked egyszer a családról? Hogy az antropológusok miként határozták meg?

Nem sokkal ezelőtt meghalt egy férfi az otthonukban. Épp csak pár órája, hogy elmenekültek a hazájukból. És akkor az anyjának nincs jobb dolga, mint antropológiai fejtegetésekbe bocsátkozni a család mibenlétéről?

Medea maga is észlelte a lánya szemében megjelenő döbbenetét, ennek ellenére nyugodtan folytatta:

– Az antropológusok szerint a család már nem az anya, apa és gyerek egysége. Nem, hanem az anyáé és a gyerekéé. Az apák jönnek és mennek. Hajóra szállnak, vagy elmennek valamilyen háborúba, és sokszor soha többé nem térnek vissza. De az anya és gyerek közti kapcsolat örökre megmarad. A valóban elsődleges családi egység anya és gyereke között áll fenn. Tehát mi vagyunk az alapvető egység, és akármibe kerül is, meg fogom védeni ezt a kapcsolatot, azaz megvédem magunkat. Ezért kell most menekülnünk.

És valóban menekültek. Maguk mögött hagyták a várost, amelyet szerettek. Azt a helyet, amely immár három éve az otthonuk volt. Pedig három év nagy idő: elég hosszú ahhoz, hogy barátságok köttessenek, kapcsolatok alakuljanak ki.

Aztán egy éjjel egyetlen pisztolylövés semmivé teszi az összes barátságot és emberi kapcsolatot.

– Nyisd csak ki a kesztyűtartót! – szólt oda Medea a lányának. – Van benne egy boríték.

Josephine – még mindig félig kábán – előkotorta a borítékot, és kinyitotta. Két születési anyakönyvi kivonat, két útlevél és egy jogosítvány volt benne.

– Mi ez?

– Az új neved.

A lány kinyitotta az útlevelet: a saját fényképe nézett rá belőle. Halványan még emlékezett rá, hogy az anyja unszolására pár hónappal korábban elmentek egy fényképészhez. Akkor fel se fogta, hogy útlevélképet csináltattak.

– Na, mit szólsz? – kérdezte Medea.

A lány rámeredt az igazolványban álló névre. *Josephine.*

– Ugye milyen szép? Ez az új neved.

– De miért van erre szükség? Miért csináljuk már megint ezt? – csattant fel szinte hisztérikusan a lány hangja. – *Miért?*

Medea hirtelen lassítani kezdett, lehúzódott az út szélére, és megállt a kocsival. Két kezébe fogta a lánya arcát, és mélyen a szemébe nézett.

– Azért csináljuk ezt, mert nincs más választásunk. Ha nem menekülünk el, akkor börtönbe kerülök. Téged pedig elvesznek tőlem.

– De hát te nem csináltál semmit! Nem te ölted meg azt a férfit, hanem *én!*

Medea megragadta a kislány vállát, és erősen megrázta.

– Ezt aztán soha többet az életben ki ne merd mondani, megértetted? Soha, senkinek. Ha valaha is elkapnának, ha a rendőrök véletlenül ránk találnának, azt kell mondanod nekik, hogy én lőttem le. Hogy én öltem meg, nem te.

– De miért akarod, hogy hazudjak?

– Azért, mert szeretlek, és mert nem akarom, hogy szenvedned kelljen amiatt, ami történt. Azért lőtted le, hogy

megvédj. Ezzel pedig én védelek meg téged. Úgyhogy ígérd meg, hogy megőrzöd ezt a titkot. *Ígérd meg!*

A lánya persze megígérte, bár annak az éjszakának az emlékét soha nem feledte el. Élénken élt az emlékezetében, ahogy az anyja ott hever a gyerekszoba padlóján, és egy férfi magasodik föléje. Maga előtt látta az éjjeliszekrényén fekvő fegyver fémes fényességét. Emlékezett, milyen súlyosnak érezte, amikor a kezébe vette. És arra is, hogy mennyire remegett a keze, amikor meghúzta a ravaszt. O volt az, és nem az anyja, aki megölte a behatolót. Ez volt a közös titkuk, ezt volt az, amiről csak ők ketten tudtak.

– Senkinek sem szabad megtudnia, hogy te ölted meg – nyomatékosította Medea. – Innentől kezdve ez az én gondom, és nem a tiéd. Nincs más dolgod, mint élni az életed. Az a fontos, hogy szépen felnőj, és boldog legyél. Ezt az emléket pedig hagyjuk, hogy a feledés homályába vesszen.

De nem veszett teljesen a feledés homályába, gondolta Josephine a nyirkos matracon heverve börtönében. *Ami azon az éjszakán történt, visszatért, és most itt kísért engem.*

Az ablak elé szegezett deszkák közti réseken egyre erősebben szivárgott be a kinti világosság. Éppen csak annyi fény jutott be, hogy ha közvetlenül a szeme elé emelte, akkor ki tudta venni a saját keze körvonalait. Még eltöltők itt néhány napot, gondolta magában, és olyan leszek, mint egy denevér: a sötétben is képes leszek tájékozódni.

Felült a matracon, és megmozgatta elgémberedett végtagjait. Hallotta, hogy odakint meg-megcsikordul a lánc, és a kutya valami tálkából vizet lefetyelt. Josephine maga is a vizeskorsó

felé nyúlt, és belekortyolt. Két napja, amikor fogvatartója itt járt, nemcsak a haját vágta le, hanem hozott friss kenyeret is. Amikor észrevette, hogy a műanyag zacskót megrágták az egerek, dühös lett. Találj magadnak valami más ennivalót, te dög, gondolta magában, miközben farkaséhesen befalt pár szelet kenyeret. Szükségem van az energiára; ki kell találnom, hogyan juthatok ki innen.

Kettőnkért csinálom, anya. A családunkért. Megtanítottál arra, hogyan kell mindent túlélni, tehát sikerülni is fog. Mert a te lányod vagyok.

Folyamatosan mozgatta az izmait, gyakorolta a mozdulatokat. *Az anyám lánya vagyok,* ez járt mantraként a fejében. Újra meg újra feltápászkodott, és csukott szemmel körbesántikált börtönében. Memorizálta, hogy hány lépést kell megtennie a matractól a falig, aztán a faltól az ajtóig. Rájött, hogy ha kiismeri, akkor a sötétség a segítségére lehet.

A kutya elkezdett ugatni odakint.

A hang irányába nézett, és a szíve vadul kalapálni kezdett: lépéseket hallott a plafon felől.

Visszajött. Eljött az idő, eljött a lehetőség.

Josephine visszahanyatlott a matracra, és védekezőén összegömbölyödött. A jellegzetes magzati póz azért jó, okoskodott magában, mert a félelem szimbóluma. Ha belép, egy legyőzött nő képe tárul elé, egy olyan nőé, aki feladta a harcot, aki nem fog gondot okozni neki.

Megcsikordult a zár. Az ajtó kinyílt.

Érzékelte, hogy a zseblámpa fénynyalábja végigpásztázza a helyiséget. A férfi bejött, letett egy újabb kancsó vizet és egy zacskó kenyeret. Josephine nem mozdult.

Hadd higgye azt, hogy esetleg meghaltam.

Hallotta a közeledő lépéseket. Aztán közvetlen közelről meghallotta a sötétben a férfi lélegzését. Ott állt fölötte.

– Nemsokára elfogy az idő, Josephine!

A lány meg se moccant, még akkor se, amikor a férfi leguggolt mellé, és megsimogatta hajtól megszabadított fejét.

– Hát nem szeret téged? Nem akar megmenteni? Miért nem jött még érted?

Egy szót se szólj. Meg ne moccanj. Hagyd, hadd hajoljon még közelebb.

– Hosszú évek során képes volt tökéletesen elrejtőzni előlem. És ha most sem bújik elő a rejtekéből, akkor tényleg gyáva. Csak egy gyáva ember hagyja, hogy a lánya meghaljon.

Josephine érezte, hogy a matrac benyomódik mellette. A férfi odatérdelt mellé.

– Hol van? – kérdezte a hang nyomatékosan a sötétben. – Hol van Medea?

A lány némasága érezhetően zavarta. Durván megragadta a csuklóját, és rákiáltott:

– Talán a haj nem volt elég? Ideje valami komolyabb ajándékot küldeni neki. Mit szólna, mondjuk, egy ujjadhoz?

Ne! Az istenért, ne! Elfogta a pánik. Úgy érezte, szeretne rúgni és sikoltozni, menekülni valahogy a rá váró borzalom elől. De az agya felülírta, amit az ösztöne diktált. Ne mozdulj! Játszd tovább a félelemtől megbénult áldozat szerepét! A férfi közben

egyenesen a szemébe világított a zseblámpájával. A fény elvakította Josephine-t, úgyhogy nem látta fogvatartója arcát. A férfi eltökélten szeretett volna valami választ kiprovokálni a lányból. Észre se vette, hogy annak megfeszül a teste. Ahogy azt se látta, hogy mit tart a szabadon maradt kezében.

– Talán ha elkezdem levágni, megszólalsz végre – mondta, azzal előhúzott egy kést.

Josephine hirtelen felfelé csapott a szabadon lévő kezével, és az eddig a markában rejtegetett női cipő hegyes tűsarkát vakon beledöfte a férfi arcába. Szinte hallotta, ahogy széthasad a hús. Fogvatartója felüvöltött és hanyatt esett.

Felkapta az elejtett zseblámpát, és teljes erőből a földhöz csapta. A helyiségre sötétség borult. *A sötétség a barátom.* Kicsit arrébb gurult és feltápászkodott. Hallotta, hogy a férfi, alig pár lépésnyire tőle, a földön fetreng a fájdalomtól, de nem látta. Ahogy az se őt. Most aztán egyformán vakok voltak mindketten.

De csak én tudom, hogyan lehet megtalálni az ajtót a sötétben.

A korábbi próbálkozások, a kitartó gyakorlás révén az agya pontosan tudta, melyik lépésre melyik következik. A matrac szélétől három lépést kell megtennie, és ott van a falnál. A fal mellett hét lépés következik, akkor elérkezik az ajtóhoz. Bár a lábán lévő gipsz lelassította, Josephine nem tétovázott, és nekiindult a sötétségnek. A falnál kiszámolta a hét lépést. Aztán tett egy nyolcadikat is. Kilencediket…

Hol a fenében van az a rohadt ajtóé

Hallotta, hogy fogvatartója nyögve próbál feltápászkodni, és rájönni arra, hogy a lány hol lehet a sötétben.

Csak semmi zaj. Ne csinálj semmit, amiből rájöhet, hol vagy.

A falnak támaszkodott, és szinte levegőt se mert venni, miközben egészen aprókat lépett, ügyelve arra, hogy semmi se árulja el a hollétét. A kezével tapogatta a betonfalat, centiről centire haladt. Beton, beton, beton. És végül hirtelen fa.

Az ajtó.

Megragadta a kilincset és meglökte az ajtót. A zsanér nyikorgása szinte fülsiketítő volt.

Mozgás!

Hallotta, ahogy a sötétből nagy zihálva közeledik feléje a fogvatartója. Josephine átbukdácsolt az ajtónyíláson, és bevágta maga mögött az ajtót. A férfi épp akkor ért oda, amikor sikerült odakint rátolnia a reteszt.

– Nem tudsz elmenekülni, Josephine! – hallatszott bentről.

A lány felnevetett, de maga is elcsodálkozott, milyen idegenül csengett a hangja. Diadalittasnak szánta, de valahogy nem tűnt annak.

– Hát, ha jól látom, éppen sikerült! – kiáltotta vissza.

– Ezt nagyon megbánod! Életben akartunk hagyni, de ezek után nem! *Most már nem!*

A férfi ordítani kezdett és dörömbölt az ajtón tehetetlen dühében, a lány pedig közben elindult felfelé egy sötét lépcsőn. A gipsz tompán puffant a fa lépcsőfokokon. Nem tudta, hová vezet, ráadásul itt majdnem ugyanolyan sötét volt, mint odalent a pincebörtönében. De érzékelte, hogy minden egyes lépéssel oszlik a homály, és egyre világosabb lesz. Egyfolytában az járt a fejében: *az anyám lánya vagyok, az anyám Lánya vagyok.*

Félúton járt, amikor észrevett a lépcső tetején egy ajtót, amelyen fény vetült be. Már majdnem odaért, amikor hirtelen beléhasított, mit kiáltott utána a férfi: *„Életben akartunk hagyni…”*

Többes szám első személy. *Mi.*

Az ajtó hirtelen kicsapódott, a beáramló fény pedig fájdalmasan elvakította. Próbált hunyorogni, hogy a szeme hozzászokjon a fényhez, mert csak érzékelte, hogy valaki áll az ajtónyílásban, de nem látta, ki az.

Azután ráismert.

Harminckettedik fejezet

HÚSZ ÉV ELHANYAGOLTSÁG, húsz kemény tél és fagy bizony erősen megviselte a Hilzbrich Intézethez vezető utat. Az aszfaltburkolat felrepedezett, helyenként fák gyökerei kandikáltak ki a réseken. Jane megállt az **ELADÓ INGATLAN** feliratú táblánál. A kocsija csendesen dorombolt, miközben ő azon töprengett, hogy továbbmenjen-e lefelé a kátyús úton az épületek felé.

És odalent, a völgyben bárki várhat rám – gondolta magában.

Elővette a mobilját, és megnyugodva tapasztalta, hogy még mindig van térerő. Arra gondolt, hogy odahívhatna egy helyi járőrkocsit, de aztán úgy döntött, inkább nem. Nem szeretett volna közröhej tárgya lenni a helyiek körében. Idejön ez a városi nyomozó, és kísérő kell neki ahhoz, hogy kocsikázzon a maine-i erdőkben. *Hát igen, nyomozó, azok a borzok és tarajos sülök halálos veszedelmet jelentenek.*

Inkább elindult lefelé.

A kocsi lassan döcögött a hepehupákon. Leengedte az ablakot: a levegőt betöltötte a nedves föld és a bomlásnak indult avar illata. Az út egyre rosszabb lett. Ahogy az ormótlan kátyúkat kerülgette, beleborzongott, mi lenne, ha eltörne az egyik fél tengely, és itt ragadna egyedül a vadonban.

Egy idő után a fák ritkulni kezdtek, és Jane végül egy elhanyagolt parkolóban állította le a kocsiját. Kiszállt, és tanulmányozni kezdte az egykori Hilzbrich Intézet elhagyott épületét. Pontosan olyan volt, amilyennek egy ilyen típusú intézménynek lennie kellett: masszív betontömb, amelynek nyomasztó erőfölényét csak a köré varázsolt kert oldotta valamelyest. Ma már az sem, mert teljesen elburjánzott és benőtte a gaz. Ez az erődítmény jellegű épület minden bizonnyal komoly benyomást tett a problémás fiúkkal ideérkező családokra. Már a külsejével is azt üzente, hogy nincs az a srác, akit egyszer s mindenkorra gatyába ne ráznának. Itt aztán nem fognak kesztyűs kézzel bánni velük, és nem érik be félmegoldásokkal. Igen, gondolta Jane, kemény korlátok és férfias szeretet. Azok az elkeseredett szülők, akik megálltak itt egykoron, reményt meríthettek belőle.

Mostani állapotában azonban az épület azt is jól példázta, milyen csalóka volt ez a remény. Az ablakok be voltak deszkázva, a bejárat előtt hatalmas kupacokba gyűltek a lehullott levelek. Nem csoda, hogy dr. Hilzbrich képtelen volt eladni az ingatlant. Az egész hely barátságtalan volt és nyomasztó.

Jane nem mozdult a parkolóból: egy ideig hallgatta a fák között járó szelet és a rovarok döngicsélését. Nem érzékelt semmi szokatlant, csak az erdő nyári délutánokra jellemző zajait hallotta maga körül. Magához vette a kulcsokat, amelyeket dr. Hilzbrichtől kapott, és odament a bejárathoz. Ám amikor meglátta az ajtót, egyből megtorpant.

A lakatot valaki leverte.

Megtapintotta az oldalán lógó fegyverét, aztán finoman benyomta a lábával az ajtót. Az ajtószárny könnyedén kinyílt, előzékenyen utat engedve egy kis fénynek is a sötét előtérbe. Jane bevilágított a zseblámpájával. Üres sörösdobozok és elhajigált cigarettacsikkek borították a padlót. Erezte, hogy sebesebben áramlik a vér az ereiben, a tenyere izzadni kezd. Az orrát megcsapta valami jellegzetes bűz: itt valami rohad vagy bomlásnak indult.

Csak nehogy Josephine legyen az.

Beljebb ment. Cipőtalpa alatt törött üvegdarabkák reccsentek meg. Körbejártatta a zseblámpa fénysugarát a helyiségen. A falakon graffitik és feliratok látszottak: **GREG ÉS ÉN MINDÖRÖKKÉ: KARI FASZSZOPÓ.** Tipikus tinédzserszöveg, gondolta magában, miközben továbbment, és a lámpa fényét a távoli sarokba irányította. A keze megdermedt.

Valami sötét dolog hevert ott.

Lassan közeledett felé. Az oszlásnak indult test szaga minden lépéssel egyre erősebb lett. Egy döglött mosómedve teteme feküdt előtte, apró kukacok tekergőztek rajta.

A bűztől öklendeznie kellett, úgyhogy visszamenekült a parkolóba, és nagy levegőket véve próbálta kiszellőztetni a tüdejéből és az orrából a kellemetlen szagot. Csak ekkor, újra a fák között állva vette észre a keréknyomokat. Az aszfaltozott parkolóból az erdő felé vezettek: két párhuzamos kerékvájat látszott a nedves talajon. A letört gallyak és ágak világosan jelezték, hogy valaki nemrég járt erre.

A keréknyomokat követve kicsit beljebb ment az erdőbe, egészen addig, amíg meg nem szűntek. Egy kirándulóösvény

indult innen, amely már túl keskeny lett volna bármilyen kocsi számára. Az egyik fára szögezve még mindig ott volt egy kis tábla, rajta a felirattal:

NAGYKÖR ÖSVÉNY

Biztosan egyike az intézet körül kialakított túraútvonalaknak. Dr. Hilzbrich szerint Bradley szerette a természetet. Sok-sok évvel ezelőtt nyilván ő is sokszor járt ezen. A gondolatra, hogy erdei sétát kéne tennie, Jane-nek hevesebben vert a szíve. Lepillantott a keréknyomokra. Akárki járt is erre, mostanra már elment – viszont bármelyik pillanatban visszajöhet. Érezte az oldalán lógó pisztoly súlyát, de azért a biztonság kedvéért odanyúlt a vállszíjhoz. Kicsit megnyugtatta, hogy ott van a fegyvere.

Elindult lefelé az ösvényen, amelyet helyenként úgy benőtt a bozót, hogy kénytelen volt kacskaringós kerülőket tenni. A fák lombja egyre sűrűbb lett a feje felett, a napfény már szinte át se hatolt rajta. Csalódottan nyugtázta, hogy a mobiltelefonja nem talál jelet. Amikor pedig visszanézett, olyan érzése támadt, mintha eltűnt volna az ösvény, amelyen eddig jött, a növényzet mintha barátságtalanul összezárt volna mögötte. Előtte viszont már ritkult, és helyenként a nap sugarai is utat találtak a fák között.

Továbbment a tisztás felé. Kiszáradt, kidőlt fák mellett haladt el, volt, amelyiknek már csak a tönkje látszott ki a földből. Hirtelen megsüllyedt a lába alatt a talaj, és bokáig merült a sárban. Miközben igyekezett valahogy kiszabadulni, kis híján

elvesztette a cipőjét. Fintorogva nézett le arra a sáros valamire, amelyik nemrég még a lábbelije volt, miközben arra gondolt, hogy mennyire utálja az erdőket. *Utálom a természetet. Rendőr vagyok, nem erdész.*

Ekkor vette észre a cipőnyomot. Egy férficipőét – 42-es vagy 43-as lehetett.

Ettől kezdve minden reccsenést, minden susogást, a legkisebb rovarzümmögést is felerősödve hallott. További nyomokat talált. Követte őket. Már nem számított, hogy a cipője átázik, hogy a nadrágszára csurom sáros lett. Kizárólag a nyomokra figyelt, amelyek egyre messzebb vezettek befelé a lápos ingoványba. Mostanra fogalma sem volt, merre járhat az eredeti ösvényhez képest, de nem is érdekelte. A lombok fölött ragyogó nap állásából sejtette, hogy dél már jóval elmúlt. Az erdő valahogy furcsán elcsendesedett. Nem hallott madárcsicsergést, sem a szél susogását.

A lábnyomok egyszerre elkanyarodtak, és egy kicsit magasabban lévő és sokkal szárazabb részre vezettek.

Jane megállt, és kissé elbizonytalanodott a hirtelen irányváltozás miatt. De végül észrevette a fát. A törzse köré egy műanyag kötél volt hurkolva. A kötél másik vége valahol a lápban lehetett: elnyelte a mélyfekete színű víz.

Közelebb ment, és meghúzta. Érezte, ahogy megfeszül. Lassan tovább húzta maga felé, és látta, hogy a kötél egy darabja kiemelkedik a vízből. Most erősebben kezdte húzni, minden erejét beleadva, úgyhogy egyre hosszabb és hosszabb kötéldarab bukkant elő, magával tépve-húzva a láp növényzetét is. Aztán hirtelen valami kibukkant a víz felszínére, aminek láttán Jane

felsikoltott, a döbbenettől hátratántorodott, és elejtette a kötelet. Üres tekintetű fekete arc nézett rá, mint valami rémséges vízi nimfa.

Majd lassan visszasüllyedt a lápba.

Harmincharmadik fejezet

MÁR MAJDNEM HEALKONYODOTT, mire Maine állam rendőrségének búvárai befejezték a tőzegláp átkutatását. A víz maga csak mellmagasságig ért, Jane pedig a partról figyelte, ahogy a búvárok feje időről időre előbukkan, újabb és újabb dolgokat emelnek ki a feketés trutymóból. A víz túlságosan fel volt kavarva ahhoz, hogy bármit is lássanak odalent, ezért kénytelenek voltak kézzel és tapogatva átfésülni az üledéket meg a rohadó növényzetet, ami még egy kívülálló számára is elég visszataszító tevékenység volt, hát még annak, aki csinálta. Jane hálás is volt, hogy ebben az akcióban nem kellett részt vennie. Főleg azok után, hogy meglátta, mit találtak a mocsárban. A nő holtteste egy ponyván feküdt, a hajában különböző növények maradványa látszott, és még mindig csöpögött belőle a feketés víz. A bőrét annyira áthatotta a csersav, hogy ránézésre lehetetlen volt megállapítani, milyen színű volt eredetileg, amiként az sem derült ki, hogy mi volt a halál oka. Abban azonban bizonyosak voltak, hogy nem baleset történt, a tetemre ugyanis nagy zsák volt kötve, tele súlyos kövekkel, ami folyamatosan a víz alatt tartotta. Jane ránézett a halott nő megfeketedett arcára, amely örök szenvedésbe torzult. *Remélem,* gondolta, *már halott voltál, amikor a derekadra erősítette azt a kövekkel teli zsákot. Es amikor legurított ezen a rézsűn, és nézte, ahogy elnyel az éjfekete víz.*

– Nyilvánvalóan nem ő az eltűnt nő, akit maga keres – szólalt meg mellette dr. Daljeet Singh.

Jane ránézett Maine állam igazságügyi orvos szakértőjére, aki ott állt vele együtt a tőzegláp szélén. Dr. Singh fehér turbánja szinte világított a szürkületben, ezért őt mindig könnyű volt észrevenni a helyszínen dolgozó többi helyszínelő között. Jane őszintén meglepődött, amikor az egzotikusan öltözött férfi megérkezett a kocsijával: nem számított egy ilyen találkozásra a maine-i vadonban. A csomagtartóból előkerülő erős túrabakancs és a terepjárásra alkalmas váltóöltözet azonban ékesen bizonyította, hogy dr. Singh otthonosan mozog Maine területén. Kétségtelen tény, hogy Jane valaha elegáns nadrágkosztümjénél nem volt nagy művészet megfelelőbb ruházatot találni.

– Jól értem, hogy azt a fiatal nőt kábé négy napja rabolták el? – kérdezte közben dr. Singh.

– De ez nem ő – felelte Jane.

– Nem, valóban, ezt a nőt már egy ideje idesüllyesztették, a lápba. Ahogy azokat is – bökött a férfi a különböző állati maradványokra, amelyek szintén a mocsárból kerültek elő.

Az összes tetemre kövekkel teli zacskót erősítettek, egyértelműen bizonyítva, hogy egyik szerencsétlen áldozat sem véletlenül fulladt a tőzeglápba.

– A gyilkos láthatóan kísérletezett az állatokkal – magyarázta dr. Singh, aztán a nő holttestére pillantott. – És ahogy elnézem, sikerült is tökéletesítenie a konzerválás módszerét.

Jane megborzongott, és a tőzegláp fölött a naplementét bámulta. Frost mesélt neki arról, hogy ezek a lápok varázslatos, mágikus helyek, ahol csodálatos orchideák, mohák és szitakötők

élnek. De ma este semmit sem látott ezekből a csodákból, hiába nézegette a növények között elő-előcsillanó vizet. Nem látott mást, csak a holttesteket elnyelő borzalmat.

– Holnap megcsinálom a boncolást – szólalt meg ismét az orvos szakértő. – Ha megfigyelőként jelen akar lenni, nagyon szívesen látom.

Jane a legszívesebben hazakocsikázott volna Bostonba. Szeretett volna egy alapos forró fürdőt venni, jóéjt-puszit adni a lányának, aztán bemászni a saját ágyába, Gabriel mellé. Ez persze csak vágyálom mindaddig, amíg itt be nem fejezte a dolgát.

– A boncolás Augustában lesz? – kérdezte csendesen.

– Igen, reggel nyolckor. Eljön?

– Igen, ott leszek – mondta, aztán nagy levegőt vett, és nyújtózott egyet. – Azt hiszem, keresnem kell valami helyet, ahol megszállhatok éjszakára.

– A Hawthorne Motel nincs túl messze. Kint van a főúton, egy kicsit tovább. És nagyon jó a reggelijük. Nem azt a rémes, kontinentális cuccot, hanem finom omlettet és palacsintát szolgálnak fel.

– Köszönöm a javaslatot – felelte udvariasan Jane.

Csak egy kórboncnok képes arra, hogy egy csöpögő holttest mellett állva lelkesen holmi palacsintákról beszéljen.

Felkapcsolta a zseblámpáját, és elindult visszafelé az ösvényen, amely mellett végig, jól láthatóan kordont vontak a helyszínelő rendőrök. Amikor kiért a fák közül, a parkolóban már csupán néhány szolgálati autó állt, a szakemberek többsége elhagyta a helyszínt. A rendőrök átkutatták az épületet, de a

mindenféle szeméten kívül mást nem találtak, mint a mosómedve tetemét, amit Jane korábban már észrevett. Josephine-nek vagy Bradley Rose-nak nem leltek nyomára.

Pedig Bradley itt járt, gondolta magában Jane, a szemét végigjáratva az erdőn. Ő is itt parkolt le, a fák között. És minden bizonnyal itt sétált, ezen az ösvényen, itt ment a tőzegláp felé.

Beszállt a kocsijába, és elindult visszafelé a hepehupás úton. Szegény Subaru kétségbeesetten döcögött a kátyúk között, és Jane-nek a sötétben az volt az érzése, hogy az út most talán még rosszabb, mint amikor idefelé jött. Alig kanyarodott ki a fő útra, megszólalt a mobilja.

– Már két órája próbállak elérni – hallotta Frost hangját.

– Nem volt vétel a tőzeglápnál. Befejezték a kutatást, és csak azt az egy holttestet találták meg. Azon töprengek, nem lehet-e, hogy valahol máshol is…

– Hol vagy most? – szakította félbe Frost.

– Itt maradok éjszakára. Meg akarom várni a boncolást.

– Úgy értem, *most* hol vagy éppen?

– Megyek, és bejelentkezem a szállásomra. Miért?

– Mi a neve a helynek?

– Ha jól emlékszem, Hawthorne Motel. Valahol itt kell lennie a közelben.

– Oké. Néhány óra múlva ott vagyok.

– Idejössz Maine-be?

– Már úton vagyok egy ideje. És valaki még csatlakozik hozzánk.

– Ki?

– Majd ha odaérek, akkor elmondom.

Jane menet közben beugrott egy üzletbe váltás ruhát vásárolni, aztán pedig megállt egy pizzériánál is, hogy éhen ne haljon. Miközben kiöblített nadrágja rendületlenül csöpögött a fürdőkád fölött a Hawthorne Motelben, ő maga letelepedett az asztalhoz, és a pepperonis pizzaszeleteket majszolva nekilátott Jimmy Otto dokumentációjának olvasásához. Három nagy akta volt: a Hilzbrich Intézetben töltött mindhárom évéről készültek feljegyzések. Nem diák volt, jutott eszébe Jane-nek a barátságtalan betonépület, hanem fogvatartott. Egy olyan helyen, amelyet gondosan elkülönítettek a civilizált világtól az olyan srácok számára, akiket senki emberfia nem engedett volna szívesen a lánya közelébe.

Főleg nem egy olyat, mint Jimmy Otto.

Beleolvasott az egyik négyszemközti terápiás ülésről készült hangfelvétel leiratába. Akkor tizenhat éves volt a fiú.

Amikor tizenhárom éves voltam, láttam egy képet egy történelemkönyvben. Egy koncentrációs táborban készült, ahol azokat a nőket megölték a gázkamrákban. Meztelen holttestük hosszú sorban feküdt. Nagyon sokszor gondolok erre a képre, azokra a nőkre. Több tucat hevert ott, teljesen úgy, mintha csak arra várnának, hogy én odamenjek, és azt csináljam velük, amit csak akarok. Hogy megbaszhassam bármelyik nyílásukat. Hogy bottal beledöfjek a szemükbe. Levágjam a mellbimbójukat. Egy csomó nővel akarok lenni egyszerre, rengeteggel. Vagy ezek nem akarnak bulizni?

De hogy lehet az embernek egyszerre több teteme? Es hogy lehet megakadályozni, hogy elrohadjanak? Van valami mód a frissen

tartásukra? Ki kéne derítenem, mert az nem jó, ha a nő szétrohad, és egyszerűen otthagy;

Az ajtó felől hallatszó kopogásra Jane ijedten megrezzent. Visszatette a félig megrágott pizzaszeletet a dobozba, aztán kicsit elhaló hangon válaszolt:

– Igen. Ki az?

– Én vagyok – hallotta Barry Frost hangját.

– Egy pillanat!

Gyorsan magára kapta a frissiben vett tréningnadrágot. Mire az árcédulát is levágta róla, az ajtóhoz ért, már lecsillapodtak az érzései, a szíve se vert olyan hevesen. Kinyitotta az ajtót, és meglepetten tapasztalta, hogy Frost nincs egyedül.

Egy sötét hajú nő állt mellette, aki a negyvenes éveiben járhatott. Megdöbbentően szép volt. Kifakult kék farmert viselt és fekete pulóvert, de nyúlánk és vékony alakján még ez a teljesen hétköznapi öltözet is elegánsnak hatott. Szó nélkül elment Jane mellett, be a szobába, körbepillantott, aztán visszaszólt:

– Fordítsa rá a biztonsági zárat, kérem!

Frost a biztonsági láncot is beakasztotta, a nő azonban ettől se lett nyugodt. Odament az ablakhoz, és még szorosabban összehúzta a sötétítőfüggöny két szárnyát, mintha attól tartana, hogy ha résnyi nyílás is marad, azon bepillanthat valaki.

– Ki maga? – kérdezte Jane.

A nő odafordult felé. És Jane abban a pillanatban, anélkül hogy hallotta volna a választ, már pontosan tudta. Látta az arcot, látta a szépen ívelt szemöldököt. Olyan az arca, mintha egy

görög vázán lenne, gondolta magában. Vagy egy egyiptomi sírkamrában.

– Medea Sommer vagyok – válaszolta a nő. – Josephine édesanyja.

Harmincnegyedik fejezet

De… úgy tudtuk, hogy maga meghalt – hebegte Jane döbbenten.

A nő fáradtan fölnevetett.

– Legalábbis a legenda szintjén.

– Josephine is ezt állította.

– Mert azt kértem tőle, hogy mondja ezt. Sajnos nem mindenki hitt neki – magyarázta a nő, miközben odament a villanykapcsolóhoz, és lekapcsolta a lámpát.

A szobára sötétség borult. Jane látta a félhomályban, hogy Medea visszamegy az ablakhoz, résnyire elhúzza a függönyt, és kikémlel.

Ebben a sötétben Frost alig látszott, Jane mégis kicsit közelebb lépett oda, ahol a társát sejtette.

– Hogy találtad meg? – suttogta.

– Sehogy – felelte a férfi. – Ő talált meg engem. Valójában veled szeretett volna beszélni, de amikor megtudta, hogy te elhúztál ide, Maine-be, kiderítette az én mobilszámomat.

– De miért nem szóltál erről, amikor beszéltünk telefonon?

– Én nem engedtem – szólt közbe Medea, még mindig háttal állva nekik, az utcát fürkészve. – Amit most elmondok, annak szigorúan köztünk kell maradnia. Nem beszélhet róla a többi kollégájának, ugyanis csak így maradhatok továbbra is halott. És

ez az egyetlen esély arra, hogy Tari, azaz Josephine normális életet éljen.

Jane még a sötétben is érzékelte, hogy a nő belekapaszkodik a függönybe, mintha attól várna védelmet.

– Egyedül a lányom biztonsága számít – fűzte hozzá Medea halkan.

– Akkor miért hagyta magára? – kérdezte Jane.

– Soha nem hagytam magára! – fordult hirtelen Jane felé a nő. – Már hetekkel ezelőtt idejöttem volna, ha tudom, mi történik.

– „Ha tudja, mi történik?" Ha jól értem, a lánya évek óta egyedül próbál valahogy boldogulni. És maga nem volt sehol.

– Távol kellett maradnom tőle.

– Miért?

– Mert ha a közelemben lett volna, az a halálát jelentette volna – jelentette ki a nő, és ismét az utca felé fordult. – Ennek az egésznek semmi köze Josephine-hez. Csak csaléteknek használják, vele akartak rávenni arra, hogy felbukkanjak. Igazából engem akar.

– Nem magyarázná el kicsit érthetőbben?

Medea nagyot sóhajtott, aztán beleroskadt az ablak közelében álló fotelbe. A sötétben egyáltalán nem látszott az arca. A két nyomozónak az volt az érzése, mintha maga a sötétbe borult szoba szólna hozzájuk lágy hangon.

– Hadd meséljem hát el az egész történetet. Egy lányról szól, aki beleszeretett a nem megfelelő fiúba. Egy lányról, aki annyira naiv volt és tapasztalatlan, hogy nem ismerte fel a különbséget a

kedves rajongás és… – szünetet tartott, majd mély sóhajjal folytatta – …a végzetes megszállottság között.

– Gondolom, önmagáról beszél.

– Igen.

– És ki volt a fiú?

– Bradley Rose – felelte Medea, és a hangja megremegett, ahogy kimondta a nevét. – Mindössze húszéves voltam. Mit tud az életről egy húszéves lány? Akkor jártam életemben először külföldön, az első ásatásomon. A sivatagban minden valahogy másnak tűnt. Az ég is kékebb volt, minden sokkal színesebbnek látszott. És amikor egy szégyenlős és félénk fiú megközelíti az embert, elkezd apró ajándékokkal kedveskedni, az ember hamar azt hiszi, hogy szerelmes lett.

– Maga együtt volt Bradley Rose-zal Egyiptomban?

– A Kambüszész-ásatáson – bólintott Medea. – Amikor alkalom nyílt rá, hogy odamenjek, egyből éltem a lehetőséggel. Ahogy egy csomó másik egyetemista is. Ott lehettünk a Nyugati sivatagban, megvalósult az álmunk. Részt vehettünk egy igazi ásatáson, egész nap dolgoztunk, és sátrakban alhattunk éjszakánként. Soha nem láttam még annyi csillagot az égen, csodálatosan ragyogtak – mondta, aztán egy kis időre elhallgatott. – Olyan hely volt, ahol bárki más is szerelmes lett volna. Buta kislány voltam Indióból, aki úgy érezte, hogy végre élni kezd. És ott volt Bradley, Kimball Rose fia. Nagyon értelmes volt, csendes és kicsit szégyenlős. Van valami az ilyen szégyenlős fiúkban, ami miatt az ember azt érzi, hogy a légynek se tudnának ártani.

– De tudott.

– Akkor még nem tudtam, milyen valójában. Nagyon sok mindent csak akkor tudtam meg, amikor már késő volt.

– Milyen volt?

– Egy szörnyeteg – emelte föl a fejét Medea. – Először egyáltalán nem fogtam fel. Csak azt a fiút láttam, aki rajongással teli szemmel bámult. Aki apró ajándékokkal kedveskedett nekem. Együtt dolgoztunk az ásatáson, mindig együtt ettünk. Aztán testileg is közel kerültünk egymáshoz… – Parányi csönd után hozzátette: – Ekkor kezdtek a dolgok megváltozni.

– Hogyan?

– Olyan volt, mintha attól kezdve nem kezelt volna önálló lényként. Úgy tekintett rám, mintha a része lettem volna. Mintha felfalt, ténylegesen a magáévá tett volna. Ha elsétáltam a tábor másik részére, a nyomomba eredt. Ha szóba elegyedtem valakivel, követelte, hogy mondjam el neki, miről beszélgettünk. Ha csak ránéztem egy másik fiúra, egyből dühös lett. Állandóan szemmel tartott és kémkedett utánam.

Ó, milyen régi és ismerős történet ez, gondolta magában Jane. Hányszor és hányszor előfordult már ez szerelmesek között. Ez az a történet, amely sokszor végződik azzal, hogy a hozzá hasonló gyilkossági nyomozók álldogálnak valamelyik szerelmes vérbe fagyott teteme fölött. Medea a szerencsések közé tartozott, hogy élve megúszta a dolgot.

Jóllehet úgy tűnik, örökre mégsem tudott kiszabadulni Bradley karmaiból.

– Végül Gemma volt az, aki egyszer félrehívott, és rádöbbentett arra, ami amúgy nyilvánvaló kellett volna hogy legyen – mesélte tovább Medea.

– Gemma Hamerton?

Medea szomorúan bólintott.

– Egyike volt az ásatáson dolgozó hallgatóknak. Csupán néhány évvel volt idősebb, de százszor bölcsebb nálam. Pontosan látta, mi történik, és lényegében rám parancsolt, hogy álljak a sarkamra. És ha nem képes megváltozni, akkor kergessem el. Igen, Gemma ezekben a dolgokban nagyon határozott volt. Én azonban nem voltam ilyen erős. Nem voltam képes szakítani Bradley-vel.

– És mi történt?

– Gemma beszélt Kimball-lal. Megmondta neki, hogy fékezze meg a fiát. Bradley valamiképp megtudta a dolgot, aminek az lett a következménye, hogy megtiltotta, hogy valaha is szóba álljak Gemmával.

– Remélem, ezután azért elküldte melegebb éghajlatra.

– Azt kellett volna – felelte nagyon halkan Medea. – De nem volt hozzá merszem. A mából visszanézve egészen hihetetlen a dolog. Egyszerűen rá sem ismerek önmagamra abban a beletörődő, irányítható lányban, aki akkor voltam. Mintha egy idegen lenne. Egy szerencsétlen, szánalomra méltó áldozat, aki arra is képtelen, hogy önmagát megvédje.

– Akkor végül hogyan sikerült elszakadni tőle?

– Azt követően, amit Gemmával tett. Egy éjjel, amikor Gemma már aludt, valaki bevarrta a sátra bejáratát. Utána pedig gázolajjal körbelocsolta a ponyvát, és meggyújtotta. Nekem sikerült egy késsel fölhasítanom a sátor egyik oldalát, és kimentenem Gemmát a tűzből.

– Szóval Bradley megpróbálta meggyilkolni?

– Senki se tudta rábizonyítani, de én biztos voltam benne. Ez volt az a pillanat, amikor rádöbbentem, hogy mire képes. Felszálltam az első repülőgépre, és hazamenekültem.

– Ezzel azonban még nem volt vége…

– Ó, korántsem – Medea felállt, és odalépett ismét a függönyhöz. – Ez pusztán a kezdete volt az egésznek.

Jane szeme mostanra egészen hozzászokott a sötéthez, úgyhogy jól látta, hogy Medea teste minden alkalommal megfeszül, amikor egy elhaladó autó fényszórójának fénye végigpásztázta az előttük lévő utcát.

– Terhes voltam – szólalt meg a nő hosszú szünet után.

– Josephine Bradley lánya? – kérdezte Jane őszinte megdöbbenéssel.

– Igen – felelte Medea, aztán a két nyomozó felé fordult. – De ezt sohasem tudhatja meg.

– Nekünk azt mondta, hogy egy francia régész az apja.

– Erről egész életemben hazudnom kellett neki. Úgy tudja, hogy az apja egy nagyszerű ember volt, aki még azelőtt meghalt, hogy ő megszületett volna. Nem tudom, valóban elhitte-e, de én mindig is ragaszkodtam ehhez a történethez.

– És mi van a másik történettel, amit a lányának mesélt arról, hogy miért kell állandóan költözniük és nevet változtatniuk? Josephine azt hiszi, hogy maga a rendőrség elől menekül.

– Amit mostanáig megtudtak tőlem, az nem elég magyarázat? – kérdezte Medea, megvonva a vállát.

– De nem igaz, ugye?

– Ki kellett neki találnom valamit magyarázatképp, amitől nem kap frászt. Mégiscsak jobb a rendőrség, mint egy szörnyeteg elől menekülni.

Pláne ha az a szörnyeteg az ember saját apja.

– Ha továbbra is zaklatta, akkor miért menekült? Miért nem ment egyenesen a rendőrségre?

– Gondolja, hogy nem próbálkoztam vele? Néhány hónappal azután, hogy hazajöttem, Bradley megjelent az egyetemen. Azt mondta, hogy lelki társak vagyunk. Meg azt, hogy én hozzá tartozom. Közöltem vele, hogy soha többé nem akarom látni. Erre elkezdett a nyomomba szegődni, minden áldott nap virágokat küldözgetett, amiket kidobtam a szemétbe, és felhívtam a rendőrséget. Még azt is sikerült elérnem, hogy letartóztassák. De akkor az apja odaküldte az ügyvédeit, hogy intézzék el a dolgot. És ha az ember apját Kimball Rose-nak hívják, akkor lényegében érinthetetlen – jelentette ki, és felsóhajtott. – Ezután lett rosszabb minden. Sokkal rosszabb.

– Mitől?

– Egyik nap egy barátjával együtt bukkant fel. És attól a pasastól sokkal jobban megijedtem, mint Bradley-től valaha.

– Jimmy Otto?

Medea a név hallatán megborzongott.

– Bradley első ránézésre tulajdonképpen normálisnak nézett ki, maximum annyi tűnt fel, hogy milyen csendes fiú. De Jimmy esetében elég volt belenézni a szemébe, hogy az ember lássa, egy rém. A szeme olyan fekete és élettelen volt, akár egy cápáé. Ida ránézett valakire, szinte látható volt, hogy az jár a fejében, milyen perverz ocsmányságot művelne legszívesebben az

illetővel. És egyszer csak ő is rám kattant. Folyamatosan követtek. Ültem a könyvtárban, és a polcok közül hirtelen Jimmy tekintete meredt rám. Vagy Bradley leskelődött az ablakom előtt. Szabályos pszichoterror folyt, az állandó jelenlétükkel próbáltak valamiféle őrületbe kergetni.

Jane Frostra nézett.

– Látod? – kérdezte. – Már akkor is együtt vadásztak.

– Végül otthagytam az egyetemet – folytatta Medea.

– Akkor már a nyolcadik hónapban voltam, a nagyanyám pedig haldoklott, úgyhogy hazamentem Indióba, és ott szültem meg a lányomat. De néhány hét múlva Bradley és Jimmy ott is megjelent. Kénytelen voltam távoltartási végzésért folyamodni, és elértem, hogy ekkor tényleg letartóztassák őket. Mindenképpen meg akartam szabadulni tőlük. Volt egy gyerekem, akit meg akartam védeni. Véget szerettem volna vetni az egésznek, örökre.

– Végül mégsem tette. Megijedt, és visszavonta a Bradley elleni feljelentést.

– Nem egészen így történt.

– Hogy érti, hogy „nem egészen”? Visszavonta a feljelentést, nem?

– Egyezséget kötöttem az ördöggel, Kimball Rose-zal. Azt akarta, hogy ne induljon eljárás a fia ellen. Én meg azt szerettem volna, ha a lányom biztonságban van. Úgyhogy visszavontam a feljelentést, Kimball pedig kiállított egy szép summáról szóló csekket. Akkora összegről, ami fedezetet biztosított arra, hogy a lányommal új életet kezdjek, új személyazonossággal.

Jane hitetlenkedve csóválta meg a fejét.

– Elfogadta a pénzt, aztán menekült? Elég szép összeg állhatott azon a csekken.

– Nem a pénz volt a döntő, hanem az, hogy Kimball megzsarolt a lányommal. Azzal fenyegetett, hogy ha nem fogadom el az ajánlatát, akkor elveteti tőlem. Végül is ő volt a vér szerinti nagyapja, és egész hadseregnyi ügyvéddel álltam volna szemben. Nem volt más választásom, mint elfogadni a pénzt és ejteni a vádakat. Csak Tari miatt csináltam, csak miatta menekültünk egyfolytában. Hogy valahogy távol tudjam tartani ettől a családtól, biztonságban tudjam mindenkitől, aki bántani akarja. Ez érthető, nem? Hogy egy anya bármire képes a gyerekéért.

Jane bólintott. Ebben teljesen egyetértettek.

Medea visszalépett a székhez, és nagyot sóhajtva leült.

– Azt hittem, ha garantálni tudom a lányom biztonságát, akkor soha nem tudja meg, milyen érzés az, ha üldözik. Hogy félelem nélkül nő fel, és meglesz a magához való esze. Azt akartam, hogy rettenthetetlen, harcos teremtés legyen. Mindig is ezt állítottam példaként elé, azt szerettem volna, hogy ilyenné akarjon válni. És valóban, helyén volt az esze, és nagyon okos lett. Nem ismert félelmet. Nem tudott eleget ahhoz, hogy féljen – tette hozzá, kis szünet után. – Egészen San Diegóig.

– Amikor a lövöldözés történt a gyerekszobában?

Medea komoran bólintott.

– Attól az éjszakától kezdve a lányom is tudta, hogy nem lehet tovább félelem nélkül élnie. Másnap összepakoltunk, és átmentünk Mexikóba. Cabo San Lucasban kötöttünk ki, ott éltünk négy éven át. Jól éreztük magunkat, és sikerült jól

elrejtőznünk – nézett kis elégedettséggel a hangjában a két nyomozóra Medea. – De hát az ember gyereke felnő. Tizennyolc éves lesz, és ragaszkodik ahhoz, hogy önálló döntéseket hozzon. Egyetemre akart menni, és régészetet szeretett volna hallgatni. Akár az anyja – nevetett fel szomorkásán.

– És maga hagyta?

– Gemma megígérte, hogy rajta tartja a szemét, úgyhogy azt gondoltam, biztonságban lesz. Új neve volt, új személyazonossága. Nem gondoltam volna, hogy Jimmy képes lesz megtalálni.

Beletelt némi időbe, amíg jane felfogta, amit Medea mondott.

—*Jimmy?* De hiszen Jimmy Otto meghalt.

Medea felkapta a fejét.

– Tessék?

– Magának kell a legjobban tudnia. Maga lőtte le San Diegóban.

– Dehogy.

– Tarkón lőtte a lánya szobájában. Aztán kivonszolta a holttestét a hátsó kertbe, és elásta.

– Nem, ez nem igaz. Az nem Jimmy volt.

– Akkor kit ásott el a hátsó kertben?

– Bradley Rose-t.

Harmincötödik fejezet

Bradley rose-t? – kérdezett vissza döbbenten Jane. – A San Diegó-i rendőrség nem ezt állította.

– Azt gondolja, nem ismerem fel a gyerekem apját? – nézett rá Medea. – Nem Jimmy hatolt be a lányom szobájába azon az éjszakán, hanem Bradley. Abban persze száz százalékig biztos vagyok, hogy Jimmy is valahol a közelben lehetett, de a pisztolylövés valószínűleg elijesztette. Sőt azt is tudtam, hogy nem telik sok időbe, és visszajön. Ezért kellett mindent nagyon gyorsan csinálnunk. Például összepakolni, és már másnap reggel lelépni.

– A holttestet Jimmy Ottóéként azonosították – vetette közbe Frost.

– Ki azonosította?

– A nővére.

– Akkor tévedett. Pontosan tudom, hogy *nem* Jimmy volt. Jane nem bírta tovább, és felkapcsolta a lámpát. Medea úgy összerezzent a fénytől, mintha egy sereg reflektor szegeződött volna rá.

– Ennek így nincs semmi értelme. Az lehetetlen, hogy Jimmy Otto testvére ne ismerte volna fel a saját öccsét – jelentette ki Jane határozottan.

Felkapta az ágyon heverő dossziékat, fellapozta az egyiket, és beleolvasott dr. Hilzbrich feljegyzéseibe. Hamar meg is találta, amit keresett.

– Igen, itt van, a testvérét Carrie-nek hívták – nézett Jane Frostra. – Hívd fel azonnal Crowe-t, és kérd meg, hogy derítse ki, hol él most Carrie Otto.

Frost előkapta a mobilját, és tárcsázni kezdett.

– Semmit sem értek – szólalt meg Medea. – Mi köze ehhez az egészhez Jimmy nővérének?

Jane közben Jimmy Otto Hilzbrich aktáit lapozgatta. Azt kereste, hogy említik-e bennük bárhol is Carrie Ottót. Most döbbent rá arra, amikor célirányosan a nővér nevét kereste, hogy milyen sokszor fordul elő a feljegyzésekben Carrie neve.

A nővérkém megint meglátogatott, ma már másodjára.
Carrie itt maradt a látogatási időn túl is; emlékeztették, hogy neki is tiszteletben kell tartania a szabályokat.
Carrie-t megkérték, hogy ne hívjon olyan gyakran.
Carrie-t rajtakapták, hogy cigit csempészett be nekem. Két hétre megvonták tőle a látogatási lehetőséget.
A nővérkém meglátogat… A nővérkém meglátogat… Carrie megint itt van.

Utána egy olyan pszichiáteri bejegyzés következett, aminek olvastán Jane ereiben megfagyott a vér.

Sokkal kiterjedtebb családterápia javallott. Carrie esetében szükséges egy bangón gyermekpszichiáter bevonása, mert feltétlenül foglalkozni kell az abnormális testvéri kötődés kérdésével.

Frost letette a telefont.

– Carrie Ottó Framinghamben lakik – jelentette.

– Szólj Crowe-nak, hogy egy csapattal azonnal menjen oda. És legyen erősítés is.

– Már útnak is indultak.

– Mi történik? – vágott közbe Medea. – Miért ilyen érdekes hirtelen a nővére?

– Azért, mert Carrie Otto azt állította a rendőröknek, hogy a holttest, amit maga eltemetett, az öccséé – mondta Jane.

– De hát ez nem igaz. Miért mondta akkor ezt?

– Mert elfogatóparancs volt érvényben ellene – magyarázta Frost. – Egy Massachusettsben eltűnt nővel kapcsolatban. Ha a hatóságok azt hiszik, hogy halott, felfüggesztik a további keresését. Láthatatlanná válik. Biztosan azért hazudta ezt, hogy az öccsén segítsen.

– Carrie a dolog kulcsa – tette hozzá Jane. – De legalább tudjuk, hogy hol él.

– Gondolják, hogy a lányom is ott lehet? – kérdezte Medea.

– Ha nincs ott, akkor is fogadni mernék arra, hogy ez a Carrie tudja, hol tarthatja az öccse fogva.

Jane fel-alá mászkált a szobában, időnként az órájára pillantva. Azt próbálta végiggondolni, mennyi időbe telik Crowe-nak és az embereinek eljutnia Framinghambe. Szeretett

volna ott lenni velük, bekopogni az ajtón, benyomulni a házba, és átkutatni a helyet, Josephine-t keresve.

Nekem kellene megtalálnom.

Már elmúlt éjfél, de teljesen fel volt pörögve. Erezte, hogy minden porcikáját átjárja az izgalom. Egész idő alatt egy halottat üldöztünk, ahelyett hogy Jimmy Ottóra koncentráltunk volna. A láthatatlan emberre.

Kevés volt köztük, akitől megrémültem – ezt mondta dr. Hilzbrich Jimmyről, meg azt, hogy *mindenki félt tőle, beleértve a saját szüleit is.*

Jane hirtelen megtorpant, és ránézett Frostra.

– Emlékszel, mit mondott Crowe Jimmy szüleiről? Arról, hogyan haltak meg?

– Valami balesetben, nem? Talán repülőgép-szerencsétlenségben.

– De nem valahol Maine-ben? Mintha itt vettek volna egy házat, hogy közel legyenek Jimmyhez.

Jane megint felkapta a pszichiáterek feljegyzéseit tartalmazó egyik aktát, és átfutotta a fiúval kapcsolatos általános információkat tartalmazó oldalt. A Szülők rovatban Howard és Anita Ottó neve szerepelt, és két lakcímet is bejegyeztek. Az állandó lakhelyük Massachusettsben, gépírással szerepelt a lapon, de a másodikat utólag, kézzel írták be, és az itt volt, Maine-ben.

Frost közben hívta is a mobilján a bostoni rendőrséget.

– Nézzetek már meg nekem egy ingatlan-nyilvántartási bejegyzést – szólt bele határozottan a telefonba, és Jane válla

fölött belepillantott az aktába. – A cím a következő: az állam Maine, a település neve Saponac, a cím pedig Valley Way 165.

Egy pillanattal később letette, és Jane-re pillantott.

– Valami Evergreen Trust a tulajdonosa, akármi legyen is ez. Amint többet is megtudnak róla, visszahívnak.

Jane fel-alá járkált a szobában. Dühös volt és türelmetlen.

– Nem lehet messze innen. Odamehetnénk a kocsival, és körülnézhetnénk egy kicsit.

– A szülők évtizedekkel ezelőtt meghaltak – jelentette ki Frost. – Feltehetőleg számos tulajdonosa volt azóta.

– Vagy még most is az övék.

– Ha vársz egy kicsit, nemsokára többet tudunk erről az Evergreen izéről.

De Jane nem volt éppen türelmes hangulatban. Inkább rajtra váró versenylóhoz volt hasonlatos.

– Én megyek – közölte, és odapillantott a komódra, ahová a kocsija kulcsait tette.

– Menjünk inkább az enyémmel – ajánlotta Frost, és máris az ajtónál termett. – Van benne GPS, és szükségünk lehet rá.

– Én is jövök – szólt Medea.

– Nem – felelte határozottan Jane.

– Mégiscsak az én lányom!

– Éppen ezért jobb, ha most kimarad ebből. Jobb, ha nem vonja el a figyelmünket a dologról – vágta oda kicsit élesen Jane, miközben belebújt a pisztolyát tartó vállszíjba, és a határozott mozdulat egyben nyomatékot is adott a mondatának.

Ez komoly dolog. Nem civileknek való.

– De szeretnék csinálni valamit – erősködött határozott hangon Medea. – Tennem *kell* valamit.

Jane odafordult: egy mindenre elszánt nő állt vele szemben. Olyan, amilyennel talán még sohasem találkozott eddig. Aki harcra termett. De ez a harc most nem Medeáé volt. Erről most szó sem lehet.

– A legjobb, amit tehet, ha itt marad éjszakára – mondta végül. – És jól bezárja az ajtót.

A Valley Way egy elhagyatott út volt, amelyet mindkét oldalán sűrűn fák szegélyeztek. A két nyomozó ki sem tudta venni a mögöttük álló házak formáját. Egyedül az út menti postaládára ragasztott számból tudták, hogy odaértek a megadott címre. Az út többi részét elnyelte az éjszaka sötétje. Jane kinyitotta a postaládát, kivett egy nagy halom reklámújságot és katalógust. Egyiken sem szerepelt név vagy címzés.

– Akárki lakik is itt – nézett Frostra –, jó ideje nem ürítette ki a postaládáját. Nem hinném, hogy bárki is lenne itt.

– Sebaj, legfeljebb senkinek sem tűnik fel, ha egy kicsit körülnézünk.

Bekanyarodtak a behajtóra. A murva élesen megcsikordult a kerekek alatt. A fák sűrűjén át szinte semmi se látszott, úgyhogy eléggé meglepődtek, amikor egy váratlan kanyar után egyszerre ott állt előttük egy épület. Valaha nagyon csinos nyaraló lehetett, sátortetővel és széles, fedett tornáccal. Mára azonban benőtte a gaz, és a tornác oszlopait úgy befutotta a repkény, mintha meg akarná fojtani az egész házat.

– Elhagyottnak tűnik – nézett ki Frost a szélvédőn.

– Azért kiszállok, és körülszaglászok egy kicsit – felelte Jane, és már nyitni akarta az ajtót, amikor hirtelen lánccsörgést hallott.

Olyan vészjóslót, hogy Jane ijedtében felkiáltott és ugrott egyet az ülésen.

A sötétből valami fekete tört elő.

A pitbull nekivágódott a mellette lévő ajtónak, ádázul vicsorgatva félelmetes fogait.

– Jézusatyám! – hüledezett Jane. – Hát ez meg honnan került elő?

A kutya most már őrjöngve ugatott, a karmai pedig éles, csikorgó hangot hallattak, ahogy le-lecsúsztak az ajtó fémburkolatán.

– Nekem ez nem tetszik – szólalt meg Frost.

– Hát mit mondjak? Nekem se nagyon tetszik – mondta Jane, kipillantva az őrjöngő kutyára.

– Nem úgy értem. Hanem úgy, hogy valaki kikötötte ehhez a lánchoz. Ha a ház elhagyott, akkor ki eteti naponta?

Jane elnézett a ház irányába. Hirtelenjében úgy tűnt, a sötét ablakok gonosz szemekként merednek rá.

– Igazad van – válaszolta halkan. – Valami nem stimmel.

– Ideje erősítést hívnunk – azzal Frost a mobilja után nyúlt.

Arra azonban már nem volt ideje, hogy tárcsázzon is.

Az első lövés szétrobbantotta a szélvédőt.

A szétszóródó üvegdarabkák Jane arcába záporoztak. Miközben menedéket keresve megpróbált lehúzódni a műszerfal mögé, újabb hatalmas dördülés hallatszott, majd becsapódott a második lövedék is. Frost is igyekezett lebukni a kormány mögé. Jane látta, hogy a tőle mindössze pár centire lévő férfi arcára kiül

a félelem. Mindkét nyomozó elkeseredetten kutatott a fegyvere után, de ebben a lehetetlen pózban képtelenségnek tűnt a vállszíjon lógó pisztolyok kiszabadítása.

A harmadik golyó valahol hátrébb, fémbe csapódott.

Aztán az autót betöltötte egy jellegzetes szag. Jane szeme könnyezni kezdett, és érezte, hogy a torkát is kaparja valami. Egyszerre értették meg, hogy mi történt, mit jelent ez a szag.

Benzin.

Szinte egyszerre ragadták meg az ajtót, és vetették ki magukat a sötétbe a kocsi két oldalán. Jane abban a pillanatban ért földet, amikor az első lángok felcsaptak. Azt nem tudta, vajon Frost is sikerrel járt-e a másik oldalon. Csak remélte, hogy a társának szintén sikerült biztonságos távolba jutnia a kocsitól, mert egy pillanattal később a benzintartály felrobbant. Az ablakok üvegszilánkjai csilingelve repültek szanaszét, és a látványos tűzcsóva beragyogta az éjszakát.

Miközben az üvegdarabkák beterítették a földet, Jane elkeseredetten keresett valami fedezéket. A szúrós aljnövényzet belekarmolt a karjába és szétszaggatta a blúzát. Begurult egy fa takarásába. Amikor kicsit összeszedte magát, a fatörzsbe kapaszkodva nagy nehezen feltápászkodott, és a szemét meresztgette, hátha meglátja a támadójukat. De csak a lángokat látta, ahogy még azt is elemésztik, ami Frost kocsijából a robbanás után megmaradt. A kutya, amely a tűztől még jobban izgalomba jött, vonyítva és üvöltve rohangászott ide-oda az udvaron, nagy csörömpöléssel húzva maga mögött a láncát.

Aztán újabb lövés hallatszott, és nyomában rögtön egy fájdalmas kiáltás is, majd egy test zuhanása.

Frostot eltalálták!

A tűz és a körülötte gomolygó füst nyújtotta fedezékből Jane észrevette, hogy a ház tornácán megjelent a lövések leadója. Először csupán annyit látott, hogy egy nő szőke haján megcsillantak a lángok. Aztán amikor a puskát maga előtt tartva az illető végre kilépett a fénybe, Jane már azt is látta, hogy Simon Crispin titkárnője, Debbie Duke áll a verandán.

Nem, nem Debbie.

Hanem Carrie Otto.

Carrie elindult lefelé a lépcsőn, a fegyverét maga elé szegezve, hogy végezzen Frosttal.

Jane lőtt először. Azért fohászkodott, miközben készült meghúzni a ravaszt, hogy a lövése halálos legyen. Nem félt és nem habozott. Egész testét átjárta valami nagyon is jól kontrollált düh, amit teljes egészében a célzásra tudott fordítani. Gyors egymásutánban lőtt, *egy, kettő, három.* A lövedékei úgy értek célba, mint egy-egy jobbhorog. Carrie hátratántorodott, elejtette a puskát, és még a veranda lépcsőjén összeesett.

Jane zihálva tört előre a bozótban. Keményen markolta a pisztolyát, miközben a szemét folyamatosan a lelőtt nőn tartotta. Carrie ott hevert, kicsit lecsúszva a lépcsőn. Még élt és jajgatott, félig lehunyt szemében szinte ördögi módon csillantak meg a lángok. Jane arra pillantott, ahol Frostot sejtette: a férfi valóban ott feküdt nem messze tőle, az erdő szélén.

Csak legyen életben. Könyörgök, legyen életben.

Éppen sikerült megtennie Frost felé néhány lépést, amikor rátámadt a kutya.

Jane azt hitte, már messze került a láncra kötött fenevadtól, és észre se vette, hogy az bizony ott van, és nagy lendülettel ráveti magát. Felkészületlenül érte a támadás: ahogy előrezuhant, éppen csak maga elé tudta kapni a kezét, hogy némiképp tompítsa az esést. Hallotta is, amikor földet ért, a csont reccsenését. Ember és kutya együtt már túl sok volt a csuklójának. Olyan észvesztő fájdalmat érzett, hogy ahhoz képest az, hogy a kutya belemart a vállába, szinte semmiségnek tűnt.

Jane az oldalára fordult, majd a hátára, és szinte maga alá temette a kutyát, amely ha már belemart áldozatába, a világ minden kincséért nem engedte volna el. A pisztolya elérhetetlen távolságban volt. A jobb csuklója eltörött és nem bírta használni. Sehogy se tudott szabadulni az állattól, nem tudott hátranyúlni, és nem tudta elkapni a torkát. Egyetlen dologra volt képes: a könyökét teljes erőből belevágta a pit-bull gyomrába, aztán újra meg újra. Hallotta, hogy a kutya bordái megreccsennek.

A pitbull végre felüvöltött a fájdalomtól, és elengedte a vállát. Jane arrébb gurult és föltérdelt, készülve az újabb támadásra. Csak ekkor fogta fel, hogy a földön fájdalmasan szűkölő kutyán már nincs nyakörv és hogy már nincs láncon. Hogyan szabadult el? Ki engedte el?

Egy pillanat se telt bele, és Jane minden kérdésére választ kapott.

A gomolygó füstön keresztül meglátta, hogy Jimmy Otto bukkan elő a ház oldalánál, maga előtt lökdösve, akár valami élő pajzsot, Josephine-t. Jane kicsit előrenyúlt, oda, ahová a fegyvere esett, de egy tőle centikre becsapódó golyó megakadályozta,

hogy befejezze a mozdulatot. Még csak nem is bosszankodott, mert rájött, hogy úgysem merne lőni. Legalábbis addig nem, amíg Josephine ott áll Jimmy előtt. Tehetetlenül térdelt tehát az avarban, miközben Jimmy Otto előrement egészen az égő autóig, és ott egyszerre megállt. Arcát jól megvilágították a lángok. Látszott, hogy a halántékánál egy csúnya seb éktelenkedik. A begipszelt lábú Josephine bizonytalanul állt félig előtte, félig mellette. Nagyon furcsán nézett ki így, hogy alig volt a fején haj. Jimmy a lány halántékának szegezte a pisztolyát. Josephine szeme tágra nyílt a rettegéstől.

– Menjen arrébb a pisztolyától! – hallatszott Jimmy utasítása. – Gyerünk!

Jane a bal kezével megtámasztotta törött jobb csuklóját, és nagy nehezen felkászálódott a földről. A fájdalom annyira erős volt, hogy a rosszullét kerülgette. Felkavarodott a gyomra, és úgy érezte, az agya pont a legrosszabb pillanatban hagyja cserben. Imbolyogva állt a fák között, a szeme előtt fekete foltok úsztak, és kiverte a veríték.

Jimmy rápillantott a tőle alig pár méternyire lévő nővérére. Carrie még mindig a lépcsőn hevert, és nyöszörgött. A férfi egyetlen, könyörtelen pillantással felmérte, hogy már nem lehet segíteni rajta, és többet nem is foglalkozott vele.

Inkább Jane-re összpontosította a figyelmét.

– Elegem van abból, hogy csak várjak rá – kiáltotta oda. – Mondja meg, hogy hol van!

Jane megrázta a fejét. A fekete foltok felkavarodtak a szeme előtt.

– Fogalmam sincs, hogy mit akar, Jimmy.

– Hol a faszba van?

– Ki?

Jane válasza feldühítette a férfit. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül elsütötte a fegyverét, közvetlenül Josephine feje mellett.

– Medea – kiáltotta ingerülten. – Tudom, hogy visszatért. És magával vette fel a kapcsolatot. Szóval, hol van?

A lövés dörrenésétől végre Jane is magához tért valahogy a sokkból. A fájdalom és a rosszullét hirtelen a háttérbe szorult, és az agya újra működni kezdett.

– Medea halott – közölte.

– Nem, dehogy. Életben van. Pontosan tudom, hogy él. És ideje megfizetnie mindenért.

– Amiért megölte Bradley-t? Csak azt tette, amit tennie kellett.

– Majd én is csak azt teszem – azzal a férfi odaszorította a pisztoly csövét Josephine halántékához. Jane abban a pillanatban felfogta, hogy Jimrny Otto valóban képes lenne meghúzni a ravaszt. – Ha Medea nem jött ide, hogy megmentse a lányát, talán majd a temetésére megérkezik.

Ebben a pillanatban egy hang szólalt meg a sötétben.

– Itt vagyok, Jimrny. Nézz csak ide!

A férfi elnémult a döbbenettől, és szemét meregetve az erdő felé fordult.

– Medea? – kérdezte hitetlenkedve.

Követett bennünket.

Medea határozottan előlépett a fák közül. Nyoma sem látszott rajta a félelemnek. Megérkezett az anyatigris, hogy

megmentse a kölykét. Határozott, küzdelemre kész mozdulatokkal haladt előre, és mindössze néhány méternyire Jimmy-től állt meg. Farkasszemet néztek egymással a tűz fényében.

– Neked én kellek. A lányomat ereszd el!

– Semmit se változtál – motyogta az elképedt férfi. – Évek teltek el, és te pont ugyanolyan vagy.

– Ahogy te is, Jimmy – lelelte Medea.

– Te vagy az egyetlen, akire vágyódott. Az egyetlen, akit nem kaphatott meg.

– De Bradley most nincs itt. Szóval akkor miért csinálod ezt?

– Magam miatt. Azért, hogy megfizess —válaszolta Jimrny, és a pisztoly csövét még erősebben nekinyomta Josephine halántékának.

Jane látta, hogy ettől a mozdulattól Medea teste megfeszül, a szemébe pedig kiül az őszinte rettegés. Ha ez a nő érez egyáltalán félelmet, gondolta magában, akkor az csak és kizárólag a lánya miatt lehetséges. Medea elpusztításának a nyitja mindig is Josephine volt.

– Neked nem a lányom kell, Jimmy. Neked én kellek – jelentette ki Medea nyugodt hangon, mert közben visszanyerte az önuralmát. – Csak miattam raboltad el, és csak miattam játszottad ezeket a kisded játszmákat a rendőrséggel. Nos, itt vagyok. Engedd el, és a tiéd vagyok.

– Valóban?

A férfi ellökte magától Josephine-t, aki bicegve próbált biztonságos távolságba kerülni tőle. Jimmy Ottó Medea felé fordította a pisztolyát. Az asszony még így is megőrizte a

nyugalmát, hogy egy fegyver szegeződött rá. Odapillantott Janere, és a tekintete azt üzente: *Lekötöm a figyelmét. A többi rajtad áll.* Egy lépéssel közelebb ment Jimmyhez. Amikor újra megszólalt, a hangja egészen bársonyos volt, szinte már csábító.

– Te legalább annyira kívántál engem, mint Bradley. Ugye igazam van? Már akkor láttam a szemedben, amikor először találkoztunk. Láttam, hogy mit szeretnél tenni velem. Azt, amit azokkal a nőkkel csináltál az évek során. Megdugtad őket, amikor még életben voltak, Jimmy? Vagy inkább megvártad, amíg meghalnak? Mert te úgy szereted ezt a dolgot, nem? Amikor már hidegek. Halottak. És örökre a tieid.

A férfi egy szót se szólt, csak bámulta, ahogy Medea egyre közelebb kerül hozzá. Hatottak rá a nő szavai, elkábította a lehetőség, amely ott volt, karnyújtásnyira tőle. Éveken át követték és üldözték vágyakozva ezt a nőt Bradley-vel, és most végre itt volt, elérhető közelben. És osztoznia se kell. Egyedül az övé.

Jane látta, hogy a pisztolya pár lépésnyire hever a földön. Alig észrevehetően, centiméterenként közeledett felé. Le kell vetnie magát a földre, gyorsan meg kell ragadnia a fegyvert, és egyből tüzelni. És persze mindezt csak és kizárólag a bal kezével. Ha ügyes, akkor képes egyszer vagy akár kétszer is meghúzni a ravaszt, mielőtt Jimmy viszonozni tudná a lövést. Tök mindegy, milyen gyors vagyok, gondolta magában, nem fogom tudni leteríteni időben. Vagy Medea, vagy én – valamelyikünk meghal ma éjjel.

Medea továbbra is közeledett Jimmy felé.

– Milyen sok időt töltöttél azzal, hogy levadássz. Éveket – szólt halkan. – És most tessék, itt vagyok. De ugye nem akarod itt és most befejezni a dolgot? Szeretnéd kiélvezni. Igazából nem akarod, hogy hamar vége legyen ennek a vadászatnak.

– De vége van – közölte a férfi, megemelve a fegyverét.

Medea megdermedt. Ez volt hát a vég, ami elől hosszú éveken át menekült. A vég, amit sem könyörgéssel, sem csábítással nem tudott megváltoztatni. Azt hitte, vágyai felkorbácsolásával képes a befolyása alá vonni a férfit, de most rájött, hogy tévedett.

– Valóban, nem arra vágyom, hogy vége legyen – folytatta Jimmy. – De az a dolgom, hogy bevégezzem. Ez a feladatom, és meg is teszem.

Az izmok kicsit megfeszültek az alkarján, ahogy készült meghúzni a ravaszt.

Jane a fegyvere felé vetődött. Abban a pillanatban, amikor a bal kezével sikerült megragadnia a markolatot, lövés hallatszott. Hirtelen az volt az érzése, hogy az idő lelassul. Látta, ahogy Medea térdre rogy, és a karját védekezőn a feje elé kapja. Érezte, hogy furcsán nehéz a bal kezében a pisztolya, miközben fölemeli, és ujjai lövésre készen rákulcsolódnak.

De amikor lőtt, meglepve látta, hogy Jimmy Otto megroggyant és hátratántorodott. Az ő golyója egy olyan célt talált el, amelyet egy másik, korábbi lövés már megsebesített.

A mellette lévő lángok fényében csak a sziluettje látszott a tántorgó férfinak, aki kapálózva szerette volna visszanyerni az egyensúlyát, ám hiába. Hirtelen hanyatt zuhant. Ráesett az égő autó motorháztetejére, a lángok belekaptak a hajába, és az egész

feje lángba borult. Sikoltva menekülni próbált volna, de már az inge is tüzet fogott. Ordított a fájdalomtól, miközben groteszk haláltáncot járt az udvaron, majd összeesett.

– Nem! – üvöltött fel Carrie Otto.

Nem emberi hang volt ez, inkább egy halálosan megsebesült állat torkából felszakadó utolsó hörgés. Hason fekve, a két karjára támaszkodva vonszolta magát a földön a testvére felé, széles vércsíkot húzva maga mögött a murvában.

– Ne hagyj itt, drágám! Ne hagyj itt! – Ráborult a férfira, mit sem törődve a tűzzel. Mintha a saját testével akarta volna elfojtani a lángokat. – Jimmy! Jimmy!

Még akkor is magához ölelve tartotta az öccsét, amikor már az ő hajába is belekaptak a lángok, és a ruhája meg a bőre is égett. Úgy maradtak összefonódva a lángok közepette, szinte egymásba égett a húsuk, miközben a tűz elemésztette a testüket.

Medea sértetlenül állt fel a földről. Oda se pillantott Jimmy és Carrie Otto lángoló testére – az erdő felé nézett. Oda, ahol egy fa tövébe rogyva Barry Frost ült, még mindig a pisztolyát szorongatva.

Harminchatodik fejezet

A HŐSNEK KIJÁRÓ megkülönböztetett elbánás meglehetősen terhes volt Barry Frost számára.

Ahogy ott feküdt a kórteremben, vastag párnákkal feltámasztva, egy szál kórházi hálóingben, egyáltalán nem tűnt hősnek vagy hősiesnek. Két napja szállították át a bostoni kórházba, és azóta szűnni nem akaró, hosszú, tömött sorokban járultak a színe elé a beteglátogatók. A rendőrfőnöktől a rendőrségi kávézó teljes személyzetéig mindenki elzarándokolt az ágyához. Aznap délután, amikor Jane is fölkereste, éppen hárman vették körül. A szobában ráadásul virágköltemények és „Jobbulást!" feliratú léggömbök díszelegtek.

Ezt a Frostot mindenki imádja, csecsemőt és nagymamát egyaránt képes levenni a lábáról, gondolta magában Jane, amikor megállt az ajtóban. No persze érthető is. Frost volt az igazi kiscserkész, aki boldogan ellapátolja mások bejárata elől a havat, betolja a szomszéd autóját, vagy akár egy fára is felmászik, csak hogy leszedje onnan valamelyik vénasszony elkóborolt macskáját.

És még arra is képes, hogy megmentse az ember életét.

Jane kivárta, amíg az utolsó látogatók is elmennek, csak akkor lépett be a kórterembe.

– Na, kibírsz még egy rajongót? – kérdezte vigyorogva.

Frost halványan elmosolyodott.

– Hé! Azt hittem, már ide se dugod az orrod.

– Semmiért sem hagytam volna ki. Viszont kézitusát kellett vívom a rajongóiddal, hogy bejussak végre – magyarázta Jane. A karja be volt gipszelve, úgyhogy csak üggyel-bajjal tudott közelebb húzni egy széket, hogy leüljön. – Látod? Jól nézünk ki. Micsoda szánalomra méltó páros vagyunk.

Frost fölnevetett, de rögtön fel is szisszent, mert a műtét hege figyelmeztette, hogy a nevetgélésnek még nincs itt az ideje. Parányit előrébb hajolt, hogy enyhüljön a fájdalma.

– Hívom a nővért – nézett rá Jane együttérzően.

– Isten őrizz! – emelte fel a kezét Frost védekezően. – Nincs semmi baj. Nem akarom, hogy belém nyomjon még egy kis nyugtatót.

– A fenébe ezzel a legénykedéssel. Lőjön csak be rendesen!

– Nem szeretnék kába lenni. Fontos, hogy ma este tiszta legyen a fejem.

– Minek?

– Alice jön látogatóba.

Jane egy kicsit elfordította a fejét, hogy Frost ne lássa a szemében a szánakozást. Fájdalmas volt kihallani a férfi hangjából a reménykedést. Alice nem érdemli meg ezt a pasast. Frost igazi jó csávó, egy tisztességes ember, és pont ez az, ami miatt ez a liba össze tudja törni a szívét.

– Akkor lehet, hogy máris mennem kellene – jegyezte meg halkan.

– Nem, még ne! – kérte Frost, miközben nagy óvatosan hátradőlt a párnákra. – Inkább meséld el a legfrissebb híreket!

– Megerősítették, hogy Debbie Duke valójában Carrie Otto volt. Mrs. Willebrandt szerint Carrie április körül bukkant fel a múzeumban, akkor jelentkezett önkéntes munkatársnak.

– Áprilisban? Szóval nem sokkal azután, hogy Josephine odakerült?

– Igen – bólintott Jane. – És nem telt sok időbe, hogy Carrie szinte nélkülözhetetlenné váljon a múzeumban. Szinte bizonyos, hogy ő lopta el Josephine kulcscsomóját. És nagyon valószínű, hogy ő akasztotta fel a hajjal teli zacskót Maura Isles kertjében. Ja, továbbá szabad bejárást biztosított Jimmynek a múzeum épületébe. Szóval a két testvér tökéletes csapatmunkát végzett.

– De miért társul egy nővér egy ilyen rémes alakkal, mint ez a Jimmy?

– Hát azért ebből kaptunk egy kis ízelítőt a minap éjjel. Ahogy Jimmy aktájában is egészen pontosan le volt írva: *abnormális testvéri kötődés.* Ez volt a pszichológus véleménye. Beszéltem dr. Hilzbrichhel is tegnap, aki szerint Carrie szinte ugyanolyan patologikus eset volt, mint az öccse. Bármire hajlandó volt Jimmyért, még azt a kínzókamrát is megtűrte. A bűnügyi helyszínelők egy csomó, különböző nőtől származó haj- és szövetmaradványt gyűjtöttek össze a pincében. A matracon több áldozat vérét azonosították. A szomszédok szerint, akik ott élnek a Valley Wayen, Jimmy és Carrie sokszor tartózkodott ott kettesben. Aztán hónapokra eltűntek.

– Férj-feleség sorozatgyilkos párosról már hallottam. De hogy egy nővér meg az öccse?

– Lényegében ugyanazok a mozgatórugók. Egy gyenge személyiség hozzácsapódik egy erős, domináns figurához.

Jimmy volt kettőjük közül a domináns. Lehengerlő személyiségként egy olyan ember fölött, mint a nővére, teljesen tudott uralkodni. Vagy mint Bradley Rose. Amíg Bradley élt, ő segített Jimmynek a vadászásban. És konzerválta a holttesteket, valamint kitalálta, hogy hol lehetne tárolni azokat.

– Szóval akkor ő csak követte Jimmyt?

– Nem, azt hiszem, mindketten jól jöttek ki ebből a kapcsolatból. Mindegyikük „kapott" valamit. Legalábbis ez dr. Hilzbrich elmélete. Jimmy kielégíthette kamaszkori vágyálmát a halott nőkkel és a megőrzésükkel, Bradley pedig megélhette a Medea Sommerhez fűződő szenvedélyét. Ő volt köztük a kapocs, az az áldozat, akit mindketten maguknak akartak, de sohasem voltak képesek megszerezni. Jimmy azután sem adta fel, hogy Bradley meghalt.

– És közben megtalálta a lányát.

– Feltehetően az újságban látta meg Josephine fényképét. Tényleg kiköpött mása Medeának, és az életkora is stimmelt. Ráadásul a szakmája is azonos volt. Nem kerülhetett sok munkájába kideríteni, hogy Josephine valójában nem az, akinek mondja magát. Úgyhogy megfigyelte, követte, és várta, hogy az anyja mikor bukkan fel.

Erőst megcsóválta a fejét.

– Ez tényleg egészen abnormális szenvedély lehetett Medeával kapcsolatban. Ennyi idő után, legalábbis azt hinné az ember, azért tovább kellett volna tudnia lépni.

– Emlékszel Kleopátra történetére? Vagy a trójai Helénára? A pasik azokba is szenvedélyesen belebolondultak.

– Trójai Heléna? – nevetett fel Frost. – Azt hiszem, ez a régészeti cucc mély nyomokat hagyott benned.

– A lényeg az, hogy a férfiak képesek az efféle túlzott érzelmekre. Vannak pasik, akik sokszor évekig nem bírnak elszakadni egy nőtől – magyarázta Jane, aztán még hozzátette: – Akár egy olyantól sem, aki meg se érdemli őket.

Frost elpirult, és elfordította a fejét.

– Vannak emberek, akik nem tudnak továbblépni – fejtegette Jane. – És csak elvesztegetik az életüket arra, hogy valaki olyan után sóvárognak, akit nem szerezhetnek meg.

Hirtelen Maura Isles jutott az eszébe. Ő is ilyen: az a pasi kell neki, akire esélye sincs, gondolta. A saját vágyai áldozata, nem képes jó társat választani magának. Azon az éjszakán is, amikor Maurának szüksége lett volna rá, Daniel Brophy atya persze nem volt elérhető. Végül Anthony Sansone volt az, aki oltalmat kínált Maurának. És Sansone volt az is, aki másnap felhívta Jane-t, hogy megkérdezze, vajon biztonságos-e Maurának visszatérnie a házába. Időnként, gondolta magában Jane kicsit szomorúan, pont azt az embert nem vesszük észre, aki boldoggá tehetne bennünket. Azt, aki csak csendben vár.

Az ajtó felől kopogás hallatszott, aztán belépett Alice. Elegáns kiskosztümöt viselt, és mintha szőkébb és ragyogóbb lett volna, mint amilyennek Jane emlékezetében élt. A szépségéből azonban hiányzott a melegség. Olyan, mint egy tökéletesen kifaragott márványszobor, jutott eszébe. A két nő udvariasan, de kicsit feszülten üdvözölte egymást, körülbelül úgy, mint két rivális, aki ugyanannak a férfinak a kegyeiért vetélkedik. Végül is évek óta „osztoztak” Froston: Jane volt a partnere a

munkában, Alice pedig az életben. Jane ennek ellenére úgy érezte, hogy nincs semmi köze Alice-hoz.

Azt azért nem tudta megállni, Hogy miközben az ajtó felé igyekezett, vissza ne szóljon Alice-nak:

– Légy kedves vele! Igazi hős.

Frost megmentette az életemet, úgyhogy most én is megmentem az övét, gondolta magában Jane, miközben beszállt a kocsijába. Alice összetöri a szívét ennek a fiúnak, elemészti, ahogy a folyékony nitrogén szétmarja a húst. Pontosan látta Alice szemében azt a hideg elszántságot, amely azokat a feleségeket jellemzi, akik magukban már rég befejezték a házasságot, és csak az utolsó szálak elvarrására készülnek.

Frostnak valószínűleg szüksége lesz egy barátra ma éjjel. Oké, majd később visszajövök, gondolta magában, aztán összeragasztgatom, ami megmaradt a lelkéből.

Épp beindította a motort, amikor megszólalt a mobilja. Nem volt ismerős a szám. Sőt a hang sem, amelyik beleszólt.

– Azt hiszem, nagy hibát követett el, nyomozó – kezdett bele az ismeretlen férfihang.

– Elnézést, kivel beszélek?

– Potrero nyomozó vagyok a San Diegó-i rendőrségről. Az imént beszéltem Crowe nyomozóval, tőle hallottam, mi történt. Hogy állítólag leszedte Jimmy Ottót.

– Nem én, a társam.

– Igen, értem, de ez mindegy. Akárki lőtte is le, az illető nem Jimmy Otto volt. Mert ő tizenkét éve meghalt. Én vezettem a nyomozást, úgyhogy tudom. Ki kellene hallgatnom azt a nőt, aki megölte. Őrizetben van, ugye?

– Medea Sommer nem megy sehová. Itt van Bostonban. Ha szeretne, jöjjön ide bátran, és beszélhet vele. Amúgy megnyugtathatom, hogy a San Diegóban történt fegyverhasználat teljesen jogos önvédelem volt. És a férfi, akit akkor lelőtt, nem Jimmy Otto volt. Az ottani áldozat neve Bradley Rose.

– Nem, az nem lehet. Jimmyt a saját nővére azonosította.

– Carrie Otto hazudott magának. Az a holttest nem a testvéréé volt.

– De a DNS is azt bizonyította.

Jane elcsodálkozott.

– Miféle DNS?

– Ez nem volt benne az aktában, amelyet átküldtem maguknak, mert a vizsgálati eredményt hónapokkal azután kaptuk csak meg, hogy az ügyet lezártuk. Tudja, Jimmy Ottót gyilkossággal gyanúsították egy másik államban. Az ottani nyomozók egészen biztosak akartak lenni abban, hogy a gyanúsítottjuk valóban meghalt, ezért megkérték Jimmy nővérét, hogy adjon DNS-mintát.

– Carrie? DNS-t?

Potrero kicsit ingerülten felsóhajtott a vonal túlsó végén.

– Igen, Rizzoli nyomozó, Carrie és DNS-t. Bizonyítani akarták, hogy a halott valóban a testvére. Carrie Otto postán eljuttatta hozzánk a nyálmintát, és azt vetette össze a laborunk az áldozatéval. Ami családi azonosságot mutatott.

– Ez egyszerűen lehetetlen.

– Ne vicceljen már. Ugye tudja, mit mondanak a DNS-ről? Hogy nem hazudik. A laborunk szerint Carrie Otto

egyértelműen annak a férfinak a nőrokona volt, akit kihantoltunk abban a hátsó kertben. Vagy volt Carrie-nek egy másik bátyja, akit meggyilkoltak San Diegóban, vagy ez a Medea Sommer hazudott maguknak. És nem azt a férfit lőtte le, akit állítása szerint lelőtt.

– Carrie Ottónak nincs másik testvére.

– Pontosan. Ergo, Medea Sommer hazudott magának. Na szóval, őrizetben van?

Jane nem felelt. Egy sereg elképesztő gondolat kavargóit a fejében, és egyszerűen nem tudott rendet tenni köztük.

– Te jó ég! – hallotta a telefonból Potrero nyomozó hangját. – Csak nincs szabadlábon?

– Mindjárt visszahívom – azzal Jane letette.

Némán ült a kocsiban, és bámult ki a szélvédőn. Jimmy Otto vagy Bradley Rose? Melyik férfit ölte meg tizenkét évvel ezelőtt Medea a gyerekszobában? És miért hazudna arról, hogy ki a halott?

Kit ölt meg akkor Frost?

Visszaidézte a Maine-ben történteket, azt, aminek a szemtanúja volt. Carrie Otto halálát. Annak a férfinak a lelövését, akiről azt feltételezték, hogy Carrie testvére. Medea *Jimmy-nek* hívta, és a férfi reagált is erre a névre. Tehát akkor *biztosan* ő volt Jimmy Otto, ahogy Medea állította.

A DNS viszont olyan megmagyarázhatatlan pont, amely nem illik bele ebbe a történetbe. A DNS, amely holtbiztos bizonyítéknak számít, mindennek ellentmond. A DNS szerint nem Bradley halt meg San Diegóban, hanem Carrie Otto valamelyik férfirokona.

Ebből pedig csak egyetlen következtetést lehet levonni:

Medea hazudott nekünk.

És ha most hagyják, hogy Medea elszeleljen, akkor komplett idiótáknak bizonyulnak. A fenébe, gondolta magában ingerülten. Tényleg idióták vagyunk.

Kezébe kapta a mobilját, és tárcsázni kezdte Crowe-t. De aztán félbehagyta.

És ha mégis a DNS hazudik?

Harminchetedik fejezet

Josephine alszik. A haja újra nőni kezdett, a sérülései pedig már gyógyulnak – gondolta magában Medea. Ott állt a lánya ágya mellett, és az volt az érzése, hogy Josephine olyan fiatal és sérülékeny, mint egy kisgyerek. Bizonyos szempontból valóban olyan is volt ismét. Ragaszkodott ahhoz, hogy éjszakára maradjon égve egy lámpa a szobájában. Rosszul tűrte, ha néhány óránál hosszabb ideig egyedül hagyták. Medea tudta, hogy ez a félelem és szorongás csak időleges, és hogy Josephine hamarosan visszanyeri a bátorságát. Most azonban a benne lakó harcos teremtés elbújt, és magányosan nyalogatja a sebeit. De a sebek begyógyulnak. Medea jól ismerte a lányát, és jól ismerte saját magát is. Az ő bensőjében, a törékeny külső alatt egy anyatigris szíve dobog.

Odafordult Nicholas Robinson felé, aki a hálószoba ajtajában ácsorgott, és onnan figyelte őket. Befogadta az otthonába Josephine-t, és Medea pontosan tudta, hogy a lánya itt jó kezekben van. Az elmúlt hét során alaposan megismerte a férfit, és teljes mértékben megbízott benne. Nem volt valami izgalmas ember, sőt az ő ízlésének talán kissé túl precíz volt és tudálékos, de a lelke mélyén érezte, hogy Josephine boldog lesz mellette. Mert Robinson szerette a lányát és ragaszkodott hozzá. Medea ennél többet nem várt el egy férfitól sem. Nagyon kevés ember akadt, akiben az elmúlt évek során megbízott, de Robinson

szemében ugyanazt a megingathatatlan hűséget látta megcsillanni, amelyet olyan jól ismert Gemma Hamerton tekintetéből. És Gemma képes volt az életét is feláldozni Josephine-ért.

Tudta, hogy Robinson is képes lenne erre.

Amikor kilépett a házból, hallotta, hogy csattan az ajtón a biztonsági zár, úgyhogy megnyugodott. Mindegy, mi történt az elmúlt időszakban, Josephine most már jó helyen van. Csak ez volt fontos számára. Ez adott erőt neki ahhoz, hogy beszálljon a kocsijába, és elinduljon délre, Milton felé.

Ott bérelt házat magának. Az épület magányosan állt egy hatalmas, elhanyagolt telken. A pincében és a földszinten egerek jártak. Jól hallotta a surrogásukat, amikor éjszakánként éberen feküdt az ágyában, és a rágcsálóknál sokkal veszedelmesebb behatolóra utaló neszeket próbálta meghallani. Nem töltötte el különösebb lelkesedéssel, hogy haza kell mennie, de engedelmesen ment. A visszapillantó tükörben időnként meglátta az őt követő kocsi fényszóróit. Kitartóan a nyomában volt, egészen Miltonig.

Amikor belépett a bejárati ajtón, egyből megcsapta az orrát az öreg házak jellegzetes szaga. A por és a kopott szőnyegek illata keveredett a penészével. Azt olvasta, hogy a penész betegséget tud okozni. Tönkreteszi az ember tüdejét, kikészíti az immunrendszert, sőt a végén halálhoz is vezethet. Medea körbejárt a házban, hogy szokás szerint ellenőrizze, be vannak-e jól zárva az ablakok. Elmosolyodott a gondolatra, hogy a saját biztonsága érdekében bezárkózik egy olyan épületbe, amelynek a penészgombával teli levegője megmérgezheti.

A konyhában főzött magának egy jó erős kávét. Úgy érezte, leginkább egy méretes vodka-tonikra lenne szüksége. Olyan erősen sóvárgott utána, mint egy drogos. Elég lenne csupán egyetlen korty is, hogy lecsillapítsa az idegeit, és valamiképp elkergesse azt a rettegést, amelyet ennek az épületnek minden pontja kiváltott belőle. De a ma este nem megfelelő a vodkázásra, gondolta, és elnyomta magában az ital utáni vágyakozást. Inkább megitta az elkészült kávét, amely pont annyira élénkítette fel, hogy az érzékszervei maximálisan működjenek. Fontos volt, hogy tiszta legyen a leje.

Mielőtt lefeküdt volna, még egyszer kipillantott a bejárati ajtó melletti ablakon. Az utca csendes volt és nyugodt. Talán mégsem ma éjszaka történik. Lehet, hogy kap még egy kis haladékot. Persze csak időlegeset, ami nem változtat azon, hogy siralomházban van, és minden reggel úgy ébred fel a cellájában: lehet, hogy aznap viszik a bitófa alá. Az a bizonytalanság kergeti az őrületbe a fogvatartottakat, hogy nem tudják, mikor teljesedik be a sorsuk.

Végigment a folyosón a hálószobája felé. Még mindig úgy érezte magát, mint egy halálraítélt, és az járt a fejében, vajon a mai éjszaka is békében telik-e, mint a megelőző tíz. A lelke mélyén azt remélte, hogy igen, de az eszével tudta, ezzel csak elhalasztódik valami, ami elkerülhetetlen. A folyosó végére érve visszanézett, még egy utolsó pillantást vetett a nappali felé, aztán leoltotta a villanyt. Sötétség borult az épületre, de fél szemmel azért érzékelte, hogy egy elhaladó autó fényei bevillannak egy pillanatra a nappaliba. A kocsi lassan ment, mintha a vezetője tanulmányozná az épületet.

Abban a pillanatban ráébredt. Megérzett valami hideg szellőt, érezte, hogy egész testét átjárja valami borzongás. Tudta, hogy ma este fog megtörténni.

Hirtelen megremegett. Úgy érezte, még nem áll készen erre. Az agyán átfutott a gondolat, hogy talán mégis inkább azt a stratégiát kellene választania, amely három évtizeden át sikeresnek bizonyult – a menekülést. De megígérte magának, hogy ez alkalommal kiáll magáért, és küzdeni fog. A lánya élete immár nem forog kockán – egyedül az övé. A saját életét viszont nyugodtan kockára teheti, pláne ha ez azt is jelenti, hogy akár örökre szabaddá válhat.

Belépett a sötét hálószobába, amelynek a függönyei áttetszőek voltak. Ha felkapcsolná a lámpát, könnyen megláthatná bárki kívülről, az ablakon át. Ha nem látható, akkor nem lehet préda, tehát inkább a sötétséget választotta. Az ajtót csak a kilincs benyomható biztonsági pöckével lehetett bezárni, ami annak, aki be akar hatolni, nem jelenthet különösebb akadályt. De azért egy kis ideig feltartóztathatja, és neki ennyi idő épp elég is. Úgyhogy benyomta a pöcköt, és elindult az ágya felé.

És akkor meghallotta a nagyon halk lélegzetvételt a sötétben.

Érezte, hogy a nesz hallatán feláll a karján a szőr, és egész teste megborzongott. Miközben ő gondosan zárogatta az ajtókat, ellenőrizte az összes ablakot, a behatoló rég itt volt a házban. Itt, a hálószobájában.

– Gyere el az ajtótól! – utasította egy halk hang.

A sötétben nem tudta jól kivenni a sarokban lévő széken ülő alakot. De nem kellett látnia ahhoz, hogy tudja, kivel áll szemben, kinek a kezében van a fegyver. Engedelmeskedett.

– Nagy hibát követett el – mondta közben,

– Te követtél el nagy hibát, Medea. Tizenkét évvel ezelőtt. Milyen érzés volt tarkón lőni egy védtelen fiút? Egy fiút, aki soha nem bántott téged?

– Ott volt a házamban. Belopakodott a lányom hálószobájába.

– De nem bántotta a lányt.

– Bánthatta volna.

– Bradley nem volt erőszakos. Teljesen ártalmatlan volt.

– A barátja viszont nem volt ártalmatlan, és ezt maga is tudta. Pontosan tisztában volt azzal, miféle alak volt Jimmy.

– Nem Jimmy ölte meg a fiamat, hanem te. Jimmyben legalább volt annyi tisztesség, hogy még aznap éjjel felhívott, és elmesélte, mi történt. Hogy Bradley nincs többé.

– Maga ezt nevezi tisztességnek? Jimmy csak használta magát, Kimball.

– Ahogy én is őt.

– Hogy megtalálja magának a lányomat?

– Nem. A lányodat én találtam meg. Én fizettem Simonnak, hogy felvegye, hogy olyan helyen legyen, ahol szemmel tudom tartani.

– És nem is érdekelte, hogy Jimmy mit tett vele? – kérdezte Medea, annak ellenére megemelve a hangját dühében, hogy egy pisztoly szegeződött rá. – Mégiscsak az unokájáról van szó!

– Életben kellett hagynia. Ez volt a megállapodásom Jimmyvel. El kellett volna engednie, amikor ennek az egésznek vége. Csak azt akartam, hogy te meghalj végre.

– Attól még Bradley nem támad fel.

– De kiegyenlítettük volna a számlát. Megölted a fiamat, ezért meg kell lakolnod. Csak azt sajnálom, hogy Jimmy nem tudta ezt az egészet rendesen elintézni nekem.

– A rendőrség tudni fogja, hogy maga tette. Képes mindent feláldozni, csak azért, hogy bosszút álljon?

– Igen. Mert senki sem húzhat ujjat a családommal büntetlenül.

– A felesége lesz az, aki ezt megszenvedi.

– A feleségem halott – mondta Kimball érzelemmentes hangon. Kis szünetet tartott. – Múlt éjjel meghalt. És csak egyet szeretett volna, csak egyetlen dologra vágyott: hogy még egyszer láthassa a fiát. Te megfosztottad őt ettől a lehetőségtől. Hála az égnek, soha nem tudta meg az igazságot. Ettől az egy dologtól sikerült megvédenem: nem is sejtette, hogy a fiunkat meggyilkoltad – a férfi nagy levegőt vett. – Úgyhogy nekem már csak ez az egy dolog maradt az életben.

Medea látta, amint Kimball fölemeli a karját a sötétben, és tudta, hogy egy pisztolyt tart a kezében. Tudta, hogy ami következik, annak rég meg kellett volna történnie. Tudta, hogy ez a vége annak a tizenkét évvel ezelőtti éjszakának, amelyen Bradley meghalt. Ez a hamarosan eldörrenő lövés a válasz arra a korábbira. A visszhangja – tizenkét évvel megkésve. Furcsa formája valami torz igazságszolgáltatásnak, de a lelke mélyén valójában megértette, hogy ennek így kell történnie. Mert anya

volt, és tudta, ha valaki bántaná a gyerekét, ő is bosszút állna érte.

Nem is hibáztatta magában Kimball Rose-t azért, amit elkövetni készült.

Furcsa módon felkészültnek érezte magát a dologra. Készen állt a golyóra, amely becsapódott a testébe.

Harmincnyolcadik fejezet

Akkor hát ezzel be is fejeződhet a történet. Itt fekszem a padlón. A mellkasom kibírhatatlanul fáj, és alig tudok levegőt venni. Kimballnak már nem kell mást tennie, mint pár lépéssel közelebb jönni, és egy golyót ereszteni a fejembe. A folyosó felől azonban lépések dübörögnek, és persze ő is hallja ezt. Csapdába esett a hálószobámban, együtt egy nővel, akit az imént lőtt le. Az ajtót rugdossák, az ajtót, amit, én hülye, bezártam, mert azt hittem, a biztonságot jelenti majd. Arra álmomban sem gondoltam, hogy éppen a megmentésemre igyekvőket fogom kizárni, azokat a rendőröket, akik hazáig követtek, és akik szemmel tartották minden mozdulatomat az elmúlt héten, várva, hogy mikor következik be a támadás. Mindnyájan elkövettünk hibákat ma éjszaka, lehet, hogy végzetes hibákat is. Nem gondoltuk, hogy Kimball azalatt lopakodik be a házamba, amíg én távol vagyok. És azt se gondoltuk, hogy már várni fog rám a hálószobámban.

Ettől függetlenül mégis Kimball követte el a legnagyobb hibát.

Fadarabok repülnek, az ajtó nagy reccsenéssel beszakad. A rendőrök olyanok, mint a megvadult bikák. Dübörgő léptekkel és hangosan kiáltozva rontanak be, verejtékszag és agresszivitás tölti be a szobát. Mintha rengetegen özönlenének be, de aztán valaki felkapcsolja a villanyt, és a fényben látom, hogy csupán

négy detektív nyomult be, akik a pisztolyukat mind Kimballra szegezik.

– Dobja el! – kiált rá az egyik nyomozó.

Kimball annyira megdöbbent, hogy reagálni se képes. A szeme körül fekete karikák látszanak a kialvatlanságtól és a gyásztól, az arcára pedig kiül a hitetlenkedés. Nem szokott hozzá, hogy utasítgassák: egész élete arról szólt, hogy ő parancsolgat másoknak. Most aztán teljesen elbizonytalanodva és tanácstalanul áll, úgy szorongatva a kezében a fegyverét, mintha az valami csoda folytán odaragadt volna, és még ha akarna, se tudna megszabadulni tőle.

– Tegye le szép nyugodtan a fegyvert, Mr. Rose – hallom Jane Rizzoli hangját. – És utána beszélgessünk.

Nem láttam, mikor jött be. A nyomozó pasik teljesen kitakarták a szemem elől. Most viszont elmegy mellettük ez az alacsony és rettenthetetlen kis nő, hihetetlenül magabiztosan, annak ellenére, hogy az egyik karja be van gipszelve és fel van kötve. Egy pillanatra rám néz, de éppen csak egy villanásnyira, hogy lássa, nyitva van-e a szemem és hogy nem vérzem-e. Utána egyből Kimballra tekint.

– Sokkal egyszerűbb lenne minden, ha letenné azt a pisztolyt – mondja Rizzoli nyomozó halkan, mint amikor egy anya akarja lecsillapítani éppen tomboló gyerekét.

A többi nyomozóból csak úgy sugárzik az erőszak és a tesztoszteron, de Rizzoli nyugodt, annak ellenére, hogy ő az egyetlen, akinek nincs a kezében fegyver.

– Már így is túl sok ember halt meg – folytatja. – Fejezzük be végre.

Kimball megrázza a fejét, de nem az ellenállás, hanem a beletörődés jeleként.

– Most már nem számít – motyogja. – Cynthia meghalt. Legalább ezt sem kell végigszenvednie.

– Ennyi éven át eltitkolta előle Bradley halálát?

– Amikor bekövetkezett, éppen beteg volt. Annyira beteg, hogy mindenki azt hitte, egy hónapon belül meghal. Arra gondoltam, hadd haljon meg békében úgy, hogy nem kell ezt a dolgot megtudnia.

– De életben maradt.

Kimball fáradtan fölnevetett.

– Igen, javult az állapota. Ez is egyike volt a csodáknak, amelyekre nincs magyarázat. És tizenkét évig tartott, tehát kénytelen voltam kitartani a hazugságok mellett. Továbbá segítenem kellett Jimmynek abban, hogy eltitkoljuk a valóságot.

– Akkor a feleségétől származott az a nyálminta, amit a holttest azonosításánál használtak, ugye? Az a felesége DNS-e volt, és nem Carrie Ottóé.

– A rendőröket meg kellett győznünk arról, hogy a holttest Jimmyé.

– Jimmy Ottónak börtönben lett volna a helye. Egy gyilkost védett.

– Én csak Cynthiát védtem.

Próbálta megóvni a feleségét attól a tragédiától, amit hite szerint én okoztam tizenkét évvel ezelőtt. Én azonban nem érzem magam semmiben bűnösnek, talán csak abban, hogy próbáltam valahogy életben maradni. Viszont azt kénytelen vagyok elismerni, hogy Bradley halála további tragédiák forrása

volt. Látom a nyomait Kimball elgyötört arcán is. Nem meglepő, hogy bosszút akart állni, ahogy az sem, hogy állhatatosan és kitartóan keresett az elmúlt tizenkét évben. Legalább olyan megszállottan eredt a nyomomba, ahogy korábban a fia vagy Jimmy Otto.

Még mindig nem tette le a kezéből a pisztolyt, annak ellenére sem, hogy a nyomozók, akár egy kivégzőosztag, úgy állnak vele szemben a fegyvereikkel. Ami ezután történik, az talán senkit sem lep meg a szobában. Pontosan látom Kimball szemében, amiként bizonyosan Jane Rizzoli is látja. A helyzet elfogadását. A belenyugvást. Nincs habozás, nincs tétovázás, egyetlen határozott mozdulattal beveszi a pisztoly csövét a szájába, és meghúzza a ravaszt.

A robbanás nyomán vér fröccsen a falra. A lába megrogy, és a teste eldől, mint egy kövekkel teli zsák.

Nem először látom, hogy meghal valaki. Igazából mostanra már immunis lehetnék erre a látványra. De ahogy kénytelen vagyok nézni a szétlőtt fejet, a koponyából kiömlő vért, amely tócsába gyűlik a hálószoba padlóján, egyszerre úgy érzem, mindjárt megfulladok. Feltépem a blúzomat, és megragadom a golyóálló mellényt, amelynek viseléséhez Rizzoli olyan határozottan ragaszkodott. A mellény valóban megállította a golyót, de az ütés erejétől még mindig kótyagos vagyok. A golyó becsapódása nyomán biztosan keletkeztek zúzódások a testemen. Letépem a golyóálló mellényt is, és félrelököm.

Nem érdekel, hogy a szobában lévő négy férfi meglátja a melltartómat. Lefejtem magamról a testemre erősített mikrofont és a vezetékeket, azokat az eszközöket, amelyek tulajdonképpen

megmentették az életemet ma éjjel. Ha nem lettem volna bemikrofonozva, ha a rendőrök nem figyelnek, akkor nem hallották volna a beszélgetésemet Kimball Rose-zal. Nem is tudták volna, hogy már bejutott a házba.

Odakintről szirénázás hangja hallatszik.

Újra begombolom a blúzomat, lábra állok, és próbálok nem odapillantani Kimball Rose holttestére, miközben kimegyek a szobából.

Odakint a meleg nyári éjszakát betölti a rendőrségi rádióadás recsegés-ropogása és a járőrautók kék fényének villogása. Jól látható vagyok a fényükben, de nem rezzenek össze. Negyed század után először végre nem kell elrejtőznöm, és nem kell félnem semmitől.

– Jól van?

Megfordulok, és Rizzoli nyomozót pillantom meg magam mellett.

– Igen, jól vagyok – felelem.

– Nagyon sajnálom, ami odabent történt. Nem lett volna szabad ilyen közel kerülnie magához.

– Most már vége – mondom könnyedén, és nagy levegőt véve beleszagolok az első tényleg szabad éjszakámba. – És kizárólag az számít, hogy végre befejeződött.

– Azért még vár magára egy sor kérdés a San Diegó-i rendőrök részéről Bradley halálával kapcsolatban. Hogy mi is történt azon az éjszakán.

– Majd csak elboldogulok velük.

Kis csönd támadt.

– Igen, elboldogul – nyugtázta a nyomozó. – Biztos vagyok abban, hogy mindennel elboldogul.

Mintha egy kis elismerést vélnék kihallani a hangjából. Valami ahhoz hasonlót, ami az elmúlt hetekben bennem is kialakult feléje.

– Most már elmehetek? – kérdezem.

– Csak mindig adjon hírt arról, hogy merre jár.

– Tudja, hol talál meg.

Mindig ott, ahol a lányom van.

Valami üdvözlésfélét biccentek felé, aztán elindulok a kocsimhoz.

Az elmúlt évek alatt sokszor elképzeltem már ezt a pillanatot. Hogy milyen lesz az a nap, amikortól nem kell állandóan titokban a hátam mögé pillantanom, amikortól végre nyugodtan használhatom a saját nevem, és nem kell tartanom a következményektől. Álmomban ez mindig határtalan örömérzettel jár, eloszlanak a felhők, talán még pezsgő is patakzik valahonnan, és én belekiálthatom a boldogságomat a világba. Erre a valóságos pillanatra azonban nem számítottam. Mert ahelyett, hogy féktelen táncot járnék, inkább afféle visszafogott érzés jár át. Megkönnyebbülés, némi aggodalom és egy kis tanácstalanság. A félelem több évtizede a társamul szegődött – most meg kell tanulnom nélküle élni.

Ahogy észak felé autózom, úgy érzem, a félelem rétegenként hámlik le rólam. Úgy porlad szét, úgy enyészik el, mint ahogy az elöregedett vászon esik szét a sok századik mosás után. Nem bánom.

Mindent magam mögött hagyok, és csak vezetek tovább, észak felé, egy kis házhoz Chelsea-ben.

A lányomhoz.